

M O R I M I T O M I H I K O

Nguyễn Dương Quỳnh
dịch

GIA TỘC THẦN BÍ

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

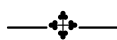
GIA TỘC THẦN BÍ - TẬP 01

Tác giả: Morimi Tomihiko

Dịch giả: Nguyễn Dương Quỳnh

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội nhà văn 04-2019

ebook©hotaru-team

Rừng thiêng Tadasu giữa đêm giông tố. Phố Pontocho cổ kính bên dòng sông Kamogawa êm đềm. Hội đốt lửa Gozan rực sáng mang theo những h ấ ứ c. Con đường Karasuma chìm trong trận bão hoa anh đào. Và những vò rượu Denki Bran tuy là hàng giả nhưng làm cho muôn người say mê, còn trở thành nguyên liệu đưa một căn phòng bay lên trời...

Ở một Kyoto như thế đã diễn ra câu chuyện về một gia đình kỳ lạ gồm những con ch ần Tanuki có khả năng thay hình đổi dạng. Bốn anh em mỗi người một tính và người mẹ đầy ắp tình thương, họ cùng nhau cố gắng hàn gắn lỗ hổng để lại sau sự ra đi của người cha. Với ngòi bút tràn đầy tình cảm, Morimi đã đưa người đọc đến với một Kyoto đầy sắc màu, của thiên nhiên, của con người và của những nhân vật không-hẳn-là-người.

“Việc trong người chúng tôi nhất định đang chảy ‘dòng máu ngọc nghịch’ đó, chúng tôi không thấy xấu hổ dù chỉ một l ầ n. Chúng tôi có thể nếm trải niềm vui hay nỗi buồn khi đi qua thế giới yên bình này, tất cả là do dòng máu ngọc nghịch đó mang lại. Cha của chúng tôi, cha của cha chúng tôi, thế r ấ i cha của cha của chúng tôi nữa, những Tanuki dòng dõi Shimogamo đời đời bị dòng máu ngọc nghịch ấy thôi thúc, lúc thì hóa thân thành người, lúc thì chơi khăm Thiên cầu, khi thì trượt ngã rơi xuống n ấ i lâu sắt đang sôi. Điều đó chẳng có gì đáng xấu hổ hết, thậm chí còn đáng tự hào.”

Mở đầu

Vào thời trị vì của Thiên hoàng Kanmu*, rất nhiều người đã bỏ mảnh đất Manyo* lại sau lưng để kéo về Kyoto sinh sống.

Bọn họ dựng lên thành đô, gia tăng sinh nở, tranh đoạt chính quyền, e sợ thần linh, nương tựa vào Phật, hết vẽ tranh ngâm thơ, lại dùng đao gươm lóe sáng mà chiến đấu với nhau. Cuối cùng họ phóng hỏa thiêu rụi phố phường rồi chẳng mấy chốc tái thiết mà không biết chán, lại gia tăng sinh nở, dốc tinh lực vào bán buôn, hứng thú trau dồi học vấn, vui lòng mãn nguyện với thời đại thái bình. Họ vừa kinh hãi trước bốn con thủy quái hời nước đã lại lập tức bất cẩn phóng hỏa thiêu rụi thành phố*, sau đó cần mẫn xây dựng lại dưới khẩu hiệu “Văn minh khai hóa”*. Họ lại vượt qua thời đại chiến tranh cuối cùng cũng tới, mới cười đã khóc, mới khóc đã cười, trải qua bao nhiêu chuyện mà đi tới thời đại hiện nay.

Từ khi Thiên hoàng Kanmu định ra đô thành đế vương đến giờ đã là một ngàn hai trăm năm rồi.

Người ta nói rằng ngày nay, ở thành phố Kyoto có khoảng một triệu năm trăm ngàn người sinh sống.

Nhưng hãy chờ đã, một chút thôi.

Theo *Truyện kể Heike** trong số những võ sĩ, quý tộc và tăng lữ tranh đấu ở đất kinh đô chật hẹp này có một phần ba là hồ ly, còn một phần ba là Tanuki*. Nghe nói một phần ba còn lại cũng là do Tanuki một mình diễn hai vai. Nếu như thế thì *Truyện kể Heike* không phải là chuyện của Con người, mà đúng ra là câu chuyện của chúng ta. Bà con cô bác, hãy tự hào

mà đồng dặc tuyên bố lên đi nào. Rằng không phải dòng giống Tanuki phụ thuộc vào lịch sử của Con người, mà là Con người phụ thuộc vào lịch sử của chúng ta.

Từng có vị trưởng lão tuyên bố những lời dối trá tung trời ấy, vẽ vờ nên một thứ lịch sử giả dối. Không cần phải nói, đó chính là một con Tanuki.

Ông cụ ấy rất rậm lông, thay vì trưởng lão thì phải gọi là cục banh lông xôm xộp lẫn lẫn phía sau điện A di đà của chùa Chion thì đúng hơn. Năm ngoái, trong lúc chẳng ai để ý, ông cụ đã hóa thành một cục banh lông thật sự, chẳng biết từ khi nào đã hóa ra một con Tanuki ở Bạch Ngọc Lâu*, chuyện đó vẫn còn mới trong ký ức tôi.

Mặc dù mấy thứ về *Truyện kể Heike* chẳng là gì ngoài giấc mộng của một cục banh lông đã gần đất xa trời, nhưng bây giờ vẫn còn nhiều Tanuki bò lổm ngổm sinh sống giữa đất Lạc Trung*. Đôi khi chúng còn sống lẫn đây đó giữa Con người nữa. Cũng như vai trò nhỏ trong *Truyện kể Heike* ngày trước, Tanuki lúc nào cũng hay bắt chước Con người.

Tanuki và Con người đã cùng nhau làm nên lịch sử của thành phố này - cũng có con Tanuki đã nói như vậy.

Nhưng hãy chờ đã, một chút thôi.

Bầu trời bao bọc trên đô thành đế vương từ xưa đến nay vốn là lãnh địa của bọn ta.

Bọn ta bay lượn trên không trung tự do tự tại, phô ra quyền uy của Thiên cầu* mà nhờ nước bọt xuống hạ giới, dất mũi đám đông bò lổm ngổm sinh sống trên mặt đất. Nhân loại tằm thường kia luôn lớn giọng rêu rao về những thành tích của bản thân, làm ra vẻ như tự chúng đã một tay

nhào nặn nên lịch sử vậy. Thật ngớ ngẩn. Thật đáng cười. Ngay cả khi được bọn Tanuki đưa cánh tay rậm lông ra giúp đỡ, cái thứ Con người chỉ cần thôi một cái là bay mất thì làm được trò trống gì? Dẫu là thiên tai hay loạn lạc, tất cả đều tuân theo ý muốn của những kẻ sống giữa ma đạo bọn ta. Vận mệnh quốc gia nằm trong lòng bàn tay bọn ta.

Hãy nhìn lên đỉnh những ngọn núi bao bọc quanh thành phố. Hãy kính sợ bọn ta, những kẻ sống trên thiên giới đi.

Có kẻ đã ngạo mạn tuyên bố như vậy.

Không cần phải nói cũng biết, đó chính là một Thiên cầu.

Con người sống trong thành phố, Tanuki bò trên mặt đất, Thiên cầu bay lượn giữa trời.

Từ lúc dời đô đến Heian, mọi việc mãi duy trì như vậy tạo thành thế chân vạc cân bằng giữa Con người, Tanuki và Thiên cầu.

Điêu đó đã khiến bánh xe vĩ đại của thành phố này quay.

Thiên cầu dạy dỗ Tanuki, Tanuki lừa bịp Con người, Con người kính sợ Thiên cầu. Thiên cầu bắt cóc Con người, Con người nấu lẩu Tanuki, Tanuki đặt bẫy Thiên cầu.

Bánh xe cứ thế quay vòng vòng.

Nhìn bánh xe đó luân chuyển là chuyện vui vẻ hơn mọi đi đâu gì khác trên đời.

Tôi là thứ được người ta gọi là Tanuki, nhưng quá kiêu hãnh để làm một con Tanuki tầm thường, tôi ngưỡng mộ từ xa loài Thiên cầu, và cũng rất yêu thích việc biến hình thành Con người.

Cứ như thế mỗi ngày của tôi rất nhộn nhịp, chẳng có thời gian rảnh để

thấy buồn chán.

Chương một

Nữ thần của Noryo-Yuka

Thiên cầu nọ đã về hưu, sống ở một căn hộ trong “Chung cư Masugata” nằm phía Bắc phố mua sắm Demachi.

Ông ấy hầu như chẳng bao giờ ra ngoài. Ông cứ mua cả đồng nguyên liệu từ phố mua sắm, rồi tùy tiện cho tất vào nồi nấu thành một món cháo kỳ dị, vật vờ kéo dài cuộc sống. Ông cũng đã có tuổi rồi. Từ xưa đến nay ông ghét bộn tằm không ai sánh bằng, nhưng dù có chà xát làn da khô nứt như khô mực đến mấy cũng chẳng rớt ra tí bụi bẩn nào. Lòng kiêu hãnh cao vợi vợi như bầu trời mùa thu, nhưng lại chẳng tự mình làm được bất kỳ điều gì. Những năm trước đây, ông ấy vẫn rất tự mãn về sức mạnh thần thông có thể vận xoắn vận mệnh quốc gia tùy theo ý muốn của mình, nhưng ông đã đánh mất nó lâu lắm rồi. Tính dục vẫn sung mãn, nhưng năng lực theo đuổi đời sống yêu đương cũng đã mất từ lâu. Ông ấy hay phơi ra vẻ mặt cáu kỉnh mà nhấm nháp rượu vang ngọt Akadama*, rồi trong lúc đó kể chuyện về lũ Con người ngu ngốc trước đây chạy tán loạn khắp nơi trong thời chiến tranh. Ông lôi từ chuyện thời Bakumatsu* đến chuyện loạn Onin*, rồi nhảy từ loạn Onin sang tiếp chuyện sụp đổ của nhà Taira, vừa mới chuyện sụp đổ của nhà Taira lại đến chuyện thời Bakumatsu. Hầu như chẳng theo một cái mạch nào. Ông ấy chẳng còn ra hồn sinh vật có da có thịt, gần như hóa thạch đến nơi rồi. Ai cũng bảo chắc ông ấy sẽ mau mau mà hóa thạch thật thôi.

Mọi người gọi ông là sư phụ Akadama. Vị Thiên cầu đó chính là ân sư của tôi.

Những con Tanuki sống ở Kyoto đều học cách đọc viết, tính toán, cách thức biến hình, kỹ năng biện luận, cách tán tỉnh các cô em trẻ tuổi từ loài Thiên cầu. Vì ở Kyoto có rất nhiều Thiên cầu sinh sống, nên cũng có hằng hà sa số trường phái. Thiên cầu Kurama ở núi Kurama là nổi danh nhất, là nơi tụ hội của những kẻ gọi là tầng lớp tinh hoa. Tuy nhiên sư phụ Akadama của núi Nyoigadake cũng nổi tiếng chẳng kém gì. Sư phụ còn mang cái tên lừng lẫy là Nyoigadake Yakushibo*.

Tuy giờ thì cũng là chuyện xưa lắc xưa lơ rồi, nhưng ngày trước sư phụ Akadama đã từng mượn giảng đường của trường đại học, thu gom Tanuki lại để dạy dỗ.

Trong một giảng đường theo kiểu bậc thang mờ mờ tối tối nằm ở một góc trường học, sư phụ đối diện với lũ học sinh ngồi thành hàng ngay ngắn, tự do biểu lộ cá tính của loài Thiên cầu, phô trương vẻ tự cao tự đại. Lũ học trò chắc cũng chẳng có lời phản nản gì, bởi vì lúc ấy sư phụ vẫn là có uy nghiêm thật sự. Liệu đó là sự uy nghiêm có được nhờ phô trương bề ngoài, hay là vì sư phụ vốn đã có uy nghiêm nên mới có thể phô trương? Từ chuyện sư phụ không cần trả lời mà vẫn có thể trấn áp những nghi hoặc vô dụng kiểu này, có thể thấy đó chính là sự uy nghiêm hàng thật giá thật.

Sư phụ mặc một bộ cánh hoành tráng không có lấy một nếp nhăn, gương mặt khó đăm đăm, vừa nhìn chăm chăm hàng cây ngoài cửa sổ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng vừa nói thao thao. Dáng dấp của sư phụ lúc ấy thật khiến tôi nhung nhớ. Sư phụ luôn lặp đi lặp lại rằng *tao khinh miệt cả đám chúng mày*. Cũng nói rằng *không chỉ là lũ chúng mày, ngoại trừ*

chính bản thân tao ra, ai ai tao cũng khinh miệt hết.

Có thể tự do tự tại bay lượn trên trời, chỉ cần thích là thổi ra đông bão, bắt cóc thiếu nữ mình thấy vừa mắt, nhổ nước bọt vào mọi sự trên thế gian. Đó là những ngày huy hoàng của sư phụ Akadama. Chẳng ai có thể hình dung được một bậc sư phụ như vậy mà chẳng mấy chốc sẽ sa ngã cùng cực, đến nỗi rơi vào cảnh phải lui về ở ẩn phía sau một khu phố mua sắm.

Những người sinh ra trong gia tộc tôi, từ thời xa xưa đều đã được sư phụ Akadama dạy bảo, tôi cũng không thoát khỏi lệ đó mà báỉ sư nhập môn. Bây giờ h ồi tưởng lại, tôi toàn bị sư phụ la mắng. Lý do tại sao, theo như tôi suy luận có lẽ cơ bản là vì tôi không rèn giũa năng lực của bản thân đàng hoàng, cũng không sử dụng chúng để giúp ích cho gia tộc. Tôi vốn tính ích kỷ, chỉ thích bước trên con đường của mình, ngưỡng mộ vị trí cô độc trên đỉnh cao.

Vì bản thân đang ở trên vị trí đỉnh cao cô độc, sư phụ rất ghét những kẻ lăm le leo lên đỉnh cao ấy. Tuy nhiên, thời ấy tôi đã từng muốn trở thành giống như sư phụ.

Nhưng đó đã là chuyện xưa lắc xưa lơ r ồi.

ooo

Ngày hôm ấy, trước khi đến thăm căn hộ của sư phụ Akadama, tôi dạo qua phố mua sắm Demachi. Khu phố mua sắm chật ních khách hàng, n ồng nặc mùi Con người. Sau khi mua xong vài thứ như rượu vang ngọt Akadama, giấy vệ sinh, bông ngoáy tai, cơm hộp, tôi đi theo con đường hướng về phía Bắc. Đó là một buổi chiều muộn cuối tháng Bảy, khi mà lễ hội Gion*

cũng đã kết thúc.

Tôi đang ở trong bộ dạng một nữ sinh trung học đáng yêu.

Trước giờ tôi chỉ giỏi độc một môn biến hình, nhưng lại toàn bị la rầy vì thay đổi ngoại hình quá mức. Những năm gần đây, cùng với sự suy giảm năng lực biến hình của phần đông Tanuki, có lan ra một phong trào quái đản, cho rằng Tanuki không được phép tùy tiện biến hình. Thật hết sức nhàm chán. Thỏa thuê sử dụng năng lực duy nhất được trời ban cho để đi qua cuộc đời này một cách thống khoái thì có gì sai chứ?

Nếu ai hỏi tại sao tôi lại biến thành một thiếu nữ trẻ trung, thì vốn cũng là vì sự phụ cả. Tôi nghĩ nếu có một thiếu nữ xinh đẹp đến đưa đò tiếp tế, tâm trạng của sư phụ hẳn sẽ sáng sủa hơn nhiều.

Nhưng khi tôi đến căn hộ, sư phụ lại đùng đùng nổi giận.

“Cái thằng đàn này, đừng có diễn mấy trò tiểu xảo chán chết đó nữa!”

Sư phụ vẫn ngồi xếp bằng trên tấm nệm ngủ lâu năm không thêm dọn, tiện tay vớ những thứ nằm tích bụi ở một góc phòng bốn chiều rười rượi như tranh cuộn, tượng mèo mời khách*, dụng cụ pha trà, bình hoa, tượng Tanuki nhỏ bằng gốm Shigaraki*, được món nào hay món ấy tất thấy ném về phía tôi. Tôi cũng từ trong nhà bếp ứng chiến bằng cách ném giấy vệ sinh ra.

“Ông già đáng ghét này, sao lại gọi con là thằng đàn? Chính vì nghĩ đến sư phụ hết ngày này sang ngày khác mục rữa ở đây, con mới muốn thổi một làn gió tươi mới vào cuộc sống xám xịt của sư phụ đấy.”

Sư phụ nhổ nước bọt xuống mặt chiếu tatami*. “Tao chẳng thèm nhìn cái thân hình quyến rũ của mày.”

“Sư phụ không thèm xem kỹ năng biến hình hoàn hảo đạt đến độ nghệ

thuật này sao? Nhìn đây này, hai gò bồng đảo hoàn hảo này, vòng eo con kiến này, các chỗ khác cũng căng tràn nhựa sống nữa.”

“Dừng lại dừng lại. Thật là gớm chết.”

“Không phải vì sư phụ không thể tha thứ cho cơn hứng tình của bản thân đấy chứ? Nếu vậy thì sư phụ nổi giận với con là nhân đối tượng rồi.”

“Cái kỹ thuật như mây mà cũng đòi đánh lừa ta hả? Đừng có hợm hĩnh.”

Thế rồi sư phụ chợt im lặng u ám, đưa tay xoa xoa hông như thể đang bị đau.

Ánh trời chiều chiếu qua cửa sổ vào căn phòng bốn chiều rười rượi chật hẹp, những hạt bụi lơ lửng nhảy múa trong luồng ánh sáng đó. Sư phụ nhăn nhoe ngời xếp bằng trên tấm nệm giường lâu năm không dọn, đủ thứ đồ linh tinh chằng chịt xung quanh, tạo cảm giác như một vị quốc vương đã mất đi vương quốc.

Không cam lòng nhìn sư phụ sống qua ngày bằng cách húp thứ cháo thảm hại như thức ăn cho chó hoang, tôi hay lui tới đưa đồ tiếp tế, đến giờ đã được hơn nửa năm rồi. Sư phụ vốn tính ích kỷ, nên kẻ khâm phục và muốn làm ông hài lòng là tôi đây cũng phải dốc hết công sức, chẳng thể làm hời hợt. Đầu tiên là sư phụ không thích một thứ thức ăn nào thì nhất định sẽ không ăn. Mấy hộp cơm Shokado* tôi mua đến, sư phụ thích món nào mới gắp món đó, phần còn thừa bỏ đi hết. Mặc dù sư phụ rất thích ăn quýt, nhưng nếu không được bóc vỏ cho thì sẽ không ăn, mà tôi không bóc vỏ hộ cho thì lại nổi cơn cáu kỉnh. Cà phê thì nếu không phải loại Blue Mountain xay ra chuẩn bị tại chỗ, sư phụ sẽ chằm chọc nói “Thứ này mà là cà phê à?”, nhưng nếu ba ngày không được uống cà phê thì lại cáu kỉnh.

Thế rồi trong những đợt giải lao giữa mấy trận cầu kình liên tiếp như vậy, sư phụ sẽ chỉ ngài thưởng thức rượu vang ngọt Akadama. Nói chung ông làm đủ chuyện quái ác, không thêm sợ quý thần.

“Mày đó, dạo này có thấy Benten không?” Sư phụ lầu bầu.

“Không ạ, dạo gần đây con không có gặp cô ấy.”

“Lâu rồi không thấy mặt con bé nhỉ? Chẳng biết giờ này nó đang làm gì, ở đâu nữa.”

Mặc dù sư phụ chẳng tự thân làm gì được, nhưng ông vẫn lo lắng cho cuộc sống của Benten. Lần nào chạm mặt tôi sư phụ cũng nhắc đến Benten.

“Cô ấy chắc chẳng muốn về cái chỗ như thế này đâu.”

Khi tôi nói như vậy, sư phụ đánh rắm một cái thật lớn.

Cùng với âm thanh đó, sư phụ kêu “ôi chà” với vẻ mặt rất ngạc nhiên.

ooo

“Benten” mà sư phụ nói đến không phải Thiên cầu cũng không phải Tanuki, chỉ là một Con người, nhưng vẻ đẹp của cô ấy thì không bút nào tả xiết. Vì không tả xiết nên cũng không thể viết ra đây.

Ngày còn nhỏ Benten chỉ là một Con người có cái tên Suzuki Satomi, đi lang thang không mục đích bên bờ hồ Biwa, tự do phô bày vẻ đáng yêu tươi mới của mình, nhưng cũng chỉ là một cô thôn nữ xinh xắn mà thôi.

Thế rồi sư phụ Akadama - lúc ấy vẫn trong những ngày quang vinh tự do bay lượn trên bầu trời - khi đang bay một mình trên hồ Biwa đến đảo Chikubu để đi thăm hỏi đầu năm, đã quắp theo cô gái ấy mang về Kyoto.

Nói thẳng thừng ra thì đó chính là bắt cóc trẻ vị thành niên. Sau đó sư phụ Akadama nổi lòng từ tâm, dốc sức dạy dỗ cô ấy tỉ mỉ từng đường tơ kẽ tóc theo lối của loài Thiên cầu, làm cô ấy nhảy vọt từ Con người leo lên cấp bậc Thiên cầu. Khi đang trên đường leo lên, cô ấy đã dùng đôi chân ngọc ngà của mình sút thủ phạm bắt cóc kiêm ân sư của mình là sư phụ Akadama rớt đài.

Benten bây giờ đã không còn bóng dáng của ngày xưa nữa.

Dù chỉ là một Con người, cô ấy đã trở thành giống Thiên cầu hơn cả Thiên cầu thật. Bỏ lại ông già cô độc chỉ còn cái danh Thiên cầu là sư phụ Akadama sau lưng, cô tự do tự tại vãng lai khắp chốn Kyoto, Osaka rồi cả Kobe, phóng túng làm đủ chuyện xấu, gương mặt non tơ trẻ trung ngày trước giờ tan chảy như kẹo bông, để lộ một dung mạo xinh đẹp mà lạnh lẽo. Thiếu nữ lang thang không mục đích bên bờ hồ Biwa năm xưa bây giờ đã trở thành một người con gái đi đến đâu cũng không có đối thủ. Mặc dù đi đến đâu cũng không có đối thủ, nhưng chính cô cũng chẳng biết hướng đến nơi nào, nên lại càng đáng sợ hơn. Nếu ai bất cẩn lảng vảng ở chỗ Benten nổi hứng hướng tới, có khi sẽ bị cô ấy giẫm nát thê thảm.

ooo

Tôi cố ép sư phụ Akadama đang đạp chân loạn xạ đòi mang đến rượu vang ngọt Akadama phải ăn cơm. Sư phụ nhai trệu trạo như chẳng thấy ngon lành gì. “Hôm nay là thứ Sáu,” Sư phụ chột nói. “Chắc Benten đang đi với đám ‘Câu lạc bộ ngày thứ Sáu’ rồi.”

Nghe đến Câu lạc bộ ngày thứ Sáu tôi đã cảm thấy lông tóc dựng đứng, cả người cứ run lên, tôi nhét những thứ đồ quý giá sư phụ đã ném

tán loạn vào một góc phòng.

“Chắc cô Benten đang rất vui về.”

“Giao du với lũ Con người đó có gì mà vui về chứ?”

“Nhưng cô Benten là Con người mà. Sư phụ quên rồi sao?”

“Con bé đó lúc nào cũng đi chơi đêm, nếu tao không để tâm nó sẽ bước chệch ra khỏi ma đạo mất. Thật là một đứa hết cách.”

“Bước chệch ra khỏi ma đạo, con thấy cách nói ấy có hơi dị dị.”

“Ồn ào!”

Sư phụ la lớn giận dữ, mấy hạt cơm từ trong miệng văng ra tứ tung. Thế rồi sư phụ nói: “Dở ẹc dở ẹc! Mấy thứ này làm sao mà ăn được!” và quăng hộp cơm sang một bên. Sư phụ cũng đã ăn được nửa hộp rồi, nên hẳn cũng ngon lắm.

Tôi đưa ra rượu vang ngọt Akadama, sư phụ thông thả nhấp nháp.

Ở phía đối diện sư phụ Akadama, tôi khom lưng ngẩng xuống, thở dài. Khi tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã sớm lặn mất rồi. Từ ô cửa sổ tôi đã phải gạt những món đồ linh tinh để mở tung nó ra, cơn gió của chiều hôm lặng lẽ tràn vào. “Không ngờ cũng thoáng gió ghê.” Tôi nói. Ngọn đèn điện nhấp nháy lập lờ. Một con ngài đậu lại bên vành chiếc ly sư phụ đang rót rượu, chậm rãi vỗ đôi cánh giữa ánh điện ngập tràn.

“Tới lui ở chỗ tao chỉ có lũ côn trùng với cái thứ như mày thôi. Thật chán chết.”

“Con muốn được cảm kích hơn một chút cơ.”

“Thì có ai bảo mày tới đây đâu.”

Sư phụ kiêu ngạo đáp lời. “Mày là một đứa học trò rắc rối. Mãi tao mới không còn phải chịu nỗi phiền toái là nhìn thấy cái bản mặt mày, bây

giờ tao lại phải vui sướng mỗi khi mây hứng lên thì tới đây hả? Tao cần thứ để dạy dỗ cho mây r ồi.”

“Không phải người ta nói là trò càng dốt thì càng được giáo viên cưng chiều sao?”

“Cái đó là ai nói vậy? Thật là ngu ngốc.”

Tôi hút thuốc lá. Sư phụ rút ra từ trong một chiếc hộp đen bóng một bộ bình hút shisha*, r ồi âm thanh lọc bọc vang lên. Chẳng mấy chốc cả hai chúng tôi đều thở khói ra.

“Mây đang nào cũng đang rảnh rồi đúng không? Đi kiếm Benten r ồi dắt nó về cho tao mau.”

Sư phụ nói chuyện vô lý thế.

“Không được đâu ạ. Dù con có thuyết phục cỡ nào, cô ấy cũng sẽ không về đâu.”

“Dù gì ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đêm nay, con bé chắc đang đắm chìm trong mấy ánh mắt đầy sắc dục. Tao phải dạy bảo nó mới được.”

“Con không đi đâu. Con cực kỳ ghét cả cô Benten lẫn Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.”

“Nhân tiện đi ra ngoài mây nhớ mua cho tao ít bông ngoáy tai. Tao thấy tai ngứa ngứa khó chịu lại thôi gió lốc bây giờ.”

“Con có để bông ngoáy tai mới trên bồn rửa mặt ấy. Với lại con đã nói rằng con không đi đâu mà, cái ông già không biết đi đâu này. Ngoan ngoan vệ sinh tai r ồi đi ngủ đi.”

“Chờ chút đã, bây giờ để tao viết cái thư.”

Người nói mà chẳng có kẻ nghe thật khó chịu tới cực điểm. Sư phụ quay mặt về phía cái bàn viết bị chôn vùi trong rác rưởi, cẩn thận vượt

phẳng tờ giấy nhăn nhúm, chẳng biết viết cái gì mà trông có vẻ rất tập trung.

“Benten, Benten.”

Sư phụ lẩm bẩm như đang đếm đậu, còn tôi thở dài thật to cố ý để ông nghe thấy.

Sư phụ yêu Benten đến điên dại, đang chờ cô ấy quay về.

Nhưng đi đâu đau xót là dù có nghĩ kiểu gì đi nữa, tình yêu tuổi xé chiều này chắc hẳn là sẽ thất bại. Có lẽ trước đây sư phụ cũng từng một thời vinh quang xán lạn. Nhưng có lẽ tưởng lại thì bây giờ những chuyện ấy cũng chỉ còn là mộng ảo, ngày sư phụ phải rút vũ khí rút toàn quân về hẳn không còn xa nữa. Đến giờ này mà sư phụ vẫn còn chưa rút lui đã là lạ lùng rồi.

Sư phụ nhét lá thư vừa viết xong vào tay tôi.

“Trong đêm nay nhất định phải chuyển được thư tới tay Benten. Mau tuân theo nhiệm vụ vinh quang này đi.”

Tôi đã muốn từ chối cái sự vinh quang đầy mà mau chóng trở về rừng thiêng Tadasu*, lặn vào cái ổ ngủ mềm mại. Nhưng đối với sư phụ Akadama đang tỏ ra kiêu hãnh ngạo mạn trước mặt, tôi vẫn mang một cảm giác trách nhiệm nặng nề còn hơn cục đá muối dưa khổng lồ. Bị sức nặng đó dồn ép, tôi phủ phục xuống một góc phòng bốn chiều rưỡi.

“Shimogamo Yasaburo xin tuân lệnh.”

Tôi chẳng nghĩ rằng sự trợ lực của tôi có thể đảo ngược được tình thế của trận chiến tình yêu cần chắc thất bại này, nhưng tôi không còn cách nào khác là phải đóng vai vị thần Cupid mà mình vẫn không quen biến thành. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi thó lấy một cây cung và mũi tên từ

đồng đồ linh tinh chất cao như núi. Nghĩ đây là đạo cụ nhỏ hợp với thần Cupid, tôi cảm thấy có đôi chút tự mãn.

ooo

Ở Marutamachi thuộc Higashiyama, khu lân cận phía Tây đền Kumano, có một cái cây cổ thụ được quây bởi hàng rào của thần điện, gọi là “Cây sam Ma vương”.

Nó có cái tên như thế là vì từ xưa chạc cây của nó đã là nơi Thiên cầu hay sử dụng làm chỗ nghỉ chân. Ngay cả trong thời đại mà Thiên cầu hay dùng mái nhà làm chỗ nghỉ, Cây sam Ma vương cổ xưa đó vẫn rất được yêu thích, rất nhiều Thiên cầu sống ở Kyoto chọn cái cây đó làm trạm dừng thanh lịch để nghỉ ngơi dọc đường, hoặc để uống cà phê, hoặc để trao lời yêu đương tới những thiếu nữ họ dẫn theo. Sư phụ Akadama cũng không là ngoại lệ. Sư phụ thi thoảng vẫn nghỉ chân tại cây sam ấy. Trước khi bị đuổi về Demachi-yanagi, sư phụ trấn giữ nghiêm ngặt lãnh địa của mình ở núi Nyoigadake, mỗi khi vào thành phố thường nghỉ chân ở núi Yoshida, tháp đồng hồ của trường đại học hay là Cây sam Ma vương.

Năm ấy, miền Tây vừa xảy ra một trận động đất lớn.

Sư phụ nghĩ mình nên làm tới cùng nghĩa vụ của kẻ sống trong ma đạo. Vì cho rằng ngay cả với những thiên tai không phải do mình gây ra, cũng phải cố ý tới tận nơi để cười nhạo cảnh chật vật của Con người, sư phụ liền cho lớp nghỉ rồi rời đi.

Nghe về chuyện thị sát của sư phụ, lòng tôi đầy tức giận.

Ngay từ đầu tôi đã biết rất rõ rằng Thiên cầu luôn coi Con người là một sự tồn tại chẳng đáng để vào mắt. Từ trước đến nay, cả Tanuki lẫn

Con người đầu từng gặp nhiều chuyện bất hạnh do Thiên cầu gây ra. Nhưng việc tranh thủ thiên tai lớn vừa xảy ra mà đi cười nhạo Con người như sư phụ, thực lòng tôi thấy chẳng ra làm sao. Sự tàn nhẫn đến vô lý chỉ để trung thực với cái danh hiệu Thiên cầu ngược lại càng trát bùn lên cái danh ấy. Những ngày còn trẻ người non dạ, tôi đã cho rằng sư phụ đang bán rẻ danh dự của mình.

Đến đây thì Benten xuất hiện.

Lúc bấy giờ, Benten đang cần mẫn học lấy sức mạnh của loài Thiên cầu, có thể nói là sắp sửa thoát xác từ Con người lên bậc Thiên cầu rồi. Dù tự mình nói ra cũng khó, nhưng chuyện tôi bất cần đem lòng si mê cô ấy cùng chẳng có gì là lạ. Khi tôi kể về nỗi bất mãn của mình đối với sư phụ cho Benten, cô ấy có vẻ rất ấn tượng và cũng tán thành với tôi, rồi nói hãy cùng nhau dạy cho sư phụ một bài học. Tôi tự nhiên trở nên tràn đầy ý chí hành động. Cái từ “cùng nhau” đó nghe mới hay ho làm sao.

Benten nghĩ ra chuyện biến hình thành Cây sam Ma vương chờ sẵn trên đường về nhà của sư phụ, kế hoạch cứ thế trót lọt. Sư phụ đã thắm mệt với hành trình dài, bay lượn thành một vòng cung trên bầu trời đêm của thành phố, ông không phân biệt được Cây sam Ma vương thật với Cây sam Ma vương giả. Thật đáng thương, Nyoigadake Yakushibo trong lúc đang bối rối không biết nên đậu xuống cây sam nào thì đã rơi xuống, chọc một lỗ thủng lớn trên nóc một nhà dân.

Từ đó về sau, sư phụ rút đài nhanh chóng như hoa anh đào rụng.

Cơ thể sư phụ bị thương nặng đến nỗi phải nằm liệt giường, sau tai nạn đó ông không thể bay lượn được nữa. Chút sức mạnh thần thông còn sót lại cũng mất đi. Sư phụ đại bại trong cuộc chiến giành lãnh địa của giới Thiên cầu, bị lũ Thiên cầu Kurama đuổi khỏi núi Nyoigadake, chẳng bao

lâu sau cũng từ bỏ công việc dạy học cho Tanuki, lui về sống cơ cực ở Demachi-yanagi.

Trong khi vận số của sư phụ suy sụp theo một lối kinh điển tựa tranh vẽ, cứ như cán cân thăng bằng được nâng lên, Benten lại thu thập được sức mạnh. Như đã rũ bỏ được mối dây ràng buộc là sư phụ, cô ấy trở nên nhanh nhẹn hoạt bát, không trở về chỗ của sư phụ nữa mà tự do tự tại bay lượn khắp nơi.

Chỉ nhìn qua thôi cũng đã rõ là tôi bị cô ấy lợi dụng rồi, nhưng bây giờ có nói ra cũng không có ích gì nữa.

“Chẳng lẽ Tanuki thì không được sao?” Những lời chẳng có chút tình tế này đã được thốt ra từ miệng tôi lúc đó. Benten trả lời: “Bởi vì tôi là Con người mà.”

Vĩnh biệt tình đầu.

Trong mắt Con người, Tanuki hay Thiên cầu đầu là thứ chẳng đáng trông tới. Vừa xấu hổ cùng cực lại vừa đau khổ nên không thể chường mặt ra gặp sư phụ, tôi tự trục xuất mình ra khỏi sư môn.

Cũng phải mất đến vài năm, lửa lòng nguội lạnh, tôi mới lần nữa lui tới nơi ở của sư phụ. Tôi hết lòng cung phụng cho sư phụ đang ẩn cư ở nhà trọ chính là bởi những sự tình khó nói đó.

ooo

Tôi bắt xe buýt từ Kawaramachi Imadegawa. Đã lâu lắm rồi tôi không ngồi xe buýt, cảm giác lướt đi giữa đường phố về đêm cũng hết sức tuyệt vời. Xe đi từ phía Bắc xuống phía Nam, lúc chạy ngang qua đường Oike, nó như đang chảy trôi theo ánh đèn rực rỡ của phố phường tấp nập.

Ngồi trên ghế xe buýt, tôi đọc lên lá thư do sư phụ viết. Dù là tình thư gửi gắm hết thủy nỗi lòng, tôi nghĩ sư phụ chắc vẫn giữ chút nguyên tắc. Tuy nhiên khi lướt mắt qua lá thư, tôi lại phát hiện nó giống như mấy thứ được viết ra bởi một thằng học sinh cấp ba ngốc nghếch chìm đắm trong mơ mộng, toàn là những từ ngữ ngọt ngào tan chảy như mật ong, không mấy may có ý kìm hãm, và vì quá xấu hổ nên tôi không đọc nổi đến hết.

Tôi thấy lòng tràn đầy oán giận.

Mọi sự đã thành ra như thế nào vậy kìa. Sư phụ Akadama mà chúng tôi không tiếc lòng tôn kính đã mê đắm điên dại với một tình tuổi xế chiềù, cả tôn nghiêm của Thiên cầu cũng ném vào bần cầu xả đi không còn lại chút gì rồi sao? Hơn nữa sư phụ còn chỉ định nơi “hẹn hò” là Shijo Minamiza* cơ đấy. Rồi khỏi tắm nệm trải giường hôi thối mấy đời không dọn dẹp đó, sư phụ định tới Minamiza bằng cách nào?

Trong lúc giận điên người như vậy, tôi xuống xe buýt ở Shijo Kawaramachi, lách qua phố xá đông đúc mà bước về phía sông Kamogawa. Khi tự hỏi tại sao đêm nay lại có mấy thằng nhìn rất mờ ám cất lời gọi với theo mình, tôi mới nhận ra này giờ mình vẫn đang ở trong lột một cô em trẻ tuổi.

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mà chỉ nhắc đến tên thôi tôi đã cảm thấy ghê tởm đó, hôm nay mở tiệc ở một nhà hàng Noryo-yuka bên bờ sông Kamogawa. Tôi bước qua cầu lớn Shijo, đưa mắt ngắm nhìn hàng hiên rộng lớn của Minamiza đang được chiếu sáng dưới trời đêm màu lam. Thật may mắn là chỗ đây hơi ẩm ướt nhớp nháp này thì thoảng cũng có làn gió đêm mát lạnh thổi qua. Ở trên nóc một tòa nhà cao tầng có mở quán bia, những ngọn đèn lồng giấy xếp san sát tỏa ánh sáng đỏ rực như quả chín. Mọi người chẳng hiểu sao có vẻ vui tươi quá.

Tôi không biết nên làm thế nào, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn cung tên, nên tôi định thăm hỏi gương mặt tôn quý của Benten từ bên bờ sông đối diện.

Tôi trèo xuống bờ đê từ thành cầu lớn Shijo, nhìn sang nhà hàng Noryo-yuka được thắp sáng bằng ánh đèn vàng cam lốm đốm ở bờ sông bên kia. Càng đi về hướng Bắc rời xa cây cầu, cảnh người xe tấp nập của thành phố càng giảm đi, dòng nước đen bên kia phản chiếu ánh đèn phố xá. Những yến tiệc nối tiếp nhau ở bờ sông bên kia trông như cảnh tượng trong mơ, những Con người đang được ánh đèn chiếu sáng tay nâng chén rượu lại trông như những vai diễn trong một vở kịch.

Chỉ có một mái hiên có vẻ bình lặng hơn đôi chút. Sáu người đàn ông nom giông giống các vị Phúc thần đang cười nói vui vẻ. Đóa hồng lạnh lùng đơn độc duy nhất trong số đó là Benten.

Tôi biết đó chính là Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Dù mang tiếng xấu chọc trời nhưng họ lại có vẻ thoải mái quá.

ooo

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là một hội nhóm bí mật đã có từ thời Taisho, họ mang cái tên đó vì họ sinh hoạt mỗi tháng một lần vào ngày thứ Sáu. Bảy hội viên sẽ đặt bàn ở những nhà hàng truyền thống ở Gion hoặc Pontocho rồi cùng nhau ăn uống. Hội đó tụ họp cả giáo sư đại học, nhà văn, vài kẻ có đôi chút tiền của nữa. Mặc dù hội viên có thay đổi, nhưng luôn luôn chỉ có bảy người. Bảy vị trí đó mang tên của bảy vị Phúc thần*.

Benten có một ghế trong câu lạc bộ đó, rất vui thú với vị trí là bóng hồng duy nhất. Cái biệt danh Benten hai thầy trò tôi vẫn gọi cũng là do cô

ấy là một thành viên trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Nghe nói vị “Benten” tì ền nhiệm đã trao lại ghế cho Benten là một gã đàn ông mặt lỏm chồm râu. So ra thì Benten hợp với vị trí “Benten” này hơn*.

Dù họ lén lút tụ tập như thế, nhưng chẳng có chứng cứ gì cho thấy ở những lần hội họp đó họ bàn tính âm mưu quấy nhiễu hòa bình chi cả, đi ều đáng ngạc nhiên là họ có vẻ chỉ đơn giản là một hội ái hữu thích tụ tập vui v ầy với nhau mà thôi. Nếu chỉ có thế thì đã tốt, nhưng vấn đề nằm ở chỗ khác.

Ở tiệc cuối năm của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, họ luôn làm một việc vô cùng tàn độc, vì chuyện đó mà trong giới chúng tôi họ bị căm ghét tựa như độc xà.

Bọn họ năm nào cũng ăn lẩu Tanuki.

“Oái!” Tôi cất tiếng kêu bằng giọng con gái, nghe the the như tiếng xé vải.

Thật chẳng thể tin được. Trong thời đại văn minh khai hóa này đâu còn cần phải cố ý chọn ăn thịt Tanuki cơ chứ. Thật dã man. Nếu muốn chứng tỏ sự độc đáo của bản thân trước mắt thế gian, thì còn vô số thứ kỳ dị khác, ví như cóc như diệp r ồi khỉ ở Yase r ồi rùa con cơ mà. Tôi thật muốn hỏi, tại sao lại phải là Tanuki cơ chứ*?

ooo

Trước mặt tôi là dòng sông Kamogawa đang ầm ầm chảy, phản chiếu ánh đèn thành phố lấp lánh phía bên kia.

Tôi cột lá thư tình của sư phụ vào mũi tên, r ồi nhắm v ề hướng Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Bộ ngực căng tròn làm tôi bị vướng, nên tôi biến chúng

nhỏ lại. Dù không mang giáp đội mũ, một con Tanuki là tôi vẫn định đóng vai Nasu no Yoichi* thời hiện đại. Dưới những mái hiên Noryo-yuka nối tiếp nhau bờ bên kia là con đường bờ đê kéo dài, mấy người vừa đi bộ vừa cười nói ân ã, nhưng tôi vẫn tràn đầy tự tin rằng sẽ không bao giờ có chuyện mình bắn tên trật hướng.

Ở phía bên kia, Benten thong thả đứng dậy. Cô ấy đang mặc thứ gì đó trông như một bộ vét trắng tinh, nhưng tôi chẳng biết nó gọi là gì. Thế rồi cô vừa bước vòng quanh, vừa đong đưa chiếc quạt trang trí có gắn thêm tua vải hoa lệ trên tay vòng vòng trong không trung. Trông cô ấy như thể vừa bước đi vừa múa vậy. Những thanh nan quạt màu đen tỏa sáng óng ánh. Đó là cái quạt của sư phụ Akadama tặng cho cô làm “tín vật định tình”, và cũng là thứ đã khiến Benten bao lần tự mãn. Hình vẽ trên quạt là Phong Thần Lôì Thần*. Một vật quý như vậy mà đem cho Benten, việc này khiến uy tín của sư phụ Akadama ngày càng giảm sút.

Trong lúc nhắm theo Benten đang bước đi vòng quanh, lòng tôi chợt nảy sinh hứng thú. Để cho xứng danh với vị thiện xạ nổi tiếng trong *Truyện kể Heike* ngày xưa, tôi phải bắn xuyên qua giữa cái quạt kia chứ. Nếu tôi làm thế chắc chắn sẽ bị anh cả la mắng, sư phụ Akadama cũng sẽ nổi giận, nhưng một khi tôi đã nghĩ tới chuyện gì rồi thì không sao kiềm chế lại được.

Nghĩ mình nên giải quyết nhanh gọn trước khi cảm thấy sợ hãi, tôi bắn mũi tên vùn vụt bay đi.

Mũi tên vẽ một đường cong mềm mại, rồi cắm phập vào cái quạt trên tay Benten như dự tính. Thấy thế, mấy gã đàn ông hoảng hốt đứng dậy. Tôi đứng ở bờ sông bên này, ngắm kịch như thể mình chẳng làm gì có tội, thật là thoải mái. Lúc tôi vì hứng thú với cảnh hỗn loạn ghê gớm kia mà

đứng bật dậy, Benten đã đặt tay lên lan can của mái hiên Noryo-yuka, nhìn thẳng về phía tôi. Cô ấy đang mỉm cười hết sức ngọt ngào. Đáy lòng tôi chợt thấy lạnh toát.

Mấy gã đàn ông trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đứng xếp hàng cạnh Benten, phóng mắt tìm kiếm thủ phạm. Tôi chẳng có thời gian ưỡn ngực tự mãn nữa, vội vã theo đường bờ đê chạy trốn.

ooo

Có thể nói chuyện tôi làm khiến người ta nghĩ là có hỏa hoạn ở phía bờ bên kia, nhưng thủ phạm phóng hỏa từ bên này bờ lại chính là tôi. Khi bỏ chạy ra đến đường Shijo, người tôi run lên bần bật. Là sợ hãi hay là vì hứng chí tôi cũng không biết rõ, nhưng nếu thừa nhận là sợ hãi thì sẽ tổn hại tới danh dự, nên cứ coi như tôi đang run lên vì hứng chí vậy.

Sau khi đã tìm được cơn run vì hứng chí, tôi quyết định náu mình vào Akegarasu. “Akegarasu” là một cửa tiệm nằm dưới tầng hầm của khu Teramachi Sanjo, là nơi đồng loại của tôi thường hay ra vào. Buổi trưa là tiệm cà phê, buổi tối là quán rượu.

Ở đường Teramachi, hầu hết những gian hàng đều đã hạ cửa cuốn xuống, người qua lại cũng thưa thớt. Tiếng kêu lớn sắc mùi say xỉn của ai đó vang vọng giữa không gian tĩnh lặng.

Đi xuống cầu thang dán đầy những tờ bướm kỳ dị, ta có thể nghe thấy tiếng nhạc ma quái vang lên từ dưới hầm, tạo cảm giác như thể sắp lạc vào địa ngục. Có lẽ chẳng phải chỉ là tưởng tượng của tôi đâu. Akegarasu hết sức rộng lớn, ranh giới là gì cũng chẳng ai hay biết. Từ trước đến giờ chúng tôi đã mấy lần tổ chức đại hội ở đó rồi, nghe nói bao nhiêu khách đi

vào cũng chẳng bao giờ kín chỗ. Càng cố chen chúc vào phía trong thì quán càng nhỏ lại, cuối cùng trở thành một hành lang tăm tối chỉ có dãy ghế bọc gấm đỏ cùng với những chiếc bàn gỗ nối tiếp nhau, đôi lúc lại thấy ánh lửa mờ mờ của bếp lò. Có câu chuyện nói rằng nơi đó lúc nào cũng là mùa đông, thông với địa ngục.

Trời cũng tối mịt r ấi. Akegarasu không còn diện mạo như ban ngày nữa, mà chuyển thành quán rượu. Khi tôi đi tới gần quầy, chủ quán nhìn tôi với vẻ mặt đầy ngờ vực.

“Là tôi, là tôi đây mà.” Tôi nói r ấi khụt khịt mũi.

“Ra thế, là mày à?”

Chủ quán bày ra vẻ mặt đầy chán ghét. “Mày lại chơi bời trong cái bộ dạng đó r ấi.”

“Bộ dạng nào mà chẳng được chứ.”

“Mày đừng có vô duyên vô cớ biến hình xoành xoạch thì hơn,” chủ quán mân mê bộ ria mép trông như con cá chạch, vẻ mặt đầy nghiêm túc. “Ít ra mày cũng nên biến thành cái bộ dạng nào phù hợp khi đến nơi này đi. Trông mày bây giờ thật làm người ta hoang mang.”

Để né tránh những lời thuyết giáo, tôi kêu một ly rượu Denki Bran giả* r ấi ng ấi nhấm nháp.

Vừa uống tôi vừa đưa tay chống cằm để tiếng nhạc chảy vào tai, và nghĩ không biết Benten đã đọc lá thư tình của sư phụ chưa. Đọc thư tình do một lão khom d ần toàn sức lực viết ra, Benten chắc sẽ chẳng hào hứng đi tới chỗ hẹn hò đâu nhỉ? Sự góm giếc của lá thư tình ấy là đủ để người thương d ần toàn lực lánh thật xa nơi hẹn hò. Những kinh nghiệm hiểm thấy này cứ d ần chất lên nhau qua nhi ều năm tháng như vậy, sư phụ chắc cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay với tình trạng hiện giờ thôi. Dù thật

đáng xấu hổ nhưng cũng thật đáng thương.

Khi tôi đang nghĩ vẩn vơ như vậy, bỗng một giọng nói vang lên: “Cho một ly Akawari.” Rồi một bàn tay lạnh lẽo như băng sờ vào gáy tôi, làm tôi rùng mình thụt cổ lại.

Ngồi ngay bên cạnh tôi là Benten.

ooo

Akawari là shochu pha với rượu vang ngọt Akadama. Trong lúc cái cổ trắng ngần của Benten phát ra tiếng ừng ực khi cô uống cạn ly rượu màu hồng đào, quán Akegarasu rơi vào yên lặng như thể có đợt sóng kéo qua. Len lén liếc mắt nhìn quanh, tôi thấy đám đồng loại của mình vừa mới trước đây thôi còn vui vầy thoải mái giờ đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ có chủ quán là không thể rời khỏi vị trí của mình, nên lẩn vào trong một góc quây, giả bộ tập trung tinh thần làm việc trong khi tay chân lỏng cồng tọng như bị keo hồ làm cứng lại. Một lũ hèn nhát. Nhưng dù xung quanh phản ứng với mình như một bầy cá nhỏ chạy trốn khỏi con quái ngư, Benten có vẻ không buồn để tâm. Cũng là chuyện như cơm bữa thôi mà.

Cô ấy dùng ngón tay vẽ hình một mũi tên bay qua không trung.

“Chuyện lúc nãy là sao? Cậu làm tôi ngạc nhiên đấy.”

“Sư phụ bảo tôi gửi thư tình đến cho cô. Cô ở bên kia bờ sông xa quá, nên tôi đành gửi cho cô bằng tên.”

“Chẳng lẽ cậu muốn khiêu chiến với tôi hay sao?”

“Cô nên coi nó như biểu hiện nỗi lòng yêu hận của tôi đi.”

“Tôi thích trả đũa lại những lời khiêu chiến lắm đấy.”

“Cô không được trả đũa đâu.”

“Cái quạt quan trọng của tôi bị hỏng rồi. Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cũng trở nên lộn xộn. Tôi nói mình thấy không khỏe nên bỏ đến đây.”

“Nếu tôi thực lòng nhắm bắn cô thì hẳn là đã trúng rồi, ha ha ha.”

“Đúng thế nhỉ, ô hô hô. Đây này, cậu đáng lẽ phải bắn phập vào nhãn cầu chứ.”

Nói thế rồi Benten đặt cây quạt khi nãy lên quỳ rượu, đưa ngón tay dài thanh mảnh lần theo vết rách lớn ở giữa cây quạt. Trên mỗi móng tay của Benten đều có vẽ hoa văn tôi không biết là gì, cùng với chuyển động của những ngón tay cô, chúng óng ánh sắc đỏ thắm và tạo cảm giác gòn gòn như thể là những sinh vật sống có thể thay hình đổi dạng.

“Tôi rất xin lỗi về chuyện cái quạt. Nếu cô muốn thì tôi có thể...”

“Không cần đâu. Cái này để tôi giữ.”

Benten liền gấp quạt lại.

“Lá thư tình, cô đã đọc chưa?” Tôi hỏi.

“Rồi. Sự phụ lại lên cơn đấy à?”

“Ông ấy cứ rồi rít nhặng xị lên, thành ra cứng đầu.”

“Đúng nhỉ?”

Benten cười khúc khích. “Bởi vì tôi cũng đã lâu không về rồi.”

“Ít nhất một tuần cô về một lần không được sao?”

“Chuyện này cậu không cần xen vào.”

“Tôi cũng chẳng muốn chõ mũi vào đâu. Có con cầu nào thích dây vào chuyện vợ chồng cãi nhau đâu*.”

“Cậu là Tanuki.”

“Là Tanuki thì không được sao?”

“Bởi vì tôi là Con người mà.”

Khi nói thế Benten lại để lộ vẻ mặt chán chường. Hình như ngày xưa chúng tôi đã có cuộc đối thoại tương tự rồi.

“Nhưng nếu cậu muốn khiêu chiến, tôi cũng vui lòng đáp trả đấy.”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Rồi tôi sẽ bắt cậu đem nấu lẩu cuối năm.”

“Cô lại nói chuyện vớ vẩn rồi.”

Tôi vừa thấy lạnh gáy vừa cố giữ bình tĩnh, tìm cách lách qua tình thế có thể đột ngột trở nên hung hiểm này nên đưa tay lên gọi chủ quán. Nhưng không thấy bóng dáng chủ quán đâu, chỉ có một con Tanuki bằng gốm Shigaraki khổng lồ đứng lù lù sau quầy như muốn trêu người người khác. Có vẻ chủ quán vì quá sợ hãi nên đã chọn cách biến hình thành con Tanuki bằng gốm Shigaraki. Tôi bất đắc dĩ phải vào trong quầy rót rượu Denki Bran giả, cũng pha luôn cho Benten một ly Akawari nữa.

Cô ấy vươn tay ra qua quầy, chọc nhẹ vào ngực tôi. “Nhân tiện, sao hôm nay cậu lại biến thành hình thù dễ thương thế này? Một cô bé không nên tới đây vào ban đêm đâu.”

“Biến hình thế này dễ thương lắm phải không?”

“Phải đấy.”

“Tôi muốn mang chút phong vị vào cuộc sống của sư phụ, nên mới biến hình thành thiếu nữ trẻ trung đấy.”

“Tình thế này trò thám thiết quá nhỉ?”

“Vậy mà tôi bị sư phụ mắng một trận dữ dội.”

“Thế à. Cái ông già ích kỷ đó, cậu cứ mặc kệ đi cũng được.”

“Tôi không thể làm vậy được.”

Benten vừa nhấm nháp Akawari, vừa nhìn tôi chăm chăm. “Cậu vẫn còn bận lòng vì vụ Cây sam Ma vương đúng không?”

“Còn cô chẳng có vẻ gì là bận lòng nhỉ?”

“Bận lòng về chuyện gì cơ?”

“Chính là vậy đó. Con người là thế nên mới thành kẻ thù. Còn xấu tính hơn Thiên cầu nữa.”

“Xin lỗi nhé. Nhưng cậu chẳng hiểu chút gì về tình cảm của sư phụ.”

Benten cười ngọt ngào, uống cạn ly Akawari rồi đứng dậy.

“Là Minamiza.”

Tôi nói lớn với Benten đang sắp sửa bước ra. “Sư phụ đang ở đó.”

Cô ấy lập tức bày ra vẻ mặt đáng sợ như mặt nạ Hannya*, với tay qua quầy rượu mà nắm chặt lấy cổ áo tôi. “Tôi có đi gặp sư phụ hay không, cậu đâu thể biết, đúng không nào?” Cô ấy nói như thế. Gương mặt trắng ngần lại càng trắng hơn, chỉ có viền quanh mắt là thâm đen lại. Từ miệng cô phả ra hơi thở lạnh lẽo như băng giá.

“Tôi lỡ xen vào quá nhiều rồi, thành thật xin lỗi.”

Đôi môi tôi vừa bật ra mấy câu đó, Benten đã hôn đánh chụt một cái. Thật vô cùng lạnh lẽo, khiến tôi nghĩ môi mình như đã hóa băng. Khi môi chúng tôi rời ra, tôi kêu “Oái” lên, Benten chỉ liếc nhìn một cái rồi bước ra khỏi Akegarasu.

“Ồn cả rồi nhỉ?”

Con Tanuki bằng đất nung Shigaraki phát ra tiếng kêu. “Mày đó, cũng giữ được cái mạng lâu ghê.”

“Đây là mục đích cuộc sống của tôi mà.”

“Lỡ cô ấy bắt mày đem nấu lẩu thật thì sao?”

Khi tôi đưa tay lên chạm vào đôi môi mình, những mảnh băng giá màu hồng đào vỡ vụn ra rơi xuống. Nằm trong lòng bàn tay, chúng tan ra chỉ trong chốc lát. Khi nếm thử thì có vị của rượu ngọt Akadama.

“Thôi cứ uống chút rượu đã. Ôi trời, thật hết cả hồn.” Chủ quán nói.

“Cái này quán đãi chứ hả?”

“Dĩ nhiên rồi.”

ooo

Tôi hẳn tưởng lại ngày đầu gặp gỡ Benten.

Lúc đó, Benten vẫn chưa trở thành Benten.

Tôi bước lên một cầu thang dài lên sân thượng. Sân thượng của tòa nhà Rakutenkai quay ra đường Karasuma rộng rãi lắm, ánh sáng mặt trời mùa xuân rực rỡ đang chiếu rọi xuống nơi đó. Trên bầu trời xanh trong, một vài đám mây đang lười nhác bồng bênh trôi. Khi tôi đi ngang qua một đền thờ Inari* nhỏ nhỏ cùng một bể nước hơi bẩn, chợt thấy hiện ra trước mắt là một cây anh đào cổ thụ to lớn. Cành cây đầy những đóa hoa anh đào xinh đẹp tựa như kẹo ngọt. Mỗi khi có gió thổi qua tòa nhà ở Shijo Karasuma, một cơn bão tuyết anh đào lại từ sân thượng trút xuống đường Karasuma. Những Con người đang đi trên đường ngẩng đầu trông lên bỗng thấy bầu trời rơi đầy cánh anh đào, có lẽ cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Ngày đó, tôi được cha nhờ mang rượu đến cho sư phụ Akadama. Chỉ

mình cha tôi là có quan hệ thân tình với sư phụ, nên có lẽ ông đã nghĩ ra trò trêu chọc bằng cách gửi rượu đến buổi ngắm hoa sư phụ đã bí mật chuẩn bị.

Ở cách cây anh đào một chút có một chỗ rêu xanh mọc rất nhiều, nơi đó có cắm một cây dù lớn. Sư phụ và Benten đang ng ẫ cạnh nhau trên lớp rêu mềm với vẻ thân thiết, cùng nhau ngắm hoa anh đào. Sư phụ mặc bộ kimono rất oai phong lẫm liệt, thi thoảng hút điếu xì gà khổng lồ to bằng cây chùy như để chứng tỏ mình là một Thiên cầu oai hùng. Khi tôi vất vả ôm mấy chai rượu ngọt Akadama tiến lại gần, gương mặt nghiêm khắc của sư phụ đằng sau làn khói có vẻ càng khó coi hơn. Tôi nghĩ mình sắp bị mắng nên lạnh người đi, nhưng hình như gương mặt giống quỷ dữ kia chỉ là để che giấu sự ngượng ngùng thôi.

“Mày đến đây làm gì?”

Sư phụ nghiêm giọng hỏi. “Còn cái kia là gì thế?”

Tôi đặt chai rượu xuống đất, quỳ gối.

“Con trai thứ ba của Shimogamo Soichiro, tên Yasaburo xin trình diện sư phụ. Con đến đây để dâng lễ vật cống nạp cho đấng Nyoigadake Yakushibo.”

“Đã vất vả rồi.”

Sư phụ chỉ nói thế rồi đưa mắt lên nhìn hoa anh đào, cố không phá vỡ hình tượng uy nghiêm. Benten bật cười đứng dậy. Bằng một cử chỉ rất đáng yêu, cô kéo thẳng tay áo âu phục của mình. Lúc đó, dáng vẻ Benten rất bình thường, so với người qua đường cũng chẳng khác gì. Có vẻ cô ấy đã bình thản chấp nhận chuyện mình bị một quái nhân nhăn nhoe xa lạ bắt cóc như một sự đã rồi.

“Cảm ơn cậu nhé.”

Benten cúi thấp đầu, rồi ôm lấy chai rượu Akadama nhận từ tay tôi vào lòng.

“Bộ dạng ấy là sao thế?” Cô nhìn tôi rồi bật cười.

Lúc ấy tôi có bộ dạng ra sao, bây giờ cũng không nhớ rõ nữa. Dù mọi người xung quanh có la mắng tôi thế nào tôi cũng không nghe, cứ xoành xoạch biến hình nên mới thành ra như vậy. Cũng thật là...

“Cậu cũng uống chung với bọn tôi chứ?”

“Thưa không.”

“Cậu chắc cũng không phải là người nhỉ?”

“À, cô đoán xem. Còn cô?”

“Tôi chỉ đơn giản là Suzuki Satomi thôi.”

“Này này, đừng có trêu chọc nó. Thằng bé ấy nghịch ngợm lắm.”

Sư phụ cất tiếng gọi Benten. “Một đứa xấu tính đấy.”

“Trông có vẻ rất thú vị mà.”

“Thú vị chỗ nào chứ? Một đứa có khả năng làm bất cứ thứ gì, nhưng không thềm uốn nắn bản thân, thì cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu.”

“Sư phụ có vẻ thích cậu ấy nhỉ?”

“Đừng có nói vớ vẩn.”

Benten mỉm cười rồi dẫn tôi tới phía dưới gốc anh đào. “Cậu cũng đến đây ngắm đi.”

Những cánh anh đào dập dờn rơi xuống quanh tôi và Benten như trong một giấc mơ.

“Này, có tuyệt không? Tôi chưa từng thấy một cây anh đào nào tuyệt vời đến thế này. Xem kìa, ngọn cây như bị chôn vùi trong hoa, không thấy

đâu nữa.”

Tôi không cất nên lời, ngây mặt ra nhìn ngắm anh đào.

“Này, thử làm cái ta mới dạy con đi.”

Sư phụ đột ngột cất tiếng bằng giọng dịu dàng tôi chưa từng nghe thấy trước đây, làm tôi giật mình.

“À à, nhưng con vẫn chưa làm được.”

“Cứ làm thử xem sao.”

Benten quay đầu nhìn lên cây anh đào rực rỡ, hít một hơi thật sâu như thể rất căng thẳng, rồi giậm nhẹ chân xuống mặt đất. Trước mắt tôi, Benten bỗng bình bay lên. Cô lướt qua những cánh anh đào đang rơi xuống, chạm tay vào cành cây lớn đang vươn ra, lấy thêm đà từ nơi đó mà nhẹ nhàng bay lên càng lúc càng cao. Tôi ngây ngẩn trông theo. Sư phụ Akadama đã đến bên tôi từ lúc nào, nhìn lên với vẻ mãn nguyện.

“Con làm được rồi đấy.”

Giữa những cánh anh đào đang rơi xuống, Benten thò mặt ra, mỉm cười.

Sư phụ nghiêm trang gật đầu.

“Làm Thiên cầu, nghĩa là tự do tự tại bay lượn giữa bầu trời.”

ooo

Dù đã là lúc đêm muộn, cầu lớn Shijo vẫn tấp nập người qua lại.

Tôi đột nhiên hưng phấn vì nụ hôn băng giá của Benten, nên tận dụng sự chiêu đãi của chủ quán mà nốc tí tí rượu Denki Bran giả đến khi say mèm. Sau đó tôi đứng tựa vào lan can cầu lớn Shijo một cách ưu nhã,

những cơn gió thổi mát rượi giúp tôi dần tỉnh rượu.

Phía Đông cầu lớn Shijo có một nhà hàng gọi là “Kikusui”, phía trên nóc hình như là quán bia, có ánh đèn tỏa sáng. Ở ngay chính giữa có một chỗ lồi cao lên, đỉnh chỗ đó vừa nhẵn nhụi vừa tròn, lần nào nhìn tôi cũng cảm thấy kỳ kỳ. Từ hai cánh cửa sổ dài ở trên tường, hai vệt sáng hẹp hắt ra lấp lánh, trong đôi mắt ngà say của tôi trông chúng giống như một mô hình đồ chơi.

Lúc tôi đang tự hỏi nếu trèo lên cái đỉnh tháp nhẵn nhụi kia sẽ thấy thứ gì, thì Benten đã băng qua đỉnh tháp đó. Cứ như thế, cô lấy ngọn tháp của Kikusui làm bệ phóng, nhảy thật xa băng qua những ngọn đèn ở Gion, bay đến nóc nhà lớn của Minamiza. Dù tôi nghĩ là những viên ngói bị hun bởi ánh mặt trời vẫn còn nóng lắm, Benten vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà bước lên những viên ngói đó.

Sư phụ Akadama cũng chẳng mấy chốc đã xuất hiện ở phía Nam của nóc nhà lớn, tôi nghĩ cuối cùng sư phụ cũng đã leo được tới mái Minamiza rồi. Sư phụ giờ đã thở hổn hển, toàn thân run bần bật như thể ốc vít trong người sắp long ra hết cả. Sư phụ Akadama vĩ đại đã vắt kiệt sức lực để leo lên đến đỉnh. Thật bất hạnh là vì độ dốc của mái nhà nên sư phụ không thể dùng cây gậy chống sơn mài màu đen hàng thượng phẩm của mình một cách thuận tiện, mà phải bò bằng cả tứ chi. Sư phụ cả người tràn đầy quyết tâm phải đến gặp Benten với tư thế thật uy nghiêm. Chắc phải chịu cảnh thế này cũng làm sư phụ băn khoăn lắm, nhưng cũng có khi sư phụ đã suy tính nếu quỳ xuống bò tới trước mặt đối phương, biết đâu lại có thể nghịch chuyển tình thế của trận chiến tình yêu đơn phương nắm chắc phần thất bại này. Tay tôi đã nắm lại, toát đầy mồ hôi.

Benten đứng trước mặt sư phụ. Sư phụ vẫn bò trên mái nhà như thế,

ngẩng đầu nhìn cô. Họ trao đổi đôi ba câu gì đó với nhau. Benten lắc đầu một cách lạnh lùng. Khi sư phụ nhìn lên mỹ nữ lung linh được chiếu sáng dưới ánh đèn ban đêm kia với vẻ mặt gầy gò đau khổ, tôi không thể nào nhìn được nữa. Trận chiến bại này có lẽ vẫn cứ là chiến bại.

Tôi biết là sư phụ có lẽ muốn nói: “Ta sắp đứng thẳng dậy thể hiện sự uy nghiêm với con, nếu được ta sẽ vòng tay qua người con, sau đó hai ta lại cùng nhau ưu nhã tản bộ trên bầu trời đêm, cười nhạo lũ sinh vật lau nhau bò lổm nhổm trên mặt đất đầy cát bụi.” Nhưng đáng tiếc sư phụ lại đang bò toài bằng tứ chi, mông và đầu đầu ngo nguậy để chuyển động, nên những lời đó có đến được với Benten không, tôi thật không đoán định được.

Nghĩ rằng sắp đến lượt mình ra sân khấu, tôi đi về hướng Minamiza.

Trước khi tôi đến phía Đông cầu lớn Shijo, cuộc hẹn hò bí mật đầu tiên sau bao ngày của sư phụ và Benten đã kết thúc mà chẳng có một chút mảnh vụn ngọt ngào nào.

Benten bỏ lại sư phụ vốn chẳng thể chuyển động dễ dàng lại đằng sau, một mình bay lên bầu trời đêm. Thật không có chút kiềm chế nào hết. Cô ấy một hơi bay qua sông Kamogawa, dùng ngọn tháp kiểu Tây Ban Nha trên nóc tòa nhà Toka-Saikan làm bệ phóng rồi lại từ đó bay vút lên, mất hút vào phố đêm lấp lánh ánh đèn.

Sư phụ không thể bay lên đuổi theo cô ấy được nữa. Chỉ có thể ngo nguậy.

Vừa bỏ lại sư phụ đang bò toài bằng tứ chi sau lưng, cô ấy vừa cất cao tiếng cười của Thiên cầu giữa bầu trời.

Thuần thực đến mức Thiên cầu thực sự cũng phải tái mặt*.

Sư phụ giờ đã ở dưới bóng của tòa nhà Minamiza mà mình vừa leo xuống, ngồi bó gối mà thở ở góc con đường cho người đi bộ. Bộ quần áo màu nâu trên người ông đã cũ sần, có thể thấy những chỗ đã dần ra ở trên quần và áo sơ mi.

“Chào sư phụ, người đang làm gì ở đây vậy?”

Tôi cất tiếng gọi.

“Tại sao lại là mày?” Sư phụ nhìn lên mặt tôi với vẻ ngạc nhiên. “Say hả?”

“Hê hê, con có uống tí chút.”

“Cái thằng, chỉ toàn biết rong chơi.”

“Con cũng về luôn đây ạ.”

“Ừ chờ đã, tao cũng về, mau gọi taxi đi.”

“Sư phụ, so với mấy thứ như taxi, bay trên trời vẫn nhanh hơn chứ.”

Sư phụ nhìn tôi chằm chằm. Rồi cúi đầu với vẻ chán chường, sư phụ nói: “Đừng xỏ xiên tao.” Như trẻ con đang giận dỗi, sư phụ gõ gõ gậy chống xuống nền đất. “Thật là đáng xấu hổ. Lưng tao đau quá.”

Tôi gọi một chiếc taxi ở đường Kawabata, sau đó cõng sư phụ trên lưng đến tận chỗ taxi. Cơ thể sư phụ mềm oặt, thực sự là rất nhẹ. Vừa được tôi cõng trên lưng, ông vừa thở một cách đầy khó nhọc.

“Thằng ngốc này. Đã bảo đừng có biến thành con gái cơ mà.”

“Thì cũng chỉ giống như cháu gái đi đón ông nội thôi.”

“Bị đàn bà con gái cõng trên lưng thì còn ra thể thống gì nữa.”

Vừa nói như thế, sư phụ vừa vòng tay lên phía trước, lén lút sờ sờ

ngực tôi. “Ừm. Đúng không phải là đồ giả nhỉ?” Sư phụ lẩm bẩm với vẻ hài lòng.

Xe taxi chạy theo dòng chảy của sông Kamogawa. Ở bên ngoài cửa sổ xe ánh đèn thành phố vùn vụt trôi đi, khu phố mua sắm dần dần lùi xa.

“Mày đó, đã gửi thư đến cho Benten rồi hả?”

“Vâng ạ. Vì Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đáng sợ quá, nên con gửi thư bằng tên.”

“Mày lúc nào cũng làm mấy chuyện thô lỗ như vậy.”

“Cô Benten sẽ về nhà chứ ạ?”

“Chẳng biết nữa. Con bé đó lúc nào cũng đi chơi đêm.”

“Nhân tiện, sư phụ ở chỗ đó làm gì vậy?”

“Tự dưng tao muốn đến phố Gion uống rượu thôi.”

Sau đó chúng tôi im lặng trong giây lát.

Sư phụ đã biết tổng chuyện tôi đọc lén thư, tôi cũng biết tổng chuyện sư phụ đã biết tổng đi đầu ấy. Không chỉ gói gọn trong đêm nay, mà trong những giao tiếp từ trước đến giờ, chúng tôi đều biết tổng lòng nhau. Nhưng sư phụ chưa bao giờ nói ra chuyện ấy, nên tôi cũng chẳng việc gì phải thú nhận. Tình thầy trò là những sự thấu hiểu ngớ ngẩn như thế.

Tôi vẽ ra trong đầu hình ảnh Benten bay lượn biến mất vào bầu trời đêm, đối lập với đi đầu đó là hình ảnh sư phụ ngọ nguậy cái mông trên mái nhà lớn của Minamiza.

“Làm Thiên cầu, nghĩa là tự do tự tại bay lượn giữa bầu trời.”

Sư phụ vừa ngắm nhìn cảnh sắc bên bờ sông vừa lẩm bẩm. “Chẳng phải là thế sao?”

“Nhưng đôi lúc đi taxi cũng không có gì xấu mà?”

“Ừ. Chẳng có gì xấu cả.”

“Bọn con cũng có lúc chán ngấy chuyện biến hình ấy.”

Khi tôi nói thế, sư phụ liền khịt khịt mũi.

“Đừng có gộp tao vào cùng một giuộc với đám Tanuki chúng mày.”

Nói rồi sư phụ thụt người sâu vào trong ghế, ngáp một tiếng thật dài.

ooo

Hồi hận vì “Sự kiện Cây sam Ma vương”, tôi đã tự mình xuất môn mấy năm liền, không có gặp sư phụ. Trong thời gian đó, sư phụ vẫn còn đứng trên bục giảng, cô độc chiến đấu, cố níu giữ sự uy nghiêm đang lọt khỏi kẽ tay như những hạt đường cao cấp, để rồi cuối cùng cũng đành thua cuộc. Thay vì chấp nhận bị sỉ nhục coi thường bởi đám đông, sư phụ chọn cách vứt bỏ chuyện dạy học. Sư phụ quyết định chuyển về cõ thủ trong một căn hộ đồ nát, nhấm nháp rượu vang ngọt Akadama, chỉ sống với hy vọng ôm ấp trong lòng rằng Benten sẽ tới thăm. Vì sư phụ kiêu hãnh không muốn phô ra mặt yếu nhược của mình nên đã cắt bỏ liên hệ với xung quanh, mấy đứa học trò thi thoảng tới thăm viếng cũng phát chán. Cuối cùng thì chẳng còn ai lui tới nữa.

Đầu mùa xuân năm nay, tôi nghe đồn sư phụ thường hay tập bay ở bờ sông Kamogawa vào đêm khuya, nên đến tận mắt xem sao. Bờ sông Kamogawa kéo dài từ phía Bắc cầu Aoi rất rộng rãi vắng vẻ, những cơn gió lạnh buốt như cắt da cắt thịt đang tràn qua. Trong cảnh sắc tiêu điều đầy những thân cây trơ trụi đang run rẩy, trên bờ đê có một bóng dáng ngo ngậy. Sư phụ Akadama đang chậm rãi bước đi, rồi lại nhảy lên. Cũng có đôi lúc hiếm hoi ông có thể bồng bênh trôi nổi một chút, nhưng cũng chỉ

đến thế mà thôi. Không thể nào tự do tự tại bay lượn trên bầu trời được nữa.

“Chào buổi tối, sư phụ. Trời lạnh quá nhỉ?”

Khi tôi cất giọng chào từ trong bóng tối, sư phụ đang nhảy chồm chồm liền hếch cằm quắc mắt nhìn tôi.

“Đúng là lạnh thật. Nên tao mới nhảy như thế này cho ấm.”

“Con nhảy cùng sư phụ có được không ạ?”

“Cũng được. Mà cũng nhảy cho ấm người đi.”

Thế rồi hai chúng tôi cùng nhau nhảy chồm chồm.

Mối quan hệ mà hai bên đầu thấu triệt lòng nhau giữa chúng tôi có lẽ đã bắt đầu từ lúc đó. Sư phụ biết rõ từ lâu chuyện tôi thích Benten, cũng biết cả chuyện tôi đã hóa thành Cây sam Ma vương lừa dối sư phụ. Nhưng sư phụ chẳng nói gì cả. Nếu thừa nhận mình đã bị một con Tanuki lừa đến nỗi rơi xuống đất, sư phụ chắc sẽ mau chóng khởi hành sang thế giới bên kia mất.

Vì tôi đã tự mình xuất môn, nên tôi nghĩ tự mình hủy chuyện xuất môn cũng chẳng sao. Nhưng trước hết, không cho sư phụ thấy là mình biết lễ nghi thì không được. Tôi lấy ra chai rượu ngoại nhập khẩu đắt tiền mua từ tiệm Akegarasu ra, trình trọng cúi đầu.

Tuy nhiên sư phụ ngoan cố không chịu uống. Sư phụ nói những lời rất ngớ ngẩn như vì tôi là Tanuki nên không thể phân biệt được đó là đồ thật hay đồ giả.

“Thứ đó là hàng giả. Mà chẳng biết cái gì về rượu cả. Nếu là rượu thật, phải có ghi là rượu vang ngọt Akadama kia kìa.”

“Này, bây giờ ta không thể bay, nhưng đó chỉ là chuyện nhất thời thôi.”

Sư phụ cất giọng như đang cố thuyết phục. “Chẳng mấy chốc cơ thể ta sẽ lành hẳn, thể lực bình phục, lại có thể dạy con nhiêu đi ầu nữa. Nếu là ta thì chỉ cần muốn là có thể gây ra động đất, có thể gọi gió lốc thổi bay hết nhà cửa đi đấy.”

“Vâng, chắc chắn là thế mà.”

“Cứ như thế này, ta thật đáng khinh. Ta nhất định sẽ một lần nữa từ trên trời bốn cột mọi thứ dưới mặt đất thôi. Nhưng giờ đừng nói chuyện tiếp tục con đường ma đạo, ta buồn ngủ quá...”

“Sư phụ cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ.”

“Ừm. Ta ngủ đây, ngủ đây. Con cũng nên đôi lúc ngủ lại chỗ này đi.”

Nói thế rồi sư phụ vừa sờ sờ cái mông của tôi vừa ngủ.

Sư phụ không hề nhận ra là đang sờ mông tôi chứ chẳng phải mông Benten. Nếu nói sư phụ đã lơ mơ buồn ngủ tới mức không phân biệt được mông thật với mông giả nữa thì cũng đáng buồn. Hoặc cũng có thể là sư phụ đã biết tổng rồi, nhưng chỉ vờ vịt như không hề nhận ra.

ooo

Trước đây, tôi đã từng trần trở với một nan đề, rằng là một con Tanuki thì phải sống thế nào mới tốt.

Tôi biết rõ cách sống một cuộc đời thú vị, nhưng ngoài chuyện đó ra tôi không biết chắc mình nên làm gì. “Khi không rõ mình nên làm gì, thì không làm gì cả mới là thượng sách”, đó là lời của tay nào đó tên là Napoleon. Trong khi thơ thần không làm gì hết theo những lời đó, tôi ngộ ra rằng hình như mình ngoài chuyện sống một cuộc đời thú vị ra thì cũng

không cần làm gì khác.

Những cánh cửa cuốn của khu phố mua sắm Demachi đầu đã hạ xuống, không gian trở nên tĩnh lặng như tờ. Vào giờ khuya thế này cũng không còn bóng dáng khách bộ hành nào nữa. Tôi vội vã chạy qua khu phố. Tôi ra khỏi phố mua sắm, băng qua phía trước đền thờ Benzaiten của Demachi đang thấp những ngọn đèn mờ nhạt, từ đó nhắm hướng đền Shimogamo. Trong lúc chạy, tôi thấy mệt với chuyện biến hình nên bắt đầu chạy bằng bốn chân.

Con người đáng sợ Benten hẳn vẫn còn đang bay lượn phía trên thành phố về đêm. Thiên cầu sa ngã lâm vào cảnh khốn cùng là sư phụ Akadama hẳn đang ngáy khò khò cô đơn trong lồng chăn nệm bao nhiêu năm không dọn, còn con Tanuki tôi đây thì đang chạy đi bằng bốn chân bên bờ sông. Cái thế chân vạc Thiên cầu cùng Tanuki cùng Con người chính là thứ làm bánh xe vĩ đại của thành phố này luân chuyển. Nhìn ngắm bánh xe đó quay là chuyện rất thú vị, nhưng vì những chuyện thú vị thường là những chuyện làm ta mệt mỏi, nên tôi buồn ngủ vô cùng.

ooo

Tôi trở về rừng thiêng Tadasu.

Khi tôi len người vào cái ổ ngủ mềm mại tối đen, em trai tôi mở mắt thức dậy.

“Anh về rồi à?” Thằng bé thì thầm.

“Về rồi đây.”

“Anh đã làm gì vậy?”

“Đi làm thần ái tình Cupid đó.”

“Có thú vị không ạ?”

“Có, thú vị lắm.”

Thế rồi tôi vỗ đầu đứa em, ngủ thiếp đi.

Chương hai

Mẹ và Lôi Thần

Huyết thống của chúng tôi được thừa hưởng từ thời Heian xa xôi, đi đâu đó là rất rõ ràng. Dù chúng tôi chỉ là Tanuki, nhưng không phải đột nhiên lặn ra khỏi bong cây long não như mấy cục kẹo đầy lông mà xuất hiện trên thế gian đâu. Tất nhiên là trước tôi có cha tôi, rồi còn có cha của cha tôi nữa.

Lấy ví dụ như gia tộc Shimogamo mà tôi bất đắc dĩ là một thành viên, cùng với gia tộc Ebisugawa tách ra từ đó. Vào thời Thiên hoàng Kanmu trị vì, thủy tổ của chúng tôi đã từ đất Heguri ở Nara đến vùng đất hứa được tứ thần tương ứng*, cùng thời điểm Con người dời đô đến Heian. Kỳ thực họ cũng chỉ là một đám Tanuki ô hợp từ bỏ mảnh đất Manyo mà kéo về đây vì bị quyến rũ bởi mùi cơm dẻo canh ngọt do Con người làm ra, rồi sau đó bắt đầu sinh con đẻ cái dù không ai nhờ, vậy nên gọi là “thủy tổ” chứ cũng chẳng có gì ghê gớm lắm.

Dòng máu tiếp tục chảy từ thời Heian đã phân ra rất nhiều nhánh, và bằng cách nào đó luôn trói buộc chúng tôi. Ngay cả một con “Tanuki theo chủ nghĩa Bohemian” như tôi cũng không thể dễ dàng vứt bỏ huyết thống đi được. Chỉ cần một chút dính líu máu mủ thì những tranh chấp nhỏ cũng không thể để trôi theo dòng nước, mà dần dần sẽ thành ra thâm cừ đại hận, không thể rửa sạch bằng nước, chỉ có thể lấy máu rửa máu.

“Một giọt máu đào hơn ao nước lã” là đi đâu mà tôi chẳng thể chối bỏ.

Cha của chúng tôi là một con Tanuki nổi danh lừng lẫy ở đất cố đô. Ông được rất nhiều Tanuki tôn kính, và đã dùng ảnh hưởng đó để thống nhất xã hội Tanuki, đáng tiếc là vài năm trước ông đã qua đời rồi.

Những gì người cha vĩ đại đó để lại là bốn đứa con trai, trong đó có tôi. Tuy nhiên, thật đáng tiếc, tiếp nối sự vĩ đại của người cha đó lại là mấy thằng Tanuki con thiếu bản lĩnh. Đó là một trong số vô vàn những bi kịch mà những đứa con của một người cha vĩ đại thường phải chịu.

Sau khi cha tôi qua đời, chúng tôi cũng lớn lên. Anh cả trở thành một kẻ có tính tình cứng nhắc nhưng đến lúc quan trọng lại yếu đuối, anh thứ lại trở thành hikikomori*, tôi theo “chủ nghĩa thú vị” của Takasugi Shinsaku*, còn em út được biết đến như là một kẻ biến hình yếu kém có thể gọi là “chưa từng thấy trong lịch sử”. Chúng tôi bị thế gian đánh giá là “những đứa trẻ đáng thất vọng không tiếp nối được dòng máu của ngài Shimogamo Soichiro.”

Khi nghe được những đi đầu này, anh cả không có cách nào để xoa đi nổi tức giận, đã đi cào xé loạn xạ những tấm chiếu cói bọc quanh những cây tùng ở công viên Okazaki*, siết chặt nắm đấm tay phải mà nói “Hãy chờ xem, nhất định ta sẽ vượt qua cha.” Anh thứ tôi thì thờ phập phồng ở dưới đáy giếng: “Họ bảo như vậy à, anh không biết tí gì luôn,” rồi ăn bánh castella* ngon lành do tôi mang tới đến no căng bụng, em trai út thì cuộn mình lại mà nói “Mẹ ơi cho con xin lỗi,” trong khi mẹ vẫn đang ăn castella.

Mặc dù vậy mẹ chúng tôi vẫn cứ thản nhiên.

Lý do cho đi đầu đó rất đơn giản rõ ràng.

Mẹ chẳng bao giờ tin rằng những đứa con của mình lại là những con Tanuki nổi danh vô dụng. Mẹ luôn tin rằng bất cứ đứa nào trong chúng tôi

bây giờ đều là những con Tanuki xứng đáng nối gót cha chúng. Niềm tin mãnh liệt tới mức vô lý, không cần đến chứng cứ này khiến cho mẹ xứng danh người mẹ, và khiến chúng tôi trở thành như chúng tôi bây giờ.

Cha của chúng tôi rất vĩ đại, nhưng mẹ cũng vĩ đại chẳng kém.

ooo

Đã vào tháng Tám, mặt trời tỏa nắng oi bức suốt nhiều ngày liền, trên đường phố chỗ nào cũng vừa nóng vừa ẩm.

Dù vậy nhưng khu đền Shimogamo và rừng thiêng Tadasu nơi nhà chúng tôi sinh sống vẫn rất mát mẻ. Tôi và em trai cùng nhau ngâm chân dưới dòng suối nhỏ chảy qua rừng thiêng Tadasu, rót đầy ramune* vào một chén sứ Kiyomizu* rồi uống cạn trong một hộp, còn đưa cơm hộp và rượu ngọt Akadama đến chỗ ân sư Thiên cầu mang biệt danh “Sự phụ Akadama” nữa. Ngoài ra, tôi cũng đôi lúc mơ mộng tới chuyện ngẩng vào cái bàn gỗ lấy ra từ thư viện Okazaki, vùi đầu vào đóng sách vở để học hỏi những lời của các bậc tiên thánh.

Rồi thì mẹ tôi sẽ bắt đầu hăm dọa mà nói: “Cứ làm mấy chuyện như vậy mãi thì mày sẽ ngu đi cho xem,” rồi bắt tôi theo mẹ tới tiệm *bi da*. Khi mẹ giận dữ cáu kỉnh thường là lúc mẹ cô đơn.

Ở tầng trên của một tiệm cà phê nằm ở phía Tây cầu lớn Kamo là một tiệm *bi da*, nơi đó vừa xuất hiện một cặp nam nữ, họ có dáng vẻ hơi khác biệt nên người ở quanh khu này không ai là không biết. Người con trai là một mỹ nam tuấn tú, diện bộ âu phục màu đen, thắt cà vạt đỏ sẫm, mái tóc chải mượt mà không một sợi rối. Đứng bên cạnh cậu ta là một thiếu nữ khả ái diện bộ trang phục trắng như tuyết, trông như một tiểu thư sống

trong tháp ngà. Hai người đó ai nấy điệu bộ đều rất khoa trương, như thể đang trong một vở kịch Takarazuka* vậy.

Mặc dù tôi này giờ kể này nọ như chuyện của ai khác, nhưng thực ra cô tiểu thư cành vàng lá ngọc đó chính là tôi, còn cậu thanh niên tân thời* như không thuộc về thời đại này chính là mẹ tôi.

A a, Takarazuka đẹp đấy!

Takarazuka là tình yêu cháy bỏng của mẹ tôi từ thuở thiếu thời, bây giờ mỗi khi có thời gian rảnh rỗi bà cũng thường hay lên tàu điện Hankyu hành hương về thánh địa. Dù là người hay Tanuki, một khi đã dây vào Takarazuka thì hầu như là vô phương cứu chữa, dù có nhận được sự chăm sóc y học tân tiến nhất vẫn hoàn toàn không có khả năng lành bệnh.

Bởi vậy chúng tôi đã bỏ cuộc trong chuyện cướp đi sở thích của mẹ. Từ khi cha tôi qua đời, chứng bệnh cuồng Takarazuka của mẹ lại càng không có điểm dừng. Những buổi chiều muộn, mẹ thường từ trong rừng thiêng Tadasu biến thành một thanh niên tuấn tú y như trong kịch Takarazuka rồi đi ra ngoài phố. Mẹ lúc nào cũng sẽ biến thành một thanh niên điển trai, nên mỗi lần đi cùng mẹ anh em chúng tôi đều biến thành các thiếu nữ xinh đẹp. Chúng tôi khá là bắt mắt, nên có lần còn được người của đài truyền hình Kyoto gọi lại trên đường Teramachi. Nhìn mẹ đặc ý trả lời phỏng vấn của đài truyền hình, chúng tôi lạnh cả người.

Theo như tôi biết thì ngày trước mẹ tôi không đến mấy chỗ như tiệm bi da, nhưng chẳng biết từ lúc nào lại nhiệt tình tới lui, càng lúc càng quen biết nhiều đám học sinh cùng với mấy ông chú trung niên, được họ chỉ dạy những kỹ thuật cần thiết, mài giũa tay nghề càng lúc càng lên cao. Chắc chuyện này là do quan điểm hoài cổ “Mỹ nam phù hợp chơi bi da” của mẹ (và chỉ mẹ tôi mới nghĩ ra) mà ra.

Cả trong giới Tanuki lẫn Con người, mẹ tôi đều được biết tới bằng cái tên “Vương tử áo đen”.

Hình như đó là tên do mẹ tự đặt.

ooo

Tôi trong lột một thiếu nữ dễ thương, ngồi bên cửa sổ của tiệm bi da mà nhìn xuống dòng sông Kamogawa dưới ánh hoàng hôn. Trên cây cầu lớn Kamo bắc qua sông, những chiếc xe buýt của thành phố cùng với xe hơi chiếu đèn sáng lấp lánh phóng vọt qua. Mây từ đâu ùn ùn kéo tới che lấp bầu trời, ở phía núi Higashiyama trời tối đen như bị nhuộm mực.

Mẹ tôi này giờ vẫn tập trung chơi bi da. Dù đang gập người xuống, tóc của mẹ vẫn không hề bị rối. Tôi không có hứng thú gì với bi da, nên chỉ hờ hững trông theo mẹ đang mê say với mấy quả banh lăn lăn.

“Gần đây con lại gặp cô Benten nữa à?”

Mẹ tôi vừa xoay xoay cây cơ đánh bi da vừa nói. “Lại làm mấy chuyện nguy hiểm nữa rồi!”

“Mọi chuyện ổn cả mà mẹ.”

“Con người ấy quái gở lắm, lỡ con mất cảnh giác sẽ bị đem nấu lẩu mất. Từ xưa đến nay Tanuki đã hay bị đem nấu lẩu rồi, cái thứ gọi là Con người kia còn xấu xa độc ác hơn cả Thiên cầu hay Hòly mà.”

“Nhưng mà sư phụ Akadama nhờ con, nên đâu có từ chối được.”

“Ông ấy cứ thích cưa sừng làm ghé, chạy trốn hiện thực nhỉ? Những kẻ như thế là khó chịu nhất.”

Mẹ thở dài.

Vụ bê bối sư phụ Akadama si mê cô gái “Benten” mình đã bắt cóc về từ bờ hồ Biwa, sau đó dẫn cô ta vào con đường ma đạo, nhưng cái cô Benten này lại chẳng thèm liếc nhìn sư phụ một cái đã lan truyền ra cả cố đô, người người nhà nhà đều biết.

Mẹ tôi thúc cơ một cái “cách”, những quả bóng đủ màu lao xao lẫn đi. Nhìn thôi thì có vẻ thật dễ dàng, nhưng làm thử mới biết là không dễ ăn. Mẹ tôi cũng đã có một thời gian cố sức dạy tôi chơi bi da, nhưng tôi hầu như không tiếp thu được gì. Bây giờ hình như mẹ đang dạy cho em trai tôi.

“Cũng sắp đến lễ hội Obon* rồi nhỉ, phải đưa du thuyền ra thôi. Yaichiro hình như đang chuẩn bị rồi. Con có nghe ngóng được gì không?”

“Dạ không, anh cả chẳng nói gì hết.”

“Có vẻ mọi việc tiến hành thuận lợi. Chiếc Manpukumaru không còn nữa rồi.”

Đôi mày của mỹ nam nheo lại. “Thằng bé đó, giá như nó bỏ được cái thói lúc nào cũng làm một mình mà chịu bàn bạc với con thì tốt rồi.”

Gia đình chúng tôi mỗi năm lại đưa du thuyền ra đi ngắm hội đốt lửa tiễn đưa người chết Gozan*. Cái du thuyền đó được chế tạo rất đặc biệt, dùng rượu làm nguyên liệu để bay trên bầu trời. Ngồi trên nó tận hưởng gió mát đêm hè, rồi lần lượt đi ngắm từng đám lửa đưa tiễn được thắp lên, đây là phong tục Obon có từ thời cha tôi còn sống. Nhưng năm ngoái do một cuộc tranh chấp chẳng ra sao mà cái thuyền đã bị cháy gần nửa. Thuyền bay đốt nhiên liệu bằng rượu cũng chẳng dễ kiếm gì. Anh cả tôi chắc đang chuẩn bị thuyền mới, nhưng kết quả thế nào cũng không phải chuyện tôi cần quan tâm.

“Anh cả rất ghét nhờ vả các em mà.”

“Con cũng vậy, cố hòa thuận với thằng bé ấy hơn chút nữa đi.”

“Con yêu thương anh cả mà. Anh ấy là người tốt.”

“Lại bắt đầu giễu cợt rồi đấy, cái thằng này!”

Nói rồi mẹ lườm tôi. “Yaichiro là đứa thẳng tính vụng về, nó không biết cách đối phó với loại người quanh co như con đâu. Chuyện đó con phải nhường nó một bước mới được.”

“Như vậy phiền quá.”

“Con đó, khi nào cũng lông bông nhưng hóa ra lại là người ngoan cố, thật giống y như mẹ. Nhưng cũng phải có giới hạn thôi.”

Chẳng mấy chốc mấy đứa học sinh hay chơi bời thân thiết với mẹ tôi cũng đến.

Bọn họ có vẻ lúng túng ngẩn ngại trước mặt tôi, vốn vẫn đang làm bộ đứng đó đầy thanh nhã, nhưng giờ tôi lại nảy ý muốn đi thăm người anh thứ đang ở chùa Rokudo Chinno, nên rút lui khỏi nơi này.

Tôi gọi mẹ vẫn đang trò chuyện rôm rả với mấy người kia vào một góc, thì thầm nói. Khi tôi bảo sẽ đi đến chỗ anh thứ, mẹ cười vui vẻ. “Vậy sao?” Mẹ nói. “Xem hộ mẹ thằng bé có còn sống không nhé.”

“Mẹ cũng nên đi gặp anh ấy chứ, mẹ đã tới thăm anh ấy lần nào đâu đúng không?”

“Vì nó luôn khó chịu mỗi khi mẹ tới.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Thằng bé ở đó như thế là do chấp niệm riêng của nó, nhưng lại thấy xấu hổ với mẹ về chuyện đó.”

Mẹ quay trở lại với đám bạn chơi bi da, nhưng đột ngột ngoảnh lại.

“Mà này, trên đường đi về, con nhớ ghé qua nhà máy phát điện

Ebisugawa, đón Yashiro về Công việc chắc chắn lắm, nên cho nó ăn thứ gì ngon ngon nhé.”

Em út của chúng tôi tên Yashiro, từ ngày hôm qua bắt đầu học việc ở công xưởng sản xuất rượu Denki Bran giả nằm phía sau nhà máy phát điện Ebisugawa.

“Hôm nay thời tiết xấu lắm đấy, mẹ cũng mau chóng rút đi thì hơn. Nếu có sấm nổ là lại phiền to.”

“Mẹ biết rồi.”

Mẹ tôi hỉ mũi rồi quay lại bàn bida, chỉ có bóng lưng của “Vương tử áo đen” đưa tiễn tôi.

Mái tóc đen được chải mượt mà của mẹ tỏa sáng lấp lánh trong căn phòng ngập tràn ánh điện. Dù nhìn thế nào cũng là một Con người kỳ cục chẳng hợp với chốn này, kiểu gì cũng không giống một bà mẹ Tanuki, nhưng bên trong đó lại chứa đựng một linh hồn người mẹ đang bùng cháy. Không thể tin rằng đó thật sự là một người mẹ. Thật đáng sợ.

Tôi cúi chào mấy cậu học sinh đang tụ tập lại một cách đáng yêu, khiến cho họ mỉm cười, rồi đi xuống cầu thang.

Lúc ra đến đầu cầu lớn Kamo, tôi đã từ hình dáng một thiếu nữ nhỏ nhắn dễ thương hóa thành một nam sinh đại học đầu bù tóc rối kém hấp dẫn. Đó là dáng vẻ của tôi ngày thường khi đi lang thang trong thế giới Con người, vì thế mà tôi cũng có biệt danh là “thằng sinh viên đại học luộm thuộm”.

ooo

Trên con đường Higashi Oji đã ngả bóng chiều, tôi cưỡi xe đạp đi về

hướng Nam.

Nơi tôi nhắm đến là chùa Rokudo Chinno nằm bên cạnh chùa Kennin. Đã mấy năm trôi qua kể từ khi anh thứ tôi chui vào cái giếng cổ trong chùa Rokudo Chinno lánh đời, chịu số kiếp nghỉ hưu non, quá non.

Ở đất cố đô này, anh thứ được biết đến với cái danh con Tanuki thiếu ý chí làm việc nhất.

Ngay từ lúc còn là “Tanuki con”, anh ấy đã như một con hổ nhỏ giấu thật kỹ cái “ý chí làm việc” đó không để cho ai thấy, khi tiếp xúc với người khác cũng chẳng phát ra chút sinh khí nào, hầu như luôn bị cho là đồ đần.

Khi anh lớn lên rồi thì tình thế đại loại cũng như vậy, chỉ mỗi khi có rượu vào, anh mới lại có cơ hội thể hiện mặt mũi đôi chút. Khi có rượu thì sự lười nhác của anh tôi bị thổi bay. Đêm đêm anh lại hóa thành “đoàn tàu điện Eizan* giả” thứ mười tám chạy trên đường phố, khiến những người đi chơi đêm hoảng sợ.

Cha tôi rất hay mời anh thứ đi uống rượu, mỗi lần như vậy ông đều thúc giục anh “làm cái đó đi”, rồi cưỡi lên con tàu điện chạy trên phố do anh tôi hóa thành mà cười khanh khách. Cha có vẻ rất thích thú với cái lột tàu điện Eizan giả của anh thứ.

Do thường hay đi uống rượu với nhau, thời gian anh thứ ở cùng với cha hẳn là nhiều nhất, nên chắc chắn anh cũng đã biết một mặt khác của cha mà chúng tôi không hề hay. Tôi không phải không hiểu được sự ghen tị của anh cả, người vốn không uống được rượu. Vì thế, khi cha mất, anh thứ tôi đã phải chịu một nỗi đau thương rất lớn, từ đó về sau anh đột ngột ngưng uống rượu Denki Bran giả, dần dần sức sống cũng đánh mất.

Có lúc chuyện tôi tệ tới mức anh thì thào “hít thở cũng mệt quá”,

khiến mẹ tôi giận điên người mà ném anh xuống sông Kamogawa. Ngay cả khi có đau buồn vì cha vừa mới qua đời, một người mẹ ném con mình xuống dưới sông cũng vẫn là mẹ, nên khi anh tôi chẳng thêm phản kháng hay quấy đạp gì mà chỉ lằm bằm ọc ọc “Đến bơi cũng mệt quá”, rồi trôi về phía dưới cầu lớn Gojo, mẹ tôi chỉ còn biết ghen lời trước sự lười nhác đó. Ngày hôm đó, tôi và em tôi đã kéo một con Tanuki ướt sũng lên thành cầu lớn Gojo, ôm lấy nó mà mang về nhà.

Những ngày như thế cứ tiếp tục, rồi anh thứ chẳng mấy chốc không làm Tanuki nữa.

Chúng tôi cuối cùng cũng đâm phát hoảng với tình trạng của anh thứ tôi, nhưng một khi anh thứ đã quyết định chuyện gì thì chẳng ai có thể lật ngược lại được. Anh ấy hất những người đang lo lắng thúc giục mình là chúng tôi ra, rồi bỏ lại rừng thiêng Tadasu sau lưng.

Anh ấy giấu mình trong một cái giếng của chùa Rokudo Chinno, hóa thành một con ếch nhỏ.

Từ đó tới nay, anh thứ tôi không về lại hình dạng Tanuki nữa. Tôi cũng đã quên mất lông tóc anh trông thế nào rồi.

Mẹ tôi không hề tới thăm người anh thứ đang trốn dưới giếng của tôi, nên anh và mẹ cũng đã mấy năm rồi không trao đổi lời nào với nhau.

ooo

Vùng xung quanh đền Gion Yasaka đã chìm hẳn vào trong bóng đêm.

Bên dưới những bậc thang đá của đền Yasaka, những ngọn đèn lấp lánh nhộn nhịp trải dài dọc đường Shijo. Bắt đầu từ Shijo đi về phía Nam là đường nhỏ Hanami rất nhiều người qua lại, từ đó tôi đi tới một con

đường nhỏ hẹp tách về phía Tây không mấy ai ghé tới. Khu phố Gion nơi tôi bước vào từ đường chính rất yên ắng, tôi cưỡi xe đạp chạy băng băng, những ánh đèn của các tiệm ăn tỏa sáng bồng bềnh như trong một giấc mộng, nhẹ nhàng lướt về phía sau lưng tôi.

Tôi chui qua lỗ hồng trên hàng rào của chùa Kennin, sân chùa chìm trong bóng đêm rộng mênh mông, không *có bóng dáng một ai*. Ánh sáng vàng vọt của những ngọn đèn huỳnh quang hắt ra giữa những hàng cây tùng đứng cạnh nhau. Tôi ra khỏi sân chùa, từ cổng phía Nam đi ra đường Yasaka.

Tôi leo lên con đường đã chạy về hướng Higashiyama Yasui, ở khu dân cư phía Nam là chùa Rokudo Chinno. Đã quá giờ đến thăm chùa, nên tôi cũng không lo bị ai nhìn thấy. Tôi trèo qua hàng rào xi măng, vòng qua cái giếng cổ nằm phía sau chính điện của chùa. Thò đầu qua khung cửa gỗ, tôi nhòm xuống giếng.

Khi tôi cất tiếng gọi: “Anh ơi”, trong đáy giếng tối đen vọng lên một giọng ồm ộp nhỏ tí như thối bong bóng: “Yasaburo đấy hả?” Tôi cúi người xuống bên thành giếng, nhìn xuống đáy giếng thật kỹ, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng anh thứ đâu. Nhưng dẫu có nhìn thấy thì cũng chỉ là con ếch thôi, nên tôi lại nghĩ có không thấy thì cũng chẳng sao cả.

“Hôm nay em ăn tối ở đây nhé.”

Tôi ngẩng lên thành giếng, lấy cơm hộp mua ở cửa hàng cơm bò trước đền Yasaka ra ăn.

“Cơm bò chắc ngon lắm nhỉ?” Anh thứ tôi thì thào từ dưới đáy giếng.

“Anh chắc chỉ ăn toàn côn trùng thôi chứ gì.”

“Đã thành ếch thì phải sống cuộc đời cho ra ếch chứ, thằng này.”

“Anh không bị nghẹn cổ sao?”

“Chỉ có nước là ở đây nhiều lắm.” Anh tôi phì phò nói. “Đôi lúc anh cũng bị nghẹn khi ăn con sâu bọ gì đó lớn, nhưng rồi cũng ổn cả thôi.”

“Anh càng ngày càng thành thục cách làm ếch nhỉ?”

Tôi ngẩng nhai cơm bò ngẫu nghiêng.

Mặt trời đã lặn trong sân chùa vắng lặng như tờ, cũng chẳng có bóng người lui tới bên bờ giếng. Vì đây là ngôi chùa nằm cách xa đường chính nên cũng không nghe tiếng xe cộ.

Cái sự thật đầy bi kịch là anh tôi hóa ra ếch rồi không thể quay lại hình dạng ban đầu nữa lộ ra vào độ hai năm trước, nhưng dù chúng tôi hoảng loạn thế nào, anh thứ tôi vẫn giữ giọng điệu bình thản chẳng khác gì so với ngày thường. Khi tôi hỏi anh liệu có cô đơn không, anh thứ nói: “Cái đêm khi biết rằng mình không bao giờ có thể biến trở lại nữa, anh thấy hơi cô đơn buồn rầu chút, nhưng giờ cũng đã bỏ cuộc rồi.” Dù gì thì anh cũng quá giỏi chuyện bỏ cuộc.

Chúng tôi đã đề xuất rằng có khi bà của chúng tôi sẽ chữa được, nhưng anh thứ cứ khẳng định: “Nếu phải nhờ bà già xấu tính đó giúp một tay, thì suốt đời làm ếch cũng không hối hận. Ngay từ đầu anh cũng chẳng muốn quay lại làm Tanuki. Anh như thế này là cần được ước thấy.”

Thế rồi anh tôi chấp nhận vận mệnh bằng thái độ bình thản.

“Dạo gần đây em không lui tới thăm anh, anh không thấy cô đơn đấy chứ?”

Tôi vừa ăn cơm bò vừa hỏi.

Anh thứ tôi phì phò dưới giếng nghe như đang cười. “Mọi người cứ lần lượt kéo tới đây, hỏi những chuyện giống nhau. Chẳng có thời gian rảnh

mà thấy cô đơn nữa.”

“Có nhiều người đến lắm à?”

“So với năm ngoái thì yên tĩnh hơn rồi, nhưng vẫn có người tới lui. So với hồi anh còn làm Tanuki thì có vẻ còn nhộn nhịp hơn. Thật đúng là chuyện ngược đời nhỉ?”

“Vì anh hồi còn là Tanuki cũng không có bạn bè gì đấy.”

“... Nói mới nhớ, dạo này chả hiểu sao thỉnh thoảng anh lại thấy sư phụ Akadama đến đây.”

“Chắc hẳn là buồn chuyện tình cảm rồi.”

“Nào là Benten tuyệt mỹ của ta ơi... Sự uy nghiêm của một Đại Thiên cầu trước đây của sư phụ đã đi đâu mất rồi? Anh ngạc nhiên lắm đấy. Anh nghĩ ai đó nên tìm kiếm đối sách thì hơn.”

“Đã quá muộn rồi. Cái chứng đó chắc sư phụ chết mới chữa.”

“Chuyện tình của sư phụ thật là dài dòng, nên anh chỉ ngồi dưới đây giếng im thin thít, chờ ông ấy trở về. Mà sau sư phụ thì anh Yaichiro thì thoảng cũng có tới đấy.”

“Hả, anh cả sao? Có chuyện gì à?”

“Hình như anh ấy đang có đi đâu gì lo nghĩ. Chỉ im lặng rồi cứ thế bỏ về thôi.”

“Hay là anh cả định thuyết giáo anh nhưng rồi lại bỏ cuộc?”

“Không có cảm giác như thế. Cũng chẳng trách được, anh ấy có nhiều chuyện phải lo nghĩ mà.”

“Cái đó em hiểu chứ.”

“Anh thì dạo gần đây lại thấy anh cả thật đáng thương. Anh ấy cố gắng làm mọi cách để tiếp bước người cha vĩ đại, nhưng các em trai của

anh ấy lại là một con ếch, một thằng ngốc, cùng với một đứa nhóc con. Hoàn toàn chẳng giúp được gì.”

“Em không phản đối được r ồi. Mà cũng không định phản đối.”

“Anh thấy may là mình không sinh ra làm con trai cả.”

Anh thứ tôi thở dài thườn thượt.

“Nếu anh mà ở vào vị trí của anh cả, chắc đã hóa thành ếch mà giam mình dưới giếng r ồi.”

ooo

Năm ngoái, trong nam phụ lão ấu của giới Tanuki, chuyện đi thăm cái giếng của anh thứ tôi trở thành trào lưu thịnh hành.

Trước đây khi anh tôi còn là Tanuki, anh vốn chẳng được ai coi trọng, đám Tanuki nhóc con chơi đùa ở công viên cũng gọi anh là thằng đần độn, thế mà khi đã hóa thành ếch và nói lời già biệt với giới Tanuki r ồi, tự nhiên anh lại được ánh đèn sân khấu chiếu rọi, nữ thần vận mệnh quả là có sở thích quái gở.

Cuộc viếng thăm của ai đã bắn mũi tên đầu tiên, đến giờ cũng chẳng biết nữa. Đám Tanuki tới thăm thường cúi người cẩn thận bên thành giếng mà kể cho anh thứ tôi những mối băn khoăn trong cõi lòng. *Nếu làm thế thì sáng ngày hôm sau sẽ cảm thấy tinh thần phấn chấn, giải trừ táo bón, cũng có tác dụng dưỡng nhan tốt.* Những lời đồn vô căn cứ đó cứ ngày một nhộn nhịp hơn, đêm này sang đêm khác những con Tanuki đến ném nổi băn khoăn vào cái giếng liên tục không ngơi nghỉ. Sau đó cả Thiên cầu cũng tìm đến.

Bọn họ đều ra về với vẻ mặt rất nhẹ nhõm, chỉ có anh thứ tôi ở dưới

đáy giếng là u s`âu một mình.

“Mấy người định chôn sống tôi trong đồng bần khoăn đó hả?” Trong lòng anh tôi hơi nổi lên cơn giận dữ.

Nhưng với kẻ có vật gì nằm ngang cũng không thèm dựng đứng nó lên như anh thứ tôi, tâm tình đang bình lặng mà phải dựng đứng lên giận dữ thì phiền toái quá, nên dần dần anh cũng bình thản mặc kệ mọi sự. Đó là điểm đáng yêu của anh thứ.

Những “nỗi bần khoăn” tràn ngập thế giới này, đại khái có thể chia ra làm hai loại. Một là loại nhỏ nhặt có ra sao cũng được, và hai là loại cần giải quyết nhưng chọn đường nào cũng không ổn. Duy chỉ có một đi đầu không thay đổi, đấy là càng đau khổ vì nó thì chính mình lại càng chịu thiệt. Nếu là chuyện cố gắng sẽ giải quyết được thì tốt nhất là đừng nên bần khoăn mà hãy cố hết sức, nếu là chuyện dù có cố gắng thế nào cũng không giải quyết được thì cố cũng chỉ là vô ích. Nhưng có những lúc không thể phân định rạch ròi được chuyện đó, nên người ta lại cần cái gọi là giải tỏa căng thẳng trong chốc lát. Cái giếng của anh thứ tôi chính là giúp ích họ ở điểm này.

Người đang ở dưới đáy giếng đồng tai lên nghe chỉ là một con ếch, rõ ràng không có khả năng giải quyết vấn đề gì, nên cũng chẳng ai kỳ vọng gì vào đi đầu đó cả. Họ chỉ kể thôi. Bởi vì từ đầu không có kỳ vọng, nên cũng không lo lắng những chuyện hão huyền như phép mầu không xảy ra. Khi nói chuyện với anh thứ tôi, nhỏ một ít nước mắt, tự dưng họ sẽ thấy lồng ngực nhẹ nhõm. Bởi thế, dù anh thứ tôi chẳng cho lời khuyên gì hữu ích, nhưng đối với họ là có công hiệu thực sự.

Trước đây anh thứ tôi đã nói thế này.

“Bất cứ ai cũng cảm thấy rằng chỉ nói với một cái hố thì thật là ngu

ngốc, nếu không có ai nghe những nỗi niềm của mình thì chẳng có ý nghĩa gì. Thế nhưng nói chuyện với đối phương cũng là Tanuki thì lại xấu hổ, Con người và Thiên cầu thì lại chẳng liên quan gì đến vấn đề của chúng ta. Chính ở điểm này, anh là một con Tanuki vô dụng đã gần như bị quên lãng bởi thế giới Tanuki, không thể quay lại từ lốt ếch được nữa. Lúc nào tới đây họ cũng biết là anh đang ở dưới đáy giếng. Chính sự sắp đặt thuận lợi này là điểm khiến anh nổi danh, anh đã phân tích ra như vậy đấy.”

“Anh không khuyên bảo gì họ à?”

Tôi hỏi.

“Là chuyện của người khác mà, nên với anh thì thế nào chẳng được.”

Anh thứ tôi nói. “Hơn nữa, đôi lúc có người không thân thiết với mình lắng nghe mình nói cũng tốt mà. Chẳng phải vì thế mà mọi người mới đến chỗ anh hay sao?”

“Ra là vậy.”

“Anh chỉ nói là mình không giúp đỡ gì được, thật lòng xin lỗi thôi.” Anh tôi nói gọn lỏn. “Dẫu sao thì anh chỉ là một con ếch ng ẫ trong giếng thôi mà. Chẳng biết gì về bề lớn cả.”

“Anh à, chẳng lẽ bọn em và mẹ, với anh như thế nào cũng được ư?”

Anh thứ tôi có vẻ hơi phật ý. “Anh có phải là thằng mục rữa đến mức ấy đâu.” Anh nói. Rồi yên lặng trong chốc lát, anh mới nói thêm như thế đang hơi khó xử.

“Nhưng mà này, dẫu sao anh cũng chỉ là một con ếch thôi mà.”

“Cầu cho con không bao giờ quên trái tim đơn thuần biết vị ngon của cơm bò này.” Tôi vừa cầu nguyện vừa xới nốt món cơm bò, rồi cúi người nhìn xuống giếng, nói chuyện với anh thứ tôi. Từ xưa anh thứ và tôi vốn đã hòa thuận với nhau, sau khi anh hóa thành ếch giam mình trong giếng, bọn tôi lại càng nói chuyện nhiều hơn. Cứ như thế thành ếch rồi chúng tôi lại càng hợp tính hơn vậy.

“Chả lẽ em không có nỗi băn khoăn nào đáng kể ư?” Anh thứ tôi nói. “Dù từ lúc nhỏ em đã là đứa chẳng hề nói đến những chuyện như thế rồi.”

“Em chẳng có băn khoăn gì hết. Bởi vì em đã quyết định sẽ sống một cuộc đời kỳ lạ và thú vị rồi.”

“Thế chuyện với Kaisei vẫn ổn cả chứ?”

“Em chẳng biết cô nàng đó.”

“Đừng có giấu làm gì. Cứ bày tỏ ra với người anh đáng tin cậy này đi nào. Dù anh chỉ là ếch thôi. Nhưng như người ta nói đấy, cười ếch hôm trước, hôm sau ếch cười.*”

“Chuyện hôn ước là do cha tự ý quyết định từ xưa. Hơn nữa nhà Ebisugawa cũng đã thất hứa rồi.”

“Bây giờ hai đứa vẫn chưa gặp mặt sao?”

“Vâng. Cô ấy đang nghĩ cái gì, em cũng chẳng biết nữa. Thật sự là chưa một lần chạm mặt nhau.”

“Thật là trong trắng ngây thơ. Con ếch màu xanh lá này cũng sắp đỏ hết mặt lên rồi.”

“Anh cứ chìm đắm trong mấy cái mộng tưởng tình ái đi cũng được. Nhưng chẳng phải là câu chuyện ngọt ngào lãng mạn như thế đâu. Nếu lỡ ông chú nhà Ebisugawa thành bố vợ em, hai thằng song sinh ngu đần khốn

kiếp Kinkaku và Ginkaku thành ra anh vợ của em, thì thật đúng là địa ngục trần gian mà.”

“Ừ nhỉ, trong hoàn cảnh đó nếu là anh, chắc sẽ nhốt mình dưới giếng mất.”

“Đằng nào anh cũng đang nhốt mình dưới giếng rồi còn gì.”

“Cũng thật là khó cho em, nhưng cái đó vẫn là chuyện do cha quyết định.”

“Dù có nói như thế thì vẫn khó thôi.”

“Anh nghĩ cha phải có ý tưởng sâu xa nào đó.”

“Không, có khi cha chỉ là muốn có ngu ồn cung ứng rượu Denki Bran giả d ễ dàng thôi.”

“Ngớ ngẩn. Dù cha có thích uống rượu đến thế nào đi nữa thì cũng chẳng tới mức ấy đâu.”

Anh tôi bu ồm bực nói.

Loại rượu nổi danh với cái tên “Denki Bran giả” ở đất Lạc Trung, vốn rất phổ biến và được yêu thích trong giới Tanuki. Người ta nói rằng trong đám Con người cũng có rất nhiều kẻ thường xuyên uống thứ này, một cách lén lút. Loại rượu bí mật này được truyền lại từ thời Taisho, mô phỏng theo rượu Denki Bran ở Asakusa, Tokyo, được sản xuất chui ở một công xưởng phía sau nhà máy phát điện Ebisugawa. Gia tộc Ebisugawa nắm bí quyết của việc sản xuất đó trong tay, độc quyền cả sản xuất lẫn phân phối. Ebisugawa Soun, người vốn từ nhà Shimogawa sang ở rể nhà Ebisugawa và trở thành gia chủ của họ, bây giờ thậm chí được coi như người lãnh đạo ở cố đô, chính là em trai ruột của cha chúng tôi.

Mặc dù ban đầu nhà Ebisugawa là một gia tộc mới tách ra từ nhà

Shimogamo, nhưng từ xưa đến nay quan hệ giữa hai gia tộc đã không có gì tốt đẹp. Đã có nhiều phương án được tìm kiếm để xoa dịu sự đối lập kéo dài này, việc Soun từ nhà Shimogamo được gả đi ở rể cho nhà Ebisugawa cũng là một trong số đó. Nhưng đi đâu này có tác dụng ngược, Soun bây giờ lại là tử địch của nhà Shimogamo, nhà Shimogamo thật là bọn ngốc đi đổ thêm dầu vào lửa.

Sau khi cha tôi qua đời, sự đối địch giữa hai nhà càng lúc càng sâu, con trai của Soun cũng như cha chúng trở thành kẻ địch của bọn tôi. Hai thằng song sinh ấy tên là Ebisugawa Kurejiro và Kuresaburo, biệt danh là “Kinkaku” và “Ginkaku”.* Bọn chúng là đồng môn của tôi dưới trướng sư phụ Akadama, nhưng dù cùng là Tanuki, quan hệ giữa chúng tôi lại như chó với mèo. Tại sao cha tôi lại quyết định hứa hẹn cho em gái út Ebisugawa Kaisei của chúng thành vị hôn thê của tôi, đến tôi cũng chẳng lý giải được. Tôi nghĩ dù thế nào đó cũng là chuyện vô ích thôi. Nhân tiện thì cái tên “Kaisei” rất không giống Tanuki của cô em họ đó là do cha tôi nghĩ ra.

Sau khi cha qua đời, Ebisugawa Soun đơn phương hủy hôn ước giữa tôi với Kaisei, làm mẹ tôi hết sức giận dữ. Dù mẹ tôi rất thích Kaisei, nhưng cơn thịnh nộ có thể gọi là kinh thiên động địa của bà cũng vẫn chẳng bình thường tí nào. Khi Ebisugawa tới thăm mẹ đã hét vào mặt ông ta “Cút xuống địa ngục đi!”, rồi sút ông ta ra khỏi rừng thiêng Tadasu theo đúng nghĩa đen. Nhưng Soun chỉ nhếch mép cười ám muội rồi cứ thế quay về. Sự kiện đó với tôi là niềm hạnh phúc nhưng đã khiến cho hai nhà Shimogamo và gia đình Ebisugawa thực sự tuyệt giao, đi tới tình trạng như ngày hôm nay.

“Thật đúng là ngớ ngẩn.”

Anh thứ nói. “Chẳng biết cuộc tranh đấu này sẽ kéo dài tới bao giờ đây.”

“Nếu cha còn sống, cái lão Soun đó đỡ dám chường bộ mặt vênh vênh váo váo ra như vậy.”

“Đúng vậy, nếu là cha thì sẽ hành xử khôn khéo hơn.”

“Mà anh à. Em đã nghĩ từ xưa rồi. Nhưng chuyện của cha có khi nào là do nhà Ebisugawa gây ra không?”

Nghe tôi nói vậy, anh thứ tôi im bất một lúc. Hầu như không phát ra tiếng động gì.

“Anh à, anh làm sao vậy?”

“Em đừng có ăn nói bất cần vậy thì tốt hơn.”

Anh thứ tôi nói với giọng điệu nghiêm khắc không giống bình thường tí nào. “Lỡ mấy lời đồn này lan ra sẽ làm tăng thêm nhiều phiền toái, không phải là ngốc lắm sao?”

Tôi im lặng.

Có thể nghe thấy tiếng xe máy phóng vù vù qua con đường hẹp.

“Sắp đến lễ Obon rồi nhỉ, anh lại nhớ về cha.”

Anh thứ tôi lặng lẽ thẫn thờ. “Năm nay nhà mình cũng sẽ mang du thuyền ra chứ? Có đi đâu anh là ếch nên không cưỡi du thuyền được.”

“Anh cả đang chuẩn bị thuyền đấy. Có ổn hay không thì em cũng chẳng rõ.”

“À, cái năm ngoái bị cháy mất rồi nhỉ?”

“Chỉ nhớ lại thôi đã tức lộn ruột. Hai thằng khốn Kinkaku và Ginkaku đó.” Tôi giậm mạnh chân lên bờ giếng.

“Thôi nào, bình tĩnh lại đi. Nếu là cha thì sẽ tươi cười mà bỏ qua thôi.”

Từ dưới đáy giếng, anh thứ tôi như đang đắm chìm vào những hồi tưởng quá khứ xa xôi. “Khi cha qua đời, Yashiro mới sinh còn đỏ hỏn, em thì vừa nhập học vào trường của sư phụ Akadama thôi nhỉ?”

“Chẳng biết từ khi nào đã lớn đến thế này đây.”

“Cha mỗi khi uống rượu lại hay nói chuyện về em lắm. Nói ra thì anh Yaichiro sẽ thấy oán hận nên anh không kể, nhưng cha coi trọng em nhất đấy. Hình như cha cũng nói cả với sư phụ Akadama rằng ‘xin chú ý đặc biệt đến thằng bé này’. Còn bảo rằng ‘thằng bé này là đứa giống tôi nhất’.”

Thấy như sống mũi cay cay, tôi khịt khịt trong bóng chiếu hôm.

“Này Yasaburo, em có nhớ những lời cuối cùng nghe được từ cha không?”

“Không, em chẳng nhớ gì cả.”

“Anh đã cố nhớ lại xem những lời cuối của cha là gì. Nhưng dù cố thế nào cũng không nhớ ra. Chuyện đó đến giờ vẫn làm anh hối hận.” Anh thứ tôi nói.

“Anh quả thật là một đứa con trai không ra gì.”

ooo

Từ hồi cha tôi còn sống, việc đưa du thuyền ra vào đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan đã trở thành một truyền thống quan trọng. Cứ như thế, vào mỗi mùa Obon chúng tôi đều đưa tiễn vong linh của tổ tiên, có lẽ họ đã đến cố đô thăm viếng rồi lên đường trở về cõi âm, nhưng hầu như chúng tôi chẳng nghĩ đến một ngày cha mình cũng sẽ xây nhà ở dưới đó, chuyển sang phía được đưa tiễn.

Mùa hè năm em trai Yashiro chúng tôi chào đời là mùa hè cuối cùng chúng tôi được ở bên cha.

Chiếc du thuyền bay “Manpukumarū” của chúng tôi được trang hoàng lộng lẫy, tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời đêm của cố đô. Cha hóa thân thành Hotei*. Cha nói rằng rất mở may mở mặt với ông bà tổ tiên vì đứa em trai mới được sinh ra của chúng tôi. Tôi hồi tưởng lại dáng hình cha cười khanh khách, được ánh đèn treo trên mũi tàu chiếu sáng.

Theo lời anh tôi nói, tôi cũng cố nhớ lại những lời cuối cùng nghe được từ cha là gì, nhưng cái chết của cha thật quá đột ngột, nên tôi không thể nhớ ra. Tôi nghĩ cái đó cũng chẳng thể gọi là bất hiếu, anh thứ tôi không cần phải thấy có lỗi như vậy. Bọn tôi cũng chẳng có ai mảy may suy nghĩ về vấn đề này.

Trong sân chùa vắng lặng, một con ếch và một con Tanuki cúi gầm mặt buồn rầu, chìm đắm trong những hồi ức về cha.

Rồi anh tôi chợt cất giọng nghiêm trang.

“Này, bây giờ sắp có một con lớn lắm tới đấy.”

“Cái gì tới cơ ạ?”

Khi tôi ngạc nhiên hỏi lại, anh đáp.

“Mông anh cứ ngựa ngáy suốt. Chắc là Lôi Thần sắp đến rồi đấy.”

“Thế thì không ổn rồi.”

Tôi bật dậy từ miệng giếng, nhìn lên trời. Mặt trời đã lặn, bầu trời bị một lớp mây che phủ. Vẫn chưa nghe thấy sấm rền, nhưng người anh thứ có quan hệ mật thiết với nước của tôi đã nói như thế thì hẳn không sai.

“Cảm ơn em đã đến thăm anh nhé.”

Từ dưới đáy giếng anh tôi phì phò nói.

“Nhờ em trông nom mẹ nhé. Vì anh chỉ là con ếch thôi mà.”

Vẫn còn chưa nghe hết lời của anh, tôi đã vụt chạy đi.

Khi tôi ra khỏi đường Yasaka, những cơn gió lạnh buốt da thịt đột ngột thổi qua phố xá.

ooo

“Cút xuống địa ngục đi!”

Đó là những lời mẹ nói mỗi khi nổi cơn thịnh nộ, là lời nguyền rủa cực kỳ gay gắt.

Bất chước mẹ, anh em chúng tôi người nào cũng vậy, khi cơn giận bốc lên đầu thế nào cũng sẽ hét: “Cút xuống địa ngục đi!” Những lời phỉ báng đồng dạng đó, miệng mồm anh em chúng tôi đều rất nhuần nhuyễn.

Mẹ cực kỳ không thích khi con của mình dùng từ ngữ như vậy, nên thường thuyết giáo chúng tôi mà như đang tự răn mình là “hãy biết yêu thương kẻ thù”, nhưng dù có vậy, khi giận dữ bốc lên đầu, chính bản thân mẹ cũng không kiềm chế được mà lại hét lên “Cút xuống địa ngục đi!” Và rồi đôi lúc bà sẽ có hành động bạo lực như muốn đá bay đối phương xuống địa ngục thật, phá tung mọi nỗ lực can ngăn của lũ con chúng tôi, vào những lúc như thế bà lại dạy được cho chúng tôi một mỹ đức nữa: “Lời nói phải đi đôi với hành động.”

Ấy vậy mà người mẹ táo gan của chúng tôi lại sợ sấm sét như rắn rết bò cạp.

Mỗi khi nghe thấy tiếng sấm nổ mẹ lại đứng ngẩn không yên, lông lá trên người run rẩy không ngừng, rồi chạy loạn xạ tìm chỗ ẩn núp. Thế rồi

bà sẽ co người nằm giữa tấm màn muỗi kiểu xưa treo ở sâu trong rừng thiêng Tadasu, nếu không được anh em tôi ôm lấy thì mẹ không thể bình tĩnh lại được.

Mỗi khi nghe thấy tiếng sấm nổ, anh em chúng tôi đầu vội vã chạy đến bên mẹ. Trong tấm màn muỗi, chúng tôi ép người vào nhau như trò chơi ép bánh giầy, nên cũng biết mỗi lần có chớp chiếu sáng bầu trời mẹ đầu như đông cứng người lại. Cứ như thế, khi Lôi Thần uy nghi tung hoành trên bầu trời, anh em chúng tôi nín thở chờ đợi.

Điều đáng lo nhất là, mỗi khi nghe thấy tiếng sấm thì mẹ chúng tôi lại không duy trì được lớp vỏ nguy trang.

Nếu chàng “Vương tử áo đen” nổi danh vùng Demachi đang thúc bi da mà đột ngột biến thành một con Tanuki lông lá, chắc hẳn trong cả giới Con người lẫn giới Tanuki sẽ có một vụ ầm ĩ đáng kể.

ooo

Tôi phóng xe đạp qua đường Higashi Oji như gió cuốn. Những ngọn đèn thành phố chiếu sáng phía dưới màn mưa.

Nghĩ rằng hẳn em trai cũng đang đi về phía Demachi-yanagi rồi, nên khi đến kênh đào chảy từ Okazaki tôi rẽ trái rồi tiếp tục chạy.

Dọc con kênh đào này có nhà máy phát điện Ebisugawa, nước hồ Biwa dồn ứ phía trước cửa xả nước được ánh đèn đường thừa thớt chiếu sáng, nom cứ đục nhờ nhờ. Ở bên bờ đối diện hiện lên dáng hình cô độc tắm trong ánh đèn trắng toát của bức tượng đồng tạc thống đốc Kitagaki Kunimichi, người đã có nhiều nỗ lực trong việc kiến thiết kênh đào Biwa. Nghe đâu một bậc cha chú của chúng tôi tên là Shimogamo Tetsutaro vốn

là bạn bè thân thiết của thống đốc Kitagaki, thân thiết đến mức có thể gọi nhau thân mật là “bạn Tetsu ới” hay “cậu Kuni à”. Nhưng cụ Tetsutaro đã từng dựng ra trò dối trá vĩ đại đến mức đã chết được nửa năm mà vẫn gạt được mọi người là mình còn sống, nên mười chuyện thì hết tám chín chuyện về cụ chắc là nói láo.

Tôi đưa mắt nhìn sang cổng xả nước đến gần cây cầu nhỏ bắc qua kênh đào, để xem ở trên cầu có chuyện gì đang xảy ra.

Ở khoảng giữa cây cầu có một con Tanuki nhỏ đang cuộn tròn lại, run lẩy bẩy. Cái kiểu chỉ nhìn mông đã biết chẳng nhờ cậy gì nổi đó, chắc chắn là em tôi rồi. Ở đầu phía Bắc cây cầu có một bức tượng mèo mời khách khổng lồ như tượng Ấn Độ đang đứng chắn đường, vênh váo nhìn đưa em đang run rẩy của tôi với đôi mắt lờ lờ sáng.

Đưa em trai đáng yêu của tôi hình như đang bị con mèo mời khách lão lếu kia bắt nạt!

Nghĩ rằng đi ra cứu trợ là nghĩa vụ của kẻ làm anh, tôi hét lên “Shimogamo Yasaburo ta đến đây!” rồi lao tới. Nhãn cầu to lớn của con mèo mời khách dịch chuyển, nhìn về phía bên này. Tôi vút xe đạp sang một bên rồi chạy ra, đưa em thất thần lao vào vòng tay của tôi. Tôi ôm chặt đưa em trai mềm mại vào trong lòng, trừng mắt nhìn con mèo mời khách, gồng người đứng tấn.

“À há à há, Yasaburo tới rồi à?”

Con mèo mời khách đang đứng ngáng đường nói. Thế rồi cái miệng nó tách ra thành một nụ cười khoái trá. Khi nó cười, cái bụng cũng phình ra, tấm mộc bài treo trên cổ đang đưa. Trên đó có viết mấy chữ “Quyển Thổ Trọng Lai”* bằng kiểu chữ Yose*.

“R ầm!”

Một âm thanh chói tai đột ngột vang lên, từ sau lưng tôi lại có một con mèo mời khách lớn nhảy xuống từ bầu trời. Con mèo mời khách đen tuyền này chắn ngang đường rút lui của bọn tôi, cũng giẫm nát cái xe đạp của tôi. Trên cổ nó cũng có một tấm thẻ bài buông xuống, tấm này ghi bốn chữ “Thống Khẩu Nhất Diệp”*.

Đằng trước là “Quyển Thổ Trọng Lai”, đằng sau lại là “Thống Khẩu Nhất Diệp”. Không biết ý nghĩa của thành ngữ bốn Hán tự mà vẫn đeo trước ngực như tấm bảng quảng cáo sự ngu dốt của bản thân mình một cách đặc ý thế kia, trong giới Tanuki ngoài hai anh em đàn độn Kinkaku và Ginkaku ra chẳng còn ai khác. Bọn chúng thích những thành ngữ bốn chữ phức tạp, tin rằng đeo chúng trên người sẽ ngầu lắm. Tuy vậy chúng toàn dùng mà không biết ý nghĩa. Mà “Thống Khẩu Nhất Diệp” có phải là thành ngữ đâu.

“Yasaburo, thằng em của mày vừa bỏ bê công việc mà trốn khỏi xưởng đấy.”

Kinkaku đứng trước mặt tôi giọng thuyết giáo rất đặc ý. “Tại bọn tao được nhờ cậy nên mới giao việc cho nó. Chỉ thế thôi đã phiền phức, mà giữa chừng nó còn bỏ công bỏ việc, không thể để như vậy được đúng không?”

“Đúng vậy, anh à.” Từ phía sau, Ginkaku nói. “Không thể để mặc vậy được.”

“Công việc được giao cho mình thì mình phải hoàn thành đàn hoàng, cấm phàn nàn gì, đó mới là cách làm của Tanuki.” Kinkaku, kẻ vẫn chưa có được bất cứ thành tựu gì, tiếp tục nói. “Tao chẳng muốn chỗ mũi vào, nhưng tao thấy lo lắng cho tương lai của nhà Shimogamo bọn mày đấy.”

“Nhà Shimogamo chỉ còn toàn lũ ngu ngốc thôi, anh à.” Cái thằng

Ginkaku chẳng làm gì được ngoài mấy chuyện xuân ngốc cũng xen vào hưởng ứng.

“Đúng thế đấy. Đứa con thứ thì là ếch, đứa thứ ba là thằng ngốc, đứa út cũng chỉ tới mức ấy là cùng. Gia tộc chúng ta mà không gắng lên thì tương lai của giới Tanuki thật là đen tối.”

“Nếu có anh thì sẽ ổn thôi mà. Anh chính là ngôi sao hy vọng đó.”

Em trai tôi đã quên mất cách biến hình mà run lên lập cập, nhưng tôi biết rằng nó bỏ ra khỏi công xưởng vì muốn đến chỗ mẹ. Em tôi mỏng manh nhạy cảm vô cùng nên rất *tệ chuyện biến hình*, nếu gặp áp lực gì thì sẽ lòi đuôi ra. Vì lý do đó mà em tôi bị dính cái biệt danh xấu xí là “thằng lòi đuôi”.

“Này, Ginkaku.” Tôi nói. “Thống Khẩu Nhất Diệp không phải là thành ngữ bốn chữ đâu.”

“Đừng có lừa phỉnh tao. Bộ mày là tiến sĩ thành ngữ bốn chữ chắc?” Ginkaku nói.

“Cái đó là tên người, Higuchi Ichiyo đó quý ngài.” Tôi nói với chút thương hại. “Tên người với thành ngữ bốn chữ là khác nhau chứ.”

“Anh à, có thật vậy không?”

Ginkaku liền tỏ vẻ bất an mà hỏi Kinkaku, Kinkaku đường hoàng trả lời.

“Không được tin nó. Thống Khẩu Nhất Diệp là một chiếc lá rơi ướm sũng mắc kẹt lại bên mép máng nước. Đó là thành ngữ bốn chữ thể hiện nỗi cô đơn của mùa thu đấy. Tao từng đọc trong sách mà.”

“*Thật* đúng là anh. Em cũng hiểu đại khái rồi.”

“Đừng có để ý tới cái thằng đó.”

Kinkaku giẫm chân lên đất r`ần r`ần.

“Được r`ồi, giờ giao thẳng em lẻo khoẻo của mày ra đây. Bọn tao sẽ dạy dỗ nó. Cha cho bọn tao toàn quyền chịu trách nhiệm mà. Dạy dỗ nó thật nghiêm khắc là việc của bọn tao. Thế nên bọn tao không thể bỏ việc giữa chừng.”

“Xin lỗi bọn mày nha.” Tôi nói, r`ồi ôm chặt lấy em trai.

“Mày vẫn là thằng ích kỷ, tùy tiện từ trước đến giờ nhỉ? Mấy thằng coi nhẹ l`ềthói của giới Tanuki như mày, lúc nào cũng làm tao thấy chán ghét.”

“Bọn mày không phải cũng đang coi nhẹ l`ềthói đó sao?”

“Bọn tao thì không sao. Bởi vì bọn tao rất tuyệt vời.”

Kinkaku nói vậy, r`ồi lại thêm vào với vẻ mặt hợm hĩnh. “Là những kẻ Dung Thông Vô Ngại* đấy.”

“Thật tuyệt quá, anh à, còn biết mấy chữ Dung Thông Vô Ngại nữa!” Ginkaku lại cất lời khen ngợi.

“Hơn nữa chúng tao chẳng giống như ai kia đi bám theo đứa con gái quý báu của nhà người ta đâu.”

Kinkaku nói. “Ai kia ở đây, ý là mày đó.”

“Cái gì mấy thằng kia, tao làm chuyện mặt dày đó h`ồi nào?”

“Nếu tương lai của Kaisei bị hủy hoại, cha cũng sẽ gặp khó khăn. Đã hủy hôn ước r`ồi mà mày vẫn không chấp nhận được sao. Cái thứ như dòng máu nhà Shimogamo, bọn tao đây không cần.”

Tôi và em trai cùng lúc nổi cơn giận dữ, hét lên: “Cút xuống địa ngục đi!”

“Mày nói tới mức độ ấy, làm bọn tao muốn giết mày thật r`ồi đấy.”

“Làm thật đi cũng không sao, anh à. Giẫm bẹp bọn nó đi.”

Từ phía xa chân trời, có thể nghe thấy tiếng ầm ầm như chày đá. Chẳng mấy chốc Lôi Thần sẽ bắt đầu đạp chân lên bầu trời cổ đô.

Gọi cái đầu mũi lạnh ngắt vào má tôi, em trai tôi bắt đầu cất tiếng khóc.

“Anh ơi, mẹ chắc gặp rắc rối rồi.”

“Anh biết.”

Bây giờ mà còn cùng với một thằng Tweedledum ngu si và một thằng Tweedledee* ngốc nghếch cãi vã những chuyện vô ích thì chắc chắn sẽ không kịp về bên mẹ mất. Nhưng hai thằng Kinkaku Ginkaku lại có sức lực. Vì thế nếu trực diện phân thắng bại với chúng thì thật là ngu ngốc hết sức. Bây giờ phải tạm thời rút lui, sau đó nhào nặn ra một kế hoạch thật bẩn thỉu để khiến chúng phải kêu lên oai oái. Tốt nhất là một biện pháp không làm bẩn tay tôi.

Hai con mèo mời khách khổng lồ từ phía trước và phía sau ép sát lại, tôi ôm lấy đứa em bé nhỏ, suy nghĩ cách thoát thân nhanh chóng.

Nhưng tôi chẳng xoay ra được cách nào.

Từ phía sau Ginkaku đang đứng chắn đường, chợt vang lên một giọng nói nghiêm nghị: “Này Kinkaku, Ginkaku.” Thế rồi, tiếng gầm gào lớn của hổ kéo dài, khiến bụng dạ chúng tôi thót lại. Kinkaku và Ginkaku mặt cắt không còn giọt máu, trở thành trắng bệch như mấy con mèo mời khách bằng sứ.

Hổ là động vật có vú ăn thịt thuộc họ nhà mèo, sánh ngang với sư tử trong các thú họ mèo cỡ lớn, chiều dài cơ thể lên tới hai mét, trọng lượng dễ dàng vượt quá hai trăm kí lô. Trên tấm thân màu vàng óng có điểm những sọc màu đen, nghe nói có khi còn đánh ngã được cả gấu. Ở châu Á

hồ được ca tụng là bậc nhất trong các loài thú. Chúng ăn đủ thứ, kể cả người, Tanuki, nhím, rùa hay bộ ngựa.

Nhân tiện, ở trong thành phố không có hồ sinh sống thật đâu. Duy chỉ có Tanuki biến hình mà thôi.

“Là anh Yaichiro!” Em tôi kêu lên.

Anh cả tôi rất nghiêm túc tuân theo lễ thói của giới Tanuki, tuyệt đối không tùy tiện biến hình. Thế nhưng khi cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, anh sẽ hóa thân thành một con hồ oai phong凛冽.

Vì thế, anh cả tôi có biệt danh là “Con hồ nhà Shimogamo”.

ooo

Anh cả đang phùng phùng giận dữ, đầu tiên là cắn vào cái mõng Ginkaku đang ở vị trí thuận tiện cái đã.

Ginkaku thét lên một tiếng kỳ quái. “Á á á, rách mõng em *mất!*” rồi *biến* ngược trở lại thành một con Tanuki thảm hại. Vẫn cắn hờ Ginkaku, giờ đã hóa thành một cục lông, anh cả lắc mạnh cái cổ, lẳng Ginkaku bay một vòng qua luồng ánh sáng trắng từ những ngọn đèn đường. “Tao đang bay!” “Ai đó đỡ tao với!” Cục lông đang bay trên trời hét lên, nhưng chẳng mấy chốc đã rơi xuống nước đánh bồm, rồi mọi thứ lại yên lặng.

Tôi cầi thẳng ấy cứ như thế mà mất tích luôn đi.

Bây giờ khi đứa em Ginkaku đã trôi theo dòng kênh đào về phương xa mà nhắm đến biển lớn, Kinkaku trở nên đầy cảnh giác. Đôi chân lười nhác phía sau của con mèo mời khách chột nhỏ lại, cái bụng nặng nề mập mạp cũng thu gọn. Tấm thẻ bài trước mặt biến mất, đôi mắt tóe lửa trở nên lạnh lẽo, lớp lông vàng rậm rạp mọc ra quanh mặt.

Kinkaku đã hoàn toàn biến thành một con sư tử. Nó căng cứng toàn thân như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy chồm lên, nhìn chằm chằm từng cử động của anh trai tôi. Anh trai tôi vẫn giữ tư thế cúi thấp cổ xuống đầy cảnh giác, chậm rãi đến gần.

Tôi cùng em trai trốn vào bóng của một cột điện, quan sát cuộc quyết chiến hiểm thấy giữa sư tử và hổ.

Chẳng mấy chốc Kinkaku đã chồm lên anh cả. Trong chốc lát lớp lông dày vàng óng cùng những sọc đen quay cuồn cuộn hòa lẫn vào nhau không phân biệt được, nhưng cuối cùng lại nghe tiếng Kinkaku hét lên chói tai “Không được!”

“Nếu anh cản tôi ở đó, sẽ có nhiều chuyện tồi tệ cho coi!”

Bị anh tôi ngoạm vào cái chỗ nếu bị cắn sẽ có nhiều chuyện tồi tệ, Kinkaku mau chóng biến trở lại thành Tanuki.

Anh cả hất đầu, Kinkaku cũng giống như Ginkaku, vẽ một vòng cung bay trên bầu trời. Tiếng ùm của nước kênh đào lại vang lên, sau đó trở nên thật sự yên tĩnh.

Bầu trời sáng lóe lên. Những giọt mưa cũng lộp độp rơi xuống.

Anh cả từ hình dáng hổ đã biến trở lại thành một thiếu gia trẻ tuổi mặc trang phục truyền thống. Anh liếc sang tôi và em trai đang đứng dưới chân cột đèn với ánh mắt lạnh lẽo, nhưng rồi lại quay về phía đầu cầu huýt sáo một tiếng chói tai. Khi đó chiếc xe kéo tự động đang đợi ở bên lề đường đi tới. Đó là bảo vật mà anh cả tôi thừa kế từ cha. Gã kéo xe của chiếc xe này là một con rối phụ xe, do một thợ làm con rối nổi tiếng ngày trước ở Kyoto phát minh, cử động đã kém đi nhiều rồi, nhưng vì đó là di vật của cha nên anh cả đã sửa chữa không biết bao nhiêu lần, còn rất thích sử dụng.

Sau khi leo lên cái xe kéo, anh cả liền cất tiếng gọi tôi và em trai.

“Lên nhanh đó làm gì! Mau lên xe ngay!”

Tôi vẫn ôm theo em trai, nhảy lên cái xe kéo.

ooo

Chiếc xe kéo lách qua những con đường chật hẹp chằng chịt trong phố. Mưa càng lúc càng nặng hạt, nhưng con rỗi phu xe vẫn không một lời phàn nàn mà vẫn kiên nhẫn kéo xe chạy.

Anh cả tôi hình như đã đến dự một buổi họp tổ chức ở phía Gion, có liên quan đến cuộc chiến tranh giành quyền lực trong giới Tanuki. Tôi nghĩ anh cố tình cưỡi cái xe kéo tự động yêu thích là vì muốn được chia sẻ chút ít hào quang từ cha tôi, người từng ngồi cái xe này đi vòng vòng trước đây. Tuy nhiên cuộc họp có vẻ đã kết thúc một cách rất thảnh thơi.

Cứ nhìn cái cách anh vừa làu bàu về cuộc họp khó chịu ban nãy, vừa lo lắng cho người mẹ đang bị sấm sét đe dọa, rồi còn thuyết giáo hai đứa em ngu ngốc bị đám Ebisugawa bắt nạt kia là biết. Mặt anh cả nhăn nhó kịch liệt đến mức tôi tự hỏi liệu anh còn có thể phô ra một bộ mặt nhăn nhó hơn nữa hay không.

“Tại sao hai đứa chúng mày bị đám Ebisugawa sỉ nhục đến như thế, mà không trả đũa gì lại hả?”

Anh cả nói. “Chúng mày không có khí khái liều thân để bảo vệ niềm tự hào gia tộc hay sao?”

“Em xin lỗi.” Em trai tôi nhỏ giọng nói. Thằng bé đã quay lại hình dạng một thiếu niên, nhưng bị chấn động với vẻ tức giận của anh cả, nên cái

đuôi lại lòi ra từ lúc nào không biết. “Nhưng em có nói với bọn nó là hãy xuống địa ngục đi đấy.” Em tôi rụt rè nói, nhưng anh cả không thềm tiếp chuyện.

“Tự hào gia tộc là cái gì? Em không biết mấy thứ đó đâu.” Tôi nói.

“Cái thằng chỉ cần bản thân mình thấy thú vị thì sao cũng được như cậu, dĩ nhiên không biết đi đâu đó rồi.”

Anh cả tôi nói. “Thật là, cậu đúng là đồ bất hiếu. Cha ở dưới suối vàng chắc đang buồn lòng lắm đấy.”

“Cha không phải là loại Tanuki thềm để ý tới mấy chuyện đó đâu.”

Nghe tôi đáp lại như vậy, anh cả im bặt một cách hậm hực.

Khi chúng tôi đến tiệm cà phê nằm ở đầu phía Tây cầu lớn Kamo, mưa càng trở nên dữ dội hơn, mặt đường nhựa của đường Imadegawa như có khói trắng phủ lên. Khi sấm sét ầm ào rúng động, anh em tôi ruột gan đầu lạnh đi.

Tôi đến tiệm bi da ở tầng trên, nhưng không thấy bóng dáng mẹ đâu cả.

Tôi chộp một học sinh đang vung vẩy cây cờ để hỏi chuyện, và được cho biết rằng khi sấm chớp vừa vang lên thì gương mặt trắng trẻo của “Vương tử áo đen” càng lúc càng tái nhợt, lão đảo từ tiệm bi da chạy xuống dưới lầu. Cậu ta nói sau đó tiệm cà phê dưới lầu có con Tanuki chạy lạc vào nên hết sức ầm ĩ, những người đang chơi bi da cũng đổ xô xuống tiệm cà phê nhưng không thấy bóng dáng “Vương tử áo đen” đâu cả. “Chắc là về nhà rồi cũng nên.”

Chúng tôi truy hỏi gay gắt xem con Tanuki đó đã ra sao rồi, nhưng cậu ta chỉ nói với gương mặt đầy ngờ vực. “Chẳng biết từ lúc nào nó đã chạy

đi đâu rồi.”

Chúng tôi không biết mẹ đã đi đường nào.

Trong cơn dông bão này, tôi nghĩ mẹ chẳng thể nào một mình trở về rừng thiêng Tadasu được. Có lẽ mẹ đang kinh hoàng ở một chỗ tối tăm nào đó, ướt sũng vì mưa cũng nên. Hoặc là vì sấm chớp mà thu mình lại, bị Con người bắt được và mang lên xe mất rồi. Mỗi lần sấm sét sáng lên chiếu rọi sông Kamogawa đen tối, những hình dung xấu đang cõn cào trong ruột gan chúng tôi lại càng trở nên đáng sợ.

“Ôi, mẹ ơi!”

Anh cả tôi vừa hét vừa vò đầu bứt tóc, đột ngột lâm vào trạng thái hoảng loạn. “Tại mẹ cứ đi chơi bi da đấy!”

Anh ấy mỗi khi đối mặt trực diện với những tình huống căng thẳng như thế này thì lại trở nên hoảng hốt, lớp mạ quyên uy bọc quanh người ngày thường đầu rụng rơi lả tả không còn chút gì. Anh ấy nói muốn lập tức truyền lệnh cho toàn thể Tanuki ở trong cố đô cất lực tìm kiếm mẹ.

“Đừng làm to chuyện anh ơi.” Tôi can ngăn. “Anh thực sự nghĩ là mẹ sẽ chạy tới tận mấy chỗ như Gojo hoặc Ninjin sao? Trước mắt, cứ chia nhau tìm kiếm ở quanh cầu xem nào.”

“Đúng vậy. Cứ quyết định như thế trước đã. Vậy mấy đứa nghe lệnh của anh đây!”

Anh cả vừa bị mưa quất vào, vừa quát lớn đầy khí thế. “Yaichiro thì tìm ở phía đại học Doshisha. Này, biết chưa? À, Yaichiro là mình cơ mà. Không sao, vậy anh sẽ tìm kiếm ở phía đại học Doshisha. Yasaburo tìm ở phía Bắc sông Kamogawa, Yashiro tìm ở bên kia cầu. Thế rồi, à ừ, phía Nam cây cầu giao cho Yasaburo. Đi mau đi!”

“Anh à, em không thể vừa đi về phía Bắc vừa đi về phía Nam được.”

“Thật là một thằng vô dụng. Vậy Yajiro đi đi.”

“Anh Yajiro đang ở trong giếng chùa Chinno. Mà lại là con ếch nữa.”

“Còn định vô tích sự tới mức nào mới vừa lòng đây, cái thằng ấy!”

Anh cả lại vò đầu bứt tóc. “Tại sao cơ chứ!? Tại sao mấy thằng em của tôi lại toàn những đứa vô dụng thế này!?”

“Bình tĩnh lại đi, anh à. Anh bây giờ trông mới đáng lo nhất đấy.”

Chúng tôi lo lắng cho anh cả đang trở nên căng thẳng, nhưng vẫn chia nhau ra trong đông bão để tìm kiếm mẹ.

Cầu lớn Kamo chìm trong mưa khói, ở giữa cầu ánh đèn xe hơi qua lại mờ ảo. Những ngọn đèn màu cam lác đác chiếu ánh sáng lên trên lan can cầu khiến tôi hình dung chúng như những cột mốc chỉ đường cho tổ tiên trở lại cố đô.

ooo

Bị sét đe dọa, bị mưa làm ướt sũng, chúng tôi tìm kiếm quanh khu vực cầu lớn Kamo.

Thế rồi tôi tìm thấy mẹ đang nấp trong góc tối dưới chân cầu.

Lông lá đầu ướt sũng, mẹ lao ra như mất hết hồn vía, nhảy vào lòng tôi lúc tôi đang loạng choạng đi trên bờ đê. Chính lúc đó sấm chớp lại vang dội, cả người mẹ lại run bần bật. Tôi thở phào nhẹ nhõm, lấy tay lau mặt mẹ đang nằm trong vòng tay, cẩn thận gạt đi mớ lông ướt sũng đang che mất đôi mắt. Mẹ tôi hắt hơi khụt khịt. Thế rồi vừa co người lại vì sét giật ngang trời, mẹ vừa nói “Con bé nhà Ebisugawa đó ở cùng với mẹ.”

“Lúc mẹ suýt rơi xuống sông, nó đã kéo mẹ lên.”

Chỗ chân cầu mẹ tôi ẩn núp tối đen, nhưng tôi biết Kaisei đang nhìn ra từ bên ấy.

Lau nước mưa đang chảy trên mặt, tôi nhìn vào bóng tối dưới chân cầu. “Anh nhìn cái gì?” Tôi nghe giọng nói giận dữ của Kaisei vang lên. “Anh còn định ở đây đến bao giờ? Mau về rùm đi!”

“Không, chưa nói cảm ơn thì không được.”

“Chuyện đó không cần. Anh làm mẹ anh bị cảm bây giờ, đồng nghĩa.”

Kaisei chẳng có vẻ gì là muốn ra khỏi gần cầu.

Chuyện tôi nói với anh thứ “Thật sự là chưa một lần chạm mặt nhau”, không phải là vì xấu hổ hay gì đâu, chỉ đơn giản là sự thật thôi. Dù trước đây chúng tôi là hôn phu hôn thê, nhưng dù là hình dạng Tanuki lẫn hình dạng hóa thân của cô ấy, tôi cũng chưa từng thấy. Có vẻ cô ấy không muốn bị tôi nhìn thấy. Từ trong bóng tối mà tôi không thể nhìn thấu, lúc nào cô ấy cũng kiểm chuyện gì đó với tôi. Dù không cho thấy bóng dáng, nhưng mồm miệng thì tệ chẳng kém ai. Bộ không có cha mẹ giáo dục hay sao? Kaisei, đối với tôi là sự bạo hành ngôn từ đột ngột bay ra từ trong bóng tối. Chỉ bằng lời lẽ đã đủ khiến người khác khó chịu rồi.

Hồi còn đính hôn với cô ta, do một bên là gánh nặng của hôn ước cha đã quyết định, một bên là sự bạo hành bằng ngôn từ của vị hôn thê tôi chưa từng thấy mặt mũi, nên cán cân của lòng tôi cứ chao đảo lên xuống. Phải cân bằng giữa hai sức nặng đó, cán cân trái tim tôi vẹo vẹo như muốn gãy. Khi tôi còn đang thẫn thức như vậy, cha đã qua đời, hôn ước thì bị hủy.

Vĩnh biệt, Kaisei. Hẳn là chúng tôi sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Tôi đã nhẹ nhõm mà nghĩ như vậy, nhưng cô ta đến bây giờ vẫn cứ xuất quỷ

nhập thần xung quanh tôi, lúc nào cũng lái nhải đủ thứ chuyện. Thật là tai họa, tự dưng phải đi làm trò tiêu khiển cho người khác. Đã thế nhà Ebisugawa lại còn nói rằng tôi bám đuôi Kaisei, thật là vô lý hết sức. Ai nấy chắc chắn cũng sẽ đồng ý với tôi.

Nhưng đêm nay cô ta đã cứu mẹ, nên tôi không thể không nói lời cảm tạ.

Tôi cúi đầu với vị hôn thê chưa từng thấy đáng vẻ, nói: “*Cảm ơn* nhé. Cho tôi gửi lời hỏi thăm Kinkaku và Ginkaku (vừa mới trôi theo kênh đào) nha.”

Trong bóng tối cô ta khịt mũi, rồi nói: “Đi về cẩn thận đó.”

Tôi chia tay với Kaisei ở đây.

“Mấy tên nhà Ebisugawa, giá mà chúng cút hết xuống địa ngục thì tốt.”

Được tôi ôm trong tay bế đi, mẹ nói. “Chỉ có con bé đó là khác biệt.”

ooo

Tôi đến đón đứa em đang đi lang thang ở phía bên kia sông, rồi bắt kịp anh cả đang chạy lòng vòng quanh đường Imadegawa trong trạng thái hoảng loạn, rồi giữa cơn mưa đông sấm chớp, chúng tôi nhảy lên xe kéo chạy về rừng thiêng Tadasu.

Khi chúng tôi vào đến rừng thiêng Tadasu, cơn dông ào ào trút xuống bị những tán lá cây rậm rạp cản lại, trở thành một cơn mưa nhẹ nhẹ. Âm thanh của những giọt nước mưa vỗ vào cây lá như đang vang vọng khắp cánh rừng trải dài Nam Bắc. Luồng ánh sáng xanh trắng lờ lờ thì thoảng chiếu rọi xuống con đường lên thăm đền, nhưng ở trong rừng thì chẳng

đáng sợ chút nào. Tôi ôm mẹ cùng với anh cả và em trai tiến bước trên con đường dài dẫn đến đền Shimogamo.

Chúng tôi chui vào cái màn muỗi treo ở một góc khuất của khu rừng, co cụm tấm thân rậm lông lại với nhau mà kìm hơi thở nhẹ nhẹ. Mẹ lấy chiếc khăn tay trắng lau thân mình đang ướt sũng, vừa đưa mắt nhìn lên những chóp cây vừa khì khì mũi, theo dõi chuyển động của Lôi Thần. Em tôi nép người vào mẹ, còn tôi và anh cả ở hai bên kè sát người lại.

Trong bóng tối, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của mọi người phả ra, ấm nóng và ẩm ướt.

Ghé thân mình vào nhau thế này, lắng tai nghe tiếng mưa rơi và tiếng sấm từ xa, tôi chợt trở nên hoài niệm.

Tôi hồi tưởng lại những ngày xa xưa. Hồi em tôi mới ra đời, cha hãy còn sống, anh thứ vẫn chưa phải là con ếch nằm trong giếng. Anh cả vẫn còn trẻ con vô tư chưa phải gồng thân gánh vác trách nhiệm không tương xứng với vóc dáng của mình. Lúc đó mỗi khi có tiếng sấm, mọi người đều quây quần về bên mẹ.

Mẹ ôm lấy bốn anh em chúng tôi, và cha dang vòng tay rộng ôm lấy mẹ tôi khi bà nhắm nghiền mắt lại.

Nhớ đến những chuyện như vậy, tôi chợt cảm thấy ngọt ngào lẫn buồn bã, chẳng giống tôi chút nào.

Dần dần Lôi Thần chạy về hướng hồ Biwa. Tôi nghĩ Higashiyama hẳn đang rất ồn ào.

“Cũng may là có các con.”

Trong bóng tối đã trở nên yên tĩnh, mẹ nói. “Mặc dù bố Sou không còn nữa, mẹ vẫn còn các con.”

Người cha đã mất của chúng tôi, Shimogamo “Niseemon” Soichiro là một Tanuki rất vĩ đại.

Không chỉ dừng lại ở việc thống nhất gia tộc Shimogamo, hào quang uy quyền của ông còn tỏa sáng khắp nơi trong giới Tanuki ở đất Lạc Trung, được cả những Thiên cầu bay lượn trên phố mua sắm Karasuma cảm phục.

Là một con Tanuki, tính cách của ông thoải mái ấm áp như gió xuân, rộng rãi không dục c ầu, đi ền ậm, đ ầy lòng từ bi, thích đủ loại rượu, yêu chơi cờ Shogi, ghét nhất là rượu không ngon và những vụ tranh chấp vặt vãnh. Nhưng một khi đã quyết định chiến đấu, ông sẽ dùng bộ ba thần thánh: công lược, sức mạnh và khả năng hóa thân như quỷ thần của mình mà đánh cho kẻ dám trừng mắt nhìn mình thành mùn cưa ru ồi muỗi không chút nương tay. Cha là bạn bè thân thiết với vị Thiên cầu già sư phụ của tôi, Nyoigadake “Akadama” Yakushibo, nên ông cũng đã từng làm đám Thiên cầu núi Kurama kinh hãi. Tanuki làm được một chuyện như vậy, ngoài người cha vĩ đại của tôi thì không có ai.

Thế r ồi con Tanuki đã một mình thống nhất giới Tanuki đó được người ta đặt cho tên gọi “Niseemon”*.

“Chỉ c ần Shimogamo ‘Niseemon’ còn ở đây, Lạc Trung nhất định sẽ bình yên.”

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ một cách chủ quan như vậy, sự việc đột ngột chấm dứt theo cái cách không ai lường trước được.

Ở Kyoto có một tổ chức bí mật của Con người tên là “Câu lạc bộ ngày thứ Sáu”, vì bọn họ có lệ vào tiệc tất niên sẽ ăn lẩu Tanuki, nên bị giới

Tanuki trong Lạc Trung thù ghét oán hận.

Ngày tất niên của năm em tôi ra đời, họ cũng quây quần bên n ồi lẩu Tanuki truyền thống.

Nguyên liệu của n ồi lẩu đó là cha tôi.

Lúc biết tin cha đã mất, anh em chúng tôi ngây ngẩn không nói *gì được* suốt cả một ngày, r ồi mới khóc òa. Anh *cả* khóc, anh *thứ* khóc, tôi cũng khóc. Em tôi mới là một đứa bé thôi, nên còn khóc to hơn nữa. Khóc hết lần này đến lần khác không dừng lại được.

“*Chỉ* cần là Tanuki, hẳn sẽ có khả năng bị mang nấu lẩu. Có phải chuyện gì lạ lùng đâu.”

Mẹ dỗ dành đám Tanuki con đang khóc liên miên.

“*Cha* các con là một Tanuki tuyệt vời, nên cha có thể thông dong cười mà trở thành một n ồi lẩu ngon lành tuyệt diệu. *Các con cũng* phải trở thành những Tanuki như thế nhé. Hãy trở thành những con Tanuki can trường có thể hếch mũi cười vào mấy thứ như n ồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Hãy giống như cha các con nhé. Nhưng đừng thử làm thật.”

Nói đến đây, mẹ lại vừa ôm lấy chúng tôi vừa khóc.

“Mẹ xin các con, đừng ai trở thành n ồi lẩu.”

Khi cha chúng tôi thông dong trở thành n ồi lẩu Tanuki, thỏa mãn cái bụng của những hội viên hiếu kỳ kia, thì giới Tanuki trong đất Lạc Trung bắt đầu thấy dấu hiệu sóng gió nổi lên.

ooo

Khi mưa gió sấm sét đã dịu đi, cho tới lúc chìm vào giấc ngủ, chúng tôi

nói với nhau những chuyện như thế.

“Như mẹ đã nói, mẹ đã nuôi dạy chúng con thành những đứa trẻ can trường, nhưng tội con hết ba đứa hẳn là vô dụng.”

Tôi nói. “Hơn nữa, một đứa lại là con ếch.”

Tôi cảm giác như anh cả đang cười cay đắng.

Mẹ áp đầu mũi vào má của em tôi đang say ngủ.

“Là ếch thì làm sao đâu. Chỉ cần các con còn sống trên đời, với mẹ là đủ rồi.”

Suy nghĩ một lúc, mẹ lại nói thêm.

“Hơn nữa, mẹ biết rằng các con ai nấy đều là những Tanuki tuyệt vời mà.”

Chương ba

Cuộc chiến du thuyền Daimonji

Bắt chước cảnh hoa điều phong nguyệt* cũng rất phong lưu, nhưng chắc hẳn bắt chước Con người là thú vị nhất. Vì thế chúng tôi tham gia vào cuộc sống bình thường lẫn phong tục hằng năm của Con người, cảm thấy thú vị dị thường. Cái tính không làm thế thì chịu không được đó chắc chắn đã truyền lại cho chúng tôi qua bao nhiêu đời từ thời Thiên hoàng Kanmu xa xôi, cha chúng tôi gọi đó là “dòng máu gốc nghịch”.

“Là do dòng máu gốc nghịch gây nên đấy.”

Mỗi khi anh em tôi làm chuyện gì xấu hay gây ầm ĩ, cha lại cười mà nói như thế.

Vào đêm lễ hội đốt lửa tiễn đưa Gozan, vốn là một điểm đặc trưng của mùa hè, Tanuki chúng tôi cũng trà trộn giữa những Con người đang chơi bời hân hoan mà vui vẻ tiệc tùng. Cái đó cũng là do dòng máu gốc nghịch của chúng tôi gây ra.

Đối với tôi lễ hội đốt lửa Gozan là vui thú nhất, bởi nó vốn gắn kết với những hồi tưởng về cha. Cha thường trang hoàng chiếc du thuyền Manpukumaru thật lộng lẫy, rồi chúng tôi vừa vui vẻ hân hoan vừa ngắm nhìn những ngọn lửa thấp trên các ngọn núi. Hình ảnh cha hóa thành Hotei rồi nằm duỗi chân trên boong tàu cười khà khà đến bây giờ vẫn còn sống động trong ký ức tôi. Khi làm thế, cha chính là đang khoe khoang sức khỏe cùng hạnh phúc của cả gia tộc còn sống trên dương thế với vong linh tổ tiên.

Từ sau khi cha đột ngột chuyển chỗ ở đến cõi âm, mẹ và những anh em

Tanuki chúng tôi mỗi năm đều đưa du thuyền ra trong đêm hội đốt lửa tiễn đưa. Chúng tôi chẳng hề nhớ nhưng đến ông bà tổ tiên của dòng họ Shimogamo tí nào. Đôi lúc chúng tôi cũng tưởng nhớ đến cha, nhưng đại khái chỉ là để vui vẻ ngắm trên bầu trời đêm hè mà thôi.

Chúng tôi là Tanuki, nên chẳng còn cách nào khác.

Điều này cũng là do dòng máu ngốc nghếch của chúng tôi gây ra.

ooo

Tháng Tám, lễ hội đốt lửa tiễn đưa đến gần.

Trong buổi chiều hè nóng hừng hực một cách khó chịu, tôi dắt theo em trai Yashiro ra khỏi rừng thiêng Tadasu quanh đến Shimogamo. Chúng tôi chậm rãi băng qua cầu Aoi, tiến đến phố mua sắm Demachi.

Chúng tôi mua một hộp cơm Shokado cùng với bánh mochi Futaba* để cống nạp cho ân sư của tôi, sư phụ Akadama. Sư phụ là một Thiên cầu mang cái danh vĩ đại “Nyoigadake Yakushibo”, đã từng dạy dỗ rất nhiều Tanuki, nhưng bây giờ lại lui về sống ẩn dật trong một căn hộ rẻ tiền ở phía sau phố mua sắm, vừa sống vừa nhỡ nước bọt lên mọi sự trên thế gian.

Mấy hôm trước, để giúp sư phụ có thêm tinh thần, tôi đã hóa thành một thiếu nữ trẻ trung mà đến thăm. Không nghĩ tới lại bị giới cho những tràng sỉ nhục. Đáp lễ trái tim chân thành có thể làm mô phạm cho giới đê tử của tôi lại là những lời mắng mỏ nặng nề đến thế, tôi cảm thấy khó chịu đựng nổi. Vì vậy bây giờ để làm cho hơi nóng hừng hực càng thêm oi bức, tôi hóa thành một sinh viên đại học lười thôi.

Em trai Yashiro của tôi hóa thành một thiếu niên, ôm trước ngực một

chai rượu ngọt Akadama lớn.

Em tôi vẫn chưa thành thạo cách biến hình, còn có nhược điểm là nếu thần kinh trở nên căng thẳng hay hoảng hốt một chút thì lại lòi đuôi ra theo đúng nghĩa đen, là một đứa trẻ đáng thương mang cái biệt danh “Thằng lòi đuôi”.

Mùa hè năm đó, em trai rụt rè bày tỏ với tôi.

“Nhưng anh à, em có thể sạc pin điện thoại đó.”

Thế rồi thằng bé thử sạc pin điện thoại di động bằng đầu ngón tay nhỏ với vẻ tự hào, nhưng nếu có thể sạc nổi còm điện để nấu còm thì tốt hơn. Trong một thành phố nơi hệ thống điện trải rộng khắp chốn này, sạc được điện thoại di động thì có ích gì? Ngoại trừ trường hợp đang ở trên đường mà gặp khó khăn đột xuất thì nó mới có thể trở nên hữu dụng ngoài dự tính, nhưng bình thường thì tài năng đó cũng chẳng có ích gì mấy. Dù vậy đứa em bé bỏng của tôi, từ lúc công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả bước vào kỳ nghỉ hè đến giờ, cả ngày đầu chơi trò sạc pin điện thoại di động dưới tán cây trong rừng thiêng Tadasu.

“Nhưng em thì gọi điện cho ai cơ chứ?” Tôi vừa đi vừa hỏi.

“Cho mẹ đó.”

“Nhưng em chẳng phải lúc nào cũng ở với mẹ rồi sao?”

“Có phải thế đâu. Có những lúc em đi tới công xưởng chứ bộ.”

Vừa tán gẫu, chúng tôi vừa thong thả đi bộ.

Ở phía Bắc của con đường chạy ra từ trung tâm phố mua sắm, có một tòa nhà chung cư cũ kỹ. Tòa nhà chung cư không hề phù hợp với giống Thiên cầu tự do tự tại bay lượn trên bầu trời đó là nơi sinh sống của sư phụ Akadama.

Chúng tôi đến thăm sư phụ Akadama, không hẳn chỉ là để tiếp tế thức ăn và rượu cho sư phụ già yếu vốn chỉ húp thứ cháo loãng tự chế đáng ngờ, mà còn vì một việc quan trọng khác.

Đó là chuyện về chiếc Manpukumaru.

ooo

Lễ hội đốt lửa tiễn đưa đã đến gần, nhưng gia đình Shimogamo chúng tôi không có du thuyền biết bay.

Lý do là vì chiếc du thuyền Manpukumaru của chúng tôi đã bị hủy một cách đáng tiếc, do cuộc chiến vô nghĩa với gia đình Ebisugawa trong đêm hội đốt lửa tiễn đưa năm ngoái.

“Do mọi người nhiệt tình đốt pháo hoa nên mới bị bắt lửa. Đó chỉ là một sự cố đáng tiếc thôi.” Nhà Ebisugawa chống chế.

Nhưng tôi nghĩ nếu gọi đó là sự cố thì thật là kỳ quặc. Tôi đã nhìn thấy mấy thằng Tanuki ngốc nhà Ebisugawa, tên thường gọi là Kinkaku và Ginkaku, vừa hét lên những từ ngữ chẳng rõ ý nghĩa như “Ngô Việt Đông Thuyền! Ngô Việt Đông Thuyền*” vừa phóng pháo hoa về phía chúng tôi. Đúng như những gì bọn đó nói, mấy thằng Tanuki tính cách xấu xa như vậy lại sống trên thế gian này cũng thật là “sự cố” đáng tiếc.

Tôi có biết một vài thông tin về những cái thuyền có thể dùng thay thế, nhưng anh trưởng Yaichiro của tôi lại có điểm đáng ghét là luôn muốn dựa vào tài năng chính trị có thể giải quyết được mọi việc của mình, nghi ngờ mánh lỏi của đứa em trai cùng dòng máu. Ngay từ đầu anh đã quyết là tôi không đáng tin cậy, nên không thèm nghe đến kế hoạch của tôi. Tôi cũng rất giận chuyện đó, nên đã tới cái giếng của chùa Rokudo Chinno mà nhẩn

chìm những lời nói xấu anh cả vào dưới đáy giếng.

Mẹ rất trông chờ được ngắm lễ hội đốt lửa từ trên du thuyền, cả màn tiệc tùng vui vẻ ầm ĩ sau đó cũng là một cách để tưởng nhớ người cha đã khuất của chúng tôi. Bởi vậy anh cả tôi đã rất lao tâm khổ tứ tìm cách có được một chiếc “Manpukumarude Nhị”, nhưng chi phí chồng chất, nên cuối cùng anh quyết định mượn từ một nhà người quen ở Nara.

Tuy nhiên ngày hôm qua, vào lúc chiều hôm, khi đang được vận chuyển từ Nara về đến giữa đường thì cái thuyền Manpukumarude Nhị lại bị hư hỏng, không thể phát huy được giá trị thật, bị mắc cạn một cách đáng tiếc trên bờ cát của sông Otsu. Ngay trước ngày lễ hội đốt lửa tiền đưa diễn ra, kế sách của anh cả tan thành bọt biển.

Bị mẹ mắng, anh cả đến cúi đầu với tôi.

“Chuyện là thế đấy. Cậu có làm gì được hay không?”

Nếu từ đầu anh cả đồng thuận hợp lực với thằng em trai đầy tài năng này, thì mọi việc chắc đã đơn giản hơn rất nhiều rồi. Tôi liếc nhìn anh cả đang cúi đầu với mình, ngâm cả hai chân xuống dòng sông nhỏ trong rừng thiêng Tadasu, uống ừng ực ramune trong bát.

“Chuyện lần này là do Yaichiro không tốt. Lại chỉ có thể nhờ tới con rồi.”

Mẹ nói.

“Nếu anh quỳ xuống thì em sẽ thử làm gì đó.”

Nghe tôi nói vậy, anh cả vừa run rẩy bộ lông vì giận dữ, vừa chuẩn bị quỳ xuống.

Đúng lúc đó thì mẹ tôi nổi trận lôi đình, hét lên “Vừa vừa phải phải thôi!” rồi ném tôi xuống dưới dòng sông nhỏ.

“Loại em út gì, anh trai đang gặp khó khăn lại còn bắt anh quỳ gối chứ!”

Tôi leo từ dòng sông nhỏ lên bờ, giữ giữ bộ lông.

Thế là tôi bị ra lệnh đi giải quyết hậu quả anh cả để lại, quyết định chuyển sang triển khai kế hoạch mượn sư phụ Akadama cái “phòng trái chiều của Yakushibo”.

“Phòng trái chiều của Yakushibo” là một loại vật dụng để cưỡi của Thiên cầu, có hình dạng giống như một trà thất nhỏ. Xung quanh có lan can trống, để đi dạo chơi trên bầu trời thì vô cùng thích hợp. Sư phụ Akadama ghét việc phải dựa vào vật cưỡi để có thể bay, nên bình thường không bao giờ dùng đến “phòng trái chiều” ấy, nhưng chắc chắn cũng sẽ không bán nó cho cửa hiệu đồ cũ mà sư phụ đã trở thành khách quen đâu. Tôi đoán rằng bây giờ nó hẳn đang nằm phủ bụi ở đâu đó.

Sư phụ Akadama đã đến tuổi già cả rồi, lại mất năng lực bay, vì lý do gì mà không dùng căn phòng trái chiều cực kỳ thuận tiện kia để bay lượn tự tại cơ chứ? Tỉ như, “vì dù đã thâm thâm te tua thì ta vẫn là Thiên cầu, nên không muốn cho thế gian thấy việc mình đang đối mặt trực diện với khủng hoảng về tư cách làm Thiên cầu”. Có lẽ sư phụ cũng có những dần vật vô ích như thế. Nhưng cũng không chỉ đơn giản là vậy.

“Phòng trái chiều” của sư phụ Akadama dùng nhiên liệu là rượu vang ngọt Akadama để bay lên bầu trời. Nếu phải cho vật cưỡi nốc rượu, thì sư phụ thà dùng rượu đó nốc đầy bụng rồi mơ màng rằng mình đang tự do bay trên bầu trời còn hơn.

Tôi tự hỏi, với tư cách Thiên cầu, sư phụ cứ như thế này liệu có ổn không đây?

Vừa bước vào căn hộ của sư phụ Akadama, tôi đã thấy nóng nực như trong phòng tắm hơi. Đồ đạc linh tinh chất thành đống, những hạt bụi nhảy múa chập chờn trong luồng ánh sáng chiếu vào từ cửa. Chỉ nhìn thôi là mũi đã thấy ngứa. Em trai tôi “ắt xì hơi” một phát, đuôi lại lòi ra.

“Là mấy đứa đó à?”

Sư phụ Akadama cất giọng có vẻ nhàm chán, rồi lại tiếp tục nói chuyện với ai đó. Chính giữa căn phòng lót chiếu tatami chật hẹp là sư phụ Akadama đang mặc áo trong ngả vàng ngời xếp bằng, ngời đối mặt với sư phụ là một ông già khác.

Đó là một Thiên cầu mang danh Iwayasan Kinkobo*.

Ông ta quay về phía chúng tôi, nói bằng giọng dịu dàng chẳng giống Thiên cầu tí nào: “Yasaburo nhà Shimogamo đúng không? Lớn lên oai phong quá nhỉ?” Đôi kính gọng đen lóe ánh sáng trắng. Chiếc áo sơ mi đầm mồ hôi, chảy từ cổ xuống cái cà vạt kiểu thắt dây*.

“Đồng gốc, Tanuki oai phong thì có ích gì?” Sư phụ vừa phe phẩy quạt tay vừa nói. “Ông nuôi chiêu đám Tanuki quá. Chính vì những việc như vậy mà đám banh lông đó mới trở nên huênh hoang.”

Ông Kinkobo hiện đã giao lại vị trí Thiên cầu trấn giữ núi Iwaya cho đời thứ hai, bây giờ đang mở một tiệm máy ảnh cũ theo sở thích của mình ở Osaka. Tôi còn nhớ sư phụ Akadama từng chế nhạo ông ta thân là Thiên cầu mà lại mê mẩn mấy thứ đồ chụp ảnh. Ông Kinkobo bảo rằng tôi đến thật đúng lúc, rồi vội vàng xé gói giấy bọc quà lưu niệm đang nằm trên chiếu tatami. “Yakushibo bảo không cần, nên cháu cứ ăn đi.” Ông ta nói.

“Đã thế ông còn ngồi tàu điện đi từ Osaka đến Kyoto, thật là mất mặt

loài Thiên cầu.”

Nghe sư phụ Akadama lâu bầu, ông Kinkobo chỉ cười khở.

“Ông cứ thử bay từ Osaka đến Kyoto ngay giữa mùa hè đi, nào chắc sẽ sôi lên mất. Xe điện Keihan mát mẻ lắm.”

“Thật là đáng xấu hổ.”

“Nhưng mà này, thật bất ngờ. Tôi đến tận Demachi, chợt nghĩ muốn thấy mặt ông nên mới bay tới núi Nyoigadake, nhưng chỉ thấy toàn Thiên cầu Kurama sinh sống. Thế rồi nghe đến chuyện một người kiên cường như ông lại chuyển về khu phố mua sắm ở Demachi, tôi thật quá sức ngạc nhiên.”

“Tại vì phiền phức quá, nên tôi để cả núi Nyoigadake cho bọn chúng trông coi.”

“Dẫu sao thì tôi nghĩ kẻ đã mang cái danh Nyoigadake Yakushibo mà lại làm thế là không được.”

Kinkobo có vẻ mặt như thể đang nhìn một đứa trẻ hư. “Tôi làm thế nào cũng không yêu thích nổi đám Kurama đó. Chúng trắng nhợt gớm guốc như mấy cọng giá ấy.”

Sư phụ Akadama bị thua thảm hại trong cuộc chiến giành địa bàn của giới Thiên cầu, sau đó phải chuyển khỏi Nyoigadake. Đó đã là chuyện khoảng một năm trước rồi, nhưng sư phụ vẫn không chịu thừa nhận. “Ta chỉ giao quyền cho đám Kurama trông nom ngọn núi thôi.” Dù có chuyện gì sư phụ vẫn cứ khẳng định như thế, thật có chút đáng buồn.

“Nếu ông muốn đuổi đám đó đi, tôi có thể kêu thằng kẻ nhiệm của tôi ra giúp một tay.”

Kinkobo nói với vẻ thân tình. “Nếu bọn ta nhờ vả thì núi Atago cũng

sẽ giúp đấy. Ông ấy chẳng hợp tính ông mấy, nhưng Tarobo* cũng rất ghét đám Kurama mà.”

“Cảm ơn, nhưng tôi không cần.”

“Ông cũng nên mau giải quyết xích mích giữa hai người, rồi giao danh hiệu Thiên cầu trấn giữ núi Nyoigadake cho thằng nhóc Nidaime của ông thì hơn.”

“Tôi đoạn tuyệt quan hệ với thằng đó rồi.”

Tôi từng nghe nói rằng sư phụ Akadama có một người con trai. Anh ta điên trai đến mức không thể nghĩ rằng thừa hưởng dòng máu từ sư phụ, được gọi là “mỹ nam Thiên cầu”, câu chuyện xung quanh anh ta đã được thêm mắm dặm muối trong thời gian dài, nên bây giờ khó phân biệt thật giả.

Anh chàng tên Nidaime có gương mặt điên trai đó đã chĩa giáo vào người cha Thiên cầu của mình, cuốn cha vào một trận đại chiến làm rung động cả vùng Higashiyama Sanjuroppō. Đó vốn là chuyện từ rất lâu rồi. Lúc đó sư phụ Akadama vẫn còn là một Đại Thiên cầu, đường đường đánh hạ đứa con trai của mình không chút khoan nhượng. Mặc dù người ta nói sư tử đẩy con mình xuống vách đá*, nhưng tôi thấy ngờ vực chuyện sư phụ vì muốn con mình trở nên mạnh mẽ nên mới nuốt nước mắt mà chịu “yêu cho roi cho vọt”. Tôi đoán hẳn là vì lúc đó nổi cơn tức giận nên sức lực của sư phụ trở nên sung mãn.

Kết cục sau cuộc đại chiến kéo dài ba ngày ba đêm đó, anh chàng Nidaime trẻ tuổi gánh chịu thất bại nhục nhã, chạy ra Lạc Ngoại. Thế rồi anh ta cứ dịch chuyển khắp nơi trên cả nước Nhật, rồi sang tận Anh quốc. Từ đó về sau, không ai còn biết gì về hành tung anh ta nữa. Có khi anh ta đã học đòi được dáng vẻ quý ông, hoàn toàn quen thuộc với Đại Đế quốc

Anh, từ chối trở về nước rồi cũng nên.

Ngoài lề thì nguyên nhân vụ cái vĩ đó, nghe đồn là do tranh chấp tình yêu.

ooo

“Tôi nghe nói thằng Nidaime nhà ông không về à?”

“Thằng ấy không về nữa đâu.”

Sư phụ Akadama vừa phe phẩy quạt tay, vừa nhìn ánh mặt trời nóng nực gay gắt chiếu vào từ cửa sổ. Thế rồi sư phụ lầm bầm. “Cũng còn một người khác có thể giao quyền thừa kế mà.”

“Ông còn có cậu con trai nào khác sao?”

“Chẳng phải con trai gì. Một con bé chưa tu hành xong thôi, nhưng cũng có tiềm năng lắm.”

Tôi thấy bàng hoàng sửng sốt đến nỗi lông tóc như dựng ngược lên, nhích đầu gối tới trước. “Sư phụ, cho phép con hỏi một chuyện, ứng viên thừa kế đó chẳng lẽ lại là cô Benten sao?”

Sư phụ Akadama gật đầu, còn tôi, em trai và cả ông Kinkobo ba người đều thở dài.

“Như thế thì tệ quá.”

Kinkobo than vãn. “Con người đó tính cách rất xấu.”

“Có loại Thiên cầu nào mà lại tốt tính chứ. Ông lại nói chuyện chẳng ra sao rồi.”

“Người đó sẽ thành mầm mống tai họa đó. Ông hãy mau dừng cho tôi.”

Sư phụ Akadama hậm hực liếc nhìn Kinkobo, thế rồi khịt khịt mũi giống như lợn, bỏ cái quạt sang một bên rồi nằm dài ra. Dù đã sống tới bao nhiêu năm, đã có tuổi rồi nhưng hề gặp chuyện không hợp ý lại “nằm ra giận dữ”, quả là đúng với bản chất của Nyoigadake Yakushibo, không thèm để ý tới ánh mắt thế gian.

Ở trước mặt một sư phụ Akadama như vậy, Kinkobo vẫn giữ nguyên thế ngồi ngay ngắn mà gục đầu xuống. Mồ hôi ông nhỏ từng giọt xuống mặt chiếu tatami.

“Sắp đến lễ hội đốt lửa tiễn đưa rồi nhỉ? Không được ở ngọn núi của mình, chẳng lẽ ông không buồn sao?”

“Nếu là chuyện đốt lửa tiễn đưa, thì ở dưới đất ngầm vẫn tốt hơn chứ. Ở trên núi chẳng biết được chuyện gì đang xảy ra cả.”

“Ông lại viện mấy cái cớ ấy rồi.”

Nói thế rồi Kinkobo im bặt, sư phụ Akadama vẫn nhắm nghiền mắt, để thời gian trôi qua một cách vô ích.

Núi Daimonji nơi chữ “Đại” được thắp lên, là sườn Tây của Nyoigadake.

Sư phụ Akadama vốn là chúa tể của Nyoigadake, nên luôn tự mãn coi rằng lễ đốt lửa Daimonji dĩ nhiên cũng nằm dưới quyền quản lý của mình. Có lẽ do người quản lý thì không thể không biểu lộ quyền uy, nên vào đêm đốt lửa tiễn đưa, sư phụ thường lượn lờ quanh Daimonji, đẩy ngã những cây gỗ từng đã được vất vả xếp lại, rồi bị canh sát cục Shimogamo đuổi theo. Tuy nhiên đó là chuyện từ rất xưa, trước khi sư phụ bị đám Thiên câu Kurama đuổi đi, phải dời tới phố mua sắm Demachi. Bây giờ sư phụ Akadama cũng đồng hạng với những Con người sư phụ từng chế giễu hết mức, rơi vào cảnh phải ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi của chính mình.

Trong thâm tâm, không biết sư phụ đáng thương đang nghĩ gì nữa.

Tôi rụt rè mở miệng.

“Sư phụ, về chuyện đốt lửa tiền đưa ấy...”

“Chuyện gì cơ Yasaburo?” Sư phụ vẫn nhắm tịt mắt lăm bằm.

“Sư phụ biết chuyện nhà con mỗi năm đều đưa du thuyền ra rỗi chứ nhỉ?”

“Biết. Thật là, đám Tanuki bọn mày đều là đồng gốc hết thuốc chữa.”

“Nhưng năm ngoái, cái thuyền nhà con bị cuốn vào âm mưu xấu xa của bọn nhà Ebisugawa nên cháy mất tiêu rỗi. Chúng con đã cố sức kiếm một cái thuyền khác, nhưng cũng kết thúc trong thất bại... Bây giờ đến nông nỗi này, con mong là sư phụ có thể cho bọn con mượn cái phòng trải chiếu của sư phụ trong một buổi tối, nên mới tới đây.”

“Phòng trải chiếu là cái gì cơ?”

“Kìa, sư phụ. Cái thứ giống trà thất nho nhỏ, bay được lên trời ấy.”

“À, à cái đó. Nhắc đến nó, chẳng biết nó giờ ở đâu ấy nhỉ?”

Sư phụ Akadama đột ngột nhồm người dậy, miệng há hốc.

“À phải rỗi, cái đó ta đưa cho Benten rỗi.”

Mọi người đều á khẩu, trong căn phòng trải chiếu tatami yên lặng như tờ.

Chuyên sư phụ Akadama hào phóng tặng cho Benten cái quạt Phong Thần Lôi Thần rỗi bị mọi người dè bủ là “vì một con bé không rõ gốc gác mà tới lông đuôi của mình cũng dám vặt” vẫn còn tươi mới trong ký ức tôi. Còn hơn thế nữa, tới cái phòng trải chiếu cũng dâng hiến đi mất, trong tay sư phụ có thể còn lại cái gì đây? Không bay được trên trời, không dậy được cuồn phong, nhưng trong cảnh nghèo túng kiệt quệ như vậy mà

những thuộc tính của một Thiên cầu vẫn nguyên xi, xa hoa, chơi sang đến đáng kinh ngạc.

Đến cả người lòng đầy kính yêu và luôn phục tùng sư phụ như tôi đây cũng đã thấy sự kiên nhẫn của mình bị đứt tung. Thực sự là đứt tung rồi đây này.

“Một vừa hai phải thôi!” Tôi hét lên. “Tại sao cái gì sư phụ cũng cho đi như thế?”

Sư phụ Akadama vẫn ngồi xếp bằng, trong chốc lát gương mặt như nhuộm màu đỏ, bộ mặt nhăn nhoe cũng méo đi. Sau đó sư phụ chớp lấy con daruma* to tướng ném về phía tôi. Kinkobo cất tiếng xoa dịu “Nào nào nào”, nhưng không thể khiến cơn giận dữ của sư phụ chùng xuống, sau daruma lại đến mèo mời khách, sau mèo mời khách lại đến búp bê Fukusuke*, sau Fukusuke lại đến daruma, sư phụ tóm được cái gì liền ném lia lịa về phía tôi. Tôi phải rụt cổ tránh né.

“Vẫn không biết sao, thằng ngu này!”

Ân sư của tôi quát lớn.

“Đó là bởi vì ta muốn thấy gương mặt hạnh phúc của con bé!”

ooo

Sau khi xoa dịu sư phụ, tôi và em trai cùng với ông Iwayasan Kinkobo rời khỏi căn hộ.

Vừa băng qua khu phố mua sắm Demachi, Kinkobo vừa nói. “Nghe nói cậu lúc nào cũng trông nom Yakushibo. Thật là một tấm lòng đáng cảm phục.”

“Thật ra cháu chỉ bất đắc dĩ bị đẩy vào tình cảnh này thôi. Mấy học trò khác không muốn ghé qua nữa.”

“Dù Yakushibo chỉ toàn phần nản, nhưng chắc chắn trong lòng cũng cảm tạ cậu lắm đấy.”

“Ông nói những lời đầu môi chót lưỡi đó để an ủi cháu chứ gì?”

“Thất bại rồi sao?” Kinkobo vỗ tay lên trán. “Ta lại ăn nói bất cẩn rồi.”

“Cháu chẳng thềm trông đợi mấy chuyện không thể xảy ra đó đâu.”

“Đúng thật vậy.”

Kinkobo có lẽ từ bây giờ sẽ trú lại ở núi Iwaya. Ông vui vẻ nói rằng dù mình không có ý định quay lại, nhưng đã được người kế nhiệm mời nhất định phải đến chơi. Vào lễ đốt lửa tiễn đưa Gozan họ có lẽ sẽ xuống núi ngoạn cảnh.

“Các cháu nhớ mời Yakushibo cùng lên thuyên nhé. Ta cũng sẽ ghé qua.”

“Bọn cháu tính như thế đấy ạ.”

“Thôi tạm biệt các cháu. Nhớ đừng bao giờ bất cẩn trước Benten nhé.”

Kinkobo nói ông ấy sẽ từ ga Demachi-yanagi đón xe buýt đi tới núi Iwaya, nên chúng tôi chia tay ở phía Tây cầu Kamo. Mặt trời tỏa nắng chói chang trên đỉnh đầu, mực nước trên sông Kamogawa cũng đang giảm đi. Trên cầu lớn Kamo nóng như thiêu đốt, tôi và em tôi nhìn theo ông Kinkobo khập khiễng đi qua đường.

Được sự phụ báo cho biết rằng Benten đã đi đến một cửa hiệu làm quạt ở Sanjo Takakura tên là Nishizaki Genemon, nên tôi cùng em trai lên xe buýt từ đường Kawaramachi. Em tôi ngỡ xuống ghé, thân thể cứng ngắc.

Thằng bé đang sợ hãi, có vẻ đuôi cũng sắp lòi ra, nên tôi mới cất giọng an ủi nó: “Benten không phải lúc nào cũng ăn lẩu Tanuki đâu. Chỉ vào tiệc tất niên thôi.”

Tôi là người quen cũ của Benten qua sư phụ Akadama giới thiệu, là một mối dây không sao cắt bỏ được. Nếu phải nói thẳng ra, cô ấy là mối tình đầu đã kết thúc mà không được đáp lại của tôi.

“Nếu có chuyện gì thì em về trước cũng được.” Tôi nói.

Nhưng em trai tôi vẫn khẳng khái.

“Em đi cùng anh cơ. Mẹ đã bảo em phải rèn luyện can đảm mà.”

ooo

Trong con phố yên tĩnh từ Sanjo Takakura đi lên một chút, có một cửa hàng quạt nhìn bề ngoài không khác gì một nhà dân kiểu cổ mang tên gọi “Nishizaki Genemon”.

Mở cánh cửa kéo có gắn những miếng kính chạm nổi tên của cửa tiệm ra, chúng tôi nói “Bọn cháu xin phép” rồi bước vào. Bên trong tiệm mát lạnh, thoang thoảng mùi nhang trầm. Trong căn phòng nền đất tối nhờ nhờ, có đặt một bục trưng bày bằng gỗ, trên đó xếp san sát những cái quạt lông lấy nhìn y hệt như những cánh bướm đang dừng lại nghỉ ngơi. Chúng tôi chào hỏi Genemon, người đang ngồi nói chuyện với khách hàng ở bục gỗ trước hành lang, rồi tôi cùng em trai tháo giày ra.

Vén tấm rèm cửa màu xanh đậm, chúng tôi bước lên hành lang được lát gỗ tấm màu đen, mùi hương nhang càng lúc càng nặng, đến nỗi hít thở cũng trở nên khó khăn. Khi bước đi như thế, lòng bàn chân của chúng tôi trở nên dính nhám nháp với mặt sàn vì muối. Âm thanh của thành phố đã

lùi xa, chúng tôi bị bao bọc trong sự yên tĩnh như thể đã đến nơi tận cùng thế giới, trên bầu trời cao vang vọng tiếng kêu của chim hải âu. Hành lang rẽ sang bên trái, có ánh sáng chiếu vào đung đưa.

Sau khi quẹo ở hành lang, chúng tôi đi đến trước một nhà hàng.

Cơn gió biển mẩn mẩn đang thổi, tấm rèm ở cửa ra vào bay phấp phới. Tia sáng phản chiếu trên mặt nước trải rộng ra trong nhà hàng. Ở sảnh trước là những chiếc bàn gỗ đơn giản xếp kề nhau, trên tường có treo những tờ thực đơn đã bạc màu, nhưng không thấy bóng dáng khách khứa đâu. Ra khỏi nhà hàng là một bến tàu, có những con thuyền nhỏ đang trôi nổi. Phía bên kia là biển cả đang mở rộng, dập dềnh những con sóng hiên hòa lấp lánh ánh sáng. Tiếng chuông gió leng keng, tiếng những con hải âu đi lạc giữa bầu trời xanh, cùng với tiếng sóng biển hòa vào nhau, khiến tôi chợt cảm thấy nổi cô độc trong một chuyến du hành, không thể nghĩ rằng đây chỉ là xung quanh khu vực Sanjo Takakura được.

Từ trong bếp, một bà cụ đứng lên bước tới.

“Cô Benten ở trong tháp đồng hồ à?”

Khi tôi hỏi, bà cụ nói: “Đúng đấy, cháu nhìn kìa” rồi trở tay ra bề lớn. Do lớp sương nhạt nhòa nên không nhìn rõ được, nhưng có thể thấy trên mặt biển là bóng dáng một tòa kiến trúc đang vươn cao.

“Ngày hôm qua biển động lắm đấy, nhưng hôm nay thời tiết thật tốt.”

Bà cụ ra bến thuyền vừa chuẩn bị một chiếc thuyền con, vừa nói như thế.

Tôi cùng em trai nhảy lên thuyền con, rời khỏi bến. Mặt biển ở dưới chúng tôi vẫn kêu ầm ào. Ban đầu em tôi còn thấy thú vị, nhưng khi thuyền đi ra biển, nước càng lúc càng đậm màu, mặt nó trở nên xanh ngắt như muốn hợp màu với khung cảnh vậy. Khi tôi kiểm tra xong hướng đi

của con thuyền nhỏ rồi quay đầu lại, trước mặt tôi đã không còn bóng dáng một cậu bé, mà là một con Tanuki nhỏ đang cuộn người.

“Đã bảo em chưa làm được đâu mà.”

“Anh à, em xin lỗi, cứ sợ hãi là em không biến hình được.”

“Mà thôi. Cứ an tâm để anh lo hết cho.”

Chúng tôi đến gần tòa nhà vươn cao giữa biển.

Tòa nhà bị mưa gió bao năm dài dãi dầy thành phế tích này là một dinh thự kiểu Tây do một nghiệp đoàn mậu dịch thành lập vào thời Taisho xây nên, bây giờ hết tám phần đã chìm xuống dưới biển. Ngọn tháp đồng hồ vươn cao trên mặt biển, ngày trước đã từng kiêu hãnh khoe ra tên tuổi của khách sạn kiểu Tây này, nhằm phô trương thanh thế, vô cùng nổi danh, bây giờ đã trở nên gỉ sét do gió biển thổi không ngừng nghỉ, các kim cũng chẳng thể chuyển động nữa.

Trên mặt biển phía dưới tháp đồng hồ có một chiếc phà đang nổi bập bênh, tôi nhìn thấy một chiếc dù màu sắc sặc sỡ.

“Này.” Khi tôi cất tiếng gọi, Benten đang nằm dài liền đứng dậy vẫy tay. Cô ấy đang mặc một chiếc áo phông có in thật to một hàng bốn chữ kém thanh lịch “Thiên hạ vô địch” và bên dưới là quần ngắn.

ooo

Tôi cập chiếc thuyền con vào một bên phà, Benten nhìn thấy con Tanuki nhỏ đang trốn vào một góc thuyền, liền tháo kính râm ra. “Á, dễ thương quá. Là em trai cậu sao?” Cô nói.

Bên cạnh chiếc dù che nắng, bày bừa một chiếc radio nhỏ mà Benten

yêu thích, một cuốn sách xem chừng đang đọc dở, donut đang ăn vương vãi, kính viễn vọng, và một chai Denki Bran giả cỡ lớn hiếm thấy. Benten đưa cho em tôi cái bánh donut cô ấy đang cắn dở, thằng bé lúng túng một lát rồi cũng nhấm nháp. Đôi khi cổ họng bị tắc, nó lại kêu lên nghèn nghẹn.

“Quần áo của cậu trông nóng nực quá. Không thể biến thành hình dạng mát mẻ hơn sao?”

Tôi âu sầu ngẫm xếp bằng xuống. “Cái áo đó là sao? Trông chẳng hợp với cô, nói thật là xấu mù.”

Benten nhìn xuống đôi gò bồng đảo nhấp nhô của mình. “Cái này tôi được đám Tanuki nhà Ebisugawa cho đấy.”

“Kinkaku với Ginkaku phải không?”

“Đúng thế. Chúng còn tặng cả chai rượu Denki Bran giả này nữa.”

Tôi giải thích lý do mình đến thăm hôm nay, Benten vừa nhấm nháp rượu Denki Bran giả vừa lắng tai nghe. Khi tôi nói đến chuyện vì đám Kinkaku và Ginkaku mà du thuyền bị bốc cháy, cô ấy vỗ bàn bạch lên cái đùi trắng muốt mà cười lớn.

“Vừa mới hôm qua thôi, Ginkaku và Kinkaku đến đây đấy, chúng nói là thể nào cậu cũng sẽ tới. Chúng bảo rằng mong tôi sẽ không can thiệp vào tranh chấp giữa Tanuki với nhau, rồi để lại cái áo phong kỳ quái này cùng với rượu Denki Bran giả.”

“Quà hồi lộ gì mà buồn xỉn quá.”

“Đúng vậy nhỉ? Nếu tôi mà đã muốn thì cướp đi dễ ợt.”

“Thì vốn mưu kế do bọn ngu đần đó nghĩ ra cũng chỉ tới được mức đó thôi.”

Benten cười tinh nghịch.

“Cậu muốn có phòng trái chiều ư?”

“Muốn đến phát điên lên được ấy.”

“Làm thế nào bây giờ nhỉ? Nếu cho cậu mượn thì tôi có được ích lợi gì đâu.”

Nói thế rồi Benten ôm chân ngỗng bó gối, nhìn ra mặt biển với vẻ vui thích.

Nghĩ rằng nếu chỉ biết thúc giục thì không được, tôi chuyển sang đề tài khác.

“Hôm nay cô đang làm gì thế?”

“Chờ cá voi.”

“Có thứ như vậy ở đây sao?”

“Đôi khi nó thò đầu lên, ở phía đằng kia kia.”

Cô ấy nói vậy rồi chỉ ra ngoài biển. “Sáng nay khi vừa thức dậy, đột ngột tôi lại muốn kéo đuôi cá voi, vì vậy mới tới đây. Nhưng cứ khi ta trông chờ thứ gì thì lại chẳng thấy nó đâu cả.”

“Mọi chuyện trên đời vốn là vậy mà.”

Chúng tôi cứ tán gẫu đủ thứ như vậy, xoay quanh chuyện chờ đợi cá voi của Benten. Được cô ấy mời nên tôi cũng uống rượu Denki Bran giả. Hơi nóng cùng men rượu và nhịp nhấp nhô bồng bênh của chiếc phà khiến đầu óc tôi hóa lơ mơ.

ooo

Từ phía bến tàu một chiếc thuyền con bập bênh tới gần. Ngỗng trên thuyền

chỉ có một người, là Genemon ở cửa hàng quạt.

Benten lập tức đứng dậy cười rạng rỡ. Ông chú Genemon như bò toài ra mà dâng một cái hộp nhỏ lên cho Benten, rồi vội vàng rút lui.

“Cái gì đấy?”

“Cậu cứ nhìn mà xem.”

Bên trong hộp là một chiếc quạt lộng lẫy đang được gấp lại.

Đó chính là cái quạt Phong Thần Lôi Thần nổi tiếng. Ngày xưa sư phụ Akadama thường hay cất giữ chiếc quạt này trong ngực áo, tùy thích đi đâu khiến thời tiết trên đất Lạc Trung. Khi quạt mạnh bằng mặt có hình Phong Thần thì gió lớn sẽ nổi lên, nếu quạt bằng mặt Lôi Thần thì mưa dông sấm chớp sẽ tới. Sư phụ Akadama tùy tiện dùng cái quạt này, nhiều lần có sự vụ gì mình không muốn đi thì lại “hủy bỏ”. Chuyện sư phụ thoải mái trao lại cái quạt này cho Benten đã làm dậy lên nhiều ồn ào trước nay chưa từng thấy.

“Tôi nhờ Genemon sửa quạt đấy mà. Tháng trước, cậu học đòi làm Nasu no Yoichi khiến nó rách một lỗ. Quên rồi sao?”

“Tôi đã quyết rũ bỏ chuyện quá khứ rồi.”

“Con Tanuki này hư quá. Cậu mau mà nhìn lại lỗi lầm đi.”

Benten lấy chiếc quạt từ trong hộp ra, xòe rộng.

Bề mặt của chiếc quạt trang trí bằng vàng bột được ánh dương chiếu trực tiếp, tỏa sáng lấp lánh. Cô vừa cười với vẻ hạnh phúc vừa vung cái quạt lên không trung. Nhìn giống như đang múa, nhưng hẳn Benten chẳng biết tí gì về nhảy nhót. Thế rồi cô ấy nhìn chăm chú ra biển cả, đưa chiếc quạt Phong Thần Lôi Thần lên cao. Khi cô ấy vừa quạt, gió bỗng nổi dậy ào ào. Những làn khói trắng mờ nhạt xoay vòng vòng như con quay rồi

bay lên bầu trời.

Cả bầu trời đột ngột đầy mây.

Từ bốn phương tám hướng có thể nghe thấy âm thanh tựa một chiếc cối khổng lồ đang xoay chuyển. Những tia chớp xanh lét giật lên loe lóe chiếu sáng ngọn tháp đồng hồ nổi trên mặt biển. Chẳng mấy chốc cơn mưa nặng hạt đã bắt đầu vỗ vào mặt biển, biển cả trải rộng trước mắt tôi hóa thành màu xám xịt như chì.

“Thời tiết chuyển xấu nhanh quá nhỉ?”

Benten cả người ướt sũng nước mưa, nói với vẻ khoái chí. “Tôi quyết định rồi. Bởi vì cậu đã nhờ vả, tôi sẽ để cậu dùng phòng trải chiếu.”

“Cảm ơn cô rất nhiều.”

“Nhưng nếu cậu làm cái phòng cũng hỏng hóc như cái quạt thì tính sao đây?” Benten nhú mồm nói. “Cậu là đứa rất nghịch ngợm mà.”

“Tôi sẽ dùng nó thật cẩn thận.”

“Có thể chứ!”

Đôi mày đang nhú lại của Benten đột ngột giãn ra, cô ấy vỗ tay với vẻ vui thích.

“Giả sử cái phòng trải chiếu mà hỏng, tôi sẽ bắt cậu đến làm trò mua vui cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Cũng vừa hay tôi được nhờ chuẩn bị mấy tiết mục góp vui. Nếu trò diễn của cậu chán quá, thì đem cậu nấu lẩu ra mà ăn cũng tốt.”

“Ăn tôi không có ngon đâu.”

“Như thế cũng chẳng sao. Vì tôi thích cậu đến mức muốn ăn thịt luôn mà.”

Khi nói sẽ ăn thì dù có là người quen biết cả trăm năm cũng vẫn ăn, đó

là phong thái của Benten. Mặc dù được mỗi tình đầu của mình ăn thịt cũng là một kết cục khá lãng mạn, nhưng tôi vẫn còn nhiều chuyện nên làm.

Hoảng sợ vì cơn sấm sét đột ngột, em tôi cất tiếng kêu chói tai như bị đè bẹp.

“Á, nhìn kìa!”

Benten nắm lấy kính viễn vọng, nhìn ra biển lớn như thuyền trưởng của một con tàu hải tặc.

Giữa những con sóng đang cuộn cuộn, chợt có vật gì đen ngòm to lớn nhô ra từ mặt biển. Vật ấy lớn kinh khủng đến mức có thể khiến người ta nghĩ rằng đó là một hòn đảo nhỏ. Dãy hình như là một con cá voi.

Benten uyển chuyển uốn người, cởi quần áo ra. Thế rồi mình trần như nhộng, cô ấy quay mặt về hướng con cá voi đang thoát ẩn thoát hiện ở đằng xa, nhảy một vòng cung đẹp đẽ xứng với danh xưng Thiên cầu. Cô ấy từ mặt biển vùn vụt sấm chớp dưới bầu trời đầy mây mà nhảy lên cái lưng đen tuyền của con cá voi khổng lồ. Benten nắm lấy cái đuôi của con vật đang sắp sửa trốn xuống dưới đáy biển ấy rồi bay lên bầu trời, nhìn cứ như cô ấy đang kéo cả con cá lên vậy.

Tôi nhìn ngắm cuộc đấu tay đôi đang diễn ra giữa Benten và con cá voi lớn trước biển cả.

Phía sau lưng tôi chợt vang lên tiếng òng ọc như một miếng thạch bị ném xuống đĩa. Khi tôi quay đầu lại, thì thấy đĩa em yếu ớt của tôi đang nôn cái bánh donut ra ngoài. Đĩa em bị mưa làm ướt sũng của tôi dường như chẳng hiểu chuyện gì cả, nhìn chằm chằm thứ mình vừa nôn ra. Tôi ôm lấy đĩa em trai đang run rẩy, chờ Benten quay trở lại.

Cô ấy cất cao tiếng cười xứng với một Thiên cầu, lặn lội giữa biển cả đen ngòm đang nổi cơn thịnh nộ.

Trên nóc một tòa nhà nào đó ở Shijo Karasuma, chúng tôi nhận lấy cái “phòng trái chiếu” từ Benten.

“Phòng trái chiếu” là một phòng bốn chiếu rưỡi có cả tokonoma*, trên tường có cửa sổ chấn song hình tròn đáng yêu, vây quanh là cửa kéo có khung gỗ. Trong phòng ngoại trừ cái hộp có ngăn kéo nhỏ mà Benten đang sử dụng thì không còn gì khác. Khi mở cửa kéo ra, có thể bước ra lan can bao quanh phòng. Trong lúc bay lượn du hành có thể ngửi đó đong đưa chân, vừa tận hưởng gió đêm vừa ngắm nhìn phong cảnh. Có cả một cánh cửa bằng gỗ nhỏ, nhưng bọn tôi không phải là Thiên cầu nên không thể ra vào bằng đường ấy được. Bởi vì bên kia cánh cửa gỗ không có lan can bao quanh, nếu như trong lúc phòng đang bay lượn mà chúng tôi bước một chân ra ngoài, thì hẳn sẽ rơi xuống khung cảnh phía dưới mất.

Chính giữa phòng có một chỗ đặt bếp. Bên trong là một động cơ ấm trà có hình dạng như một chiếc bánh mochi năm mới, nhưng trông nó đã bám bẩn. Nói thêm rằng cái ấm trà này không chỉ có thể làm cho căn phòng bay lên, mà tính năng nấu nước nóng cũng rất vượt trội.

Benten lục lọi soàn soạt trong chiếc hộp có ngăn kéo ở một góc. Cô ấy tùy tiện lôi ra nào là những cái túi xách có vẻ đắt tiền cho đến đá quý, rồi lấy ra một bình rượu vang ngọt Akadama.

“Được chưa? Tôi làm nó chuyển động nhé.”

Benten dốc rượu vào trong cái ấm trà. Khi cô làm thế, chiếc phòng trái chiếu nghiêng ngả bay lên.

Phố xá lấp lánh ánh đèn đã ở phía dưới, chúng tôi trong chốc lát vui vẻ

hưởng thụ chuyến dạo chơi trên bầu trời.

Thế rồi cô ấy để lại việc đi đầu khiển bay cho tôi và em trai tôi. “Các cậu cẩn thận đừng làm hỏng đấy.” Sau khi nhấn mạnh như vậy, cô ấy kéo cánh cửa gỗ ra rồi bay biến mất vào trời đêm. Có lẽ cô ấy lại tới những nơi vui chơi ban đêm hoa lệ nào đó rồi.

ooo

Tôi và em trai tôi đặc thăng đi đầu khiển căn phòng bay trở về, băng qua bầu trời đêm.

Khi chúng tôi công thành danh toại mà trở về rừng thiêng Tadasu, anh cả tôi phàn nàn. “Có thể ngấm đốt lửa tiễn *đưa bằng cái này sao?* Chưa từng thấy bao giờ.” Có lẽ anh *cả vẫn chưa nuốt* trôi chuyện mình không thể nắm quyền đi đầu hành. Nhưng mẹ tôi lại nói “Thế nào cũng được mà”, rồi cùng với em tôi vui vẻ cuốn chiếu tatami lại.

Chỉ còn mấy ngày là tới lễ đốt lửa Gozan, chúng tôi bận rộn luôn tay chuẩn bị để biến chiếc phòng trải chiếu của Benten thành chiếc Manpukumaru đời thứ hai. Chúng tôi dùng khăn vải lau sạch sẽ từng góc ngách, treo thật nhiều đèn lồng lên lan can, cột mấy cái ống vải có kim tuyến bay theo gió. Rồi lại chuẩn bị đồ ăn cho tiệc tùng, còn có cả rượu và đồ cúng dâng lên các bậc tiên tổ. Giữa lúc đang bận rộn, tôi và em trai nghịch ngợm đổ rượu vang ngọt Akadama vào làm căn phòng tự động bay lên, anh cả bị ngã lăn từ lan can, trừng mắt nhìn bọn tôi.

“Bọn nhà Ebisugawa năm nay lại đưa một cái du thuyền cao cấp ra hả?”

Mẹ tôi vừa treo đèn lồng giấy lên vừa hỏi.

“Dạ vâng ạ.” Anh cả tôi nói với vẻ mặt khó chịu. “Hai thằng Kinkaku Ginkaku đó, nếu lần này tội nó lại phóng lửa con sẽ không để yên cho chúng đâu. Chắc chắn là chúng làm theo lời chú rồi.”

Người đứng đầu nhà Ebisugawa, Ebisugawa Soun, là em trai của cha chúng tôi, cũng là thủ phạm đưa hai thằng Kinkaku và Ginkaku thù đầu ra trên nhân thế. Lão ta cực kỳ ghét nhà Shimogamo, sẵn sàng dùng đủ mọi mưu ma chước quỷ chơi xấu nhà chúng tôi.

“Mong đừng xảy ra phiền toái gì cả.”

Mẹ tôi nói vậy rồi thở dài.

Vào buổi chiều tối trước khi lễ hội đốt lửa Gozan diễn ra, tôi đến mời sư phụ Akadama. Vì đã được ông Kinkobo nhờ vả, tôi cũng muốn thỉnh sư phụ cùng lên du thuyền năm nay.

“Tao mà lại thêm ngỗ nghịch của lũ banh lông chúng mày để ngắm lửa tiễn đưa à?”

Sư phụ cong miệng lên nói. “Mày nói chuyện thật ngớ ngẩn.”

“Mẹ con sẽ làm cơm sushi đấy.”

“Sushi do đám Tanuki làm ấy hả, cỡ hòng tao sẽ ghen đày lông mất.”

“Dẫu sao nếu sư phụ có nhã hứng, thì chiều mai lúc bảy giờ tối đến rừng thiêng Tadasu nhé.”

“Tao nhớ ra thì sẽ tới. Có khi cũng không tới đâu. Đừng có trông mong gì đấy.”

Nghĩ rằng sư phụ chắc hẳn sẽ tới, tôi báo lại với mẹ như vậy.

Ngày hạ dài từ từ tắt nắng, ở phía Higashiyama trời đã tối hẳn.

Âm thanh rộn rã ồn ào của những Con người chen lấn xô đẩy nhau bên bờ sông Kamogawa để ngắm Daimonji vang vọng cả vào rừng thiêng Tadasu. Trong phòng trái chiếu, chúng tôi đã sửa soạn mọi thứ cho bữa tiệc xong xuôi, thắp lửa những ngọn đèn lồng treo ngoài lan can, còn lại chỉ là việc đổ rượu vào trong ấm trà để bay lên mà thôi. Nhưng vẫn còn thiếu sư phụ Akadama.

Chưa hề động đến bữa tiệc bày ra trong phòng, chúng tôi chỉ có thể ăn no sự chờ đợi. Ở chính giữa phòng trong, anh trai tôi ng ẩi đó hóa thân thành Hotei. Cái bụng anh rung rinh rung rinh như một quả bóng nh ễ d ầy thạch dẻo.

Người cha đã khuất của chúng tôi vào ngày lễ đốt lửa tiễn đưa Gozan thường hay hóa thành Hotei. Lý do vì sao thì chúng tôi không rõ, nhưng cha đã định ra như vậy r ồi. Anh cả cũng học theo cha hóa thân thành Hotei và bảo mọi người hãy biến thành bảy vị Phúc th ần, nhưng bị ai bắt mình biến hình lại không muốn biến hình nữa, đó là tâm tình của Tanuki. Tôi hóa thành sinh viên đại học luộm thuộm. Em trai tôi năng lực biến hình kém cỏi nên không hóa thân. Mẹ thì nhất quyết không bỏ cái lột mỹ nam Takarazuka. Nói tóm lại là chẳng ai thèm lắng tai nghe anh cả nói. Rốt cuộc chỉ có mình mình hóa ra nổi bật nhất, anh cả rung rung cái bụng, ng ẩi bứt chiếu tatami trong phòng.

Tôi ng ẩi xếp bằng ngoài lan can mà chờ ân sư của tôi giá đáo.

Chẳng mấy chốc, sư phụ Akadama đã c ầm theo một cây gậy đi đường mà xuất hiện giữa hàng cây.

Sư phụ thi thoảng lại dừng bước nhìn lên những ngọn cây, r ồi lại tước vụn những lá cỏ. Dù chắc hẳn đã nhìn thấy chúng tôi bên này, nhưng sư

phụ vẫn cố giấu chuyện đã nhận ra chúng tôi, hẳn là đang diễn trò để thể hiện mình không phải là cố tình chấp nhận lời mời mọc của Tanuki nên mới tới đây, mà đơn giản là lỡ bước đi ngang qua mà thôi.

“À, Yasaburo đấy à. Mày đang làm gì ở đó thế?”

Sư phụ Akadama dừng bước, cất tiếng gọi tôi.

“Ôi ôi, đó chẳng phải là sư phụ sao? Thật là tình cờ. Sư phụ đang đi dạo mát ă?”

“Ừ, tối nay mát mẻ thật dễ chịu.”

“Thật tuyệt vời quá. Tiện đây thừa sư phụ, người có nhận ra đêm nay là hội đốt lửa tiễn đưa Gozan hay không?”

“À, đúng thật này.”

“Sư phụ đến thật vừa đúng lúc. Sắp sửa nhà con định sẽ dùng cái phòng trải chiếu mượn từ sư phụ để đi ngắm lửa tiễn đưa đây này. Nếu sư phụ không có việc gì gấp, thì đi cùng chúng con có được không? Dù chẳng nhì ầu nhận gì nhưng chúng con có chuẩn bị rượu và thức ăn đấy.”

“À đấy, nhắc mới nhớ, hình như hôm trước mày cũng vừa nói chuyện này thì phải.”

Sư phụ Akadama cau mày lại giả vờ suy nghĩ. Rồi ông ấy gật đầu một mình như thể sắp sửa nói “Thôi đành vậy”. “Vừa hay tao cũng định nghỉ chân đôi chút. Nếu chỉ một lát thì cũng chẳng sao.”

Màn diễn mà hai bên đều nhìn thấu tim đen nhau kết thúc, sư phụ trèo lên lan can, bước vào buồng trong, ng ồi xếp bằng ở vị trí trang trọng nhất. Sư phụ nhìn sang anh trai tôi đang hóa thân thành Hotei. “Là mày đấy sao Yaichiro?” Sư phụ ngạc nhiên nói. “Cái bộ dạng gì thế kia?”

“Hôm nay là ngày nghỉ nên không có câu nệ gì hết. Sư phụ Akadama,

thì thoảng con cũng muốn thư giãn mà.”

Anh cả tôi nói với vẻ mặt cau có.

Em tôi ôm một bình rượu vang ngọt Akadama bước vào giữa phòng bốn chiếu rưỡi. Sư phụ có vẻ như sẵn sàng uống sạch chỗ đó, nhưng lại nhìn thấy em tôi đổ rượu vào trong cái ấm trên bếp lò, khiến ông tròn mắt.

“Ôi ôi, cho ấm trà uống rượu thật là phí phạm.”

Sư phụ quạu quọ cầu nhàu vừa xong, thì căn phòng trải chiếu đã bay lên. Trong chốc lát vang vọng tiếng lá cây tách ra xào xạc, tiếng cành cây gãy, rồi căn phòng bỗng bồng bênh bay lên phía trên cánh rừng.

Kéo cánh cửa trượt ra nhìn thử, tôi có thể thấy Daimonji ở phía Tây.

“Sư phụ, đằng kia là núi Nyoigadake kìa. Sư phụ có thấy chữ Đại rất lớn không?”

Khi tôi vừa nói xong, sư phụ liếc mắt sang với vẻ không hứng thú.

“Thấy rồi. Đã thấy rồi mà.”

ooo

Những cơn gió nhẹ thổi từ phía Đông xuống, bầu trời đêm rất thanh bình.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã bay lên cao, cuời gió đưa thuyền lướt về hướng đền Goryo.

Vừa hóng gió đêm mát mẻ trên lan can vừa nhìn xuống cảnh vật phía dưới, tôi thấy trong thành phố màn đêm đang dần dần đặc hơn, thế rồi hiện lên bao nhiêu ngọn đèn sáng. Chẳng mấy chốc, trong những ngọn đèn phố tỏa ra chiếu sáng rực rỡ lại có một chiếc, rồi lại một chiếc nổi lên như

đang được kéo lên bầu trời, dù nhìn từ xa cũng biết đó là những chiếc du thuyền ngấm lửa tiến đưa. Về mạn Higashiyama có hai chiếc, trên Hoàng cung có một chiếc, suốt khoảng cách từ núi Uryu đến Tanukidani cũng hiện lên rất nhiều, cái nào cũng tỏa ánh sáng huyền ảo bồng bênh trôi nổi trên bầu trời đêm. Tiếng ồn ào nhộn nhịp trên những chiếc thuyền mé bên đó cũng truyền đến bên chúng tôi.

Chúng tôi bắt đầu bữa tiệc trước khi lửa tiến đưa được thả lên, ăn sushi do mẹ làm và uống rượu. Cơm sushi đúng là rất ngon. Sự phụ hiểm hơi lẩm mớ lại chén tí tí, vẫn lăm bằm bất mãn vì chỗ rượu bị cái bình trà lấy đi mất. Em tôi cầm chai ramune, vui vẻ chạy chơi ngoài lan can.

“Đừng có chạy loạn lên ngoài đó, rơi xuống bây giờ!” Mẹ tôi gắt.

Em tôi kêu lên “Nhà Ebisugawa đến kìa!” thế là tôi và anh cả bước ra lan can.

Từ phía Nam, có một con thuyền vẻ ngoài giống như tàu hơi nước lù lù tiến lại. Boong tàu và cột buồm treo đầy những đèn trang trí tựa như cây thông Noel. Trên boong tàu xếp rất nhiều bàn ghế san sát, nhìn giống như quán bia vậy.

“Nhìn kìa, Soun cũng ở đó đấy.” Anh cả tôi nói.

Ông chú đáng nguy hiểm rửa của chúng tôi, Ebisugawa Soun cũng đang hóa thành Hotei, đang ngẫ đảng hoàng ở phía trước boong tàu một cách hợm hĩnh. Đúng là gừng càng già càng cay, so với trò biến thân chưa thành thực của anh cả thì khác biệt hẳn, có thể gọi là chuyên gia rồi.

Trên cột buồm thay vì buồm lại treo một tấm bảng chữ chạy điện khổng lồ, ở trên ấy hiện ra dòng chữ màu hồng được chế tác trông tươm tươm “Ebisugawa Soun”, xung quanh tấm bảng chữ ấy treo chi chít những lồng đèn đỏ rực có viết mấy chữ “Ebisugawa”.

Ở bên cạnh ông chú của tôi là hai thằng giống nhau như hai giọt nước đang mỉm cười mờ ám. Hẳn là Kinkaku và Ginkaku. Hai thằng đó chống tay đứng giạng chân, nhìn về phía chúng tôi với vẻ xấc láo.

Bọn Ebisugawa đến cách chúng tôi khoảng năm mươi mét thì lại giơ chứng, dừng thuy ền lại.

Hình như là muốn trêu tức chúng tôi đang chen chúc trong một căn phòng bốn chiều rườ i nên bọn chúng để đèn nhấp nháy, vừa cười đùa ần ỉ vừa bắt đầu tiệc rượ u. Những bình rượ u Denki Bran giả cỡ lớn được khuôn lên boong thuy ền. Những con tôm hùm Ise trông như quái thú, mấy món đồ ng ọt nhìn như bánh cưới, những cái bánh bao nhân thịt to như nệm ng ồi được bày chậ t ních trên đĩa.

Thấy bọn chúng có vẻ không định gây chuyện gì với mình, chúng tôi tiếp tục yến tiệc.

Một lúc sau chúng tôi cảm thấy như có người vừa đáp xuống lan can. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Iwayasan Kinkobo đã theo gió đêm lách vào, trên tay c ầm bình rượ u. Ông ấy nhìn thấy sư phụ Akadama trong phòng, liền nói: “Chà chà”. Sư phụ quàu quàu đáp lại một cách chẳng hiểu khách tí nào. “Ông cũng tới nữa à?” Kinkobo cúi chào chúng tôi, nói “Xin phép cả nhà”, rồi ng ồi xuống đối diện với sư phụ Akadama, cùng sư phụ uống rượ u.

Khi rượ u được chuy ền vòng quanh, trở nên thoải mái, chúng tôi bước ra ngoài lan can, đứng thành một hàng nhìn về *hướng* núi Daimonji. Khi chữ “Đại” được thắp lên, có *thể nghe* thấy tiếng hoan hô của Con người ở phố xá bên dưới.

Chỉ có sư phụ Akadama là đứng giữa cánh cửa, không ra nhập bọn với mọi người.

“Thật nhàm chán. Nhìn từ ngoài vào hóa ra cũng chỉ thế này.”

Sư phụ lâu bầu.

Kinkobo quay trở lại từ lan can, hỏi: “Ông chẳng muốn quay lại đó đâu nhỉ?”

“*Chẳng thêm. Bây giờ có việc cũng chỉ tổ phiền phức thêm thôi...*”

Sư phụ vẫn cho tay vào túi mà trông lên ngọn núi Daimonji ngày trước đã từng là lãnh địa của mình.

ooo

Hai chữ “Diệu Pháp”, hình chiếc thuyền, hình chữ Đại lớn phía bên trái, cổng torii* - những đám lửa tiễn đưa lần lượt kết thúc. Chúng tôi tiếp tục ở trong căn phòng bay nổi bênh bồng mà tổ chức yến tiệc, bây giờ câu chuyện đã trở về đề tài người cha đã khuất của chúng tôi, Shimogamo Soichiro.

Hiếm hoi khi sư phụ Akadama say rượu thì mới nhờ được sư phụ kể chuyện về cha, nên chúng tôi đều cố gắng lắng nghe đầy hứng thú.

Sư phụ Akadama và cha chúng tôi từ xa xưa đã qua lại thân thiết. Chuyện cha vì sư phụ mà đánh lừa đám Thiên cầu Kurama là niềm tự hào của cha, cũng là niềm tự hào của chúng tôi.

“Soichiro rất tuyệt vời.”

Sư phụ Akadama nói. “Thật đáng tiếc, y lại là Tanuki.”

Vì vậy chúng tôi đều chìm vào tưởng nhớ người cha giờ đã khuất núi, không khí trong phòng chùng xuống, nhưng cái thuyền của nhà Ebisugawa ở bên cạnh lại rất ồn ã. Thổi kèn đồng vui vẻ cũng được đi, nhưng họ còn

bắn pháo hoa ầm ầm thật phiền phức.

Để xem tình hình đối phương ra sao, chúng tôi bước ra ngoài lan can, thấy một đám Tanuki đang vung vẩy pháo hoa trông rất nguy hiểm. Ở trung tâm đám ồn ào đó là bóng hình yêu kiều của một mỹ nhân mặc yukata đứng đối diện với Ebisugawa Soun. Cô gái đang cầm một bình lớn rượu Denki Bran giả dốc vào miệng kia, không thể nhần lẫn được chính là Benten.

Ở nơi không nghĩ tới lại nhìn thấy mỹ nữ, tôi ngạc nhiên thốt lên: “Thuyền bên kia có cô Benten kìa!” Khi nghe vậy những h ồi tưởng về cha tôi trong đầu sư phụ Akadama lập tức tan thành mây khói. Khi biết được Benten đáng lẽ nên ở bên này nhưng lại ng ồi ở thuyền bên kia, sư phụ bóp võ cái cốc trong giận dữ. “Tại sao? Tại sao con bé không tới đây cơ chứ?” Sư phụ hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai bây giờ.

Ầm thanh pháo hoa bọn Ebisugawa bắn ra càng lúc càng gần, những cơn gió đêm đưa khói trắng bay vào phòng chúng tôi. Người thấy mùi khói, mẹ tôi ho lên khó chịu. Do ánh sáng của pháo hoa mà ở ngoài lan can sáng rực như ban ngày. Có vẻ như họ đang nhắm bắn vào chúng tôi. Chẳng mấy chốc trong căn phòng nhỏ của chúng tôi đã đầy khói và hôi mùi thuốc súng, nhìn mặt người khác cũng khó. Em tôi ho dữ dội. Sư phụ Akadama cong môi lên uống rượu. Mẹ tôi nghiêng răng ken két.

“Quá đáng lắm rồi. Con sẽ đi phàn nàn với chú!”

Anh cả tôi nói rồi đứng dậy, nhưng anh vừa bước ra ngoài lan can, thì một âm thanh lớn đã vang lên.

Chúng tôi nghe thấy tiếng kêu thất thanh của anh cả, cùng lúc đó những lưỡi lửa bùng lên ở lan can.

Hotei mang theo cái túi đang cháy phùng phùng luồng cuống chạy vào

trong, khiến căn phòng trở nên rối loạn.

Có vẻ như mấy cái đèn lồng đã bắt lửa từ pháo hoa, từ đó lửa bùng lên, bén vào cái túi của anh cả tôi khi anh đang hoảng hốt. Người anh cả khi gặp tình huống khẩn cấp thì trở nên yếu đuối của tôi rồi tỉnh lên, vung vẩy cái bình chữa cháy mà chúng tôi đã đặt sẵn ở góc nhà để phòng trường hợp năm thì mười họa. Anh mở khóa bình ngay giữa phòng, nên dù lửa dập được rồi nhưng trong phòng mọi thứ đều be bét.

“Ồn ào quá!” Sư phụ Akadama quát lên không biết là với ai cả.

Tôi đi ra ngoài ban công, dập lửa những ngọn đèn lồng đang cháy. Tôi có thể nghe thấy thuyền nhà Ebisugawa vang lên tiếng hoan hô, cứ như là vui thích lắm không nhịn được vậy.

Lúc tôi đang nghĩ chẳng biết là ai đang chuyển động bên kia làn khói, thì hóa ra là mẹ tôi vác theo một khẩu pháo hoa bằng sắt to như thùng phuy, đang định bước ra ngoài lan can. Anh cả tôi đang cố níu mẹ lại.

“Mẹ ơi, xin hãy bình tĩnh lại đi.”

Anh cả tôi nói. “Đặng mình mà ra tay là không được. Sẽ có nhiều phiền toái...”

“Kệ xác! Lúc nào bọn chúng cũng phá rồi chúng ta!”

Mẹ tôi quát lên như thú dữ. Tôi nhìn lan can bị đốt cháy trụi, liền đẩy anh tôi đang ngăn cản mẹ vào trong phòng, giúp mẹ vác khẩu thần công khổng lồ.

“Bắn trúng ngay giữa cho mẹ! Nhắm cho chuẩn xác vào!” Mẹ nói.

Khi chúng tôi chuẩn bị nhắm bắn vào boong thuyền, Benten đang uống rượu cùng Ebisugawa cũng nhận ra kế hoạch của chúng tôi. Cô ấy ôm chai rượu Denki Bran giả vào ngực, nhẹ nhàng bay lên đến tận đỉnh cột buồm.

Soun hớm hĩnh ngây mắt nhìn về hướng này. Hai thằng Kinkaku và Ginkaku đang ng ồi bên cạnh lão ta cũng đứng lên, la hét cái gì đó.

Anh cả la lên: “Kiên nhẫn thật sự là chịu đựng những chuyện không thể kiên nhẫn!”, còn mẹ và tôi thì hét: “Cút xuống địa ngục đi!”

Khẩu “đại pháo” của chúng tôi khai hỏa.

ooo

Một phát bắn mãnh liệt từ nòng pháo sắt ấy bay ngay vào giữa yến tiệc rộn rã của bọn Ebisugawa.

Trong yến tiệc dậy lên tiếng ồn lớn, giữa trạng thái hỗn loạn pháo hoa của họ bị bắn lung tung về những hướng không dự liệu tới, nên tình hình lại càng t ồi tệ hơn. Giữa sự ồn ào đó, những chai Denki Bran giả cỡ lớn bị vỡ chảy tràn khắp nơi, rượu thịt xếp dày đặc bị thổi văng vương vãi. Từ chiếc du thuyền sáng rực lấp lánh, cơ man là tôm hùm Ise và bánh bao nhân thịt khổng lồ rơi xuống phố đêm bên dưới...

Benten tựa người vào đỉnh cột buồm, thích thú ngắm nhìn pháo hoa bay loạn xạ trong boong tàu.

Kinkaku và Ginkaku chạy lòng vòng trên đó, ra lệnh cho đám Tanuki thủ hạ. Chẳng mấy chốc du thuyền nhà Ebisugawa đã bắn pháo hoa đáp trả, chiến trận càng trở nên kịch liệt.

Bây giờ đã hiểu ra không có cách nào dàn xếp chuyện này trong hòa bình, anh cả cũng nhập bọn, chúng tôi lôi đồng pháo hoa vốn để dành sẽ bắn vào cuối buổi tiệc ra ứng chiến. Những phát đạn từ nhà Ebisugawa xé rách vách cửa kéo, thổi bay đèn lồng, mỗi lần có chỗ nào trong phòng bắt lửa, em tôi lại cầm cái bình cứu hỏa khua lòng vòng.

Đám Ebisugawa đang chạy loạn vòng quanh trên boong tàu đã như gần sát trước mắt, cũng lúc đó chúng tôi bắn hết pháo hoa. Mẹ tôi bắt đầu ném từ vỏ chai rượu rỗng đến cây gậy chống của sư phụ Akadama.

“Chúng ta mau rút lui thôi.” Tôi vừa nói thế với anh cả thì nhiều móc câu có gắn dây xích đã bay lên, đâm xuyên qua lan can của chúng tôi.

“Nguy hiểm quá! Nếu bị đâm trúng là chết chắc đó!”

Mẹ tôi hét lên, còn Soun và Kinkaku, Ginkaku đang chường mặt trên boong tàu bên kia thì cười khoái trá.

Những sợi xích được cuốn lại, kéo phòng của chúng tôi về hướng thuyền của nhà Ebisugawa.

“Bọn chúng ít người lắm! Kéo lại thật gần, rồi bắn hết đi!”

Kinkaku uốn người lên nói.

Trên thuyền bên chúng có mấy thứ giống như bàn cào khổng lồ đang giờ lên, chẳng biết chúng lấy ra từ đâu, có lẽ chúng định kéo thuyền chúng tôi lại. Có tiếng dây xích ken két vang lên.

Tôi đứng xoạc chân bên cạnh tấm màn kéo đang bốc lửa, đôi mắt vô tình bắt gặp bóng dáng Benten đang ở trên đỉnh cột buồm. Cô ấy quăng chai rượu Denki Bran giả đã uống cạn đi, rồi mỉm cười với tôi. Thế rồi cô ấy đánh mắt về phía bên trong căn phòng trải chiếu, làm cử chỉ như đang kéo ngăn tủ.

Như thế có nghĩa là gì?

Tôi quay trở lại trong phòng.

Mẹ đang tìm thêm pháo hoa để bắn vào giữa mặt Ebisugawa Soun, lục lọi khắp nơi. Chẳng mấy chốc mẹ đã lục đến cái tủ ngăn kéo nhỏ của Benten ở một góc. Mẹ vừa hét lên vừa ném những đồ vật bên trong ra,

không quan tâm chúng là cái gì.

“Chả lẽ trong này không có gì sao!?”

Trong số những đồ vật mẹ tôi vừa ném ra, có một cái quạt trông quen quen. Không cần phải cầm lên nhìn cho kỹ tôi cũng biết, đó chính là quạt Phong Thần Lôi Thần.

ooo

Ở ngay bên kia vách cửa kéo đã cháy đổ của chúng tôi, đèn trang trí của nhà Ebisugawa đang tỏa sáng lấp lánh.

Cuối cùng do nhịp giật khi bị kéo, cái phòng trải chiếu của chúng tôi đã nghiêng đi, trên chiếu tatami bao nhiêu thứ đổ ra khắp nơi, như bình rượu, đĩa, hộp cơm nhiều tầng, sự phụ Akadama. Nóc nhà và cột chống kêu lên rảng rặc. Ở bên ngoài lan can, cái thuyền hơi nước trang trí rực rỡ đột ngột kéo mạnh. Cùng với ánh sáng rực rỡ đó là tiếng sáo, trống và kèn đồng hòa lẫn vào nhau không phân biệt nổi, inh ỏi nhộn nhạo trên boong thuyền.

“Shimogamo Yaichiro mau ra đây!”

Ebisugawa Soun đã ngạo mạn trở lại boong tàu, cất giọng nghiêm trang.

Tôi kéo anh cả đang định bước ra lan can lại, đẩy anh vào trong phòng.

Khi tôi thay anh cả bước ra ngoài lan can, đám Tanuki đang đứng xếp hàng trên boong tàu dậy lên tiếng phàn nàn. Bọn chúng mang theo những khẩu pháo hoa màu hồng nhắm về phía bên này. Ebisugawa được Kinkaku và Ginkaku đứng tùy tùng hai bên, hiện lên nụ cười khoái trá như Hotei mà nhìn tôi khinh bỉ.

“Thằng ba thay cho thằng cả à?”

Soun nói. “Yaichiro sao rồi? Trốn vào góc phòng mất rồi à?”

Tôi không nhìn Soun mà ngược mắt trông lên đỉnh cột buồm.

Benten đang đứng chơi đùa bằng một chân trên đỉnh cột. Tôi vẫn mím chặt môi, đưa cái quạt Phong Thần Lôi Thần cho Benten thấy. Miệng cô hé cười khanh khách như Kuchisane Onna*, tay cô thì đang đưa lên vén mái tóc đen cắt ngắn. Thế rồi trước khi tình hình trên thuyền trở nên lộn xộn như địa ngục, cô ấy nhẹ nhàng bay về hướng núi Hiei.

“Này, mày mau trả lời đi!”

Soun ưỡn người lên nói.

Tôi không thèm để ý, cất cao giọng.

“Những kẻ ở nơi xa hãy nghe đây. Những kẻ ở gần cũng hãy chống mắt lên mà nhìn. Ta đây chính là con trai thứ ba của Shimogamo Soichiro, Shimogamo Yasaburo!”

“Cái đó bọn ta biết rồi.”

Soun phàn nàn, Kinkaku đứng bên cạnh cũng mở miệng.

“Mau mau bảo thằng anh cả của mày ra đây đi. Tao còn phải đáp lễ vụ cái mông tao bị cắn.”

Ginkaku cũng nói leo đậy cay cú. “Mông tao muốn bể ra làm bốn luôn rồi này.”

“Mà này, Yasaburo, cái thứ đó mà mày cũng kêu là du thuyền luôn ấy hả?”

Kinkaku nói với giọng chế nhạo. “Cái đó thì thuyền với bè gì, là cái trà thất chứ bộ.”

Mặc dù tôi đã nói rằng cùng tham gia vào sự kiện của Con người một

cách vui vẻ là phong cách của Tanuki, nhưng chuyện biết chừng mực cũng rất quan trọng. Đấu đá không phải là phong cách của tôi, nhưng những con Tanuki không biết đi đâu mà phá hỏng những sự kiện vui thú thì phải cho ăn quả đắng. Đối với tôi, một con Tanuki giữ lấy lời dạy của cha mà sống ngay thẳng trong sạch giữa thế giới hòa bình này, thì đó là đạo lý hiển nhiên.

Tôi cúi đầu với vong linh cha đêm nay hẳn đang nhìn xuống chúng tôi, xin cha cho phép mình được thối bay ông chú và đám em họ dễ thương. Hình ảnh người cha đang sống trong đầu tôi cười khà khà mà nói: “Không sao, không sao hết. Chơi tới bến đi!”

Tôi xòe quạt, giờ lên cao. Mặt lão Soun đờ ra như kẹo cứng.

“Chú ơi, chú đi mạnh giỏi nha.”

Dứt lời tôi phật mạnh cái quạt, có thể nói như muốn thổi bay cả đám lửa Daimonji còn sót lại trên những ngọn núi.

Gió lớn cuồn cuộn nổi lên cuốn quanh con thuyền của bọn Ebisugawa.

Ở ngay phía bên kia luồng gió dữ, gương mặt của Soun và hai thằng Kinkaku, Ginkaku đã méo xẹo như bánh mochi dẻo, vắn vẹo móp méo hết sức kỳ dị.

Bị cơn gió dữ cuồn cuộn thổi quanh, chiếc thuyền nghiêng hẳn sang một bên, giống như một tấm bình phong trang hoàng rực rỡ bị lật đổ vậy. Những kẻ xếp hàng trên boong thuyền la lớn thất thanh, tiếng kêu của chúng bị gió thổi bạt đi không đến được phía bên này. Những chén đĩa thức ăn còn lại trên boong tàu cũng bay loạn xạ trong không trung. Bọn chúng bắn một phát pháo hoa về hướng chúng tôi, nhưng do bị gió thổi nên chẳng mấy chốc nó đã tắt ngấm. Cột buồm rung lên dữ dội, tôi thấy boong tàu như bị vặn xoắn lại, rồi ngay sau đó sàn tàu cũng rách toác ra

như bom nổ. Tấm biển chữ chạy điện đang treo trên cao cũng nứt thành từng vệt lớn.

Khi chiếc thuyền của Ebisugawa bị gió cuốn đi xa, sợi dây xích cũng bị kéo căng, lưới móc câu đang cắm vào lan can bên nhà tôi kêu lên kìn kít. Khi tôi vừa kịp nghĩ “Ái chà” thì lan can đã vỡ ra. Tôi đang đứng ở trên cao ngắm cảnh suýt nữa thì gặp nguy ngã xuống phố đêm phía dưới, nhưng mẹ tôi, người đã chịu kiền chế mà nấp trong nhà này giờ kịp nắm lấy gáy tôi lôi lại. Nhưng chính mẹ tôi cũng suýt nữa thì trượt chân ngã theo xuống, may bà được em trai và anh cả tôi bắt lấy, rồi cuối cùng ông Kinkobo chụp được, nên mới vô sự.

Tôi đứng nghiêng ngả trên mép hành lang đã vỡ ra, nhìn theo con thuyền của nhà Ebisugawa đang rơi xuống.

Bái bai Ebisugawa, cứ theo gió mà đi, có thổi bay đi đâu cũng được, các người cứ rớt xuống là ta vui rồi.

Ebisugawa Soun và Kinkaku, Ginkaku bầu vúi lấy con thuyền ngã nghiêng, trừng mắt nhìn lên phía chúng tôi với vẻ hung ác, ánh đèn điện nhấp nháy chiếu sáng những gương mặt giận dữ đầy màu sắc.

Tôi kéo mi mắt xuống lè lưới treu tức.

Trong lúc rơi xuống thành phố ban đêm, con thuyền của nhà Ebisugawa vẫn tỏa sáng rực rỡ, nhưng chẳng mấy chốc đèn điện trang trí trên boong tàu cũng đã tắt ngấm, chỉ còn lại màn đêm.

Cuối cùng vang lên một tiếng “ầm”.

Khi tôi lồm cồm ngồi dậy được, sư phụ Akadama cũng đã đứng lên, liếc nhìn chúng tôi.

“Đám Tanuki bọn này toàn là một lũ gốc hết thuốc chữa.”

Sư phụ vừa nhấm nháp rượu vang ngọt Akadama vừa nói.

ooo

Sau khi đánh bại được đám Ebisugawa, bọn tôi khoái chí reo hò.

Iwayasan Kinkobo lấy từ trong túi xách ra một máy ảnh kiểu cổ, nói là muốn chụp ảnh kỷ niệm. Chúng tôi đứng xếp hàng ngoài lan can, quay mặt về hướng máy ảnh của ông Kinkobo, tươi cười. “Một gia đình thật tốt. Cha mấy đứa hẳn tự hào lắm.” Kinkobo nói như thế, rồi màn trập máy ảnh đóng lại.

Tuy nhiên, đáng tiếc là sau đó chúng tôi cũng theo gót bọn Ebisugawa.

Cái phòng trải chiếu chẳng mấy chốc lão đảo ngắc ngoải, rõ là đã hết rượu rồi. Chúng tôi hoảng hồn lục lọi bên trong, nhưng không còn lấy một giọt rượu ngọt Akadama nào để cho cái ấm trà uống nữa. Trong lúc bối rối chúng tôi đã thử cho cả rượu gạo vào, nhưng ấm trà lập tức vừa phun ngược rượu gạo nóng ra vừa bay khỏi bếp lò và nhảy múa loạn xạ, không sao bắt lấy được.

Ở trong cái phòng trải chiếu cứ rơi xuống không cứu vãn nổi, chúng tôi ngã thành vòng tròn, làm sáng tỏ sự tình.

Tối hôm đó, sư phụ Akadama khi nhìn ngọn lửa sáng lên trên núi Daimonji trước đây từng là lãnh địa của mình, bên ngoài tuy tỏ ra cứng cỏi nhưng bên trong không chịu nổi sự bẽ bàng, thực lòng đang thầm khóc thốn thức. Đã thế, Kinkobo khi ngà say lại kể câu chuyện về đời thứ hai của ông ta đã tiếp quản núi Iwaya một cách đầy tự hào, lại khiến sư phụ càng trở nên ghen ghét. Benten yêu dấu của người lại ở suốt bên thuyền của Ebisugawa, không chịu chường mặt ra mé bên này. Bọn Tanuki ngu

ngốc thì lâm vào cuộc đấu thuyệ̀n tẻ ngắt, hết chạy Đông lại chạy Tây, chẳng thềm liếc mắt trông đến vị khách danh dự đêm nay là sư phụ Akadama nữa.

Mình bị coi nhẹ từ nhiều phương diện như thế, tại sao lại phải chịu nhường cả rượu vang ngọt Akadama yêu thích cho cái ấm trà chứ?

Sư phụ đã tự hỏi bản thân như vậy.

Mình là Nyoigadake Yakushibo cơ mà. Là vị khách quan trọng của buổi tối nay. Mình vĩ đại hơn Tanuki nhiều. Cũng vĩ đại hơn một cái ấm trà. Thứ mình thích uống thì cứ uống, tự do bay lượn trên bầu trời ảo mộng, đó chẳng phải là quyền lợi bẩm sinh của những kẻ là Thiên cầu ư?

Sư phụ Akadama quắp chặt cái bình rượu vang ngọt Akadama bằng tay trái. Thế rồi trong lúc liếc mắt nhìn cuộc thư hùng giữa chúng tôi với nhà Ebisugawa, sư phụ đã nốc cạn không chừa một giọt.

ooo

Chúng tôi rơi xuống gần đền Goryo. Trong cái rủi có cái may, chúng tôi đầu vô sự, nhưng trong cái may có cái rủi, bọn Ebisugawa cũng chẳng bị thương tích gì. Nghe nói chúng rơi xuống mạn phía Bắc cầu Izumoji, phía trên bờ đê của sông Kamogawa.

Đêm đốt lửa tiễn đưa Gozan đã hạ màn. Tuy nói ra thì hai bên bên nào cũng kẻ sút đầu người mẻ trán, nhưng gặp chuyện xui rủi nhất thì là tôi.

Sau cái đêm không may đó, căn phòng trải chiếu của Benten đã vỡ nát không còn gì ngoài mảnh vụn. Chỉ thế thôi là đã đủ khiến cho ruột gan tôi lạnh ngắt như băng rồi, nhưng sau đó tôi còn nhận ra, cái quạt Phong Thần Lôi Thần cũng đã bị mất khi tôi rơi xuống từ lan can nữa.

Chỉ trong một đêm, tôi đã làm mất tới hai bảo vật Benten giao phó - có thể phân trần ra sao đây?

Tôi đứng á khẩu bất động trước tàn tích của cái phòng trái chiều, cảm thấy lông tóc sau lưng mình đang dựng đứng hết lên.

Trong khoảnh khắc đó, cái tôi thấy rõ ràng nhất là quang cảnh bữa tiệc tất niên do Benten tài trợ. Chính giữa căn phòng hình chữ nhật ấm áp là một n ữ lầu đang sôi. Cái thứ đang được nấu trong n ữ cùng với hành và đậu phụ, chính là tôi, Shimogamo Yasaburo chứ không ai khác. Trong ánh đèn điện, Benten vươn dũa đến n ữ lầu Yasaburo. Mỗi tình đầu bán Thiên cầu của tôi nhìn vào n ữ lầu, đôi mắt lấp la lấp lánh, gò má dường như đang ửng h ồng.

“Tôi thích cậu đến mức muốn ăn thịt luôn mà.”

Nếu cô ấy có tình cảm vậy thật, thì quả đúng với ước vọng bao lâu của tôi. Nhưng cái tình cảnh này quá bất đắc dĩ...

Ba mươi sáu kế, chu ần là thượng sách. Tôi lập tức lẩn vào màn đêm mà chạy trốn.

Con Tanuki đầy tài năng như tôi đã chạy trốn một cách đầy điệu nghệ, kéo dài cuộc sống lưu vong. Vì lý do đó, từ cuối hè cho đến đầu thu, ở xứ Lạc Trung tôi nức tiếng với cái danh “Yasaburo trốn chạy”.

Chương bốn

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu

Ở Kyoto, có một tổ chức bí mật đã truyền đời và tồn tại suốt từ thời Taisho*.

Mục đích thành lập của nó bị bọc trong một tấm màn bí ẩn, nhưng có người nói rằng bọn họ ngạc nhiên thay chỉ là một hội bằng hữu bình thường thôi. Số ghế luôn cố định là bảy, mỗi người chiếm một ghế lần lượt được gọi theo tên của bảy vị Phúc thần. Mỗi tháng một lần, bảy gương mặt phiến nhiễu đó sẽ tụ họp ở Gion hoặc Pontocho để tiệc tùng, hưởng thụ cuộc sống ban đêm rộn rã. Những thiên địch của Tanuki, “ông ba bị” khiến trẻ con đang khóc cũng phải câm nín, đó chính là “Câu lạc bộ ngày thứ Sáu”.

Tại sao bọn họ lại trở thành thiên địch của chúng tôi? Đó là vì họ ăn lâu Tanuki vào tiệc tất niên.

Đối với giới Tanuki ở Kyoto, cái quy luật tự nhiên khắc nghiệt gọi là đấu tranh sinh tồn từ lâu đã trở thành hữu danh vô thực. Những loại động vật hoang dã lớn gan dám tấn công chúng tôi giờ đã biến mất khỏi mảnh đất này rồi. Không chỉ thế, Tanuki chúng tôi lại còn là loài ăn tạp, thứ gì cũng ngốn hết mà không phàn nàn, nên dù là trên núi, trên đồng hay trong thành phố, chỉ cần là những thứ ngon lành chúng tôi đều sẽ ăn đầy bụng. Trên núi thì có cao lương của núi, thành phố thì có mỹ vị của thành phố. Cuộc sống của chúng tôi tự do thoải mái không cần lo lắng về thiên địch, chỉ cần với tay ra lấy là có thể có được thức ăn, như thể hái cây trái trên vườn địa đàng vậy. Những cuộc chiến đẫm máu để tranh giành thức ăn từ

lâu đã thành dĩ vãng xa xưa trong ký ức giống loài, từ điển của những kẻ đang sống trong thời hiện đại như chúng tôi cũng không còn cụm từ “đấu tranh sinh tồn” nữa.

Trong những ngày tháng yên ả đó, vẫn còn một cơn ác mộng cứ mỗi năm lại trở dậy một lần.

Người cha vĩ đại của chúng tôi, Shimogamo Soichiro, cũng đã phải kết thúc cuộc đời quá sớm trong tuổi lâu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Thói xấu ăn uống mà Câu lạc bộ ngày thứ Sáu luôn tự hào đã dạy cho giới Tanuki ở Lạc Trung một thứ. Đó chính là chân lý tự nhiên của chuỗi thức ăn, là quy luật kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, chính là điều đã khiến cho tổ tiên sống nơi hoang dã của chúng tôi ngày xưa lo sợ từng ngày, không biết liệu mình sẽ ăn hay là sẽ bị ăn.

Họ đã khiến chúng tôi phải nhớ ra, rằng kẻ đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn chính là Con người.

ooo

Trong suốt hai tháng rỗng, từ cuối mùa hè cho tới lúc sang thu, tôi liên tục đi đi về về sống hai cuộc đời ở khu phố mua sắm Nipponbashi ở Osaka, và nhà cũ ở Kyoto.

Vì ở Nipponbashi tôi có người quen là ông Kinkobo đang kinh doanh một tiệm máy ảnh cũ, nên tôi cũng kiếm sống bằng cách phụ bán hàng ở đó. Thi thoảng, để hỏi han tình hình trong giới Tanuki ở Kyoto tôi cũng quay trở lại nhà, nhưng vì vị bán Thiên cầu tên gọi là Benten đang bay nhảy trên trời như quái điều tìm kiếm tôi để ăn thịt, nên tôi cũng không thể tự do ra vào địa bàn quen thuộc của mình. Dù tôi có biến hình liên tục vượt

quá ranh giới của Tanuki đi nữa, Benten vẫn có linh cảm phụ nữ vượt xa khả năng của một Thiên cầu, nên tôi chắc chắn vẫn sẽ bị lộ chân tướng thôi.

Benten chính là đệ tử của một Thiên cầu tên Nyoigadake Yakushibo, tức sư phụ Akadama, một cô gái loài người rất kiêu hãnh với gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của mình. Ngày trước vì lang thang dạo chơi bên bờ hồ Biwa mà cô bị sư phụ Akadama bắt cóc, bị ép buộc phải đến Kyoto, nhưng nhờ sự dạy dỗ của sư phụ mà tài năng Thiên cầu của cô khai hoa nở nhụy mạnh mẽ, đến mức đủ để cô cất cao tiếng cười khiến Thiên cầu thực sự cũng phải thấy xấu hổ vì thua kém, làm chấn động đất Lạc Trung.

Tôi dù chỉ là Tanuki nhưng đã không biết đúng sai mà đem lòng yêu cô ấy, do chạm tới vảy ngược của cô mà rơi vào cảnh phải ngược xuôi tìm cách chạy trốn người con gái thiên hạ vô địch nọ. Tuy nhiên cơn thịnh nộ của Benten cũng không có gì là vô lý.

Vào đêm đốt lửa Daimonji tiễn đưa người chết, rất nhiều chuyện không may đã xảy ra, kết cục là tôi đã nghiền nát cái phòng trải chiếu của Benten thành mùn cưa, không chỉ thế mà cái quạt Phong Thần Lôi Thần được cô cho mượn cũng thất lạc nốt. Cho tôi mượn cái gì thì hỏng cái đấy, nên chắc bây giờ cô ấy đang xắn tay áo lên tìm bắt tôi rồi.

Cứ thế, vào lúc những ngày hạ nóng nực cuối cùng sắp qua đi, tôi bước vào cuộc sống lưu vong trốn chạy kéo dài. Thi thoảng khi trở lại Kyoto, tôi trốn ở tầng hai của một tiệm đồ cổ hoặc phố ngầnn dưới đất, chỉ có thể nghe ngóng từ người khác mà biết được tình hình Lạc Trung.

Vào giữa tháng Mười, tôi đã có một phen hú hồn, tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Ngày hôm đó, tôi lên tàu điện Hankyu trở về Kyoto, lẫn vào đám đông đi bộ quanh phố ngầnn ở Shijo. Vì những khung cửa trưng bày ở

phố ngầm *dưới* Daimaru hết sức đẹp mắt, nên tôi đứng lại ngắm nghía, đúng lúc đó thì Benten uy phong lẫm liệt bước từ cầu thang xuống phố ngầm Daimaru, cô mặc một bộ âu phục đen để lộ hai bờ vai trắng trẻo, nhìn cứ như minh tinh màn bạc. Đi quanh cô ấy, nghênh ngang áp đảo những người đi đường, là bốn gã đàn ông mặc vét đen. Bọn chúng là Thiên cầu núi Kurama dưới quyền chi phối của Kuramayama Sojobo, còn có tên khác là “Đoàn cận vệ của Benten”.

Benten bị những món hàng xa xỉ mới bày bán ở Daimaru thu hút, nên hoàn toàn không để ý đến tôi đang đứng ngây ra trước cửa sổ trưng bày hàng. Khi Benten dắt theo lũ Thiên cầu Kurama rời đi, tôi cũng vội vàng nhảy lên tàu điện Hankyu trốn về Osaka.

ooo

Lần đầu sống ở Osaka, tôi thấy ở đây cũng có nhiều chuyện thú vị hiếm thấy.

Chủ tiệm máy ảnh cũ là Kinkobo đã nhường lại vị trí Thiên cầu núi Iwaya cho đời thứ hai của mình, lui về sống cuộc đời an nhàn, nên cũng chẳng quan tâm đến chuyện mua bán gì cả, trời nổi gió thì sẽ mở cửa trễ giờ, trời mưa thì nghỉ. Tôi nghiêm cẩn tuân theo phương châm của ông chủ cửa hàng đây phong nhã đó nên cũng cất đầu óc mua bán của mình, vừa ăn takoyaki đến căng tròn hai má vừa đi bộ ngắm nghía khu bán hàng điện tử ở Nipponbashi, ngắm nhìn người qua lại trên cầu Ebisu, mua những tấm biển ý nghĩa không rõ ràng ở khu bán đồ cũ. Vì ông Kinkobo rất thích hài kịch Yoshimoto Shinkigeki* nên thi thoảng ông cũng dẫn tôi đến Nanba Grand Kagetsu*.

Một lần, mẹ tôi đến thăm Osaka.

Mẹ tôi là con bệnh mê đắm Takarazuka đến vô phương cứu chữa, nên thi thoảng cũng nhảy lên tàu đi tới Takarazuka. Trên đường trở về mẹ ghé qua Osaka Umeda, tôi cũng từ Nipponbashi đến Umeda, cùng mẹ vào một quán cà phê. Mẹ đang hóa thân thành hình dạng mỹ nam trắng trẻo mà bà luôn yêu thích, còn tôi thì biến thành một ông già đeo cà vạt dây, phỏng theo Kinkobo.

Mẹ tôi tỏ ra can đảm, nói. “Trước sau gì cũng xoay xở được thôi. Cái cô Benten đó rất đáng sợ, nhưng tính khí thất thường dễ chán lắm.”

“Nếu cô ấy không chán nhanh lên thì cũng căng đấy ạ.”

“Yaichiro đã nhờ sư phụ Akadama đứng ra hòa giải, nhưng nó bùng bùng tức giận trở về. Nó nói chuyện này không còn liên quan gì tới nó nữa, giận tới lông tóc dựng ngược lên. Cái thằng bé đó, không rèn luyện để trở nên kiên nhẫn hơn thì không được.”

Dù không rõ Benten sẽ giận đến khi nào, nhưng có khi bất ngờ gặp nhau, mọi chuyện lại trôi qua như nước chảy cũng nên - thỉnh thoảng đầu óc lạc quan của tôi lại nghĩ như thế. Nhưng giả như gặp nhau thật mà cô ấy lại nói “Tôi vẫn chưa bỏ qua được” thì chẳng phải chuyện cười đâu.

“Đúng là Con người còn tệ hại hơn Thiên cầu nữa.” Tôi thở dài.

Mẹ gật đầu. “Nhưng mà, phần đông bọn họ là người tốt đấy.”

“Mẹ nói như vậy vì mẹ có ân nhân là Con người chứ gì.”

“Thì con có mặt trên đời cũng là nhờ ơn của bác Yodogawa mà.”

Mẹ nói thế rồi nhìn ra cửa sổ. “Lúc nào mẹ phải cảm tạ bác ấy mới được.”

Tôi đã nghe chuyện về vị ân nhân đã cứu mạng mẹ tôi, một người có

tên là Yodogawa Chotaro. Mẹ đến bây giờ vẫn còn nhớ kỹ mùi vị nắm cơm được người ấy cho ăn, khi người ấy chăm sóc cho bà.

ooo

Tanuki nào cũng có một hay hai điểm yếu, nếu bị đánh vào những điểm yếu đó thì dù có giỏi biến hình cỡ nào cũng sẽ quay trở lại hình dạng nguyên thủy đầy lông lá của mình. Tanuki sống hòa lẫn vào thế giới Con người bắt buộc phải duy trì lột biến hình thường xuyên, nên nhược điểm là thứ rất nguy hiểm.

Mẹ tôi rất sợ sét. Mỗi khi Lôi Thần ầm ầm tiến bước trên bầu trời, mẹ lại đánh mất sạch lớp hóa thân của mình. Vì điểm yếu này mà mẹ đã mấy lần gặp phải hiểm nguy lạnh hết ruột gan, nhưng chỉ có một lần là gặp phải tai họa nguy đến tính mạng. Đó là trước khi tôi sinh ra, anh cả và anh thứ tôi vẫn còn bé, chưa phân biệt được là cục bông hay Tanuki.

Một ngày, mẹ tôi có hẹn đến Tanukidani ở quận Sakyo để thăm bà ngoại vốn không còn di chuyển được. Mẹ nhờ cha tôi ở lại rừng Shimogamo chăm sóc anh cả và anh thứ. Đã lâu không ra ngoài một mình, mẹ tôi cũng là Tanuki nên trong người cũng có dòng máu ngốc nghếch, bà đã lang thang rong chơi đủ nơi. Giữa đường thì trời kéo mây đen, rồi mưa ào ào rơi xuống như cối xay. Mẹ tôi vừa la lên “Á á á” vừa chạy trốn, trên bầu trời chợt lóe ánh sáng sắc tím, tiếng sấm nổ thành linh vang dội làm bụng dạ mẹ tôi thót lại. Mẹ tôi vốn đang ở lột người mà chạy, chợt thu nhỏ lại hóa thành một con Tanuki ướt sũng, ngẩng mặt ngây dại nhìn lên bầu trời trĩu nặng mây đen.

Cảm thấy bất lực, mẹ tôi khụt khịt mũi.

Đúng lúc đó thì có một chiếc xe hơi lao đến.

Tôi trước đây đã từng nói rằng ở đất Lạc Trung không còn con dã thú nào tấn công chúng tôi nữa, nhưng thời hiện đại lại có những thiên địch bằng sắt thay thế đám dã thú đã biến mất. Mẹ tôi bị đánh trúng điểm yếu nên trở lại hình dạng ban đầu, lại bị ánh đèn xe sáng lóa rọi vào, không biết làm thế nào để kéo dài mạng sống.

“Lúc đó mẹ cứ nghĩ là chết đến nơi rồi, thật đấy.” Mẹ tôi kể.

Thế rồi mẹ tôi lúc đó còn trẻ và dẻo dai, bằng cách nào đó đã né được trong đường tơ kẽ tóc, nhưng chân trước bị thanh cản trước của xe hơi va vào, hình như gãy xương rồi. Đau đớn khủng khiếp đến nỗi lết đi cũng không được. Nhưng nếu cứ nằm nghỉ trên đường, chắc sẽ bị nhân viên vệ sinh thành phố bắt mất, hoặc hóa thành nãi lâu cho đám sinh viên nghèo cũng nên. Mẹ tôi định đến nấu vào mương dẫn nước bên cạnh đường nên cố bò đến đó, lách vào bên trong. Chân bị đau nên ý thức bà hóa ra lơ mơ, trong mương lại có nước lạnh ngắt đang chảy. Mưa trút xuống mặt đường nhựa mù mịt như khói trắng, ánh chớp màu tím rạch qua khe hở giữa các đám mây đen. Mẹ tôi không còn cảm thấy như mình đang sống, bà cuộn người lại ứ đọng. Trong đầu bà lại hiện ra hình ảnh người chồng và những đứa con vẫn còn thơ dại mà mẹ đã bỏ lại trong rừng Shimogamo.

Khi ý thức trở lại, mẹ thấy một bóng người cao lớn đang nhòm vào. Mẹ tôi giật mình, nhưng cũng không còn sức lực chạy trốn. Cơn mưa dữ dội trút lên đầu mẹ tôi đã ngớt, tiếng nước mưa đập vào cây dù vang lên. Một người đàn ông mặt mũi giống như Hotei đang khom lưng nhìn xuống.

“Thật đáng thương!”

Mẹ tôi nhắm nghiền mắt bỏ cuộc. Bà cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng có cảm giác buông xuôi, bây giờ có ra thế nào cũng được. Lúc này ý thức của

bà vẫn còn đang trôi ở rất xa.

“Mày sợ lắm phải không? Chà, lại đây nào.”

Người đàn ông vươn cánh tay đẩy lông ra, ôm lấy mẹ tôi đang ướm sững vào trong lòng.

ooo

Những ngày tháng tôi rời khỏi Kyoto trôi đi như nước chảy trên dòng sông Kamogawa, thấm thoát đã đến tháng Mười một rồi.

Tôi đến ăn trưa ở tầng hai của một cửa hàng đồ cổ trên phố Teramachi.

Căn phòng này để chứa đồ đạc, chất kín những thứ đồ gia dụng cũ xếp san sát nhau, hầu như ánh sáng không lọt vào. Chủ quán là người quen nên tôi rất tin tưởng, tôi lại có thể chạy trốn ra ngoài bằng cầu thang thoát hiểm ở phía sau, nên đây thật là chỗ ẩn náu lý tưởng. Mỗi lần tới Kyoto, tôi đều hóa thành nhà sưu tập đồ cổ có ngoại hình trông như quỷ tóc trắng*, náu mình vào bóng tối trên tầng hai mà ăn cơm.

Tôi nhận lấy một bát cơm mới nấu xong, rắc lên trên một chút vụn cá khô mua ở Nishiki. Trên cái bàn kiểu Tây có đặt một tách chứa đầy ắp trà xanh và một con daruma phủ bụi. Tôi vừa nhìn vào mắt con daruma mà thổi bát cơm nóng phù phù. Dù nhuộm nỗi buồn của cuộc sống lưu vong, nhưng cơm lại ngon một cách bất ngờ.

Khi tôi vỗ vỗ cái bụng no căng, trong cái tủ ngăn kéo kiểu Tây nằm ở góc phòng vang lên tiếng nói nghèn nghẹn. “Anh ăn cứ như chết đói vậy.”

“Kaisei đấy à?” Tôi vừa nhìn lên cái đồng hồ tủ đứng vừa nói. “Tại sao cô lại chui vào cái ngăn kéo đó vậy?”

“Ồn ào. Kệ người ta đi.”

Kaisei khiến chiếc tủ ngăn kéo kiểu Tây rung lên lạch cạch.

Cô gái này là em họ, và là vị hôn thê trước đây của tôi. Hai đứa anh trai của cô ta là cặp song sinh Kinkaku Ginkaku, hai thằng ngốc hết thuốc chữa đó rất nổi danh ở đất Lạc Trung, chuyện chúng không hòa hợp với một con Tanuki cao khiết đầy trí tuệ như tôi đây cũng là dĩ nhiên thôi. Tính cách của Kaisei méo mó như vậy hẳn là do sự giáo dục của hai thằng anh ngu đần kia. Từ xưa đến nay, cô ta lúc nào cũng nói những lời lẽ rất thô lỗ, nhưng không hiểu xấu hổ cái gì mà nhất quyết không cho tôi thấy bóng dáng. Có một vị hôn thê chỉ cho mình thấy sự tởn táy bằng những lời ác khẩu từ bóng tối, chẳng ai có thể thấy đó là đáng yêu được. Khi hôn ước bị phá vỡ, tôi đã hét lên sung sướng.

Mỗi lần đi đến Kyoto thăm viếng, tôi lại nghe được từ Kaisei tin tức về những gì xảy ra trong giới Tanuki. Dù cô ta có ác khẩu, nhưng Kaisei chắc chắn sẽ không thông đồng với Benten, nên tôi vẫn thấy yên tâm. Bởi vì Kaisei rất ghét Benten, “Nếu phải nghe về con Thiên cầu nửa mùa ấy thì tôi thà chết đi cho xong”, cô ta còn từng nói như vậy đấy.

Theo lời kể của Kaisei, càng đến tháng Mười hai thì mưa bão càng có vẻ ầm ầm kéo tới giới Tanuki ở Kyoto. Đó là bởi vì ngày chọn lựa thống lĩnh tiếp theo của giới Tanuki - “Niseemon” - đang đến gần. Bây giờ người xem chừng là ứng cử viên mạnh nhất là em trai của cha tôi, cha của Kaisei, tức Ebisugawa Soun. Ông chú Tanuki đó là người nắm trong tay nhà máy sản xuất rượu Denki Bran giả mà giới Tanuki thường hay uống, trong xã hội Tanuki dù là trong tối hay ngoài sáng lão ta đều có sức ảnh hưởng. Tuy nhiên tính cách của Soun khá méo mó, những chuyện xấu xa do hai thằng con dẫn đầu bằng đảng choai choai Ebisugawa gây ra cũng

khá tai tiếng, nên cũng nhiều Tanuki có ý muốn phản đối. Có người dùng điểm yếu này của lão để tự mình nhắm đến cái ghế Niseemon, còn suy nghĩ ra kế hoạch tác chiến chính trị, đó chính là anh cả Yaichiro của tôi. Nghĩ kế hoạch tác chiến chính trị là sở thích tối cao tối thượng của anh cả.

“Ông bố ngốc nghếch với đám anh trai ngốc nghếch của tôi cũng cứ chạy tới chạy lui mãi thôi, ồn ào quá đi.”

“Anh cả tôi chắc cũng đang làm nhiều chuyện lắm.”

“Nhưng anh Yaichiro năng lực vẫn chưa đủ. Vậy mà cũng đòi đánh bại ông bố ngốc nghếch của tôi để trở thành Niseemon sao!? Nói chuyện năng lực thì anh ta cũng giống như mấy thằng anh ngốc của tôi thôi.”

“Tốt xấu gì đó cũng là anh tôi.”

Tôi giận dữ đập xuống ghế. “Đừng có đánh đờng anh ấy với mấy thằng anh ngốc của cô!”

“Cái tên khốn kiếp này, đừng có chể giễu mấy anh của tôi!”

“Không phải cô mới gọi chúng là mấy thằng ngốc ư?”

“Ai cho phép anh cũng nói như thế chứ? Cái đồ hợm hĩnh, ngu ngốc này!”

Sau đó Kaisei cho tôi một tràng sỉ vả, nên tôi làm bộ như không nghe thấy. Khi không còn nghe thấy giọng nói phát ra từ cái tủ ngăn kéo kiểu Tây nữa, tôi mới hỏi: “Anh Yajiro dạo này khỏe chứ?”

“Ừ. Vẫn ở dưới đáy giếng, vẫn khỏe. Còn tư vấn nỗi niềm cho mọi người nữa. Tôi rất thích anh Yajiro. Thi thoảng tôi cũng đến nhờ anh ấy tư vấn. Cũng có tin đồn rằng Benten đôi lúc cũng chường mặt ra ở đó, nhưng...”

Tôi ngạc nhiên đến phun nước trà ra. “Cô Benten thiên hạ vô địch, liệu

có thể bắn khoăn gì cơ chứ?”

“Ai mà biết. Có khi cô ta bắn khoăn chuyện sẽ ăn con Tanuki nào vào tiệc tất niên tiếp theo thì sao?”

Giọng Kaisei trầm xuống. “... Tôi nghe đồn rằng năm nay anh sẽ thành món lẩu. Có đúng thế không?”

“Tôi thì không có ý định đó.”

“Benten đang sục sạo hỏi thăm về anh đó. Nguy hiểm lắm. Cũng tại anh, thân là Tanuki mà lại đi giao du với con Thiên cầu nửa mùa đó nên mới gặp rắc rối như vậy đây.”

Tôi đột ngột cảm thấy lông ở móng mình ngứa ngáy, không bình tĩnh lại được.

“Anh làm ơn về Osaka ngay đi. Cứ lớn vồn ở đây coi chừng bị bắt ăn thịt thật đó.”

“Đã sống trên đời là Tanuki, hẳn cũng có ngày vào n ữi lẩu. Lúc đó tôi sẽ giác ngộ mà mỉm cười.”

“Anh nói thì cứng lắm, nhưng rốt cuộc chỉ là thằng hèn thôi.”

“Đề phòng nếu tôi bị bắt, nhờ cô cái này nha.”

“Cái gì đó, quà lưu niệm hả?”

“Thuốc lá Thiên cầu đấy. Đưa lại cho sư phụ Akadama nhé.”

Sư phụ Akadama là một con Thiên cầu già khó tính, nếu ở bên cạnh không có người nhiệt tình chăm sóc thì sẽ chửi bới vạn vật, cơm cũng không thềm ăn. Lúc tôi không có ở Kyoto, tôi đã nhờ em trai nhận trách nhiệm chăm sóc sư phụ, nhưng sư phụ cứ đưa ra những yêu cầu vô lý khiến em tôi gặp khó khăn. Để sư phụ yên lặng thì phải nh ữ thuốc lá Thiên cầu vào miệng ông ấy mới được. Thuốc lá Thiên cầu là loại thuốc lá

cao cấp, nếu hút hết một điếu r ấ thì nửa tháng sau đó cũng phải tiếp tục hút không dứt, để đóng miệng sư phụ lại trong một tháng cho em trai tôi được yên ổn, tôi đã đến Tenmabashi mua loại thuốc này.

“Không được, tôi không thấy gì hết đâu.”

“Tại cô chui trong ngăn tủ đấy. Được r ấ, mau thò đầu ra đi.”

“Không được. Tôi từ chối.”

“Tôi chẳng hiểu gì hết. Bây giờ cô nói tôi phải làm thế nào?”

Khi chúng tôi đang tranh cãi, tôi bỗng nghe thấy tiếng người chủ tiệm la lên từ dưới cầu thang.

“Quý khách đang ở tầng hai, mau chạy trốn đi! Cô Benten đã bước vào quán r ấ!”

ooo

Tôi toan định chạy trốn bằng cầu thang thoát hiểm phía sau, nhưng lại đột ngột nhìn thấy một cái bóng đáng ngờ bay lớn vờn, nhảy múa ở khoảng trời thu trong xanh cao vợi vợi nằm giữa các tòa nhà cao tầng, là Thiên cầu Kurama. Dưới cầu thang là Benten đang đi lên gác, cửa trước là hồ, cửa sau là sài lang, chẳng có đường nào cho một con Tanuki đáng thương chạy trốn.

Tôi quay trở lại phòng chứa đồ đạc, lập tức biến hình thành một con daruma bắt mắt r ấ nằm ra sàn.

Benten bước vào nhà chứa đồ. Cô ấy đưa mắt nhìn tôi đang nằm trên sàn, nhặt lên xoay vài vòng, r ấ đặt tôi xuống bên cạnh con daruma kia trên cái bàn kiểu Tây. Một

con Thiên cầu Kurama bước vào, cúi người kéo ghế, lấy khăn tay lau bụi cẩn thận. Benten ng ồi xuống như thể đó là lẽ tất nhiên. Benten đang mặc bộ âu phục hở hai vai nhìn có vẻ sẽ rất lạnh giữa trời thu này, yêu ki ều đến độ nếu là mấy thằng háo sắc thì chỉ nhìn một cái thôi đã đủ bay lên cỡi cực lạc.

“Cái thằng Yasaburo đó liệu có ở đây không nhỉ?” Con Thiên cầu Kurama hỏi.

“Cậu ta được gọi là Yasaburo trốn chạy mà. Có khi đã chạy mất rồi đấy, Teikinbo.”

“Vậy giờ chúng ta làm gì đây? Tôi đưa cô về Cầu lạc bộ ngày thứ Sáu nhé?”

“Tôi hơi mệt, nghỉ ở đây một lát đã.”

Ánh mắt của Benten đưa qua đưa lại giữa hai con daruma đang ở trên cái bàn kiểu Tây. Khi tôi vừa nghĩ cô ấy đang nhìn tôi chăm chăm mà mỉm cười, thì cô lại chuyển ánh mắt sang con daruma bên cạnh. Mái tóc đen của cô ấy được cột lên như một cái bánh mochi phía sau đầu, như thể giện dữ đến tóc dựng ngược lên rồi đông cứng ở đó, làm nụ cười lạnh lẽo kia lại trở nên càng đáng sợ thêm mấy phần.

“Này, Teikinbo, ở đây có tới hai con daruma, có lạ lùng không chứ. Con nào cũng bị cháy sém ở chỗ giống nhau, những vết bẩn cũng giống nhau nữa.”

“Ra vậy, kỳ quặc thật nhỉ?”

“Yasaburo thì lại rất giỏi biến hình.”

Khéo quá hóa vụng rồi - tôi thầm nghĩ.

Benten c ần lấy thuốc lá Thiên cầu nằm trên bàn, đưa vào trong miệng.

Teikinbo cúi người, sau đó châm lửa. Chẳng mấy chốc lửa đã bùng lên, Benten phả khói ra như một cái đầu tàu hơi nước, trong chốc lát khói dày đã tràn ngập căn phòng để đồ, đến mức có thể nghĩ là có hỏa hoạn. Tôi nhớ đến nỗi đau khổ của tổ tiên mình khi cái hang thoải mái yêu thích bị hun khói cùng sự vất vả của họ, cố nín hơi, nhưng cuối cùng cũng cất tiếng ho. Lúc đó ánh mắt của Benten đang dịch chuyển giữa hai con daruma dừng lại ở tôi. Benten mỉm cười ngọt ngào với tôi.

“Đã lâu không gặp, Yasaburo.”

“Tại sao cô biết tôi ở đây?”

“Tôi được Kinkaku và Ginkaku mách nước đấy. Chúng nói là dạo này cô em gái thi thoảng lại ra ngoài một mình. Có khi là bị con Tanuki xấu xa nào đó dụ dỗ cũng nên.”

“Thật là, hai thằng đó lúc nào cũng làm mấy chuyện không cần thiết.”

“Là anh thì phải quan tâm đến em gái chứ.”

Benten ném điếu thuốc lá Thiên cầu đã châm lửa vào cái túi xách đen bóng. Rồi cô nhấc tôi lên, bước đi vang âm thanh rõ ràng. “Đi nào, Teikinbo. Cả Kamoyamabo nữa.”

Tôi vẫn nhăn nhó mặt mày, bị cô ấy ôm vào lòng mang đi. Cô ấy đi xuống cầu thang, khẽ gật đầu với người chủ cửa hàng đồ cũ đang quỳ rạp ở một bên, rồi bước ra đường Teramachi. Được mấy gã Thiên cầu Kurama mặc vét đen hộ tống, cô đi bộ về phía Bắc con phố mua sắm nhộn nhịp. Nhìn xuống tôi đang nằm gọn trong ngực mình, cô ấy cười như một con mèo. “Cậu tròn tròn dễ thương lắm đấy, cứ làm daruma một lúc cho tôi nhé.”

“Ta đang đi đâu vậy?”

“Bởi vì cậu không chỉ phá hủy cái trà thất của tôi, mà còn làm mất cái quạt quan trọng với tôi - cậu đã hứa là sẽ đến Câu lạc bộ ngày thứ Sáu biểu diễn mua vui rồi mà. Đừng có nói với tôi là cậu quên rồi đấy.”

“Về chuyện xảy ra trong đêm Daimonji, tôi không biết phải xin lỗi thế nào cho đủ. Nhưng nếu có thể thì...”

“Không cần xin lỗi gì đâu.”

Benten ngẩng mặt lên một cách khoái trá. “Nếu tiết mục của cậu dở ẹc, thì tôi có thể mang cậu đi nấu lẩu cơ mà.”

ooo

Quay mặt ra đường Teramachi có một quán sukiyaki*.

Đây là một quán lâu đời đã hoạt động từ thời Meiji, căn nhà kiểu nửa Tây nửa Nhật nửa gỗ nửa bê tông. Có người từng nói chỉ cần liếc mắt lên cái đèn lồng đường bệ một cái thôi là đã cảm thấy vị ngon phảng phất rồi. Khi kéo tấm rèm lên, ở phía trước mờ mờ tối. Chiếc đèn thông thả chiếu ánh sáng vàng xuống hành lang bằng gỗ, những nơi ánh sáng đó không chiếu tới chìm trong màn đêm. Nơi giữa ranh giới ánh sáng và bóng tối dường như thấm đẫm vị ngon không tả xiết. Khách khứa được người ta hướng dẫn lên lầu trên, cầu thang hẹp như cái lỗ chui, dốc đến độ dù là mèo, gàu nước hay là chí sĩ Càn vương chắc cũng đều trượt ngã*. Cầu thang cứ tiếp nối lên trên, càng lúc càng tối dần. Càng bước chân lên cầu thang, mùi hương ngon lành mờ hồ đang quán lấy người tôi càng rõ ràng, mùi thơm của thịt bò mà các vị khách ăn đang chờ đợi cũng xông vào mũi tôi, như mộng như ảo - lúc này đến cái cầu thang đen bóng trông cũng có vẻ ngon miệng.

Trong căn phòng lót chiếu tatami ở tầng trên cùng của quán sukiyaki, tôi và Benten cùng chờ những thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu xuất hiện. Trong căn phòng rộng mười chiếu có bày hai cái bàn tròn, nệm ng ửi ch ất ở một góc.

Tôi đã hóa thành hình dạng sinh viên đại học luộm thuộm, g ờng cứng người ng ửi chính tọa ở một góc phòng trái chiếu tatami.

Benten chống tay lên lan can, ngắm nhìn khung cảnh đ ầy nhà cửa san sát. Từ cửa sổ nhìn xuống có thể thấy ngay mái vòm của khu phố Teramachi kéo dài Bắc Nam. Đối với Benten, người có thể tự do bay lượn trên bầu trời, đó hẳn chẳng phải là cảnh gì thú vị, nhưng với Tanuki luôn bò trên mặt đất thì đây thật là cảnh tượng hiếm thấy.

Những đám mây ti tích trên bầu trời chuyển màu h ồng, gió thu thổi như muốn làm đáy lòng càng thêm cô đơn.

“Cậu thích sukiyaki chứ?”

“Nếu không phải là lẩu Tanuki, thì trên đời này với tôi không có gì là không ngon.”

“Tôi thích lẩu Tanuki hơn là sukiyaki đấy.”

“Gu của cô lạ quá. Thịt bò dù nói thế nào cũng ngon hơn chứ.”

Benten đưa mắt nhìn xa xăm.

“Cha cậu cũng thành món lẩu r ồi ỉ nhỉ? Chuyện đó hình như cũng mấy năm trước r ồi?”

“Cô cũng ng ửi quanh bàn ăn đấy, nên đừng nói như thể mình không biết gì vậy.”

“H ồi đó tôi chỉ mới gia nhập Câu lạc bộ ngày thứ Sáu thôi. Cũng là lần đầu ăn thịt Tanuki đấy.”

Gò má trắng trẻo của Benten nhuộm trong ánh hoàng hôn.

“Món lẩu ấy thật sự rất ngon.”

ooo

Khi bầu trời đã chuyển màu lam và những cửa hàng trên phố Teramachi đã bắt đầu tỏa ánh sáng trắng, những thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cũng lần lượt đến. Bọn họ vừa bước vào phòng lót chiếu tatami vừa cúi chào Benten. “Tiết mục góp vui cho buổi tối nay đây.” Cô ấy giới thiệu tôi như vậy. Chỉ cần cô không nói “Nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối nay đây” là tôi đã cảm tạ lắm rồi.

Người cuối cùng bước vào nở nụ cười hơn hờ chào hỏi Benten.

“Giáo sư, có thể gặp ông thật là mừng.” Benten đáp lại bằng gương mặt tươi cười.

“Đêm nay Jurojin và Fukurokujin đều vắng mặt. Tôi đã báo với nhà hàng rồi.”

Năm vị Phúc thần cùng một con thú đã sum họp, bữa tiệc đêm nay bắt đầu.

Hai cái nồi lẩu bằng sắt được xếp ra, những chai bia đựng trong giỏ tre cũng được mang tới. Đó đây vang lên tiếng rót bia, tiếng trứng được đập ra đánh lên. Người phục vụ quét dầu lên cái nồi lẩu sắt đang nóng dần, rắc đường trắng lấp lánh lên rồi xếp thịt vào, âm thanh xèo xèo vui tai vang lên, rồi mùi thơm bắt đầu dậy lên. Thế rồi cho xì dầu. Chẳng mấy chốc thì thịt chín. Mọi người cùng ăn. Lại bỏ thịt vào. Bỏ thêm hành. Bỏ thêm đậu phụ. Những thành viên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu vừa ăn thịt uống bia vừa kêu lên “Ngon quá!” “A a!” “Thật tuyệt!”, bày tỏ nỗi sung sướng mà

từ ngữ không diễn tả hết được.

Chỉ khi đã uống cạn bia, căn phòng trải chiếu yên tĩnh mới trở nên rộn rã như đã cởi bỏ mọi trói buộc.

“Chỉ cần cái âm thanh với cái mùi này là đã uống được bia rồi nhỉ?”

“Vậy thì ông Ebisu chỉ uống bia thôi là được rồi. Phần của ông để cho tôi.”

“Ấy ấy không, cái này chỉ là mở màn cho tiết mục chính mà thôi...”

“Thịt bò ngon có hại cho sức khỏe lắm đấy.”

“Có một văn nhân đã nói thế này. Vì bò ăn rơm rạ nên đây chẳng phải nĩa lâu bò mà là nĩa lâu rơm. Rơm thì làm gì có cholesterol chứ? Có đúng không, giáo sư?”

“Thời buổi này bò có còn ăn rơm rạ nữa đâu.”

“Bây giờ bò còn vừa được cho nghe nhạc Mozart vừa uống bia cơ*.”

“Thế thì bọn ta chẳng phải là đang vừa ăn bia vừa uống bia đấy sao.”

“Y như thế ăn cơm với cơm ấy nhỉ?”

Tôi ngẩng cạnh Benten, được vây quanh bởi thiên địch của mình, và ăn thịt bò. Cái chết đầy bi kịch của cha tôi, kẻ mạnh ăn kẻ yếu, chuỗi thức ăn... những tưởng niệm xoay chuyển trong lòng dạ tôi cũng theo vị ngon của thịt bò quyện với trứng gà mà tan chảy rồi biến mất. Chuyện này không được, dù là theo tiêu chuẩn của tôi. Thật hèn hạ. Ngon quá. Trong nĩa lâu bằng sắt đầy ắp những mỹ vị. Trong lúc tôi đang mơ màng, Benten thì thẩn vào tai tôi, điếm qua các gương mặt trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Người đàn ông đang ngẩng cùng với tôi và Benten quanh nĩa lâu là “Hotei”. Đó là một người phàm ăn vor vét những gì có trong nĩa lâu với

một sức lực đáng kinh ngạc để cố gắng hiển cho cái bụng căng tròn, Benten gọi ông ta là “giáo sư” bởi vì ông ta là một giáo sư ở trường đại học. Ở bên cạnh chúng tôi có ba người nữa đang quây quần bên một nồi lẩu khác. Một người là “Daikoku”, là một thanh niên trẻ tuổi mặc trang phục truyền thống, chủ của nhà hàng chuyên ẩm thực Kyoto “Chitoseya”. Một người khác là “Bishamon”, là một người đàn ông cơ bắp lực lưỡng nhìn có vẻ rất cứng rắn, giám đốc của một khách sạn ở Okazaki tên là “Gyuunkaku”, nhìn dáng điệu ông ta đỏ mặt hết lên vì bia mà cất tiếng cười vang khiến bụng tôi thót lại, ông ta tạo ấn tượng phóng khoáng như dân di cư du mục sống trên lưng ngựa. Người cuối cùng là “Ebisu”, ông ta có gương mặt xệ xuống như hình nhân bằng sáp bị chảy nhão vì hơi nóng, là một vị tai to mặt lớn ở trụ sở chính của một ngân hàng ở Osaka.

“Vẫn còn hai người nữa, nhưng hôm nay không có mặt. Jurojin... tôi rất muốn gặp ông ấy, vậy mà.”

“Jurojin là người thế nào?”

Lúc ấy vị giáo sư đang dùng hết sức nhai một miếng thịt lớn ngẩng đầu lên.

“Hắn lạnh lùng như nước đá ấy.”

“Đá?”

“Là đá trong đá bào ấy.” Benten vừa cười vừa nói.

“Là ông chủ cửa hàng bán đá bào sao?”

“Là ông trùm cho vay nặng lãi.”

Dẫu sao thì đối phương cũng là bè lũ đã ăn thịt cha tôi, nên tôi đã quyết tâm không mở lòng mình ra với họ, nhưng quyết tâm sắt đá đó cũng sụp đổ theo bia lạnh lấp lánh ánh vàng cùng với vị ngon của thịt. Có lẽ là do bị dòng máu ngọc ngà truyền lại từ tổ tiên xa xôi của tôi thôi thúc, tôi dần trở nên vui vẻ thoải mái. Vì tôi là Tanuki nên không thể khác được.

Tôi và vị giáo sư đại học ng ấ quanh n ấ lâu cùng bắt đầu một cuộc tranh đấu kịch liệt. Dù làm thế nào đối *phương cũng ra tay* trước, nên chúng tôi dùng đũa giành giết nhau như đấu kiếm. Vị giáo sư đại học chuyển động linh hoạt khác hẳn với vẻ ngoài, đôi tay to lớn đẩy lông dùng đũa một cách điệu nghệ mà vơ vét thịt. Thật là khéo léo đến phát ghét. Trong lúc đó Benten ng ấ quan sát sự thêm ăn tr ần trụi xung đột với nhau, không xấu hổ không ng ần ngại, mãnh liệt như đám học sinh còn đ ồ quyết đấu bên bờ sông vậy.

“Hôm nay cũng may là Hotei ng ấ ở bàn bên kia.” “Hotei đến đ ồ sống cũng bình thản chén được, nên nếu bất cẩn thì bọn ta sẽ chẳng ăn được gì cả.” “Thật là, lúc nào cũng vậy.”

Từ bàn bên kia mấy cái miệng túm lại xì x ầm với vẻ rất an tâm.

“Nghĩ sao hả, cậu trai. Đám người đằng kia ng ấ xếp chân rất an bình, rõ là thiếu nghiêm túc đúng không!”

“Đúng là như vậy. Ăn lâu là đấu tranh!”

“Vậy thì chiến thôi. Hãy dạy cho bọn họ thấy sự khắc nghiệt của hiện thực đi!”

Tôi và vị giáo sư tấn công cướp đoạt thịt của n ấ lâu bên cạnh, phân chia chiến lợi phẩm r ấ nảy sinh tình bạn.

Rượu vào r ấ, tâm tình trở nên thoải mái, nên tôi cũng chẳng còn sợ

hãi nữa. Tôi tự thân lại thấy muốn biểu diễn tài nghệ, ý chí muốn tuân theo bản chất của Tanuki còn mạnh mẽ hơn nỗi sợ hãi. Tôi tự tiện tháo ra một cánh cửa trượt làm thứ che chắn, để Benten giữ hộ. Thế rồi mỗi lần Benten mở hoặc đóng cánh cửa kéo đó tôi lại biến hình. Chắc chẳng ai nghĩ ra chuyện lại có một con Tanuki thật đang đường hoàng biến hình ngay giữa phòng lót chiếu tatami thế này. Cơn say cũng giúp tôi một tay, mọi thành viên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đều cảm phục kêu lên: “Kỹ xảo tuyệt vời quá!” Tôi biến thành hồ, thành mèo mời khách, thành đầu tàu hơi nước, biến đổi qua rất nhiều hình dạng. Lần nào cũng nhận lấy những tràng vỗ tay hoan hô như pháo nổ, tâm trạng tôi trở nên sáng khoái vô cùng.

Cuối cùng, đã lâu rồi, tôi mới biến hình thành Benten.

Từ gương mặt đến dáng vẻ đầu mũi mi mắt như hai giọt nước, những người nọ dù đã ngà ngà say đều có vẻ ngạc nhiên, tôi dừng lại phô bày bóng lưng yêu kiều. Vị giáo sư đại học gửi cái nhìn nồng cháy đến cái cổ xinh đẹp giả mạo của tôi, huyết sáo phù phù một cách vụng về. Tôi cũng hứng chí lên, hơi kéo áo xuống để lộ lưng, thử làm tư thế quyến rũ một chút, Benten giận dữ đe dọa từ trong bóng tối của tấm cửa kéo.

“Cậu mà lợi dụng là tôi sẽ ăn thịt cậu đấy.”

Tôi hơi tỉnh rượu lại mà tự hối.

Tôi biến lại thành hình dạng ban đầu rồi cúi chào, và lại nhận được một tràng pháo tay nhiệt liệt. “Tuyệt vời quá!” Vị Bishamon giám đốc khách sạn thốt lên, ngơ ngẩn. “Không hổ danh khách của cô Benten.”

“Thật không hiểu thủ thuật thế nào nữa. Đây, hay cậu là một con Tanuki thật?”

Ebisu vô tình bắn trúng hòng tâm.

“A ha ha ha. Đúng là như vậy. Tôi là Tanuki đây.” Tôi trở nên cảnh giác.

“Đúng thế đấy. Tên nhóc này là một con Tanuki tôi quen biết.” Benten nói. “Nhìn cậu ấy có ngon lành không nào?”

“Không, tài năng này mà đem nấu lẩu thì thật phí. Bọn tôi không ăn cậu đâu.”

“Tôi thích cậu r ồi đó! Tuyệt vời! Thật thú vị.”

Vị giáo sư đại học có vẻ rất cảm động, nắm lấy tay tôi.

“L ần sau lại tới nữa nha!”

ooo

“Đây này, cậu ăn đi. Ăn nhi ều nhi ều vào.”

Benten thu gom những thức ăn còn lại dưới đáy n ồi lẩu, gấp vào chén riêng cho tôi. Là do thân tình hay muốn ép tôi xử lý đồ dư thừa, tôi cũng chẳng rõ nữa. Vị giáo sư đại học vẫn nhìn theo với vẻ mê say.

“Được r ồi, vì đêm nay tôi sẽ tha thứ cho cậu vậy.” Benten nói.

“Cô sẽ không mang tôi đi nấu lẩu đúng không?”

“Ngày mai thì tôi vẫn chưa biết đâu nhé.”

Tôi bình tĩnh lại một chút, yếm tiệc cũng trở nên yên ả hơn.

Những thành viên trong câu lạc bộ mặt đỏ au ng ồi trên chiếu tatami thông thả uống rượu, Benten mở cửa sổ ra để cơn gió đêm mát mẻ tràn vào. Cô ấy vừa rút ra điều thuốc lá Thiên cầu đặt lên môi, thì vị giáo sư đã gần như quỵ gổ xuống chầm lửa. Benten nói lời cảm ơn với gương mặt bình thản r ồi thả khói lên bầu trời đêm phía trên đường Teramachi.

“Tiệc tất niên tháng tới là ăn lẩu Tanuki nhỉ?” Bishamon nói.

“Chắc là theo lệ thường, ông sẽ cho chúng tôi mượn nhà hàng Chitoseya chứ?” Ebisu nói.

“Đương nhiên rồi. Ở những nhà hàng khác họ không cho chúng ta làm lẩu Tanuki đâu.”

Bishamon uống một hớp rượu, đôi mắt hấp háy trông như mặt của tượng con chó đá canh cổng đền. “Dẫu vậy, tại sao tiệc tất niên lại phải ăn lẩu Tanuki nhỉ? Tôi vẫn thích thịt bò hơn.”

“Ông nói như vậy sẽ bị khai trừ đấy.” Ebisu cảnh báo. “Quy tắc của hội là vậy mà.”

Daikoku khoanh tay nói. “Không phải là do Tanizaki Junichiro* định ra hay sao?”

“Chuyện đó có thật không nhỉ?” Bishamon nói.

“Tôi nghe từ Jurojin rằng Tanizaki Junichiro cũng từng là hội viên mà.”

“Đùa à!”

“Tanizaki mà lại ăn thịt Tanuki sao? Nếu là ông ấy thì hẳn là thích cá dưa xám hơn chứ*?”

“Nhưng cá dưa xám là thức ăn mùa hạ mà.”

Bishamon cất giọng hỏi giáo sư: “Lần tới là đến lượt Hotei mang Tanuki đến nhỉ?”, nhưng người được gọi hầu như không để ý tới, chỉ mãi mê chiêm ngưỡng Benten ngẩng tách ra khỏi vòng tròn hút thuốc. Benten ngẩng trên bậc cửa sổ, đột ngột quay lại hướng vị giáo sư, nói: “Ông Hotei rất yêu mến Tanuki phải không?”

Những lời của Benten khiến cho vị giáo sư tỉnh lại, ông phồng mũi lên gật đầu thật mạnh.

“Ừ. Tanuki dễ thương lắm. Thực sự là vô cùng dễ thương.”

Thế rồi vị giáo sư bắt đầu thao thao bất tuyệt rằng Tanuki đáng yêu đến nhường nào. Nhìn những người khác vừa cười vừa lắng tai nghe bài diễn văn ấy, tôi hiểu ra rằng ông ta đã giảng bài này rất nhiều lần rồi.

“Trước hết, cái sự tròn tròn lùn lùn của tụi nó thật là đáng yêu. Tôi tin rằng cái từ tròn tròn lùn lùn hẳn là được phát minh cho Tanuki rồi. Cái vệt đen quanh mắt, cái chân tay nho nhỏ đen đen, tất cả đều đáng yêu quá chừng. Hơn thế nữa, cái cách chúng nhìn ta ngơ ngác, rồi quay mông lạch bạch chạy đi... Đến phân cũng viên viên cục cục thực sự là đáng yêu quá. Đúng là tràn ngập vẻ đẹp.”

Vị giáo sư rơm rớm nước mắt, càng kể càng hăng say.

“Tôi trở nên mê say một con Tanuki từ mấy năm trước rồi kia, con Tanuki đó quả thật rất đáng yêu. Lúc đó tôi đang một mình đi bộ ở Kitashirakawa thì bắt gặp một con Tanuki đang bị thương nằm giữa hào nước ven đường. Là một con cái. Hôm đó thời tiết rất xấu, con Tanuki bị ướt nước mưa, mỗi lần nghe tiếng sấm chớp lại run lên. Vì cái chân bị thương làm nó đau, khi tôi ôm nó mang về tận nhà nó cũng chẳng cục cựa gì. Sau đó tôi sơ cứu rồi cho nó ăn cơm nắm. Con Tanuki đó cái gì cũng nhấm nhấm ăn hết. Đúng là háu ăn. Y hệt như tôi vậy. Mà nó rất sợ sấm chớp, cũng giống như tôi. Khi nào có tiếng sấm rền vang là nó trở nên cực kỳ hoảng sợ, khịt khịt mũi rồi chạy loạn lên thật đáng thương, nên những đêm trời có sấm chớp tôi mang nó vào trong chăn, lúc nào cũng ở bên nhau. Khi nó khỏe lại tôi thả nó về núi, nhưng khi trở về núi nó vẫn quay nhìn mặt tôi. Cứ quay lại vừa nhìn tôi vừa đi. À, anh Bishamon không tin à? Đó là vì anh chưa thấy đấy! Vì anh chưa thấy sự dễ thương của nó. Con Tanuki ấy như biết được ơn cứu mạng vậy đó. Thật thông minh, con

Tanuki đó. Cái mông lúc lắc chạy đi, mà vẫn nhìn lại đằng này chăm chú bằng đôi mắt đáng yêu đó. Tôi cũng nói, mau trở về đi con. Dù vậy nó vẫn có vẻ rất đau lòng. Thật quá đáng yêu, quá cô đơn, làm tôi cũng khóc. Từ đó trở đi, tôi trở nên mê say Tanuki...”

Đến chỗ đó, Bishamon chen vào. “Vì thế mới kỳ cục đấy. Chuyện ông Hotei si mê Tanuki, mọi người đều biết rồi. Nhưng chẳng phải mỗi năm ông đều ăn lẩu Tanuki một cách rất vui vẻ đấy sao? Không lạ lùng ư?”

“Yêu thích Tanuki và ăn Tanuki là hai chuyện hoàn toàn không mâu thuẫn. Người như anh lúc nào cũng ngại ngần ăn, nhưng tôi khi nào cũng ăn rất sung sướng. Tôi cũng rất thích đem Tanuki đi nấu lẩu. Cần phải dùng kỹ thuật đặc biệt để loại bỏ hoàn toàn mùi hôi của thịt nhĩ? Nhưng Tanuki rất ngon. Ăn thật ngon lành cũng là một loại lễ nghi đấy.”

“Không, nhưng mà, tại sao ông cố tình phải ăn giống loài Tanuki mà mình yêu thích chứ? Còn có rất nhiều món ngon khác cơ mà.”

Tôi từ trong đáy lòng tán thưởng những lời sắc bén của Bishamon.

Tuy nhiên vị giáo sư lại dùng đến cái lưỡi linh hoạt một cách kỳ quái của mình, đưa ra biện luận kỳ dị rằng ăn cũng có nghĩa là yêu. Từ góc nhìn của Tanuki, thật chẳng phải là một thứ lý luận dễ dàng đồng tình được. Sau khi bị ăn thịt rồi mà lại bị tỏ tình “tao yêu mày lắm” thì thật là khó xử.

“Tôi yêu chúng đến mức muốn ăn chúng luôn!”

“Tôi quen biết ông Hotei đã lâu rồi, nhưng thật sự là không hiểu nổi người như ông.”

Bishamon cười khở, xoa xoa mái tóc khô xác xơ. “Thật là không hình dung nổi.”

Sau đó mọi người lại tiếp tục uống rượu, những lời vị giáo sư nói ra

trở nên không hiểu nổi ý nghĩa, cuối cùng ông ta thì thầm “Tanuki rất dễ thương, nhưng ở đây còn một người khác cũng dễ thương như thế”, tán tỉnh Benten một cách lộ liễu.

“Thế là không được. Ông Hotei, ông lại say rồi.”

“Thật đáng thương. Bọn tôi hiểu tình cảm của ông, nhưng kìm nén lại đi.”

Liếc mắt sang những người khác khi họ vừa ồn ào nói thế vừa giữ vị giáo sư lại, Benten khẽ miêng vào tai tôi.

“Này, tự nhiên tôi thấy buồn chán quá. Chúng ta ra ngoài thôi.”

ooo

Từ bữa yến tiệc đã trở nên lộn xộn nháo nhoret như viên đường đen bị rơi xuống rượu, Benten trèo qua cửa sổ lần ra ngoài.

Cô ấy khẽ lấy tay tôi mà kéo, từ lan can nhảy lên, đáp xuống con đường thông bắc cao trên mái của khu phố vòm. Phớt lờ những thành viên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đang từ căn phòng trải chiếu tatami cất tiếng gọi “Cô Benten, quay lại đi!”, cô ấy nhẹ bước lên mái của phố Teramachi.

Chúng tôi bước đi không gây mấy tiếng động trên con đường nhỏ bám theo phố vòm. Khói từ thuốc lá Thiên cầu của Benten chảy trôi giữa khe hở của những tòa nhà.

Mái vòm kéo dài qua khe hở những tòa nhà đến phía Nam, giữ lại ánh sáng của phố Teramachi ở phía dưới, hắt ánh đèn trắng lên màn đêm. Đây là lối thông dùng cho xây dựng, cấm người ra vào, nên con đường ánh sáng kéo dài đến tận Shijo này không có ai qua lại. Ngẩng đầu nhìn lên, tôi có thể thấy lác đác ánh đèn của những quán cà phê và quán bar tỏa sáng

lấp lánh trên tầng cao của những tòa nhà, những Con người ngẩng đầu quanh bàn hưởng thụ buổi tối thứ Sáu trông như mô hình đồ chơi. Cũng đã trễ rồi, nên đường Teramachi và Shinkyogoku dưới chân chúng tôi đã dứt tiếng ồn ào.

Chính giữa bầu trời đêm, trôi nổi một vầng trăng to tròn như ảo mộng. “Trăng đêm nay to quá nhỉ?” Benten thẫn thờ như không kìm nén được cảm xúc. “Tôi thích mấy vật hình tròn lắm đấy.”

“Vậy sao?”

“Tôi muốn có mặt trăng quá!”

Đột ngột cô ấy ngược nhìn mặt trăng trên trời đêm mà nói. “Kia kìa, lấy nó xuống cho tôi đi, Yasaburo.”

“Không thể được... Dù đó là yêu cầu của cô Benten đi nữa.”

“Thật chẳng có năng lực, cái gì cũng không làm được... Cậu chỉ là một con Tanuki đáng thương.”

“Cô đừng có tùy tiện nói như thế được không?”

“Mặt trăng đẹp quá, nhưng tại sao lại thấy cô đơn thế này, tôi ấy.”

“Cô say rồi.”

“Tôi có say đâu... Chuyện vặt vãnh mà.”

Chúng tôi nhìn thấy công viên Shinkyogoku Rokkaku phía dưới.

Phía trên mái vòm, những sợi dây điện mắc chằng chịt. Benten từ con đường thông nhảy lên, nhìn xuống dưới công viên. Kẹp phía bên kia công viên là mái vòm của phố Shinkyogoku. Công viên nằm giữa Shinkyogoku và Teramachi này vì là ban đêm nên chẳng có bóng người, chỉ có vài cái cây ít đến đáng thương đang rụng lá, đáng vẻ cô quạnh. Chúng tôi có thể nghe thấy tiếng đám thanh niên ngẩng đầu hò hát trước cổng chính của chùa

Seigan ở Shinkyogoku.

Tiến lên phía trước một chút nữa, chúng tôi đến một tòa nhà sơn đen. Ở bên đường có một tấm bảng nhỏ đề dòng chữ ngắn ngủn “Cafe & Bar”. Có một cái bàn nhỏ cùng hai cái ghế tròn dựng sẵn. Ngẩng đầu nhìn lên, có ánh sáng hắt ra từ khung cửa sổ tầng năm đang mở của tòa nhà, ở một bên cửa sổ có treo một cái chuông màu vàng. Từ cái chuông buông xuống một sợi dây dài, đến tận bên cạnh cái bàn.

Benten ngồi xuống ghế, kéo sợi dây đó. Tiếng chuông vang lên lanh canh, rồi từ cửa sổ một người đàn ông hói đầu để ria thò mặt ra. Khi Benten nhìn lên trên đưa hai ngón tay ra, người đàn ông gật đầu rồi lại rút vào bên trong cửa sổ. Chẳng mấy chốc một cái khay được buộc dây đưa xuống từ cửa sổ. Bên trên có bày hai cốc Akawari mà Benten yêu thích, shochu pha với rượu vang ngọt Akadama.

Ở nơi uống rượu bí mật đó, chúng tôi cùng cạn chén dưới ánh trăng. Lúc đang uống rượu, Benten cứ thì thào “thật đáng buồn”, “thật đáng buồn”. Chẳng mấy chốc cô ấy lại đứng lên, cần lấy cái ly thủy tinh có chứa rượu Akadama màu hồng đào, nhanh nhẹn lướt đi phía trên mái vòm.

“*Tại sao cô lại có vẻ buồn bã như vậy?*”

“Tôi đang thương cảm, cậu sẽ bị tôi ăn thịt mất.”

“Thì cô cứ không ăn tôi là được mà.”

“Nhưng một lúc nào đó, tôi sẽ ăn thịt cậu thôi.”

“Cô nói chuyện ăn tôi dễ dàng như thế làm khó tôi lắm.”

Tôi nói. “Đó là vấn đề liên quan tới tính mạng của tôi mà.”

Benten lẩm bẩm những lời đặc ý. “Tôi thích cậu nhiều đến mức muốn ăn cậu luôn. Nhưng khi ta ăn mất rồi... thì thứ ta yêu thích sẽ không còn

nữa!”

“Đương nhiên là thế rồi. Cô thật ích kỷ!”

Lúc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng kêu kéo dài: “Ồi ời.”

Người bước lão đảo trên lối thông hẹp trên cao chính là vị giáo sư đại học lúc này đã biện luận trong buổi tiệc, dùng tình yêu dâng trào với Tanuki để áp đảo chúng tôi. Mái tóc ông ta tán loạn, cái bụng rung rung, bộ âu phục hơi bẩn bẩn, cái cặp lớn ôm trên ngực, cố hết sức mà chạy lại đây. Ông ta thở hổn hển, mồ hôi túa ra ròng ròng.

“À, giáo sư. Ngài đi theo chúng tôi đến đây à?”

Vị giáo sư đuổi theo ấy cũng nhập bọn vào tiệc tăng hai của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, diễn ra trên thế giới của những nóc nhà.

ooo

Quay sang vị giáo sư, Benten nói, hãy cùng đi “nhặt lá đỏ” đi.

Benten thanh toán tiền rượu Akadama, rồi từ mái vòm Teramachi băng qua cây cầu sắt đi về phía Tây, bám theo cầu thang xoắn ốc của tòa nhà. Từ đó cô đi lên nóc nhà, nhảy sang tòa nhà bên cạnh. Cô ấy nhảy qua những tòa nhà san sát nhau, từ mái nhà này sang mái nhà khác một cách rất điêu luyện. Tôi và vị giáo sư e ngại độ cao nên chùn chân, Benten liền quay lại, kéo lấy tay hai chúng tôi. Chúng tôi băng qua thế giới trên mái nhà được ánh trăng chiếu sáng.

“Cô Benten!” Vị giáo sư vừa thở phì phò vừa nói. “Thật là, cô quá nhanh nhẹn.”

“So với tuổi của mình thì giáo sư cũng dẻo dai lắm.”

“Khi đi tìm mẫu vật tôi cũng phải vào rừng rậm nhiệt đới rồi mà. Được trui rèn khác hẳn với mấy ông chú ở quanh đây đây.”

“Nào, cố lên một chút nữa.”

“Ôi chà ôi chà, cô cứ y như là Thiên cầu vậy.”

Vị giáo sư dù không biết nhưng buột miệng nói trúng, làm Benten cười khúc khích giữa ánh trăng.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đến tầng thượng của một tòa nhà cao tầng nọ.

Tầng thượng của tòa nhà nằm trong một con hẻm tách ra khỏi đường chính này hoàn toàn yên tĩnh. Trên này có đặt một chiếc máy bán hàng tự động, không biết là liệu có ai tới mua hay không, ở bên cạnh có trồng một cây lá đỏ lớn. Vị giáo sư và tôi đều mệt mỏi, ngã lưng ngồi xuống cái ghế dài màu xanh ở bên cạnh máy bán hàng tự động. Benten đứng dưới gốc cây lá đỏ, vừa hút thuốc lá Thiên cầu vừa nhìn lên ngọn cây. Những chiếc lá nhuộm màu đỏ nhận lấy ánh đèn huỳnh quang từ máy bán hàng tự động, trông như thủy tinh trong suốt. Khói dần dần bốc ra từ đầu thuốc lá Thiên cầu, chảy trôi trên sân thượng trong màn đêm.

Tôi hồi tưởng lại ngày xa xưa, khi mang rượu vang ngọt Akadama đến cho sư phụ Akadama và Benten ngắm hoa trên sân thượng. Đó là ngày đầu tiên Benten bay lượn được trên bầu trời, lúc ấy cô mới chỉ đặt bước chân xinh đẹp kia lên nấc thang thành Thiên cầu. Còn cô bây giờ đã đạt được mọi thứ trong tay, không còn hình bóng gì của cô gái chỉ cần bay lơ lửng thôi đã rất hạnh phúc rồi mỉm cười với ân sư như trước nữa.

Chúng tôi ngắm lá đỏ trong đêm để giết thời gian. Tôi lấy cái máy ảnh ra, chụp một tấm hình kỷ niệm.

Chẳng bao lâu vị giáo sư đã mở lời.

“Tôi ấy, vẫn còn nhớ rõ cái ngày gặp cô lần đầu.”

“Thôi bỏ đi. Những chuyện như thế quên đi cũng tốt.”

“Tôi không quên được. Lúc đó cũng vừa khéo là tiệc tất niên. Tôi nghe nói có cái lồng chứa một con Tanuki trong phòng trà chiều nên vào xem tình hình ra sao. Lúc đến thì thấy cô đang nằm bên cạnh cái lồng, ngủ say sưa. Lấy mấy cái nệm ng ỡ ch ồng lên làm gối, cuộn tròn lại giống như trẻ con vậy.”

“Là vậy sao...?”

Benten đặt tay lên thân cây lá đỏ, chậm rãi bước vòng quanh cây.

“Tôi đã nghĩ, *đó là ai vậy nhỉ?* Bởi vì tôi không biết người mới gia nhập vào Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là một cô gái trẻ. Tôi đã cho đó là cô con gái trẻ tuổi của cửa hàng Chitoseya ng ỡ trông chừng con Tanuki, mệt quá nên thiếp đi. R ồi tôi nghĩ, quả là một người chăm chỉ. Con Tanuki ở trong lồng cũng là một con Tanuki tuyệt vời, hết sức hiền ngang lẫm liệt. Chẳng có chút dấu hiệu sợ hãi nào. Khi tôi và con Tanuki đang nhìn nhau, cô thức dậy đến bên cạnh tôi, thế r ồi cô nói chuyện với con Tanuki.”

“Chuyện ngày xưa đó, tôi đã quên mất r ồi.”

“Cô đã nói: ‘Người sắp bị ta ăn mất, thật là đáng thương’, sau đó lại nói ‘nhưng ta phải ăn người thôi’. Cô đã chuyện trò với con Tanuki như thế đấy.”

Vị giáo sư vẫn hướng mắt nhìn xuống, mỉm cười. “Lúc đó tôi đã hóa si mê cô. Đã rơi vào tình yêu r ồi đấy. Tình cảm của cô, tôi có thể hiểu được. Chúng ta là đ ồng chí ở điểm đó, tôi đã nghĩ vậy...”

“Giáo sư đã nghĩ sai r ồi.”

Benten vừa ngấm lá đỏ vừa thì thầm. “Tôi không nhớ mình đã nói như thế.”

“Vậy ư?”

Vị giáo sư ngáp một cái rồi nói “Nhưng tôi thì vẫn còn nhớ”. Sau đó, dù trông vẫn như đang lẩm bà lẩm bẩm chuyện gì, ông ta đã gục đầu xuống rồi ngủ mất.

Benten để lộ gương mặt buồn thương, đi vòng vòng quanh cây lá đỏ. “Cô Benten?” Tôi thử cất tiếng gọi, nhưng cô ấy không trả lời. Từ điều thuốc lá Thiên cầu, một đốm lửa bùng lên. Vì Benten đi vòng vòng quanh thân cây, khói đã cuộn lên quấn quanh ngọn cây. Nhiều khói quá. Giữa đám khói bốc lên, bóng hình thanh mảnh của Benten thoát ẩn thoát hiện, đôi lúc tôi cũng thấy đốm lửa từ điều thuốc lá Thiên cầu. Cứ như một con quái thú phun lửa đang chuyển động vậy.

Tôi rẽ màn khói bốc lên dày đặc mà đến gần Benten “Cô đang làm gì vậy?” Tôi cất tiếng hỏi. Ở bên kia bức tường khói cuộn cuộn, tôi nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Benten, khi tôi dậm bước đến gần cô ấy đã nhẹ nhàng lách đi, chui vào trong màn khói.

“Cậu đừng tới gần đây.”

Bên trong đám khói, Benten nói. “Nếu cậu tới gần tôi sẽ ăn thịt cậu. Thật đấy.”

Tôi dừng bước, vừa ho vì khói vừa hỏi. “Có hơi đường đột, nhưng cô làm sao vậy?”

“Mặt trăng đẹp quá, nhưng chỉ làm tôi buồn thương mà thôi. Thật muốn đi tắm. Tôi về đây.”

“Thật ích kỷ! Cô tính bỏ chúng tôi trên sân thượng mà về à?”

“Yasaburo, đưa giáo sư về phòng nhé.”

Khói lại dày hơn một tầng, cuộn lại một cách dữ dội...

Thế rồi đột ngột tất cả chuyển động đều dừng lại. Làn khói bị gió đêm thổi tan tác, nhìn sang bên kia chẳng còn thấy bóng dáng của Benten đâu nữa. Dưới gốc cây lá đỏ, chỉ còn lại đầu lọc của điếu thuốc lá Thiên cầu đã hút hết.

ooo

Mặt trăng trôi trên bầu trời đêm mùa thu, không khí lạnh dần thấm vào người.

Tôi tựa người lên thanh vịn gỗ sét mà ngắm nhìn khung cảnh ban đêm. Tôi thấy những cô gái ngồi trên ghế dựa ngoài ban công của những tòa nhà chung cư nhìn ngắm mặt trăng, thấy bóng lưng một số người đàn ông đến khấn vái ở ngôi đền nhỏ được thắp sáng bởi những ngọn đèn lồng trên sân thượng một tòa nhà, lại thấy ở tầng trên cùng của một tòa nhà khác có một quán bar nơi những cô gái ăn mặc theo kiểu maiko đang nhảy múa cùng với một người mặc đồ con rối hình quả cà tím. Ngắm nhìn quang cảnh thế giới kỳ lạ không âm thanh trên nóc nhà như vậy, tôi nếm trải được cảm giác trở thành Thiên cầu.

Giáo sư “khịt khịt” xì mũi rồi mở mắt dậy. “Cô Benten đi đâu rồi?” Ông vừa hỏi vừa rùng mình.

Thế rồi vị giáo sư nói mình đã đói bụng, lấy từ trong túi ra cơm man là cơm nắm gói bọc giấy bạc rất kỳ lạ, bày ra ở giữa chính ông ấy và tôi. Vì được mời, tôi cũng cầm lấy một nắm cơm. Có loại nhân trứng rán, cũng có loại nhân rong biển. Trong túi của giáo sư còn bỏ cả rượu, một bàn tay

lông lá to lớn của ông ta cầm cơm nắm, tay kia cầm lấy cốc mà nhấp rượu.

“Tôi giỏi làm món này lắm đấy. Có ngon không?”

Vị giáo sư cười. “Tôi cực kỳ thích cơm nắm. Lúc nguội ăn cũng ngon, hâm nóng lên cũng ngon. Lúc nào ở đâu cũng ăn được.”

Hai người chúng tôi cùng ăn, tôi cũng được chia ít rượu.

“Chắc cô Benten không trở lại đâu nhỉ?”

“Chúng tôi gọi đó là ‘Cuộc đào thoát giữa đường của cô Benten’, lúc nào cũng vậy, cô ấy cứ đột ngột biến mất giữa chừng như thế.”

“Con người ấy vốn là loại khó hiểu...”

“Cậu là học sinh phải không? Cậu có quan hệ thế nào với Benten vậy?”

Tôi dĩ nhiên không thể nói chuyện mình là con Tanuki có quen biết ngày xưa với cô bán Thiên cầu đó, nên tôi phịa ra quá trình mình quen biết Benten trong phố ra sao, chính mình cũng thấy rất có sức thuyết phục. Vị giáo sư vừa gật gù vừa lắng nghe. “Chà, cô ấy quả là một mỹ nhân kỳ lạ.” Vị giáo sư thốt lên như không kiềm được cảm xúc.

“Giáo sư cũng kỳ lạ lắm đấy.”

“Tôi có gì lạ đâu?”

“Sự hăng say ăn uống của giáo sư, không giống bình thường chút nào.”

Vị giáo sư ăn tiếp một nắm cơm nữa, “Đúng là tôi rất mê ăn uống.” Ông thì thầm. “Tôi đã ăn rất nhiều thứ rồi đấy. Cũng một phần là do nghiện cứu nữa.”

“Giáo sư cũng ăn Tanuki sao...”

“Không chỉ mỗi Tanuki đâu! Tôi đã đến nhiều nơi trên thế giới, đã ăn

đủ mọi thứ từ côn trùng thực vật động vật đến các loại cá r ồi.”

“Có ngon không ạ?”

“Trong lúc ăn thì phải ăn thật ngon. Đó là nghĩa vụ của người ăn đấy. Nhưng mà, cậu bé, thật ra chỉ cần ăn một vật có sinh mạng đã là rất ngon r ồi - không nghĩ thế thì không được. Tôi nhắm đến tư tưởng đó đấy. Vì vậy nên tôi mới ăn thật nhiều thứ. Chỉ những thứ có độc thì thôi... tại ăn vào sẽ chết mà. Nhưng kẻ như tôi, chỉ là con ếch trong giếng mà thôi. Nếu mở to mắt nhìn khắp thế giới, sẽ thấy Con người ăn đủ mọi thứ. Thật là một sự phạm ăn đáng kinh ngạc. Nghĩ đến chuyện đó, tôi thật vô cùng cảm phục. Ăn tức là yêu cơ mà. Chúng ta ăn nhiều thứ như vậy, có nghĩa là chúng ta yêu rất nhiều thứ, Con người vạn tuế! Tôi thành ra nghĩ như vậy đấy.”

“Nhưng đối với phía bị ăn, chẳng có gì là đáng hoan hô vạn tuế ở đây cả.”

“Về phía bị ăn, hẳn là rất ghét r ồi. Vì nếu là tôi, cũng sẽ không thích chuyện bị gấu hay sói gặm đầu đầu. Ai cũng ghét chuyện đó cả. Nhưng dẫu có bị ăn đi nữa, tôi vẫn muốn ăn. Tôi yêu Tanuki đến mức dù thấy chúng đáng thương vẫn muốn ăn. Không chỉ có Tanuki. Chúng ta đều đã ăn những thứ đáng yêu r ồi. Dù đáng buồn, nhưng thật sự rất ngon. Điều này thật là một mâu thuẫn vĩ đại đúng không? Nói cái khác, đó chính là tình yêu. Tôi cũng không hiểu lắm, nhưng chắc hẳn là tình yêu. Là tình yêu đấy.”

“Con người vì không lo bị ăn nên mới dám nói những lời tùy tiện đến vậy.”

“Cậu có vẻ khẳng khẳng đứng về phía kẻ bị ăn nhỉ? Nhưng đó đúng là chuyện quan trọng. Đúng là Con người chúng ta không cần lo lắng chuyện

bị ăn thịt. Chúng ta không có thiên địch. Khi chết thì bị hỏa thiêu thành tro, bị vi sinh vật ăn rồi trở về với đất mà thôi. Nhưng nếu là như thế tôi sẽ cảm thấy cô đơn lắm. Đột ngột bị vi sinh vật ăn là chuyện thật cô đơn. Đến lúc tôi chết đi, miễn là không đau đớn, thì có bị Tanuki ăn cũng tốt... Thay vì thoi thóp trong bệnh viện rồi chết, trở thành bữa ăn cho Tanuki còn tốt hơn. Khi chết trong bệnh viện, tôi chẳng thể trở thành dinh dưỡng cho ai cả. Như vậy thật cô đơn. Nếu tôi có thể làm một con Tanuki no căng bụng thì vẫn tốt hơn rất nhiều.”

“Chuyện ăn thịt giáo sư, thật là quá sức một con Tanuki rồi.”

“Đúng vậy nhỉ... Hơn nữa, tôi có cảm giác thịt mình sẽ không ngon đâu. Đáng buồn thật.”

Vị giáo sư lại ăn một nắm cơm. “Nếu dám Tanuki ăn thịt tôi thì sẽ chẳng thấy ngon đâu. Nghĩ vậy, tôi mới thấy Con người thật đáng thương.”

“Tôi chưa từng nghe thấy có Con người nào lại đi đau buồn về chuyện như thế cả.”

“Ngày xưa, có một con Tanuki đã nói với tôi như vậy mà. Bây giờ tôi vẫn còn nhớ chuyện đó. À, cậu đang nghĩ là tôi nói dối đúng không! Cũng phải thôi. Nếu bảo là Tanuki mở miệng nói thì chẳng ai tin nổi. Nên tôi chưa hề kể với ai cả.”

Vị giáo sư cười vui vẻ. “Nhưng đó quả là một con Tanuki rất tuyệt vời.”

ooo

Đó là đêm họ lần đầu chào đón Benten ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Vị giáo sư đến xem tình hình con Tanuki bị bắt về thế nào rồi, nên bước chân vào phòng trải chiếu phía sau của nhà hàng Chitoseya. Ở trong phòng trải chiếu chỉ đặt một ngọn đèn điện phỏng theo hình dạng đèn lồng giấy, bên ngoài cửa sổ có thể thấy cảnh sắc ban đêm bên bờ sông Kamogawa. Ở một góc phòng có trải mấy tờ báo, phía trên đó đặt một cái lồng. Một cô gái mà ông không quen mặt đang gối đầu lên mấy cái tấm đệm ngỗ đặt chồng lên nhau, cuộn tròn lại nằm ngủ bên cạnh cái lồng. Gương mặt đang say ngủ ấy thật đáng yêu, làm vị giáo sư chột thấy bối rối. Ông rón rén tiến lại gần cái lồng để làm cô không thức giấc.

Trong lồng là một con Tanuki rất lớn đang cuộn tròn lại. Bộ lông của nó óng ánh dưới ánh đèn điện, quả rất to lớn đường bệ. Nó dường như đã nhận ra vị giáo sư đang chú ý đến mình nên quay đầu về phía ông, nhưng không có chút sợ hãi, cũng không có vẻ oán hận. Ánh mắt nó nhìn giáo sư rất bình tĩnh thản nhiên, như thể đang suy tư điều gì sâu sắc lắm. Sự uy nghiêm đó khiến vị giáo sư cảm phục.

“Mày to lớn thật đấy.” Vị giáo sư thì thầm. “Trong xã hội Tanuki, hẳn mày cũng là một con Tanuki rất lừng danh nhỉ?”

Con Tanuki đột ngột nhồm người dậy, như đang lắng nghe lời lẽ của vị giáo sư. Vị giáo sư lấy trong cặp ra một nắm cơm, đưa vào lồng cho con Tanuki. Con Tanuki đưa mũi lại gần ngửi ngửi, sau đó bắt đầu ăn. Vừa ngắm nhìn con Tanuki ăn cơm nắm, ông vừa ngỗ xếp bằng trước cái lồng, trò chuyện.

“Tối nay, bọn tao sẽ ăn thịt mày đấy. Có lẽ với mày là chuyện rất bất đắc dĩ, nhưng bọn tao đã quyết định tiệc tất niên sẽ ăn lẩu Tanuki rồi. Đã sinh ra làm Tanuki, cũng sẽ có khi bị Con người ăn thịt. Dù nói điều này thật ích kỷ, nhưng có thể ăn mày, tao quả thực rất vui. Đây cũng là một

cuộc gặp gỡ đấy.”

Vị giáo sư nói như vậy xong, con Tanuki bình thản nhìn lên gương mặt ông.

“Tại sao mày lại bình tĩnh như thế nhỉ? Không thấy bất an gì sao?” Vị giáo sư nói.

Con Tanuki đột ngột mở miệng.

“Đến lúc này những gì cần phải làm tôi đều đã làm rồi, các con cũng đã lớn rồi. Đứa út vẫn còn bé, nhưng nó có các anh ở bên, chắc chắn sẽ giúp nó trưởng thành đàng hoàng. Tôi đã gieo hạt, nuôi dưỡng chúng lớn lên. Tôi đã hoàn thành những nghĩa vụ của một con Tanuki rồi. Những ngày còn lại là ân huệ của trời, nói cách khác là do may mắn. Vì vậy, đến giờ bị các ông ăn, đối với tôi cũng hoàn toàn chẳng sao cả. Nếu các ông muốn ăn thì cứ việc.”

“Kỳ lạ quá...”

Vị giáo sư thì thào. “Tao vừa có cảm giác như mày đang nói chuyện. Tao bị ảo giác rồi sao?”

“Thực sự là tôi đang nói chuyện đấy.”

“Thật là. Mày đừng có làm tao ngạc nhiên đến thế chứ.”

“Vì tôi chợt nghĩ, nếu là ông thì có trò chuyện một chút cũng không sao. Cứ gọi là trò đùa nghịch cuối cùng của cuộc đời tôi đi... Là do dòng máu gốc ghêch gây nên.”

Hai người sau đó chuyện trò một lúc. Con Tanuki dù rất bình tĩnh, nhưng dường như có lo lắng về một điểm. “Lỡ tôi không ngon thì biết làm sao?”

Vị giáo sư đưa tay vỗ ngực. “Đừng lo. Tao bảo đảm sẽ làm mày thành

một n ấi lâu thật ngon.”

“Hãy làm ngon hết sức có thể nhé. Bởi nếu làm hỏng một n ấi lâu kỳ công chuẩn bị, tôi thật sự rất tiếc.”

“Mày quả là một con Tanuki vĩ đại, nên chắc chắn ăn sẽ rất ngon. Cứ an tâm đi.”

Khi nghe vị giáo sư nói thế, con Tanuki gật đầu với vẻ hài lòng.

“Coi như món quà lưu niệm trên đường tới cõi âm, tôi có thể biết tên ông được không?” Con Tanuki nói.

“Tao là Yadogawa Chotaro.”

Con Tanuki thở hắt ra với vẻ hài lòng, r ấi lắm lắm. “Đúng thật là ông.”

“Ôi, mày có biết tao hay sao?”

“Ông đã chăm sóc một người thân của tôi mà.”

“Đổi lại có thể cho tao biết tên mày được không?”

Con Tanuki ở trong l ồng ưỡn ngực thật cao, tạo dáng uy nghiêm.

“Tôi là Niseemon, Shimogamo Soichiro.”

Lúc đó, cô gái đang gối đầu lên nệm ng ấi mà ngủ mở mắt dậy, cất giọng hỏi giáo sư: “Ai đấy ạ?” Vị giáo sư giật mình quay lại, đưa ngón tay lên môi “Suỵt” một cái, nhưng khi ông quay nhìn lại cái l ồng, con Tanuki như đã ăn no bụng với nắm cơm, đột ngột cuộn mình lại, ngáy khò khò vô tư lự. Ông cảm thấy như mình vừa bị ảo giác.

“Bác Hotei, đúng không ạ?” Cô gái cúi thấp đầu.

“Đêm nay rất vui được gặp bác.”

“À, đúng r ấi. Cô là người mà Jurojin nhắc đến. Tôi không biết lại là một cô gái.”

Cô ta mỉm cười. “Tôi là Benten.”

Benten đứng lên, nhòm vào cái lờng bên cạnh vị giáo sư, lẩm bẩm. “Nó ngủ ngon lành quá nhỉ?” Cô ấy bình thản nhìn ngắm con Tanuki đang ngủ. Thế rồi, cô thì thầm. “Người sẽ bị ta ăn mất, thật là đáng thương. Nhưng ta phải ăn người thôi.”

Con Tanuki uy phong lẫm liệt, tức người cha Shimogamo Soichiro của tôi vẫn ngủ khò khò, cho đến lúc rơi vào bụng họ cũng không mở mắt ra lần nữa.

ooo

Mặt trăng trôi qua bầu trời, đêm đã về khuya.

Vị giáo sư bật cười. “Một câu chuyện kỳ lạ như vậy, cậu không tin đâu phải không?”

“Tin chứ.” Tôi nói.

“Vậy thì thật đáng mừng. Vì cậu là bằng hữu nên tôi mới kể ra đây.”

“Chúng ta đêm nay mới gặp nhau thôi mà.”

“Tôi cảm thấy như có duyên gặp gỡ với cậu. Dù ngẫu nhiên gặp nhau cũng là có duyên tiền định. Vì lần trùng phùng này hãy cạ chén nào, cạ chén!”

“Một giáo sư đại học mà giữa đêm khuya uống rượu ở một nơi thế này, liệu có ổn không?”

“Chẳng sao cả đâu. Là do dòng máu ngốc nghếch gây nên mà.”

Vị giáo sư cười. “Này, cậu à, trăng đêm nay thật là tròn nhỉ!”

Anh em chúng tôi mỗi lần gây ra chuyện gì phiền phức, lại cười mà

nói “Là do dòng máu gốc nghềch gây nên”. Khi vị giáo sư thốt lên những từ ngữ đó, ông ta trông tương đ ồng với bóng hình của cha đến kỳ dị. Kẻ thù đáng căm hận đã ăn thịt cha tôi, tại sao lại khiến tôi thấy thân thương như vậy? Từ đôi cánh tay to lớn lông lá kia cũng có mùi giống như cha tôi.

Vị giáo sư ngáp mấy cái, đưa tay dụi mắt. “Đến tiếng trẻ con khóc cũng không thắg nổi cơn buồn ngủ.” Ông nói. “Cô Benten chắc sẽ không quay lại đâu, nên chúng ta lần đường xuống thôi. Thật là thương nhớ cái giường quá r ấ.”

Đi xuống cũng khổ cực phi thường. Khi chúng tôi đang bối rối giữa chừng thì nhìn thấy một cái thang dài. Từ đó có thể xuống được đường Gokomachi. Trong thành phố không thể tự nhiên mọc lên một cái thang được. Thật là vừa vặn, đúng thời điểm đến mức kỳ quái. Tôi quay nhìn vào bóng tối giữa các tòa nhà, cất tiếng hỏi: “Kaisei, là cô sao?”

“Mau về nhà ngủ đi, tên gốc.” Từ trong bóng tối Kaisei đáp lời. “L ần tới tôi không giúp anh nữa đâu.”

“Cảm ơn nhé.”

Khi tôi đang cố nhìn dấu tích của vị hôn thê mình chưa từng thấy bóng dáng đó, vị giáo sư đi trước tôi một chút lại quay đầu gọi tôi. “Này, đường Teramachi ở phía này chứ.”

Chúng tôi ra đến đường Teramachi đang chìm trong tĩnh lặng, r ấ tôi chia tay vị giáo sư ở đường Kawaramachi. Vị giáo sư vừa lên taxi vừa bảo tôi nhất định phải đến phòng nghiên cứu chơi. Ông ta lục lọi loạn lên trong cặp một h ể để tìm danh thiếp, nhưng tìm mãi không ra. Cuối cùng chỉ tìm thấy một tấm nhìn khá thảm hại sót lại ở dưới đáy cặp, nhưng vị giáo sư cần cả hai tay đưa ra cho tôi với vẻ rất lịch sự. Trên danh thiếp có ghi: “Tiến sĩ nông học Yadogawa Chotaro”.

“VẬY TÔI VỀ ĐÂY. HẸN GẶP LẠI NHÉ.”

Thế rồi tôi đứng trên đường Kawaramachi, nhìn theo cho đến khi chiếc taxi chở vị giáo sư biến mất vào phố đêm.

ooo

Tôi băng qua cầu lớn Shijo, đi bộ trên con phố đêm về hướng chùa Rokudo Chinno.

Vừa bước đi tôi vừa suy ngẫm chuyện về giáo sư Yadogawa, và cả chuyện về cha. Cha tôi liệu đã có cảm xúc gì khi biết được mình sẽ bị vị ân nhân cứu mạng mẹ tôi ăn thịt vậy? Nếu nghĩ rằng lúc đó cha hẳn không thể vui vẻ được, thì cũng là cách nghĩ của cá nhân tôi thôi. Cuộc nói chuyện giữa giáo sư Yadogawa và cha tôi, tại sao lại khiến *tôi thấy hoài niệm* đến vậy?

Cái giếng trong chùa Rokudo Chinno chìm trong bóng đêm dày đặc.

Lâu lắm rồi tôi không gặp người anh thứ đã hóa thành ếch rời xa giới Tanuki, giấu mình *dưới* đáy giếng. Vào cái ngày có quá nhiều chuyện xảy ra thế này, tôi lại rất muốn gặp anh.

“Này.” Dù tôi *cất giọng gọi* nhưng cũng không có tiếng trả lời. *Tôi biến* hình thành một con ếch, nhảy xuống dưới giếng. Khi tôi chạm xuống đáy giếng làm nước bắn lên tung tóe, trong bóng tối vang lên tiếng anh thứ tôi kêu lên: “Oái!”

Tôi từ dưới nước thò đầu lên. “Anh à, là em đây.”

“Ồi chao, là Yasaburo ư? Em vẫn còn sống đấy à? Anh đã lo lắng lắm đấy.”

“Em vẫn còn sống khỏe.”

Anh thứ tôi thả một mẫu nển. Đáy giếng sáng lên. Ở trong góc có một hòn đảo nhỏ do đất b ẩ lên, bày đồ đạc như vương quốc một người. Một con ếch nhỏ đang ng ẩ bệt nơi đó, vẫy tay về hướng tôi đang trôi nổi. Tôi bơi đến gần hòn đảo đó, trèo lên bờ.

“Em cũng cảm thấy muốn rũ bỏ thế gian để đi làm ếch r ẩ sao?”

Anh thứ tôi thở dài. “Nếu hai đứa con của mình đều hóa thành ếch, mẹ sẽ khóc mất.”

“Em chỉ trú tạm một đêm thôi.”

“Vậy thì xin mời.”

Chúng tôi ng ẩ bên mép nước. Vừa ng ẩ cạnh anh vừa ngắm nhìn mặt nước dưới giếng rung động, tôi thuật lại chuyện ngày hôm nay.

“Thật là một ngày xảy ra nhiều chuyện nhỉ?” Anh thứ tôi nói. “Anh cảm phục em đấy.”

“Này, anh ời.”

“Có chuyện gì thế, Yasaburo?”

“Em cảm thấy kỳ lạ lắm. Tại sao em lại không cảm hận bọn họ chứ? Em lại cảm thấy thích vị giáo sư kia... Benten đã nấu cha chúng mình trong n ẩ lâu r ẩ ăn cơ mà, tại sao em lại yêu cô ấy cơ chứ?”

“Em à, là do dòng máu ngốc nghếch gây nên đó.” Anh thứ tôi bật cười. “Hơn nữa, chúng ta là Tanuki. Thi thoảng sẽ bị ăn thịt thôi. Con người ăn Tanuki thì có gì sai trái đâu.”

“Anh thật đáng ngưỡng mộ. Anh đã giác ngộ r ẩ.”

“Không, thật ra anh chỉ giả bộ hiểu chuyện mà thôi. Dẫu sao anh cũng chỉ là một con ếch ng ẩ đáy giếng.”

“Đấy, anh lại tránh né nữa rồi.”

“Không phải thế đâu. Anh vẫn chưa trưởng thành mà.” Anh tôi trườn mình xuống nước thở ra bong bóng. “Anh bây giờ vẫn thi thoảng nghĩ về cha và khóc.”

Đột ngột cảm giác có ai đến gần miệng giếng, anh thứ tôi nhảy lên thổi tắt ngọn nến. Có ai đó đang cúi nhìn xuống giếng, hoàn toàn yên lặng. Tôi ghé sát người vào anh thứ. “Lại có ai đến nhờ anh tư vấn nỗi niềm nữa sao?”

“Không, là Benten đấy.”

Anh thứ tôi nói. “Cô ấy chẳng bao giờ nói gì cả.”

Chúng tôi ngẩn cạnh nhau trong bóng tối, lắng tai nghe *tiếng* thở của Benten. Chẳng mấy chốc, một giọt nước mặn chát rơi xuống, vỡ tan trên mũi tôi.

“À à, cô ấy lại khóc một mình nữa rồi. Nước giếng sẽ hóa mặn chát mất.”

Hai con ếch dưới đáy giếng ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời hình tròn. Benten vẫn chẳng nói gì, nhưng những giọt nước mắt mặn đắng vẫn lăn chã rơi xuống.

“Tại sao cô ấy lại khóc? Cô ấy buồn chuyện gì chứ?”

Tôi lẩm bẩm. “Hay là vì thấy mặt trăng đẹp quá?”

Anh thứ tôi nhìn lên những giọt nước mắt đang rơi xuống mà nói.

“Trẻ con đôi khi vẫn khóc mà chẳng cần lý do.”

Chương năm Ngày cha ra đi

Chỉ cần còn sống trên đời, chúng ta sẽ không thoát khỏi những lần phải nói lời ly biệt.

Đi đâu đó dù là với Con người, Thiên cầu, hay Tanuki cũng đều như nhau.

Có rất nhiều kiểu chia tay. Có những lần chia tay buồn rầu, có những lần chia tay khiến chúng ta thấy mừng rỡ vui sướng. Có những người nói lời chia tay rộn rã trong một bữa tiệc tiễn đưa hoành tráng, cũng có những người ra đi mà chẳng có ai để nói lời ly biệt. Có những lời chia tay kéo dài, có những lời chia tay ngắn ngủi. Cũng thường hay có những người tưởng đã ra đi mãi mãi rồi, mà lại ngượng ngập đột ngột quay trở lại. Ngược lại, cũng có những người tưởng như chỉ chia xa trong thời gian ngắn, nhưng mãi mãi không trở về. Và còn có một lần chia tay thật sự duy nhất của cuộc đời, sẽ không bao giờ có thể quay lại.

Lúc tôi còn là con Tanuki mới sinh lắm chằm đi trong rừng thiêng Tadasu, cha đã đến để tạm biệt tôi trong chốc lát. Cha tôi, Shimogamo Soichiro, là một con Tanuki vĩ đại đã thống nhất giới Tanuki, nên vô cùng bận rộn. Cha tôi vẫn thường rời đi, nói lời tạm biệt với vợ con ở lại đợi chờ trong rừng. Có những lần chia xa rất ngắn, cũng có những lần rất dài kéo đến mấy tuần liền. Vì có hoàn cảnh như thế, nên vào mùa đông nọ khi biết rằng cha đã hóa thành nãi lâu Tanuki trong tiệc tất niên mà vĩnh biệt thế giới này, anh em tôi dù cố gắng nuốt xuống rằng đó là lời biệt ly thực sự của cha, nhưng cổ họng vẫn như mắc xương.

Trước khi nói lời chia ly với thế giới này, cha chúng tôi đã phân dòng máu vĩ đại của mình ra làm bốn giọt.

Anh cả tôi chỉ kế thừa tinh thần trách nhiệm của cha tôi, anh thứ tôi chỉ kế thừa tính tình thoải mái của ông, em trai tôi chỉ kế thừa sự chân chất của ông, còn tôi chỉ kế thừa sự ngốc nghếch. Mấy anh em khác biệt nhau như thế chỉ được níu lại bởi tình yêu sâu đậm hơn biển lớn của mẹ tôi, và sự chia ly với cha tôi.

Một sự chia ly lớn có thể khiến những người còn lại gắn kết với nhau.

ooo

Khi bước vào tháng Mười hai, hàng cây bên đường đã trút lá.

Dù có là Tanuki đi nữa, mùa đông ở Kyoto cũng vẫn làm chúng tôi lạnh toát từ móng ra khắp người. Không được chế giễu chúng tôi là “Có lấm lông mà kém cỏi thế” đâu đấy nhé.

Để chạy trốn khỏi cái lạnh từ móng lan ra khắp người, tôi rúc vào một tiệm cà phê đối diện với đường Shimogamo, gật gà gật gù một cách thoải mái bên cạnh cái lò sưởi to. Tôi vẫn đang biến hình thành một gã sinh viên đại học nhếch nhác như trước. Khi có hứng, tôi mở mắt nhìn ngắm nắng trời mùa đông chiếu qua khung cửa sổ rộng lấp lánh. Từ giờ trở đi khí lạnh sẽ càng lúc càng khắc nghiệt, nhưng tôi mừng là gia đình mình có thể cùng nhau đón chào tháng Mười hai ở Kyoto thân thuộc.

Sau đêm hội đốt lửa tiễn đưa Gozan trong dịp Obon, tôi đã rời khỏi Kyoto đi làm ăn xa ở Osaka. Đó là bởi vì tôi đã làm Benten giận. Trong thời gian ẩn thân ở Osaka, tôi thi thoảng cũng có về Kyoto vài lần, cũng phải mất đến ba tháng chuyện này mới giảm nhiệt.

Vào cuối tháng Mười một, tôi cùng Benten đi tìm lá đỏ ở Arashiyama vào lúc bình minh. Nghe theo lời cô ấy, tôi thu gom cả một bao đầy ắp những lá đỏ do Benten vừa cất cao tiếng cười vừa thổi cho rơi rụng. Sự kiện lá đỏ của Arashiyama chỉ trong một đêm đã rơi hết, vốn là do Benten gây ra. Có lẽ trò chơi khăm quy mô lớn đó đã giúp xua đi nỗi u buồn của mùa thu, khiến tâm tình Benten trở nên rất *tốt*. *Bởi vậy mà tôi mới có thể rời khỏi tiệm máy ảnh cũ ở Osaka mà mình đã nấu nấu bầy lâu để trở về Kyoto.*

Những con Tanuki tôi gặp trên đường đầu hết lời chúc tụng, đi đến đâu tôi cũng bị chôn vùi trong nước mắt hoan hỉ và những bó hoa, cái tin về sự trở lại của “Yasaburo trốn chạy” đã lan truyền khắp giới Tanuki. Khi tôi đến chào hỏi ông chủ Akegarasu ở Teramachi, ông ta đã nói “VẬY mà tao cứ tưởng mày bị nấu lâu ăn thịt mất rồi. Mà hẳn trước sau gì cũng sẽ thành ra như thế thôi, cũng chẳng sai biệt gì lắm.”

“Ông nói vậy là tệ lắm đấy.”

“Thôi chừng nào mày còn uống rượu được thì cứ uống đi. Hãy tận hưởng niềm vui khi đang sống.”

Bởi vậy tôi lại thoải mái nằm ườn ra ngủ.

Thế nhưng không phải ngày nào tôi cũng chỉ ngủ không đâu. Tôi đã quyết tâm phải tìm được cái quạt “Phong Thần Lôi Thần” đã bị thất lạc trong đêm hội đốt lửa tiễn đưa để trả lại cho Benten rồi. Vì vậy mỗi ngày tôi đều lang thang ở phía Tây của sông Kamogawa, lục lọi trong những căn nhà bỏ hoang, chui vào những bụi cây, lảng vảng ở sân trong của đền Goryo, dấn thân vào một cuộc tìm kiếm chẳng hề thu được tí kết quả gì. Ngày hôm ấy, tôi cũng đã phung phí cả ngày, nên phải ngồi họp một mình xem lại kế hoạch tác chiến ở trong tiệm cà phê.

Khi tôi đang lắng tai nghe những âm thanh nho nhỏ vang lên từ cái lò sưởi, thì đột ngột cánh cửa kính được kéo ra, một đứa bé trai vóc người nhỏ nhắn bước vào, trông giống hệt như cậu bé Komori trong đội thám tử nhí*. Tôi nấu mình vào một góc phòng trải chiếu. Nhưng cậu bé đó đã tìm thấy tôi ngay, liền vội vã chạy lại gần.

“Anh ới.”

Em tôi nói meo meo. “Anh giúp em với.”

ooo

Anh em chúng tôi đã từng cùng theo học sư phụ Akadama. “Sư phụ Akadama” chỉ là biệt danh, tên thật của sư phụ là Nyoigadake Yakushibo. Vì lưng bị đau nên sư phụ bị bọn Thiên cầu Kurama đuổi khỏi núi Nyoigadake vốn là lãnh địa của mình, cũng bỏ cả công việc dạy dỗ đám Tanuki, rút về nhốt mình trong chung cư Masugata ở phía sau phố mua sắm Demachi, hóa thành một con Thiên cầu toàn cầu nhàu về sự đời.

Đương nhiên nỗi hối tiếc của sư phụ là điều tôi có thể hiểu được.

Sức mạnh ngày xưa đã từng giúp sư phụ tung hoành tự do tự tại trên bầu trời, bây giờ đã suy yếu đến mức chỉ có thể bay là vài centimet trên mặt chiếu tatami, điều này với dân thường cũng là chuyện đại phúc. Năng lực theo đuổi cuộc sống yêu đương cũng đã mất từ lâu, vì vậy dù dục vọng hư không chẳng thể thực hiện của sư phụ có cố gửi đến cho Benten một mối tình già đi nữa, thì Benten yêu dấu cũng không thêm tới gần. Đến thăm viếng sư phụ chỉ có lũ Tanuki ngốc nghếch và đám người đi truyền đạo mà thôi. Điều này không đáng hối tiếc thì còn gì mới đáng hối tiếc đây? Vì sự bất lực của mình nên sư phụ lúc nào cũng giận dữ, cơn bão của

sự kiêu hãnh đã mất đi nền tảng của sư phụ tha hồ kêu mưa gọi gió trong căn phòng bốn chiều rười rượi chật hẹp.

Tôi cũng có nhúng tay gây nên bi kịch sa ngã của sư phụ Akadama, nên cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm. Bởi vậy tôi mới ở bên cạnh chăm sóc sư phụ, nhưng chẳng có giống loài nào khó chăm sóc hơn “Thiên cầu sa ngã” cả. Chuyện trốn tới Osaka cũng là cái cớ rất tốt để rũ bỏ trách nhiệm. Khi nhờ cậy em mình tiếp tục công việc còn lại, nếu bảo tôi không hề nghĩ tới chuyện cứ như thế dấn dần đẩy hết cho nó thì sẽ là nói dối.

Tuy nhiên sự ích kỷ của sư phụ thật là vượt quá khả năng của em trai tôi.

Tôi cùng em trai ra khỏi tiệm cà phê, băng qua cầu Izumoji. Chúng tôi bước dọc theo bờ sông Kamogawa đang thổi gió lạnh, đưa em trai đáng yêu của tôi than vãn về chuyện sư phụ không chịu đi tắm.

Sư phụ Akadama cực kỳ ghét tắm.

Nếu hỏi ghét đến mức nào, thì là ghét đến nỗi trong nhà vốn có một cái bồn tắm bồn thủ nhưng sư phụ cũng tự mình phá hỏng để không phải sử dụng đến lần thứ hai. Đến những con Tanuki sống trong rừng Shimogamo cũng để ý đến chuyện dưỡng lông khi lông bị chẻ ngọn, còn sư phụ thì đến chuyện lấy khăn ướt lau mình cũng ghét. Sư phụ chỉ xịt nước hoa yêu thích lên cổ là đã tỉnh như ruồi rầy. Dù có mời mọc “sư phụ đi đến nhà tắm công cộng không ạ”, ông cũng sẽ cầu nhàu viện cớ, nào là thời tiết xấu, nào là móng bị ngứa, nào là lưng đau. Nếu khẳng khái bắt ép sư phụ đi, thì sẽ bị ném mấy con daruma nặng trĩu vào người.

Trong lúc em tôi khoanh tay bất lực, trong căn hộ của sư phụ đã dậy lên một cái mùi nồng nặc như có thứ gì đang phân hủy. Khi sự thể thành ra như thế, sư phụ lại càng hăng xịt nước hoa khắp nơi, chỉ cần ngửi trong

phòng là nước mắt đã chảy ròng ròng không thể dừng lại được. Không thể trì hoãn được nữa, phải một lần quyết chiến với sư phụ thôi. Từ trước đến giờ tôi đã mấy lần hộ tống sư phụ đến nhà tắm công cộng rồi, nhưng vẫn cần phải chuẩn bị tinh thần không ngại ngần lông rụng máu chảy.

Em trai đi bộ bên cạnh tôi, meo máo. “Anh ơi, em thật là chẳng giúp gì được cả. Đến tài năng đưa sư phụ đi tắm em cũng không có...”

“Đừng khóc nữa, Yashiro. Tài năng kiêu đó cũng là thứ vô dụng thôi. Em nên dành tâm trí học tập những thứ khác thì hơn.”

“Sư phụ sẽ thổi gió lốc Thiên cầu đó.”

“Hả!? Sư phụ vẫn còn sức lực làm chuyện đó ư?”

“Tại vì thế mà tóc em bị thổi loạn xạ cả lên. Cứ thế này em sẽ thành ra thằng tóc xù mất.”

“Với một đứa trẻ đáng yêu như thế này mà lại phô trương sức mạnh nhỏ nhoi còn lại, sư phụ thật không đáng mặt Thiên cầu! Anh sẽ ném sư phụ đánh ùm vào nước nóng cho xem.”

“Nhưng anh ơi, anh không được bắt nạt sư phụ quá đâu đấy.”

“Anh biết rồi.”

Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu em trai. “Anh chỉ nói thế thôi.”

Thế rồi chúng tôi đến khu phố mua sắm Demachi tập nập người đi lại, rẽ vào một con ngõ.

Tôi bước lên cầu thang, gõ cửa, xưng danh “Yasaburo đây ạ”. Khi tôi vừa bước chân vào phòng, một màn sương nồng nặc mùi nước hoa đã xộc thẳng vào mũi chúng tôi. Nước mắt tuôn trào, em tôi húng hắng ho, cái đuôi lại thò ra. “Này, đuôi kia! Đuôi kia!” Tôi nói, em trai tôi liền hít hơi “Ừm!” nhưng cái đuôi mềm mại vẫn cứ thò ra, cái mông cũng ngọ nguậy.

Tôi rẽ lối qua những hộp cơm Shokado chất cao như núi cùng với những chai rượu vang ngọt Akadama, tiến vào trong căn phòng bốn chiều rười, sư phụ Akadama ngồi xếp bằng giữa ánh nắng chiếu vào từ khung cửa sổ. Sư phụ đang khoác một chiếc haori* có lót bông bên trong, dùng bình phun sương xịt nước cho cái cây xương rồng trên bàn viết.

Tôi bật quạt thông gió lên, mở cửa sổ cho không khí lạnh tràn vào, sư phụ vẫn không ngẩng đầu lên mà chỉ cau có nói. “Yasaburo đấy à? Từ sau đêm hội đốt lửa đưa tiễn, chẳng thấy bóng dáng mày đâu cả, lại chơi bời ở đâu đấy à? Cái thằng, đến lễ nghi với sư phụ cũng quên mất. Trong đầu chỉ toàn chuyện chơi bời thôi.”

“Con có đi chơi bời gì đâu, nhưng cũng xin tạ lỗi vì đã lâu vậy mà con không tới thăm nom sư phụ.”

“Chẳng cần mày thăm nom. Tao thấy nhẹ cả người đây này.”

“Sư phụ lại nói thế rồi. Nếu người thấy cô đơn thì cứ bảo là cô đơn đi.”

“Đồng ý!”

ooo

Sau khi bắt đầu cuộc đối thoại bằng những lời chí chóc ấy, chúng tôi chuyển chủ đề về chuyện “đi tắm”. Cuộc chiến không ích lợi gì đó kéo dài suốt một tiếng đồng hồ. Tôi dùng miệng lưỡi dẻo quẹo mà chỉ trích thói ăn dơ ở bản của đối phương, sư phụ thì nổi cơn thịnh nộ vừa thổi gió vừa cao giọng cãi cùn, em trai tôi vì sợ hãi mà trốn vào trong góc nhà bếp. Trong lúc chúng tôi tiếp tục như vậy, bên ngoài cửa sổ trời đã tối dần, trở nên càng lạnh lẽo.

“Tại sao một người như tao mà lại phải đi cùng lũ Tanuki chúng mày tới phòng tắm chứ hả!” Sư phụ trún nổi gân xanh, hét lên. “Chẳng ra thể thống gì!”

“Sư phụ ghét đi cùng với bọn con chứ gì. Ra là thế à. Thế nếu đi cùng Benten thì sao?”

“Chẳng cần phải nói. Đương nhiên là tao sẽ trông đợi chuyện đó!”

“Cái con Thiên cầu biến thái này. Nếu vậy thì để con biến hình thành cô Benten nhé. Cong mền hấp dẫn đây này!”

“Mày cứ làm thử đi mà xem, tao đánh chết mày ngay!”

“Con đã thử làm tất cả những gì con có thể làm rồi, cái lão già cứng đầu này!”

Sư phụ nổi giận phùng phùng ném cái áo lót bông qua một bên, chống đầu gối đứng dậy, chìa mặt về phía tôi. Giữa vệt nắng đỏ rực chiếu qua căn phòng bốn chiều rười rượi bộn bề đồ đạc, gương mặt sư phụ cau có khổ sở. Những sợi lông mày bạc trắng đua nhau dựng ngược lên, mắt ông lờ lờ sáng. “Câm miệng!” Sư phụ gầm lên như thú dữ. “Nếu muốn, tao có thể thổi bay mấy thứ như chúng mày bằng gió lốc Thiên cầu!”

“Vậy thì cứ tới đây!”

Tôi rút lui về phía trước bồn rửa, hóa thân thành một con bò đen lớn. Đó là chuẩn bị để dù sư phụ có thổi gió lớn cỡ nào, tôi cũng không bị thổi bay đi mất. Em trai tôi đã mất lớp biến hình, trở thành nhỏ xíu, vội vã lăn đến bám chặt vào chân sau của tôi. Khi nghe sư phụ gầm lên một tiếng “Hây a!”, tôi ghì chặt bốn chân, mắt nhắm nghiền. Chúng tôi sắp bị gió lốc Thiên cầu dữ dội tấn công trực diện. *Chắc lông sẽ bị thổi bay hết mất, sẽ đau lắm đấy. Bây giờ, nó sẽ đến ngay bây giờ thôi! Lúc này, là lúc này*

sao? Tôi đã chuẩn bị tinh thần như vậy, nhưng mãi chẳng có gì xảy đến.

Một cơn gió nhẹ nhàng như gió xuân chợt vượt ve qua má tôi.

Tôi hé mắt ra, thấy sư phụ vẫn khuỳnh đầu gối ở đó, nhìn chăm chăm một góc phòng bốn chiều rưỡi. Bụi bặm bay vòng vòng khắp nơi. Tôi và em trai không nói được lời nào, cứ đứng đó nhìn. Những cuộn giấy vệ sinh lăn tròn xổ tung, những dải giấy màu trắng nối tiếp nhau vẽ nên đường xoắn ốc bay lên trần nhà. Dù nhìn có vẻ rất vui mắt nhưng lại vô hại. Sự giận dữ của sư phụ rốt cuộc chỉ có thể gây chút náo loạn trong căn phòng bốn chiều rưỡi mà thôi.

Giấy vệ sinh bị thổi bay xổ tung ra, bên sư phụ cũng ngập trong giấy trắng. Sư phụ bị chôn giữa đồng giấy, hai vai buông thông. Chợt sư phụ hắt hơi, vươn tay xé lấy một dải giấy rơi xuống trên mặt chiếu tatami. Sư phụ gấp lại nó cẩn thận. Rồi ngẩng thẳng lưng xịt mũi khịt khịt.

Tôi vẫn đang trong hình dạng bò đen, đứng lúng túng ở bên bồn rửa. Cuộc chiến máu lửa lên cao lúc này lại có kết cục lãng nhách thế này, làm tôi cảm thấy thật xấu hổ. Sư phụ có lẽ đang che giấu sự ngượng ngập mà tiếp tục khịt mũi, tôi để đỡ thẹn cũng kêu lên “um bò um bò”. Đứa em rậm lông của tôi đang ngo nguậy ở một góc phòng bốn chiều rưỡi, bị chôn vùi giữa đám giấy vệ sinh có hương thơm dễ chịu, ngửi khịt khịt.

“Yasaburo, mày chơi bời gì ở cái chỗ đó thế?”

Sau khi đã khịt mũi, sư phụ quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ đang tối dần. “Đừng có um bò um bò nữa.”

“Sư phụ, khi tức giận thì mồ hôi sẽ chảy ra đúng không ạ?”

“Ừm.”

“Vậy thì thoải mái tắm cũng tốt đúng không ạ?”

“Ừm.”

Cuối cùng sư phụ cũng đồng ý đi ra ngoài.

Quanh khu vực này không có nhà tắm công cộng, nên mỗi khi dẫn sư phụ Akadama đi, chúng tôi phải theo đường Teramachi đến một nhà tắm công cộng ở phía Bắc đền Goryo. Sư phụ không tự mình đi được quãng đường dài dằng dặc đó. Bởi vậy tôi buộc phải mượn cái xe kéo tự động cùng với người phu xe giả của anh cả.

Khi em trai tôi dùng điện thoại di động để liên lạc với anh cả, thì có vẻ như anh đang cùng mẹ ra ngoài, đến tiệm bi da phía đầu Tây của cầu lớn Kamo. Hình như vì tính toán mưu đồ chính trị suốt nhiều ngày liền mà anh cả tôi có vẻ rất khở sở, nên mẹ tôi mới dẫn anh ra ngoài tiêu khiển. Anh cả khi nghe máy có vẻ khá bất mãn khi lần nào cũng phải dùng cái xe kéo tự động quan trọng mà cha để lại để đưa đón một ông già phiền phức, nhưng anh cả cũng từng là môn đồ của sư phụ Akadama. Người coi trọng nhân nghĩa như anh không thể từ chối cho mượn cái xe kéo được.

Chẳng mấy chốc anh cả đã đến trong bộ dáng cậu thiếu gia trẻ tuổi, đỗ cái xe kéo phía trước chung cư Masugata.

Khi anh cả leo xuống xe với vẻ mặt cau có, sư phụ Akadama trèo lên thế vào vị trí. Tôi và em trai dùng hết sức lực đẩy cái mông đó lên, ấn sư phụ vào ghế. “Sư phụ, đã lâu không gặp.” Khi anh cả tôi cúi đầu kính cẩn, sư phụ Akadama khoanh tay phía trước cái áo lót vải bông, lầm bầm “Lạnh quá đi mất” rồi nhìn anh chăm chăm.

“Yaichiro này.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

“Mày đang nghĩ là sư phụ rất phiền phức chứ gì?”

“Hoàn toàn không có chuyện đó ạ.”

“Nói thật lòng đi.”

“Con đang nói rất thật lòng thật dạ đấy ạ.”

Sư phụ hừ mũi một tiếng, rồi trên mặt hiện lên nụ cười. “Sao cũng được.” Sư phụ nói. “Mau đi thôi, còn lèm ề cái gì.”

ooo

Chiếc xe kéo lọc cọc lăn bánh ra đường Teramachi, đi về phía Bắc. Trên bầu trời mùa đông, những đám mây kéo dài như sợi bông, nhuộm trong sắc hồng nhạt. Đi theo hàng rào dài xung quanh ngôi chùa, chẳng mấy chốc chúng tôi đã thấy một ống khói màu xám đậm lên bầu trời. Khi đến gần nhà tắm công cộng, sư phụ Akadama ngo ngoáy không dứt trên xe kéo, nói: “Thật phiền toái quá, thật phiền toái.”

Sư phụ hất tấm rèm, có vẻ định đi vào phòng tắm cho nữ, nhưng chúng tôi may mắn chớp lại được kéo sư phụ sang chỗ thay đồ cho nam. Dù đã đến tận đây, sư phụ Akadama hết nhìn lên cái ti vi treo phía trên thông báo truy nã cùng tủ khóa chứa đồ, lại ngẩng xuống ghế mát xa, hay giam mình trong buồng vệ sinh. Chúng tôi hết sức dỗi dành, cuối cùng sư phụ cũng đẩy cái cửa kéo ra mà bước vào trong buồng hơi nước, tôi và anh cả lúc đó một bả người. Thấy đoàn chúng tôi kéo bày đi hộ tống, những vị khách đến trước đang ngâm trong nước nóng nhìn chúng tôi chằm chằm.

Tôi, anh cả và sư phụ Akadama ngẩng thành một hàng dài. Em trai tôi thấy mọi thứ mới lạ, vừa thả cái mông bồng bênh trong bồn nước nóng, lại chạy vào phòng xông hơi, cuối cùng thì thò chân vào trong bể tắm lạnh rồi kêu lên oai oái. “Mấy anh ời, cái bồn tắm này lạnh ngắt luôn!”

“Yashiro, cái đó vốn là bể tắm nước lạnh mà.”

Trái ngược với đứa em trai đầy phấn khởi của tôi, sư phụ vẫn cau có quạu quọ.

“Vì lý gì mà tao phải vào phòng tắm cùng với lũ banh rậm lông chúng mày cơ chứ?”

“Bọn con đang hóa thành người mà, sư phụ cần gì phải lo chuyện lông tóc bọn con rụng ra đâu.”

Anh cả tôi vừa hết sức hoạt động đôi tay vừa nói. Sư phụ thấy việc đánh xà bông cho ra bọt quá phiền phức, nên lệnh cho anh tôi đánh bọt giùm.

“Dù sao tao cũng muốn được Benten chà lưng cho cơ.” Sư phụ đòi hỏi vô lý. “Tao muốn cùng Benten vào bồn tắm. A a, tao muốn cùng Benten vào bồn tắm quá đi mất!”

Anh cả vừa trét xà bông lên tấm lưng gầy guộc của sư phụ, vừa cương quyết nói. “Sư phụ! Người lại phô bày những dục vọng không lành mạnh đó r ồi! Xin người hãy cố giữ gìn thể diện một chút.”

“Làm đệ tử của sư phụ thật khốn khổ.”

Tôi than vãn. “Mà dù sư phụ có cùng cô Benten tới đây đi nữa, thì người cũng có vào phòng tắm cho nữ được đâu.”

“Ồn ào.”

Sư phụ vung vẩy cái khăn tắm, tát vào mặt tôi một tiếng đánh chát. Thực sự là rất đau.

“Yasaburo. Mày đó, mấy ngày trước đã cùng Benten đến Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đúng không? Tao thấy hình như mày có duyên gặp gỡ con bé hơi nhiều quá r ồi đấy. Chẳng lẽ cục banh lông như mày lại ôm ấp tình

cảm gì đó với Benten hay sao?”

“Hoàn toàn không. Tanuki mà yêu Con người thì có ích gì cơ chứ? Một tình yêu trái đạo lý sao?”

“Mày thì có coi luật lệ của giới Tanuki ra gì đâu. Cái thằng đầu óc quanh co như mày đang mưu tính gì, có trời mới biết.”

“Sư phụ lại mắc mưu mấy chuyện kỳ dị r ồi.”

“Tao chẳng phải nói thế này vì lo lắng cho mày đâu, nhưng nếu mày chỉ coi con bé như một cô gái loài người thông thường thì mày sẽ bị ăn thịt đấy. Chỉ cần con bé dần thân thêm chút nữa, không đi chệch khỏi ma đạo, nó sẽ trở thành một con Thiên cầu tuyệt vời. Một lúc nào đó con bé sẽ nổi gót tao, trở thành Nyoigadake Yakushibo đời thứ hai.”

Sau khi đã lau rửa xong, chúng tôi bước vào bồn tắm nước nóng, lơ đãng nhìn lên trần nhà. Mái nhà kỳ dị nhuộm màu xanh lá cây, ở trung tâm có một cửa sổ hõm vào. Ánh sáng dịu dịu rơi xuống, chiếu sáng lớp hơi nước dày đặc.

Vì ghét hẳn d ần tự từ cuối hạ sang đầu đông đã rơi đi hết, sư phụ Akadama có vẻ rất sáng khoái. Vừa ngấm mình trong bồn tắm sóng siêu âm nổi bong bóng lộp bộp, sư phụ vừa vui vẻ nói: “Nếu là Benten thì chắc sẽ dọa được đám Thiên cầu Kurama phi ền toái đó sợ chết khiếp.” Mặt sư phụ trông rất sung sướng.

“Cha của bọn con cũng từng trêu ghẹo đám Thiên cầu Kurama mà nhỉ?” Anh cả tôi nói.

“Soichiro hả? Ừ cũng có chuyện như vậy...”

Sư phụ vừa ngâm mình thư giãn trong nước nóng, vừa ngắm nhìn ánh sáng lọt qua cửa sổ của nhà tắm công cộng. “Y quả là một con Tanuki xuất

sắc.” Ông nói.

ooo

Đây là chuyện xảy ra từ xưa rồi.

Cha tôi sau khi tranh đấu với em trai Ebisugawa Soun vì cái ghế thống lĩnh giới Tanuki, đã giành được chiến thắng và mang danh hiệu Niseemon. Từ đó trở đi, cho đến khi ông rơi vào tay mấy người háu ăn ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mà hóa thành n ồi lẩu Tanuki, cha tôi vẫn ng ồi ở vị trí thống lĩnh giới Tanuki ở Kyoto. Đỉnh cao của thời đại kéo dài rực rỡ huy hoàng đó là “sự kiện núi Nyoigadake giả”. Một con Tanuki lại có thể chơi khăm Thiên cầu một võ vang dội như thế, đúng là chuyện xưa nay chưa từng có.

Nguyên cơn của sự kiện này là vụ cãi vã giữa sư phụ Akadama và Thiên cầu Kurama.

Thiên cầu là giống loài ưa tranh cãi, nên rất hiếm khi tử tế được với nhau. Đặc biệt quan hệ giữa sư phụ Akadama và Thiên cầu Kurama lại như chó với mèo. Ngài Kinkobo ở núi Iwaya với tính cách ôn hòa đã cố gắng hết sức để giảng hòa, nhưng hầu như không đạt được kết quả gì. Có một năm kia, vào một lần đến dự cuộc họp mặt diễn ra ở núi Atago, sư phụ Akadama đã chế giễu bọn Thiên cầu Kurama lúc ấy đang mặc đủ bộ vét ba mảnh* xếp hàng quanh bàn tiệc là “chúng mày hóa trang thành quả thông đấy à?” nên tranh cãi nổ ra. Đại hội mất bao công sức để tổ chức đã hóa thành đại chiến gió lốc Thiên cầu giữa phe núi Kurama và phe núi Nyoigadake, nên chẳng những không trau dồi được tình bằng hữu, mà còn làm thù oán càng thêm sâu đậm. Cả đám Thiên cầu Kurama và sư phụ Akadama đều bị ngài Atago Tarobo mắng cho một trận.

Ngày hôm sau, bọn Thiên cầu Kurama vẫn còn ôm hận về vụ xích mích nọ, cây đông nên đã xâm nhập vào núi Nyoigadake, bày ra “Đại hội chế giễu Yakushibo” suốt mấy ngày liên tiếp khiến sư phụ Akadama khổ sở. Bọn chúng bất kể đêm ngày đầu uống rượu, hát vô số những bài ca với lời lẽ nhục mạ sư phụ Akadama. Sư phụ Akadama vì không thoải mái nên mất ngủ, quên mất cả chuyện đang đứng trên bục giảng mà cứ nghĩ rằng kèn kẹt, anh cả tôi khó mà nghe giảng được, còn anh thứ thì chuồn khỏi trường đến Shinkyogoku xem phim.

Có một người không thể khoanh tay đứng nhìn sự khổ sở của sư phụ Akadama, chính là cha tôi. Với một ý tưởng vĩ đại, cha tôi hóa thân thành chính ngọn núi Nyoigadake. Đó là lý do của cái tên “Sự kiện núi Nyoigadake giả”.

Bọn Thiên cầu Kurama bị dụ vào ngọn núi Nyoigadake giả giống hệt như thật, không hề nghi ngờ gì, tiếp tục tiệc tùng. Nhưng chẳng bao lâu chúng mới nhận ra khi muốn về thì không thể rời khỏi núi được. Khi bọn chúng vừa định cất cánh bay lên thì cây cối mọc dày đặc đã kết thành tán cản đường. Dẫu chúng có định đi bộ xuống núi cũng vậy, cứ lòng vòng suốt ở cùng một chỗ. Hơn nữa trong lúc đi lòng vòng chúng lại bị tấn công bởi bao nhiêu điểu quái dị. Từ trên bông cây rớt xuống không biết bao nhiêu là daruma, một ban nhạc gà nhảy múa mang tên “Gà Hoa Lệ”, con voi trắng khổng lồ hiện ra giữa lớp sương mù bao bọc cây cối. Bọn chúng rơi vào trạng thái hoảng loạn, chạy lòng vòng trong núi Nyoigadake giả. Một tuần sau, khi đã rơi vào trạng thái thảm hại te tua không khác gì dã nhân, chúng phủ phục xuống trước sư phụ Akadama xin lỗi.

Cuộc chiến giữa sư phụ Akadama và Thiên cầu núi Kurama đã tạm thời kết thúc như thế đấy.

Nhưng vì đã làm một việc to lớn cả đời chỉ có một lần là hóa thân thành “núi” hơn một tuần liền, cha tôi cũng kiệt lực. Sau đó gần một tháng trời, ông ngủ vùi trong rừng thiêng Tadasu. Sư phụ Akadama, vốn không nhìn Tanuki bằng nửa con mắt, cũng mang một hộp bánh đến thăm. Ngày đó tôi còn niên thiếu, chỉ là cục banh lông nhỏ xíu lăn lăn trên lá khô lòng vòng quanh cha, suýt nữa bị sư phụ giẫm phải.

“Phè phỡn ngủ ghê mà sống, đời làm Tanuki cũng thật thoải mái nhỉ?”

Câu đầu tiên sư phụ Akadama nói là như thế.

Cha tôi nằm trong cái ổ làm bằng lá khô, bật cười: “Tôi đã làm một việc ngốc nghếch ấy mà. Dù rất vui vẻ, nhưng đã hơi hưng phấn quá mức.”

“Phải biết tiết chế đi. Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.”

“Xin đa tạ sự quan tâm của ngài.”

Chắc hẳn sư phụ Akadama thực lòng muốn cảm tạ. Vì cha tôi cũng đã biết rõ đi đâu đó, nên để giữ mặt mũi cho sư phụ, ông không nói dù chỉ một câu có vẻ khoe khoang ớn nghĩa, về chuyện mình đã xen vào giúp đỡ.

ooo

Dù sư phụ Akadama ghét phòng tắm, nhưng khi đã vào rồi thì tắm rất lâu.

“Bây giờ sắp về được chưa ạ?” Khi tôi hỏi vậy, sư phụ lại nổi cáu: “Mày ần ỉ bắt tao đi đến nhà tắm cơ mà, không để tao thông thả rửa ráy được sao!?” Nhưng đứa em mãi chơi của tôi đã bắt đầu thấy choáng váng, thở phì phò, có vẻ đuôi sắp tòi ra trước mặt thiên hạ đến nơi, nên tôi nhờ

anh cả chăm sóc sự phụ r ồi dắt em trai tôi thoái lui ra phòng thay đồ.

Chúng tôi ng ồi trên ghế mây, vừa xem ti vi vừa uống sữa cà phê.

“Ngọt thật đấy.”

“Ừ, ngọt thật.”

“Anh ời, cà phê hay sữa bò đều không ngon lành gì, nhưng tại sao sữa cà phê lại ngon đến thế?”

“Là do tác dụng tương hỗ đấy.”

“Tác-dụng-tương-hỗ là sao?”

“Là những cuộc gặp gỡ định mệnh. Khi đã hợp nhau thì cái gì cũng trở thành ngon lành.”

Em trai tôi thấu hiểu sâu sắc, tiếp tục uống cốc sữa cà phê.

“Dù sự phụ cảm rằm thế thôi, nhưng thật lòng người rất thích anh đấy.”

“Ha ha. Anh biết thừa chuyện ấy từ lâu rồi.”

“Anh cũng rất thích sự phụ mà nhỉ?”

“Này, đừng có nói cho ai biết đấy. Chuyện liên quan đến thể diện của anh mà.”

“Lúc anh bỏ đi tới Osaka, sự phụ lúc nào cũng hỏi chuyện anh. Nào là Yasaburo dạo này sao rồi? Nào là nó đã bị Benten ăn thịt chưa?”

“Nghe vậy anh mừng lắm.”

Tôi và em trai cứ thông thả ng ồi chơi như vậy. Em tôi ợt lên một tiếng nho nhỏ.

Trước đây, người anh thứ hóa thành ếch giam mình dưới giếng của tôi hình như đã nói: “Em có nhớ những lời cuối cùng nghe được từ cha không?” Anh thứ tôi đắm mình trong nước dưới đáy giếng, đã rất hối tiếc

vì không nhớ được những lời ấy.

Ngày hôm đó, tôi đã làm gì nhỉ...?

Tôi hẳn tưởng lại chuyện xảy ra trong buổi sáng mùa đông ấy.

Tôi theo sau cha tôi rời khỏi rừng thiêng Tadasu buổi sớm, đến dòng suối nhỏ. Cha tôi khịt khịt mũi, nên tôi cũng ngửi ngửi mùi của nơi ấy. Mùi hương bao quanh khu rừng đã thay đổi. Đó là hương vị của mùa đông đang lan tràn mọi góc ngách của Kyoto. Cha và tôi vừa khịt khịt vừa bước thong thả quanh dòng suối nhỏ không một bóng người. Đó là buổi sáng cuối cùng của cha.

Là một ngày chẳng có gì khác so với mọi ngày.

Cha dắt theo anh cả ra ngoài, anh thứ mãi mê chơi trò hóa làm daruma rồi ra ngoài đi đâu đó như mọi khi, em tôi làm nũng với mẹ, còn tôi thì đến chỗ sư phụ Akadama học hành. Dù đã được dặn dò là hôm nay Câu lạc bộ ngày thứ Sáu làm tiệc tất niên nên chúng tôi phải rất cẩn trọng, nhưng tôi hoàn toàn chẳng cảm thấy sợ hãi gì. Đến khi mặt trời lặn, anh cả tôi vốn đã đi theo cha lại quay về một mình, nhưng cũng chẳng ai cảm thấy bất an. Sau khi thu xếp xong công việc ở Gion, cha tôi đã nói “Cha có một cuộc hẹn quan trọng” rồi chia tay với anh cả. Cha là thống lĩnh của giới Tanuki, chuyện cha có việc gấp mà không thể về nhà được là sự như cơm bữa rồi. Chẳng bao lâu khi đêm đã muộn anh thứ cũng trở về rừng thiêng Tadasu. Anh thứ hình như đã đi đâu đó chơi, hoàn toàn say xỉn. Chẳng để mắt đến lời thuyết giáo của anh cả, anh thứ tôi cười ha ha như Hotei, chẳng mấy chốc đã ngủ gục mất giữa lúc đang bị dạy dỗ. Mẹ cũng ôm em tôi đi ngủ.

Nhưng tôi nhớ mình đã không ngủ được, nên tản bộ ra khỏi cánh rừng.

Ra đến con đường lên thăm đền, tôi lơ đãng ngắm nhìn ánh đèn sáng ở đền thờ Shimogamo. Chẳng mấy chốc anh cả tôi cũng đến mà nói “Mau

vào ngủ đi”. Thấy tôi chẳng thèm nghe lời anh nói và tiếp tục ng ồi đó, anh cả cũng chẳng nói gì mà ng ồi xuống bên cạnh tôi. Cứ như thế tôi và anh cả cùng nhau ngắm nhìn ánh sáng ấm áp bên trong đường lên thăm đ ền, nhưng tôi chẳng nhớ mình đã cảm thấy bụng dạ *bất* an gì cả. Tôi đã hoàn toàn thoải mái. Lúc đó mình có nghĩ về cha hay không, tôi cũng chẳng có *ký ức* gì nữa.

Đêm đó, cha tôi đã không trở về

ooo

Cái quạt lớn treo trên tường vẫn thổi ra từng đợt gió, tôi và em tôi cùng nhau xem ti vi, đột ngột từ phía cửa quay ra đường Kuramaguchi vang tiếng ồn ào, cùng với đó một đám người to lớn *bước* vào.

Đi đầu kỳ quặc là bọn họ ai nấy đ ều có gương mặt như nhau, cũng thấp người mập mạp bụng l ồi ra, chỉ mặc khố fundoshi* cùng áo happi* màu trắng. Chúng tôi nghe thấy bà cô ở qu ầy tính ti ền kêu lên oai oái, bọn họ thì cứ nối tiếp nhau ch ồng ti ền tẩm lên bàn r ồi chui vào trong phòng thay đ ồ. Cứ như một tập đoàn bánh mochi được sản xuất hàng loạt trên dây chuyền vậy. Một đoàn người lớn như vậy mà chỉ có tiếng thở phì phò, không ai nói lời nào. Cảm thấy dị thường, những vị khách đến trước đang lau người trong phòng thay đ ồ cũng vội vàng mặc qu ần áo chạy đi.

Chẳng mấy chốc cái đoàn người kỳ quặc đó đã nh ồi chặt cứng trong phòng thay đ ồ. Chúng tôi nhìn lên trần nhà, miệng méo xệch xuống, thi ép bụng với họ. Tôi và em trai tôi bị những cái bụng phệ kia ép không thương tiếc, đẩy trở lại vào phòng tắm. Đám đàn ông đang đứng chặt cứng trong phòng thay đ ồ nhìn chúng tôi chằm chằm qua lớp cửa kính.

“*Lại có chuyện gì đây?*” Sư phụ Akadama từ trong bể tắm nói vọng ra.
“Lũ Tanuki chúng mày lại làm trò ngu ngốc hả?”

“Đoàn thân vệ nhà Ebisugawa à?”

Anh cả tôi vắt khăn tắm trên vai, vừa bước ra từ phòng xông hơi vừa hỏi.

Đoàn thân vệ nhà Ebisugawa là đám Tanuki được cầ^un đầ^u bởi hai thằng con sinh đôi ngu ngốc của Ebisugawa Soun, thật ra chỉ là một đám lưu manh bị dụ dỗ tụ họp lại để có thể uống rượu Denki Bran giả thôi. Gia chủ của nhà Ebisugawa, Soun, là chú ruột của chúng tôi, nhưng lão ta coi nhà Shimogamo là kẻ thù không đội trời chung. Kinkaku và Ginkaku hết sức tuân theo lời dạy bảo đó, nên kiếm cớ gây phiền phức cho chúng tôi mọi lúc mọi nơi. Gờm mắt nhìn mấy thằng đàn ông trông như bánh mochi đó, tôi thấy thật kiệt sức. Đưa sư phụ Akadama đến nhà tắm đã mệt muốn chết, vậy mà cả đám Kinkaku và Ginkaku còn mò tới. Đây đúng là thứ gọi là tác dụng tương hỗ.

“Anh ơi, chúng đang làm gì vậy?”

“Hả là nghe theo mệnh lệnh của chú, đến để bảo tôi rút lui đây. Tháng này, vị trí Niseemon tiếp theo sẽ được chọn lựa. Chuyện tôi với chú họ sẽ chọn ai, đến giờ không thể đoán được.”

Nói đến đó anh cả chột nể^u cái. “Chỉ có một mình tôi chạy tới chạy lui mà chẳng được ai giúp đỡ cả. Mấy thằng em tôi, đứa nào cũng hết sức...”

“Lại nữa rồi sao.”

“Cậu cũng vậy, không thềm nhìn tới sự vất vả của tôi, chạy đến Osaka trốn biệt mất.”

“Vì nguy hiểm đến tính mạng mà, em còn cách nào khác đâu.”

“Ban đầu cũng chính là vì cậu...”

“Khoan đã, anh ời, nhìn kia.”

Giống như bị ép ra từ khe hở của những cái bánh mochi, hai gã con trai mập mạp cao to xuất hiện. Cả hai đều mặc hai cái quần sịp màu bạc chẳng biết là thứ gì. Trên mỗi cái quần có ghi lần lượt hai dòng chữ “Khoa Đại Quảng Cáo” và “Thiên Địa Vô Dụng”. Mặc mấy thành ngữ bốn chữ lên người mà chẳng biết ý nghĩa, khoe khoang sự ngu ngốc của mình với thế gian, đúng là phong cách của bọn chúng*. Hai thằng mặc quần sịp màu bạc giăng chân uốn ngược, xưng tên “Ta là Kinkaku!”, “Còn ta là Ginkaku!”.

“Tụi bay không nói thì bọn tao cũng biết rồi.” Anh cả tôi xẵng giọng.

Kinkaku lắc lắc cái bụng rung rinh.

“Nếu vậy thì anh hẳn cũng biết bọn này tới đây vì chuyện gì chứ nhỉ?”

“Chúng mày nghĩ tao sẽ ngoan ngoãn rút lui hay sao?”

“Bọn này đã nghĩ anh sẽ nói như thế mà, nhưng theo sự tính toán rất bình tĩnh của tôi, thì anh chẳng có cơ hội chiến thắng đâu. Chắc anh không biết, nhưng phía Yoshidayama đã theo phe nhà Ebisugawa rồi. Hơn nữa, cả nhà Takaragaike cũng là đồng minh của bọn tôi. Rồi cả nhà Yase cũng trợ lực cho nhà tôi nữa.”

“Nhà Gojo sẽ theo phe tao. Phía Nanzenji cũng sẽ không thành đồng minh của bọn mày. Nếu nhà Nanzenji đã vậy, thì Ginkakuji cũng thế. Dĩ nhiên là Kodaiji và Rokuhara sẽ về phe tao rồi.”

“Ra là vậy, ra là vậy sao?” Kinkaku nói với vẻ ngáp ngừng. “... Thật vậy à? Nhiều như vậy? Sao khác với chuyện bọn này nghe quá. Thật kinh thiên động địa.”

“Anh à, đừng chịu thua.” Ginkaku nói. “Cứ tới luôn đi. Bọn mình có

một con át chủ bài mà.”

“Đúng đó, có át chủ bài.” Kinkaku cười thỏa mãn.

“Đó là gì hả?”

“Thì đó là át chủ bài của bọn tôi mà, làm sao xòe ra cho người ta xem đơn giản thế được. Nên chúng tôi không cho anh biết đâu. Nhưng dù bọn tôi không nói, anh cũng rút lui đi. Người thống nhất giới Tanuki phải là cha bọn tôi chứ không ai khác, và dần dà bọn tôi cũng sẽ nối gót ông ấy. Cậu thiếu gia đáng thương hại của nhà Shimogamo à, chẳng có ai cần đến anh hết. Chính là vậy đó!”

“Chính là vậy đó!”

Bị sỉ nhục, anh cả tôi nổi giận hóa thân thành hổ, gầm lên một tiếng.

Ginkaku và Kinkaku tức khắc đều chấn động, đám thân vệ đồng bọn ở bên kia cánh cửa kính cũng rung rung cái bụng hoảng sợ. Nhưng hai anh em nhà nó đã giậm chân ưỡn ngực, như thể muốn phô ra hai cái quần lót màu bạc lấp lánh sáng.

“Anh không có cần mong bọn tôi lần nữa được đâu. Cái này là quần sịp bằng sắt tôi nhờ một thợ rèn ở tận Nagahama chế ra đấy. Anh mà cần bọn tôi thế nào rằng cũng rụng hết ra.”

“Đúng đấy, chính là ý tưởng đó đó! Anh hai thật tài giỏi!”

“Dù có cố gắng lột quần bọn tôi ra cũng vô ích. Đến bọn tôi cũng không dễ gì cởi chúng ra được.”

“Tại vì thế mà bụng bọn này lạnh ời là lạnh. Anh hai với tôi đã phải chịu khổ lắm đấy.”

“Đúng thế!”

Thế rồi Ginkaku chột nhãn mặt, như cảm thấy cơn đau bụng sắp đến

gần. “Anh à, bây giờ em lại thấy mắc quá. Chắc sẽ không ổn mất.” Nó nói. Kinkaku cũng đáp lại. “Thật ra tao cũng vậy.” Rồi hoảng hốt kêu lên. “Này, mau nói là anh sẽ không làm Niseemon đi. Nếu không nói nhanh thì bọn tôi sẽ nguy lắm.”

“Ai thêm quan tâm bọn mày chứ.” Bọn tôi trả lời.

Mấy thằng Ginkaku và Kinkaku mất đà câu chuyện, ngộ nguây không ngừng. Đã ngu còn thích tỏ ra nguy hiểm, gây ông đập lưng ông, đúng là thói quen cũ của bọn chúng từ thời còn con nít đến giờ không thay đổi được.

Thấy phiền phức, anh cả gần lên một tiếng to, bọn Ginkaku và Kinkaku giật mình cố bảo vệ cái mông. Vì quá tập trung bảo vệ mông, nên lớp vỏ nguy trang bị rớt mất. Chúng hiện nguyên hình hai con Tanuki ngộ nguây trong quần sịp bằng sắt khổng lồ ở một góc phòng tắm.

“Mấy thằng này!”

Khi anh cả tôi sắp nhảy chồm lên, hai thằng Ginkaku và Kinkaku chui ra khỏi quần sịp sắt, chạy trốn nhưng trượt ngã trên nền nhà ướt nhẹp. Anh cả tôi đầu tiên ngoạm lấy cái mông của thằng Kinkaku, lắc đầu ném đi, Kinkaku kêu lên một tiếng “Oái” rồi bay vào không trung, rơi vào bể nước. Đang ngâm mình trong bể thì nước nóng bắn lên tung tóe, sư phụ Akadama quát lên: “Ồn ào quá!” Ginkaku đang ngây mặt ra nhìn trở thành mục tiêu tiếp theo, cũng bay một vòng trong không trung y hệt thằng anh Kinkaku. Cảnh tượng này tôi có chứng kiến bao nhiêu lần cũng vẫn thấy thật là đẹp mắt.

Anh cả tôi trở lại lột cậu thiếu gia trẻ tuổi, lôi thằng Kinkaku từ bể nước nóng đang sục bọt lên.

“Này Kinkaku. Mày có biết các phép tắc ở nhà tắm không. Thứ nhất,

bên trong bể tắm không được dùng khăn tắm. Thứ hai, không được giặt quần áo. Còn thứ ba là, trước khi vào bể tắm nhất định phải gội người sạch sẽ. Đột ngột nhảy vào như vậy là không được. Một thằng ngốc đến cách đi tắm cũng không biết lại còn mơ mộng đến chuyện làm đầu lĩnh giới Tanuki ở đất Lạc Trung này hay sao?”

“Không phải là anh ném bọn tôi vào à? Có phải tại tôi tự thân nhảy vào đâu chứ.”

“Mà thôi sao cũng được. Vậy át chủ bài của bọn mày là gì?”

“... Không nói.”

“Vậy à, không nói được hả?”

Anh cả xách Kinkaku lên. Kinkaku bị đưa lên quá đầu anh cả liền ngo nguậy, kêu oai oái.

Anh cả bước đến cái bồn tắm nước lạnh ở bên cạnh phòng tắm hơi. “Nếu mày không nói, tao sẽ ném mày vào đây rồi đây nắp lại. Thế thì cái bụng mày sẽ lạnh toát luôn.” Anh cả nói. Kinkaku bảo vệ bụng, kêu híc híc. “Biết rồi, để tôi nói.” Nó cuối cùng cũng đầu hàng. “Bụng tôi đau quá.”

Kinkaku ngẩng đầu nhìn mình ở trước bồn nước lạnh. “Là chuyện cha của mấy người đó. Có biết tại sao ông ta chết không?”

“Sao bây giờ lại lôi chuyện đó ra? Cha bọn này bị đem nấu lẩu.”

Khi anh cả nói vậy, Kinkaku nở một nụ cười ám muội, lắc lắc đầu.

“Anh không nghĩ chuyện đó lạ kỳ lắm sao. Một con Tanuki vĩ đại như vậy, vì lý do gì lại bị Con người bắt dễ dàng thế chứ? Bọn tôi đầu óc thông minh như vậy, nên đã nghĩ chuyện đó thật quá lạ lùng. Vì thế tôi với Ginkaku đã cùng nhau đi đi đâu tra thử đấy. Thế rồi bọn tôi biết được. Nếu

chuyện này vỡ lở ra, nhà Shimogamo đừng hòng vực dậy lần nữa.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cái ngày ông bác quý hóa của bọn tôi bị Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt ấy, ông ta đã uống rượu tới khuya với một ai đó. Bởi vậy nên mới say xỉn đến độ không biết trời trăng, sự cảnh giác giảm xuống. Là do rượu nên mất mạng. Nhưng dù thế, cái người đêm ấy uống rượu với ông ấy, đến bây giờ vẫn cứ câm như hến. Tôi thật không thể tha thứ cho y được. Đáng ra y phải cảm thấy có trách nhiệm mà xin lỗi mọi người chứ? Cùng là Tanuki với nhau mà. Ông bác của bọn tôi lại còn là thống lĩnh nữa.”

Anh cả tôi đột ngột đứng dậy, mặt cắt không còn giọt máu.

“Kẻ đó là ai? Nói mau!”

Kinkaku ngẩng mặt nhìn lên anh cả tôi, cười khanh khách.

“Là thằng em vô dụng của anh đấy. Chính là thằng Yajiro đang ẩn náu dưới giếng của chùa Chinno.”

ooo

Anh cả tôi gằn lên một tiếng phẫn nộ rồi ném Kinkaku xuống bể nước lạnh. “Á á! Lạnh quá lạnh quá!” Bỏ mặc Kinkaku đang thét lên như vậy, anh cả vẫn trằn trọc chạy ra khỏi phòng tắm công cộng. Tôi lao ra đuổi theo anh. Em trai tôi bám theo, nói: “*Các* anh ơi, có chuyện gì vậy?” Hóa thân thành hình thù khác để không khoe thân trước bàn dân thiên hạ, bọn tôi leo lên xe kéo. Chúng tôi hướng về phía Nam của đường Teramachi, lúc băng qua Imadegawa, anh cả tôi cho dừng xe lại.

“Yashiro mau trở về rừng đi!” Anh cả tôi cúi kính nói. “Ở chung với mẹ.”

Em trai tôi như muốn phản bác gì đó, nhưng có vẻ nó hoảng trước gương mặt đáng sợ của anh cả lúc này. Thằng bé vội vàng leo xuống xe. Bỏ lại em út đứng lẻ loi ở Imadegawa, tôi và anh cả chạy về phía Nam bên cạnh khu rừng của Hoàng cung.

“Tại sao anh bỏ lại Yashiro vậy?”

“Vì thấy tội nghiệp.”

“Anh đúng là thương thằng bé quá.”

“Không phải vậy!” Anh cả nạt nộ. “Anh làm là vì Yajiro.”

Anh cả tôi cho xe chạy từ Marutamachi xuống phía Đông, chiếc xe lao đi với vận tốc đáng sợ vào thành phố đang nhuộm sắc lam thẫm của bóng đêm.

Phu xe giả quý báu đã kêu lên kèn kẹt, nhưng anh cả không buồn để tâm. Chiếc xe kéo lao đi giữa bóng đêm với vận tốc kinh hồn, khiến khách bộ hành trên đường hoảng hốt, nhưng họ còn chưa kịp thét lên thì chiếc xe đã vòng qua khúc quanh. Chúng tôi băng qua sông Kamogawa, đi vào khu lân cận bên nhà máy phát điện Ebisugawa, tiến vào một con đường không có bóng người.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến khu Gion rực rỡ đèn hoa. Tôi bất giác đặt tay lên vai của anh cả, nhưng anh không có vẻ gì là muốn dừng xe lại. Khi anh cả cho xe cứ phóng vào giữa những vị khách đang chơi đêm trên đường Hanami, tôi biết là anh đang hết sức giận dữ. Nếu là bình thường, anh cả sẽ không vô duyên vô cớ gây náo loạn trong thành phố. Chúng tôi băng qua những khách bộ hành đang kêu thét lên lao đầu chạy trốn.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến chùa Rokudo Chinno.

Chúng tôi trèo qua hàng rào đến gần giếng. Trong giếng là màn đêm đen kịt.

“Yasaburo phải không?”

Chúng tôi nghe thấy tiếng anh thứ phì phò ở dưới đáy giếng. “Anh Yaichiro cũng đi cùng em à? Hiếm thấy quá nhỉ.”

“Anh ơi, dạo này anh ra sao?” Tôi hỏi.

“Thế gian của anh nhỏ bé lắm, nên cũng chẳng có gì hiếm lạ xảy ra cả. Dầu sao thì cũng là ở dưới đáy giếng mà.”

Anh thứ tôi cười khúc khích. “À mà này, em đã thoát khỏi cảnh đời lưu vong mà trở về Kyoto rồi đúng không? Chúc mừng nhé.”

“Thế gian của anh nhỏ bé, nhưng tin tức cũng nhanh nhạy ghê.”

“Hôm qua Kaisei đến tán gẫu với anh đó mà.”

“Này, anh ơi.”

“Có chuyện gì thế?”

Nói đến đó tôi im lặng. Bởi tôi không biết nên nói gì bây giờ mới phải. Khi đó, anh cả ở bên cạnh tôi đưa tay tựa vào thành giếng. Với biểu cảm cứng ngắc, anh cả dõi mắt nhìn xuống đáy giếng tối om.

“Yajiro à.”

“À, anh cả phải không? Giọng điệu của anh nghe cáu kỉnh quá. Anh lại muốn thuyết giáo gì em đây sao?”

Anh thứ tôi đùa cợt nói. “Em không tự tin rằng mình có thể đáp ứng được kỳ vọng của anh đâu. Dầu gì thì em cũng chỉ là con ếch thôi mà.”

Anh cả tôi tựa tay trên thành giếng, vừa nhìn xuống đáy sâu đen tối kia vừa bắt đầu nói.

“Yajiro, tôi vẫn còn nhớ rất rõ những chuyện xảy ra trong cái ngày tôi

gặp cha lần cuối. Ngày hôm đó, tôi cùng cha đi thăm viếng các trưởng lão ở Rakuto. Đi bằng cái xe kéo tự hành, tuy vậy khi thu xếp xong công việc thì cũng là chiều muộn rồi. Tanuki cuối cùng tôi và cha đi thăm viếng là ở Gion. Sau đó cha nói có một cuộc hẹn gì đó rất quan trọng. Vì vậy nên cha bảo tôi lên xe buýt về trước. Chuyện đó cũng chẳng có gì hiếm lạ. Cha lúc nào cũng bận rộn mà. Cha tiễn tôi đến tận Higashioji, đã nhìn theo chiếc xe buýt của tôi rời đi. Thế rồi cha đi bộ về hướng cầu lớn Shijo. Tôi đến giờ vẫn nhớ rất rõ hình bóng của cha lúc đó. Bởi vì, đó là lần cuối cùng tôi còn nhìn thấy cha.”

“Anh à.”

Có thể nghe thấy tiếng anh thứ tôi khàn khàn với vẻ bất an.

“Đầu tôi muốn hỏi là, cậu lần cuối cùng gặp cha là khi nào, ở đâu? Cậu có nhớ rõ hay không? Lúc này, tôi vừa nghe một chuyện rất đáng ghét. Tôi không muốn tin tưởng câu chuyện đó, nên mới đến tận đây. Nếu cậu nói rằng chuyện đó là dối trá, việc này sẽ chấm dứt ở đây. Thế nào? Có phải đêm đó cậu đã gặp cha không? Cậu có cùng cha uống rượu không? Cậu có say không? Còn cha thì thế nào? Cậu có để mặc cha đang bị say rượu hay không? Làm ơn nói với tôi là không phải đi.”

Anh cả tôi nói đến đó thì nghẹn lời, nhắm chặt mắt. Hai tay vẫn tựa lên thành giếng, hai chân choãi ra, đầu cúi xuống dưới, trông như thể anh cả đang chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho câu trả lời sẽ vọt lên từ dưới đáy giếng.

Sự trầm mặc kéo dài, thế rồi chúng tôi nghe thấy âm thanh như bong bóng phập phều.

“Anh ơi, đúng là như thế đấy.”

Chúng tôi nghe thấy giọng anh thứ trả lời. “Kẻ đã hại *chết* cha, chính là

em đây.”

“A a! Tại sao lại có chuyện như vậy!?”

Anh cả tôi đồ sập xuống thành giếng. “Thằng khốn ngu ngốc này!”

ooo

Anh thứ tôi từ xưa đã nổi danh là con Tanuki lười nhác nhất Kyoto. Một kẻ lười nhác vô dụng chỉ lẩn lộn nằm ườn giống con daruma không được ai tôn kính như anh thứ tôi, chỉ có một chỗ duy nhất phát huy tinh thần là quán rượu. Cha cũng rất thích uống rượu Denki Bran giả, nên cha và anh thứ thường ra phố uống rượu chỉ có hai người.

Ngày hôm ấy, khi chia tay với anh cả, cha tôi nói “có một cuộc hẹn quan trọng”, là chỉ việc đi gặp anh thứ tôi. Bình thường cha tôi sẽ không dùng cách nói như thế đâu, nhưng ngày hôm đó là một dịp đặc biệt. Đó là bởi vì người anh thứ kế thừa tính phóng khoáng của cha, vốn luôn tự do tự tại mà sống, bây giờ lại ôm ấp một nỗi niềm khó nói.

Nơi cha tôi và anh thứ uống rượu là một quán rượu nhỏ trên đường Kiyamachi. Nếu chuyện anh thứ muốn nói bị lọt ra ngoài sẽ khó xử, nên cha tôi đã chủ tâm sắp xếp để không ai nghe trộm được, chọn một địa điểm mà Tanuki thường không lui tới. Trong căn phòng lót chiếu tatami nhỏ hẹp ở tầng hai, cha và anh thứ ngồi đối diện nhau uống rượu.

Lúc đó, anh thứ tôi đang bận lòng với một mối tình đơn phương không thể giải quyết được, nên muốn giải bày tâm sự này với cha, tìm kiếm lời khuyên. Lý do nói mối tình đơn phương ấy không thể giải quyết được, là bởi vì đối tượng anh thứ tôi thầm thương trộm nhớ là một Tanuki vẫn còn rất nhỏ tuổi, hơn nữa đã có hôn phu rồi. Vị hôn phu đó lại chính là em trai

ruột thịt của mình, nên anh thứ tôi rất hoang mang. Nói tóm lại, đối tượng anh thứ tôi thương nhớ chính là vị hôn thê ngày trước của tôi, Ebisugawa Kaisei.

Anh thứ lập đi lập lại rằng mình muốn chia biệt với gia đình, rời khỏi Kyoto.

Nhưng vào ngày đó, cha cũng đã phản đối.

Đối với con Tanuki đã từng đánh lừa cả Thiên cầu như cha, trên thế gian này không có gì khiến cho ông sợ hãi. Anh thứ đã nghĩ như vậy, nhưng thực ra trên đời cha tôi sợ nhất một điều - rằng những đứa con trai của ông sẽ hóa ra xa cách hoặc là thù hận nhau. Đó là suy nghĩ chân thành của cha, người đã không may có một mối quan hệ đầy thù hận với em ruột của mình là Ebisugawa Soun. “Cha đã chia máu thành bốn phần cho các con. Vì vậy thiếu một đứa cũng không được. Dù người ta nói nhiều chuyện tởm về con đi nữa, trên đời luôn phải có sự cân bằng. Con cũng là một ‘quả cân thăng bằng’ của gia tộc Shimogamo. Với những kẻ không lý giải được điều đó, con không việc gì phải nghe họ nói bậy. Con không được lìa xa anh em của mình.”

“Nhưng cha ời.”

Anh thứ nói. “Chẳng lẽ điều đó có nghĩa là con chỉ có thể chịu đựng thế này mãi mãi hay sao?”

Cha tôi nghĩ ngợi một lúc. “Để cha thử làm gì xem sao.” Cha nói. “Cha cũng không biết có giải quyết được thuận lợi hay không, nhưng trước hết con cứ để cho cha lo liệu. Con cứ kiên nhẫn đã nhé.”

Thế rồi cha và anh thứ tôi như đã quên hết lo lắng, tiếp tục uống rượu say sưa.

Chẳng mấy chốc đêm đã về khuya, anh thứ và cha ngà ngà say ra khỏi

quán rượu. Khi họ vừa hát những bài ca ngốc nghếch vừa đi bộ trên đường phố, cha tôi ra lệnh cho anh thứ: “Làm cái đó đi!”

Anh tôi hóa thân thành “đoàn tàu điện Eizan giả” đã làm chấn động đất Lạc Trung thời bấy giờ, để cha cười lên rồi chạy vòng quanh khu Shijo. Anh thứ tôi xé gió chạy băng băng, làm những người say rượu đang dạo chơi vờ vập trên đường phố ban đêm kinh hoảng, chơi khăm cả cảnh sát. Cha tôi hóa thân thành Hotei, đứng ở mũi đoàn tàu, vừa rung rinh cái bụng vừa cười. Cái đó là trò chơi họ yêu thích và đã làm rất nhiều lần, nhưng đêm ấy là lần cuối cùng anh tôi sử dụng lột hóa thân đoàn tàu Eizan giả sở trường. Cơn gió lạnh tháng Mười hai thổi qua cơ thể đang nóng phùng phùng vì rượu, ánh sáng của đường phố ban đêm hắt lên cơ thể mình lấp lánh, cảm giác thoải mái khi chạy nhanh hết mức có thể, và cả cha chúng tôi đang cười lớn khoái chí hết lòng hết dạ - đó là những gì anh thứ tôi còn nhớ được. Tuy nhiên, sau tất cả những mảnh vụn rời rạc lấp lánh hiện ra giữa đêm khuya đó, ký ức của anh thứ tôi bị gián đoạn.

Ngày tiếp theo, anh mở mắt ra ở rừng thiêng Tadasu. Anh bị khó chịu kinh khủng sau một đêm uống rượu, đến nỗi không cử động được thân thể. Anh cũng chẳng nghĩ gì đến cha nữa, cứ nằm rên rỉ trong ổ cho tới khi mặt trời lặn. Anh thứ tôi chỉ biết chuyện cha đã không trở về vào tối hôm ấy. Sau đó cha ra sao, anh cũng không biết.

Đêm đó cũng đã không trở lại.

Thế rồi ngày tiếp theo, chúng tôi được biết là đêm hôm trước Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đã tổ chức tiệc tất niên.

Khi biết được nguyên liệu của nồi lẩu đó chính là cha chúng tôi, bọn tôi đã buồn khổ khóc lóc đến thế nào, giờ không cần nói nữa, nhưng tôi không thể hình dung nổi cảm xúc của anh thứ tôi. Anh thứ tôi như đã gục

ngã. Đi đầu anh thứ tôi suy nghĩ là - do mình đã bỏ lại cha đang say mèm ở trên đường, cha mới rơi vào tay Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Vừa nghe lời tự thú của anh thứ tôi bên cạnh giếng nước của chùa Chinno, tôi chợt nhớ lại rất nhiều biểu hiện của anh thứ sau khi cha chúng tôi rời bỏ cuộc đời. Anh mất hoàn toàn năng lượng sống, đến rượu cũng không uống nữa, lắm bữa “hít thở cũng mệt quá” rồi bị mẹ ném xuống sông Kamogawa. Khi tôi vớt anh lên, lúc ấy đã trôi xuống mắc kẹt dưới chân cầu lớn Gojo, tôi nhớ rằng người anh đã mèm oặt ủ rũ. Thế rồi, sau khi đã bỏ lại những kẻ thúc giục mình là chúng tôi, anh thứ rời khỏi rừng thiêng Tadasu, bóng dáng vô cùng cô đơn.

Tôi và anh cả im lặng lắng tai nghe.

Giọng anh thứ tôi vang lên từ đáy giếng cứ dần dần nhỏ lại, trở nên rất khó nghe.

“Chính em là kẻ đã sát hại cha. Y như những gì người ta xì xào. Em là một con Tanuki vô dụng. Không chỉ chẳng giúp ích gì được, mà lại còn gây tổn thất không thể vãn hồi. Làm sao em có thể thú thật khi mọi người đang đau lòng chứ? Nhưng em cũng không thể cứ phô bày mặt bình thản ra mà sống giữa gia đình. Vì vậy em đã đè nén mọi việc ở trong lòng, hóa thành con ếch ở dưới đáy giếng. Em thôi không làm Tanuki nữa.”

Chẳng mấy chốc chúng tôi nghe thấy tiếng anh thứ òa khóc.

“Em không có mặt mũi nào gặp mẹ nữa. Em đã đánh mất tư cách làm con trai của mẹ rồi.”

ooo

Trên đường về, anh cả tôi chẳng nói gì, chỉ nhìn ngắm ánh đèn thành phố.

Khi đến Demachi-yanagi, chúng tôi mới chợt nhớ ra là đã bỏ lại sư phụ Akadama ở nhà tắm công cộng. “Phải quay về đón sư phụ thôi.” Anh cả tôi vừa dụi mắt vừa mệt mỏi nói.

“Thôi, anh cứ về trước đi. Để em lo cho.”

Tôi để anh xuống gần Demachi-yanagi, rồi ngồi xe kéo tự động tiến đến nhà tắm công cộng.

Vì đã về đêm, phòng tắm công cộng treo rèm trở nên cực kỳ đông đúc, tiếng ồn ào ở ngoài đường phố cũng nghe thấy. Tôi vén rèm lên, cúi đầu chào bà cô ở quầy tính tiền rồi bước vào. Trong phòng thay đồ đủ các vị khách từ học sinh tới các cụ già ồn ào rộn rã. Mùi mồ hôi, mùi khói thuốc và mùi hơi nước tràn ngập, đúng là nồng nặc mùi của Con người.

Giữa tiếng nói chuyện ồn ào như bong bóng nước phập phồng ấy, sư phụ Akadama mặt khó dăm dăm ngồi trên ghế mát xa, nhìn chằm chằm trần nhà chấn song. Cứ như thể mỗi ô chấn song đều có dán ảnh chân dung của đám Kurama đáng ghét vậy. Tay trái sư phụ cầm một gói kakipi*, tay phải cầm một lon bia. Cái quạt lớn treo trên tường đang quay vù vù, thổi mái tóc bạc trắng của sư phụ tán loạn. Trông sư phụ như một con yêu quái đáng sợ nào đó, nên những vị khách ra vào phòng thay đồ đều co cụm không dám lại gần. Chỉ nhìn dáng vẻ này, thì biết sư phụ vẫn còn sót lại chút ít uy nghiêm của Thiên cầu.

Tôi quỳ xuống dịch lại gần cái ghế mát xa, sư phụ liếc quát lớn. “Mày bỏ mặc sư phụ của mày thế à!” Sư phụ nói. “Mày định bảo tao đi bộ về một mình hả?”

“Con vô cùng xin lỗi.”

Tôi kéo sư phụ đang phản đối với những lời nặng nề ra khỏi phòng tắm công cộng, rồi đẩy sư phụ lên xe kéo.

Chiếc xe kéo đi chầm chậm trên con phố đêm dài, tôi đi bộ bên cạnh. Sư phụ choàng một cái áo khoác chần bông nhìn phồng phồng như trẻ con. Khi tôi khen ngợi cái áo bông ấy, sư phụ nói “Mày ghen tị lắm hả? Đây là lễ vật Kaisei dâng lên đấy.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Khi mày bỏ tao lại mà chạy tới Osaka, Kaisei cũng thường hay tới thăm tao. Thế rồi con bé nói trời sắp chuyển lạnh, nên đưa cho tao cái này. Tuy độc mồm độc miệng, nhưng nó rất biết quan tâm.”

“Dù là Tanuki hay Con người, chỉ cần là giống cái sư phụ đâu sẽ nuông chiều hết nhỉ?”

“Ồn ào.”

Sư phụ nói. “... Ngoài những chuyện như thế, tao còn có gì khác để vui đâu.”

Chúng tôi đều im lặng, tiếp tục bước đi.

Con đường Teramachi càng lúc càng tối tăm cô đơn, tạo cảm giác như không biết nó sẽ kéo dài đến tận nơi nào. Những ngôi sao nhấp nháy vui vẻ trên bầu trời. Tôi vẫn trầm mặc cất bước, thở ra khói trắng bay bay. Vào buổi sáng ấy trong rừng thiêng Tadasu, giữa những hàng cây yên lặng như tờ, cha tôi cũng thổi phù phù khói trắng. Trong đầu tôi chợt hiện lên tiếng con suối nhỏ chảy râm rì trong buổi sáng ấy và dáng điệu của cha khịt khịt mũi ngửi mùi hương của mùa đông. Vì không thể nhớ rõ ràng được khung cảnh ấy, tôi cảm thấy buồn rầu. Càng nhớ lại, tôi càng cảm thấy đó lại là một chuyện không thể cứu vãn được. Ngay tận bây giờ, tôi cũng không thể tin được mình đã chẳng cảm thấy gì, nên ngay người ra dừng bước trên con đường.

“Yasaburo này.”

Sư phụ nói. “Chuyện gì thế? Tại sao mày lại im lặng kỳ quái như vậy?”

“Con đang nghĩ về cha đấy mà.”

“Sữa hả? Có liên quan gì chứ?”

“Sư phụ, không phải sữa, mà là cha*.”

“Vậy à? Không phải sữa, mà là cha à?”

Sư phụ thở hắt ra. “Soichiro thì làm sao chứ. Những người đã rời khỏi thế giới này, có lẽ tưởng nhớ nhưng bao nhiêu thì cũng có ích gì đâu. Mày thật là thẳng ngực.”

“Mới lúc nãy thôi, chúng con vừa biết người cuối cùng gặp cha là anh Yajiro của con. Chuyện này con đã chẳng hề biết gì cả. Hình như cha đã cùng anh ấy uống rượu, sau đó say mèm, rồi rơi vào tay Con người.”

“Chỗ y rơi vào là nơi lâu cơ mà.”

“Thì đúng vậy.”

“Nhưng chỉ cần còn sống, thì dù là Thiên cầu hay Tanuki, ai mà chẳng phải rơi xuống. Kể cả Thiên cầu bay lượn tự do tự tại trên bầu trời, rốt cuộc cũng rơi xuống mái nhà người ta đấy thôi. Thế giới này vốn chẳng vui thú gì như thế đấy. Chỗ Tanuki rơi xuống là nơi lâu, có gì lạ lùng đâu. Soichiro đã không nhìn lẫn về chỗ rơi của mình.”

“Chuyện đó tới con cũng biết!”

Tôi xẵng giọng nói.

Sư phụ có vẻ cáu kỉnh, im bật, một lúc sau lại nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Người cuối cùng gặp Soichiro không phải là Yajiro đâu.”

Cái đêm cha tôi hóa thành n ồi lẩu, sư phụ Akadama đang ở quán rượu tại phố vòm Teramachi, một mình uống rượu. Sư phụ đang sốt ruột vì Benten mãi không thấy về, nghĩ biết đâu cô ấy sẽ xuất hiện nên mới lờn vờn ở những chỗ uống rượu mà cô yêu thích. Dĩ nhiên, sư phụ Akadama không hề biết lúc ấy Benten đang ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, quây qu ần bên n ồi lẩu nấu từ cha tôi.

Người ta nói rằng đầu tất cả Tanuki đang sinh sống ở Kyoto tổ chức đại hội ở Akegarasu thì cũng không kín chỗ được. Lý do là vì cái quán rượu dưới tầng hầm đó cứ kéo dài mãi vào bên trong, chưa có ai đi đến được điểm tận cùng. Càng vào sâu trong tiệm thì lại càng chật hẹp, chẳng mấy chốc đã hẹp như một hành lang tăm tối. Ở sát tường xếp san sát những cái ghế bọc nhung và bàn gỗ, từ trên trần nhà những ngọn đèn tỏa xuống ánh sáng mờ nhạt. Ở đó lúc nào cũng lạnh, quanh năm đều phải dùng lò sưởi. Có lời đồn đại rất nổi tiếng rằng phía sâu bên trong là lối thông đến địa ngục.

Trong quán, những Tanuki biến hình thành người và Con người thật trộn lẫn vào nhau ồn ào náo động, nên sư phụ Akadama cần bình rượu dịch chuyển càng lúc càng sâu vào bên trong. Không có Benten ở cạnh bên sư phụ đã rất bức bối, không kiên nhẫn chịu đựng nổi tiếng ồn ào của đám Con người đang chè chén, không khéo sẽ thổi bay họ đi bằng gió lốc Thiên cầu mất.

Sư phụ ng ồi ở một chỗ rất sâu bên trong quán, giữ ấm bên lò sưởi, uống rượu một mình.

Những tiếng ồn ào của quán rượu đã không còn vọng vào đây nữa. Ở đâu đó từ bên trong có thể nghe tiếng bàn ghế bị xô đẩy, và một âm thanh ồn ào kỳ quái giống như tiếng nhạc trong lễ hội. Âm sắc đó, sư phụ có

cảm giác rằng đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi. Sư phụ nói “Nghe giống như trong lễ tắm đầu lòng vậy.” Nhưng dù sư phụ có nói cho tôi nghe mấy chuyện ở thời xưa lắc xưa lơ như vậy, tôi cũng có hiểu đâu. Hơn nữa Tanuki làm gì có lễ tắm đầu lòng.

Sư phụ đang nghĩ về Benten. Thời đó Benten thường ra ngoài mà không nói gì với sư phụ, hình như bắt đầu giao du với những người sư phụ không biết. Nghe được chuyện cô ấy hình như đã lên tàu điện Eizan mà đi về hướng núi Kurama, sư phụ lo lắng rằng chẳng biết Benten có bị lũ Thiên cầu Kurama phỉnh phờ hay không.

Khi sư phụ đang uống rượu giữa lúc lòng dạ không yên, trên sàn nhà tắm tối chợt có một quả banh lông đến gần. Khi sư phụ đưa mắt nhìn và buột miệng “Ôi chà”, thì con Tanuki với đôi mắt lấp lánh bởi ánh đèn trên trần cũng ngẩng xuống nhìn lên ông ấy. Bộ lông óng ánh của nó đang rung rung, có lẽ là do hành lang lạnh lẽo, sư phụ nghĩ vậy.

“Ôi chà ôi chà, sư phụ đấy sao? Chào buổi tối ạ.” Con Tanuki nói.

“Soichiro đấy à?”

Sư phụ bật cười. “Ở đây lạnh quá nhỉ? Thế nào, uống một chút không?”

“Sư phụ đã có lời, thì tôi cũng xin tuân lệnh.”

Cha tôi leo lên cái ghế ở bên kia bàn, rồi trèo lên bàn. Hai cái tay huơ huơ. Sư phụ Akadama cảm thấy hết sức kỳ quái khi cha tôi cố ý ở trong hình dạng bất tiện đó mà không biến thân. Khi sư phụ hỏi tại sao, cha tôi nói. “Bởi vì giờ tôi không còn có thể biến thân nữa rồi.” Sư phụ Akadama rót rượu vào ly thủy tinh rồi đẩy sang cho cha tôi. Cha tôi vừa ôm ly rượu một cách vụng về, vừa liếm liếm rượu. Một lúc sau cha đưa tay lau miệng, “Đây là ly rượu cuối cùng của tôi.” Cha nói. “Cảm ơn sư phụ rất nhiều.”

Sư phụ nhìn chăm chăm cha tôi đang ng ẫ trên bàn.

“Soichiro à. Người... chết r ẫ sao?” Sư phụ hỏi.

“Rất tiếc là như vậy, lúc này tôi vừa mới bị nấu trong n ẫ lâu.”

Sư phụ c ần lấy ly rượu có chỗ rượu cha tôi uống còn thừa, r ẫ một hơi nốc cạn sạch. “Thật là, người lại làm mấy chuyện ngu xuẩn r ẫ!”

“Có thể nói như thế thật. Đây là con đường r ẫ ai cũng phải đi thôi.”

“Bởi vậy ta đã bảo người nhiều lần r ẫ. Phải biết tiết chế mấy chuyện chơi bời đi.”

“Dẫu sao thì tôi cũng là Tanuki mà, cũng đành phải như thế thôi. Đây cũng là do dòng máu ngốc nghếch của tôi mà ra.”

Sau đó cha tôi nói rất nhiều chuyện.

Những chuyện ngày xưa khi cha tôi còn nhỏ đến học tập ở chỗ sư phụ Akadama. Chuyện sau này khi cha và em trai Ebisugawa Soun của mình nảy sinh bất hòa, bị sư phụ la mắng. Chuyện cha gặp gỡ mẹ cũng nhờ sư phụ giúp đỡ. Chuyện trừng phạt đám Thiên cầu Kurama. Chuyện bốn đứa con của mình đứa nào cũng tiếp tục đến chỗ sư phụ học tập. Đặc biệt là cha muốn sư phụ để mắt trông nom đứa con trai thứ ba, Yasaburo.

“Sư phụ, nhờ người để ý chăm sóc cho thằng bé ấy.”

“Cái thằng ấy là đứa quanh quẹo. Chuyện ngu ngốc thì cũng giống người vậy thôi. Nhưng thằng đó nó có ngu ngốc quá mức hay không?”

“Quả thực nó ngốc hết như tôi vậy... Nhưng tôi cũng nhìn trước được việc đó. Tôi biết nó hẳn sẽ gây phiền toái nhiều cho sư phụ, nhưng làm ơn giúp tôi, có được không ạ? Một ngày nào đó, tôi nghĩ nó nhất định sẽ giúp ích cho sư phụ.”

“Ừm.”

Thế rồi cha tôi nhảy từ trên bàn xuống. “Thôi tôi cũng phải lên đường bây giờ đây.” Ông nói.

“Soichiro à.” Sư phụ đột ngột lên tiếng.

“Ta rất tiếc khi phải từ biệt với người. Chuyện này chúng ta chỉ nói với nhau thôi đấy nhé.”

“Nghe được những lời đó tôi rất vui. Có thể mang theo làm quà lưu niệm đến cõi âm rồi.”

Cha tôi cười khanh khách, bộ lông rung rinh.

Cha tôi nhõm người đứng lên, đưa bàn tay lông lá về phía sư phụ Akadama. Sư phụ khom người, nắm lấy bàn tay ấy. Sau khi cái nắm tay từ biệt đã kết thúc, cha tôi vươn thẳng lưng dậy, nói: “Vây thưa sư phụ...”

“Tôi, Shimogamo Soichiro, xin được đi trước một bước. Dù có gặp nhiều chuyện phiền phức, nhưng tôi đã sống một cuộc đời vui vẻ. Tôi xin chân thành cảm tạ tấm thịnh tình của ngài Nyoigadake Yakushibo suốt bấy lâu nay.”

Sư phụ Akadama dõi mắt trông theo cha tôi đang chạy dọc hành lang dài kéo đến tận thế giới bên kia. Cứ tiến theo hành lang tăm tối đó, dần dà bộ lông óng ánh của cha cũng không thể thấy được nữa. Sư phụ ngẩng trở lại một mình uống rượu, chẳng mấy chốc lại nghe thấy âm thanh kỳ dị lúc nãy vang vọng. Đó là âm thanh của sự chia ly.

“Đến cuối cùng vẫn là một thằng ngốc.” Sư phụ nói. “Người sinh ra làm Tanuki quả là một điều đáng tiếc.”

Cứ như thế, cha tôi đã rời đi.

Tôi đưa sư phụ về đến tận căn hộ ở mặt sau phố mua sắm Demachi, rồi thò từ trong phòng sư phụ một chai rượu vang ngọt Akadama.

Tôi dừng xe ở quanh cầu Demachi, bước xuống tam giác sông Kamogawa*. Bầu trời trong veo đẹp đẽ. Ánh sáng hắt từ phố phường phản xạ lại khiến dòng sông Kamogawa và Takanogawa chảy từ phía Bắc ánh lên màu sáng bạc mờ ảo. Vì đêm lạnh giá nên không có bóng người. Tôi ngồi ở đầu mũi của tam giác sông uống rượu. Rượu vào khiến đầu tôi tê dại, tôi gục cái đầu đang quay mòng mòng xuống, lầm bầm “Anh ơi”, “Cha ơi”. Những cơn gió lạnh lòng vẫn thổi.

Chẳng mấy chốc, không chịu đựng nổi cái lạnh nữa, tôi trở về rừng thiêng Tadasu.

Tôi đi qua con đường dẫn vào đền nằm len lỏi giữa những hàng cây rậm rạp, từ phía trong đền có thể nhìn thấy ánh sáng. Trong ánh sáng đó lơ mờ bóng mẹ tôi và em tôi đang ngồi với vẻ lo lắng. Khi nhìn thấy bóng tôi, họ đưa bàn tay nhỏ bé lên. Mẹ tôi đưa tay ra vậy như muốn bảo tôi đến đây nhanh lên. Khi tôi xuống xe, mẹ nói với vẻ chán chường. “Có chuyện gì xảy ra rồi à? Yaichiro về nhà mà cái mặt trông phát khiếp. Nhưng nó chẳng nói gì cả.”

“Bọn con đến chỗ anh Yajiro đó mà.”

“Thế rồi sao? Máy đưa cãi nhau à?”

Tôi không nói gì cả, tiến sâu vào trong hàng cây.

Tôi đã trở lại hình dạng Tanuki, đạp chân trên lá khô. Mẹ và em trai tôi cũng đi theo.

Ở giữa ổ nằm là anh cả đang cuộn tròn lại, nằm yên không cựa cựa. Hình như anh chưa ngủ. Khi tôi đến gần, có thể ngửi thấy quanh ổ nằm là

mùi nước mắt của anh cả. “Anh ời.” Dù tôi cất tiếng gọi, nhưng cũng không biết nên nói câu tiếp theo thế nào. Anh tôi vẫn cuộn người lại quay lưng về phía tôi như thế, nhưng có vẻ nghe được tiếng tôi. “Mẹ đang lo lắng lắm đấy.” Tôi nói. “Anh hãy nói gì đi.”

Cuối cùng anh tôi cũng cựa người, thở hắt ra. “Mẹ ời.” Anh tôi thì thào.

Mẹ tôi nói “Có chuyện gì vậy?”, rồi bước đến gần bên anh tôi. “Con sao rồi?”

“Mẹ đã biết rồi sao?”

“Biết chuyện gì cơ?”

“Lý do Yajiro nhốt mình dưới đáy giếng ấy.”

Cái mũi ẩm ướt sáng lấp lánh, mẹ nhìn lên tôi. Tôi không nói gì, chỉ gật đầu. Mẹ tôi lại đưa mắt nhìn anh cả, suy nghĩ gì đó trong một lúc. Biểu cảm của mẹ vẫn tĩnh lặng như nước hồ. Tôi nghĩ, à à, hẳn là mẹ cũng đã biết rồi.

“Thằng bé là con của mẹ mà. Nếu mẹ không biết thì tội nghiệp cho nó quá.”

Mẹ tôi nói.

Bộ lông của anh cả run rẩy, anh không trả lời.

Mẹ tôi tiến gần đến bên anh cả, nhỏ giọng nói. “Này Yaichiro, mẹ xin con có được không, đừng trách thằng bé nữa.”

Giọng nói dịu dàng của mẹ thấm vào bóng đêm của cánh rừng đang lạnh dần, cũng thấm vào lòng ngực của tôi và em trai. Em tôi áp mũi vào người tôi, tôi chợt thấy người ấm lên như có túi chườm nóng áp vào. Tôi và em trai đều không nói gì, yên lặng lắng nghe lời của mẹ.

“Mẹ đã luôn biết. Mẹ luôn biết rõ những chuyện về thằng *bé*.” Mẹ tôi lặp lại. “Con là anh mà, xin hãy hiểu cảm xúc của nó một chút.”

“Con hiểu mà mẹ ời. Nó là em trai của con. Đến con cũng hiểu mà.”

Anh cả vẫn cuộn tròn lại mà nói. “Chính vì con hiểu, nên mới đau đớn đến thế này.”

Chương sáu

Âm mưu của Ebisugawa Soun

Sau khi cha tôi mất đi, những con Tanuki sống ở Kyoto đã gọi mấy anh em sống trong rừng thiêng Tadasu chúng tôi là “bọn ngốc không thể kế thừa dòng máu của người cha vĩ đại”. Mấy lời nói xấu của đám Tanuki nhiều chuyện đó cũng có chỗ trúng tâm điểm. Tuy nhiên chuyện họ nói như thế dòng máu của cha tôi đã bốc hơi đi đâu mất rồi lúc nào cũng làm tôi thấy khó chịu. Đã là Tanuki thì ai ai cũng ít nhiều ngốc nghếch mà. Nếu nói như thế, thì sự ngốc nghếch chính là bằng cứ chứng minh chúng tôi kế thừa dòng máu của cha chứ đâu. Cha sau khi đã đạt đến đỉnh cao của giới Tanuki, cũng đã “ngốc nghếch” một cách cao độ đến nỗi hóa thành n ữ lâu cơ mà.

Sau đó mẹ thuyết giáo chúng tôi như sau: “Cha các con là một Tanuki tuyệt vời, nên có thể thông dong cười mà trở thành một n ữ lâu ngon lành tuyệt diệu. Các con cũng phải trở thành một Tanuki như thế nhé.” Tuy nhiên, mẹ cũng nói “Nhưng đừng có làm thật đấy.”

Dồn hết sức vào sự ngốc nghếch để đạt tới đỉnh cao. Chúng tôi tự hào với chuyện như vậy. Kẻ trông theo mấy thằng ngốc nhảy múa thì cũng là thằng ngốc, nếu đã cùng ngốc nghếch như nhau tại sao lại không nhảy múa đi chứ, vì vậy chúng tôi nhảy múa hăng say hết sức có thể*.

Việc trong người chúng tôi nhất định đang chảy “dòng máu ngốc nghếch” đó, chúng tôi không thấy xấu hổ dù chỉ một lần. Chúng tôi có thể nếm trải niềm vui hay nỗi buồn khi đi qua thế giới yên bình này, tất cả là do dòng máu ngốc nghếch đó mang lại. Cha của chúng tôi, cha của cha

chúng tôi, thế rồi cha của cha của chúng tôi nữa, những Tanuki của dòng dõi Shimogamo đời đời đều bị dòng máu ngốc nghếch ấy thôi thúc, lúc thì hóa thân thành người, lúc thì chơi khăm Thiên cầu, lúc thì trượt ngã rơi xuống nãi lâu sắt đang sôi. Điêu đó chẳng có gì đáng xấu hổ, thậm chí còn đáng tự hào.

Mặc dù có lúc chúng tôi phải rơi nước mắt, nhưng dù thế vẫn rất kiêu hãnh, hãy hiểu rằng đó là thể diện của anh em chúng tôi đi.

ooo

Mùa đông ngày qua ngày lại càng khắc nghiệt, những chiếc lá vàng rơi trên đường lao xao bay lượn từ Đông sang Tây.

Ngày chọn ra thống lĩnh tiếp theo của giới Tanuki đã kề ngay sát mũi. Anh cả tôi đi vòng vòng chào hỏi những vị có thực quyền, diễn thuyết ở những hội kín bí mật dưới tầng hầm đáng ngờ (mấy thứ đại loại như “hội nói xấu sau lưng Ebisugawa Soun” ấy), bận rộn tới mắt tới mũi với những thứ nghi thức truyền thống đã được nhào nặn nên một cách phức tạp và bí ẩn của giới Tanuki, có vẻ đến thời gian ngủ cũng không có.

Kẻ thù không đội trời chung của anh là ông chú Ebisugawa Soun nhà chúng tôi. Ebisugawa nắm trong tay khí thế của kẻ đứng đầu công xưởng sản xuất rượu Denki Bran giả, nên cũng có rất nhiều Tanuki bị mùi hương của loại rượu được chế tạo bí mật này dẫn dắt mà tung hô Soun. Tuy nhiên ngay cả những Tanuki say xỉn đó cũng lại kháo nhau: “Lỡ như Soun trở thành thống lĩnh thì chắc lão ta sẽ làm nhiều chuyện xấu, tha hồ bòn rút. Còn tệ hơn là không biết lão sẽ tư lợi đến mức nào nữa.”

Đó là điểm anh cả tôi nhắm đến. Anh cả tôi rất cương trực nên sẽ

không màng tới chuyện tư lợi đâu, ngược lại còn thấy đó là điều đáng kính tởm nữa.

Gojo, Nanzenji, Gion, Kitayama, Tanukidani Fudo, Yoshidayama, từ góc độ nào nhìn vào, anh cả và Soun cũng một chín một mười. Người tổng hợp những ý kiến đó là những vị trưởng lão tổ chức bữa cỗ ở Oto, là những ông cụ nhìn vào không thể phân biệt với những cục lông dính vào nệm futon.

Mùa đông năm ấy, có hai chuyện mà mỗi khi có ba con Tanuki túm tụm thì lại được lôi ra bàn tán.

Một là chuyện bữa cỗ thống lĩnh. Hai là n ồi lẩu Tanuki của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Người ta thường nói ba con thú chụm lại thì cũng như trí tuệ của Văn Thù*, nhưng khi chủ đề chuyển về sự bạo ngược của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, chẳng ai nảy ra chút trí tuệ nào. Đối với giới Tanuki ở đất Lạc Trung mà nói, “n ồi lẩu Tanuki” đó được coi như thiên tai định kỳ chấn động giới Tanuki vào mỗi dịp cuối năm vậy. Điều đó rõ là sai rành rành, nguyên hình của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu chẳng là gì khác ngoài nhân họa, nhưng đám Tanuki vẫn lơ mơ không ngộ ra được.

“Con người ăn Tanuki thì có gì sai trái đâu.”

Trước đây anh thứ tôi đã từng phát biểu như thế.

Tôi nghĩ anh nói vậy có ý là người ta phải tuân theo đạo lý của trời. Nhưng những con Tanuki đang bò lổm ngổm trên đường phố Kyoto hiện đại, vừa giấu cái đuôi đi vừa sinh sống ẩn nấp, thì chắc chẳng nghĩ gì đến mấy thứ như đạo lý của trời đâu.

Nói tóm lại, là vì mọi người đều gốc gác nghịch thôi.

Lần nào cũng vậy, khi những ngày cuối năm đến, giới Tanuki ở đất Lạc Trung cũng vừa coi nhẹ đi đầu đó, đùa cợt “Chắc là năm nay tôi sẽ bị ăn mất thôi” vừa tiếp tục sống. Khi có ai đó bị ăn thịt, họ cũng sẽ run rẩy bộ lông và khóc lóc, nhưng sau đó lại quên phéng đi mất. Năm nào cũng thế sự việc đó cứ lặp đi lặp lại. Thật là phát huy bản tính lười nhác sẵn có đến cao độ mà né tránh nhìn thẳng vào mỗi nhân họa đang ở trước mắt. Bởi vì vậy, họ sợ hãi đến mức chỉ cần nghe đến cái tên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu thôi thì ít có con Tanuki nào vẫn bình thản duy trì được lớp hóa thân. Cứ thử *đứng ở một* góc đường mà hét lên “Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đến kìa” mà xem, đám Tanuki chắc hẳn sẽ hoảng sợ co rúm lại rồi lăn ra giả bộ chết kiểu Tanuki không thừa một con.

Có thể nói là còn xa lắm mới đạt tới cảnh giới giác ngộ đạo lý của trời mà chấp nhận vận mệnh.

Nếu nói như thế thì tôi cũng chẳng có gì khác biệt cả.

ooo

Nhưng cứ tiếp tục chủ nghĩa không chống cự như vậy, tôi dần trở nên chán ngấy. Trở ra một ít công phu thì vẫn tốt hơn chứ.

Tôi nghĩ ra ý *tưởng đi* dò xét động thái của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu xem sao.

Mẹ tôi tỏ ra rất lo lắng, anh cả thì bảo: “Thôi làm mấy chuyện thừa thãi đó đi.” Em trai tôi cũng rất hoảng sợ.

“Con định tới chỗ ông Yodogawa dò hỏi chuyện đó xem sao.”

“Liệu có ổn không?”

“À, lần trước con thử xâm nhập vào bọn họ rồi, hóa ra lại an bình ngoài dự tính.”

Tôi dùng lột hóa thân thứ mười tám, một sinh viên đại học lười thôi.

Ở khu vực xung quanh Hyakumanben*, nếu có một học sinh đại học nhếch nhác đi lang thang thì cũng chẳng ai chú ý mấy đâu.

Tôi đi bộ ra khỏi rừng thiêng Tadasu băng qua sông Takanogawa. Nhắm hướng Hyakumanben, tôi nhờ cây vào cái tấm danh thiếp nhàu nhĩ đã nhận được từ giáo sư Yodogawa mà tiếp tục bước đi. Phòng nghiên cứu của giáo sư có vẻ nằm trong khoa Nông học. Tôi băng qua cánh cổng của cơ sở phía Bắc, thấy vô số lá ngân hạnh đang nhảy múa trong cơn gió lạnh rồi nhuộm mặt đường thành một màu vàng rực. Cả người tôi cũng run lên bần bật. Trong sân trường đại học khi những tiết học cuối cùng trong năm cũng đã kết thúc, số lượng học sinh đi qua lại cũng giảm, tạo cảm giác thật ảm đạm.

Phòng nghiên cứu của giáo sư Yodogawa nằm ở một góc trên tầng ba của tòa nhà khoa Nông học.

Tôi gõ cửa rồi bước vào, thấy đó là một căn phòng rộng có sắp những cái bàn gỗ sát tường, ở trung tâm là một cái bàn màu trà có đặt ấm đun bằng điện. Ở quanh cái bàn ấy, một sinh viên nam mặc áo thí nghiệm trắng đang vừa say sưa nói chuyện gì đó với giáo sư Yodogawa vừa nhấm nháp một lát cắt tròn của thân cây gỗ. Thật không hổ danh phòng nghiên cứu của người có ý chí ăn uống mạnh mẽ như giáo sư Yodogawa, món ăn vặt lúc ba giờ lại là lát cắt tròn của thân cây gỗ! Tôi cảm phục nghĩ vậy, nhưng nhìn kỹ lại thì hóa ra đó là mấy lát bánh baumkuchen* không lẽ đến độ không thể định nghĩa là đồ ăn vặt được.

“Ý tưởng thú vị đấy, Suzuki.”

Giáo sư vừa nhai bánh nhồm nhoàm vừa nói. “Nhưng chẳng giúp ích gì trong thực tế được nhỉ?”

“Đúng vậy đấy ạ. Chẳng giúp ích gì được hết. Chỉ cần thú vị thôi là được rồi, cuộc đời vậy mới vui vẻ chứ, thật đấy.”

Hai người đó nói vậy rồi bật cười.

Khi tôi cất tiếng, cả hai người đều quay lại nhìn. Vị giáo sư đang nhồi bánh baumkuchen vào miệng mặt sáng lên nói “Ồ ờ” Nuốt một miếng bánh thật lớn, ông ta tiếp tục: “Ồ kìa, là cậu đấy à!”

“Tôi mang ảnh chụp hôm trước đến đây ạ...”

“Ảnh à, có chụp ảnh lúc đó sao?”

“Ở trên sân thượng tòa nhà nọ ấy.”

“À! À! Thật là quý hóa quá! Bức ảnh chụp chung với cô ấy, thật quý hóa!”

Anh sinh viên làm một bản mặt quái dị. “Bức ảnh chụp chung hai người sao, giáo sư? Thầy đang chơi đùa với ngọn lửa người lớn đấy à? Là đàn dúi tình ái sao?”

“Đàn dúi tình ái cái gì chứ, Suzuki! Thầy đâu có đùa với lửa liếc gì đâu.”

“Được rồi được rồi. Em không có hứng chõ mũi vào cuộc sống riêng tư của giáo sư đâu. Bây giờ em xin phép đi làm mấy thứ chẳng có ích lợi thực tế gì đây.”

Cậu sinh viên vội vã đứng dậy, nhồi nhét mấy mảnh vụn bánh baumkuchen vào miệng. “Phòng nghiên cứu sắp sửa đón năm mới rồi.”

Nói thế rồi Suzuki ra ngoài.

Tôi đưa ra tấm ảnh nọ.

Đó là album ảnh kỷ niệm đêm mùa thu ấy, sau khi ra khỏi Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, Benten, vị giáo sư và tôi, ba người đã dạo chơi trên bầu trời phố Teramachi về đêm. Bức ảnh chụp giáo sư Yadogawa đang tươi cười hết cỡ cùng với Benten trên mặt hiện nụ cười lấy lệ, đứng bên cạnh cây phong lá đỏ mọc trên một sân thượng, đến cả tôi cũng thấy tự mãn là một bức ảnh chụp rất tốt. Đó là bởi vì khi làm việc ở tiệm máy ảnh cũ của ông Iwayasan Kinkobo, tôi chẳng hề lơ là việc trau dồi kỹ năng chụp ảnh.

Vị giáo sư cười nói hớn hở như thiếu nữ, mắt ngời sáng.

“Đẹp quá! Lá phong đỏ cũng rất đẹp, nhưng Benten còn đẹp hơn! Thật là y như tiên nữ.”

Sau khi đã cùng trò chuyện về những kỷ niệm của đêm ấy cùng với vẻ đẹp của Benten, tôi mới hỏi: “Chuyện chuẩn bị cho n ăi lâu Tanuki năm nay thế nào rồi ạ?”

Vị giáo sư nhún mày, lắc đầu. “Chuyện đó hả, không xuôi chèo mát mái được.” Nói rồi ông thở dài.

“L ần trước vẫn êm đẹp, vậy mà... Nếu tôi bị khai trừ khỏi hội thì phải xin lỗi cha tôi mất thôi.”

Những thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu thay phiên nhau nhận trách nhiệm chuẩn bị cho n ăi lâu đêm tất niên. Thật ra dù nói là “nhận trách nhiệm chuẩn bị” nhưng chẳng phải là đứng bếp đâu, cơ bản chuyện đó có nghĩa là tìm được một con Tanuki ngon lành làm nguyên liệu. Con số thành viên bị giới hạn ở bảy người, nên cứ bảy năm một lần, mỗi thành viên phải vắt hết trí tuệ ra tìm mọi cách để kiếm được một con Tanuki. Nếu mấy thành viên trong hội mà ngốc nghếch thì đám Tanuki ở Lạc Trung đã được an ổn rồi, đáng tiếc rằng họ đều rất khéo léo khôn ngoan. Theo như tôi được biết thì từ trước đến nay chưa có lần nào mà Câu lạc bộ

ngày thứ Sáu không thể ăn lẩu Tanuki vào ngày tất niên cả. Thế rồi năm nay trách nhiệm tìm bắt một con Tanuki đáng thương là do giáo sư Yodogawa đảm nhiệm.

“Ăn thịt Tanuki chẳng văn minh tí nào. Mọi người nên bỏ đi thì hơn.”

“Như thế thì không được.”

“Chẳng phải giáo sư rất thích Tanuki đấy sao? Việc gì phải cố ý ăn thứ đáng yêu đến vậy chứ.”

“Tôi nói rồi mà, tôi yêu thích chúng đến muốn ăn thịt chúng luôn.”

“Giáo sư không thấy đau lòng sao?”

“Dù có đau lòng đi chẳng nữa, tôi vẫn cứ ăn. Ăn có nghĩa là yêu mà.”

“Chà, vậy nếu thế này thì sao? Ví dụ như đó là con Tanuki mà ngày xưa giáo sư đã cứu mạng. Con Tanuki đáng yêu đã quay lại nhìn giáo sư không biết bao nhiêu lần khi trở về núi ấy. Ví dụ như con Tanuki đó bị mang đi nấu lẩu, giáo sư có ăn được không?”

“Cậu nói chuyện tàn nhẫn lắm đấy. Thật là một Con người xấu xa.”

Vị giáo sư cau mặt lại. “Cái đó... khi chưa tới lúc đó, tôi không biết được!”

“Đấy, cứ thử nhìn xem. Giáo sư không phải đang nói con Tanuki kia thì ăn, con Tanuki này lại không ăn hay sao. Nếu giáo sư yêu thương mọi con Tanuki không phân biệt, thì sẽ không chấp nhận được sự bất công đó. Như thế là tiêu chuẩn kép đấy.”

“Mặc dù tôi nói chưa biết thế nào, nhưng có bảo là sẽ không ăn đâu. Chắc là tôi sẽ ăn đấy. Chuyện này cũng là do tình yêu thì thoảng không đi theo lý luận mà. Làm gì có tiêu chuẩn kép ở đâu ra cơ chứ.”

“Ngụy biện! Đó chính là ngụy biện!”

“Tôi lúc còn trẻ cũng đã là niềm hy vọng của câu lạc bộ ngựa biện*đấy. Không, nhưng đúng là vấn đề này khó mà né tránh được nhỉ?” Vị giáo sư than thở. “Mà này, tại sao cậu lại về phe ủng hộ Tanuki đến thế?”

“Giáo sư cũng vậy, tại sao phải khẳng khẳng ở lại Câu lạc bộ ngày thứ Sáu chứ? Mấy chuyện như vậy, giáo sư nên thôi đi thì hơn.”

“Cậu đừng nói bất cần như thế chứ. Cậu vẫn là sinh viên nên có thể bình thản mà thốt ra những thứ như thế, nhưng thế giới người lớn có rất nhiều sự tình chằng chéo đấy. Cuộc đời này có phải chỉ y như mắt ta nhìn thấy đâu.”

“Các hoạt động của xã hội Con người thật kỳ quái.”

“Có những thứ không biết thì tốt hơn. Cũng có những thứ không thể không biết, một ngày nào đó ta sẽ nhận ra, nếu không biết *đến* thì sẽ không vượt qua chúng được đâu.”

“Dẫu sao, tôi vẫn hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.”

“Ừ. Phải cố lên.”

Vừa nói như thế, ánh mắt vị giáo sư vừa tỏ vẻ lo lắng. Có lẽ ông sẽ thất bại trong việc tìm bắt một con Tanuki thôi.

Tôi cảm thấy thật an lòng.

ooo

Từ khu phố văn phòng của đường Karasuma vừa rẽ vào đường Rokkaku, có ngôi chùa thứ mười tám trong số ba mươi ba chùa của Saikoku*, gọi là chùa Shiunzan Choho. Nơi ấy có Lục Giác Đường vô cùng nổi tiếng,

nhưng trong sân chùa còn có một thứ nổi tiếng khác nữa. Đó là một tảng đá hình lục giác được gọi là Kaname hoặc Heso. “Heso” nghĩa là cái rốn, ý chỉ trung tâm của Kyoto, nó được gọi vậy vì truyền thuyết kể rằng khi dời đô về mảnh đất này, Thiên hoàng Kanmu đã lấy tảng đá đó làm điểm mốc mà vạch ra phố xá.

“Nói chuyện xưa lắt từ một ngàn hai trăm năm trước, thật tin không nổi.”

Những người nói như thế, sẽ còn gặp chuyện khác khó tin hơn.

Tảng đá được gọi là Heso thực sự không còn tồn tại trên thế giới này.

Nếu vậy thì hiện tại, cái tảng đá lục giác kỳ quái nằm đơn độc trong khuôn viên chùa Choho vốn là cái gì? Thật ra đó là thứ giống như tảng đá Heso mà không phải tảng đá Heso, nói cách khác chính là “đá Heso giả”, do Tanuki hóa thân thành đấy.

Đúng là vớ vẩn, chắc sẽ có nhiều người nói như thế.

Đúng là vớ vẩn, lúc còn bé tôi cũng nghĩ thế. “Chẳng phải đây chỉ là tảng đá thôi sao?” Tôi nghĩ. “Chẳng mọc lông lại trơn tuột nhẵn thín thế kia, vậy mà thật ngạo mạn.”

Đó là cái tuổi mà tôi nhạy cảm như thủy tinh, có thể giận dữ với bất cứ thứ gì.

Con Tanuki nhỏ là tôi lúc ấy rất gan dạ và được kỳ vọng nhiều ở tương lai, đã lẻn vào chùa Choho vào lúc nửa đêm, làm đủ mọi cách để chơi xấu “Ngài đá Heso”.

Tỉ như dùng lông chim công thỏ được từ mấy cửa hàng đồ cổ trên đường Teramachi mà cù lét hòn đá, đặt một đồng nước đá lớn lên hòn đá, đặt lên mấy tấm hình các em gái Tanuki đáng yêu, chìa ra một đĩa chim

nướng thơm phức. Tất cả chỉ là bộc lộ của tính hiếu kỳ đơn thuần của tôi mà thôi. Tôi đã suy tính rằng nếu như “Ngài đá Heso” quả thật là một con Tanuki, hẳn sẽ mất bình tĩnh mà để lộ cái đuôi ra thôi. Cuối cùng, vì tôi đi đến mức bày trò đùa cợt bị cấm là hun khói tảng đá Heso nên bị tóm cổ.

Trò đùa trẻ con của tôi đã khiến cho cả giới Tanuki chấn động, tôi bị các trưởng lão mắng một trận tơi bời, theo tinh thần “uốn tre từ lúc còn non”. Trong suốt bốn thế kỷ rưỡi vừa qua, nghe nói chưa hề có một con Tanuki nào bị mắng đến mức độ thế cả. Vì quá sợ hãi mà tôi nằm bẹp suốt nửa tháng.

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

Tôi ngẩng phía trước đốt lá tùng, cầm quạt giấy quạt thành phạch, chẳng mấy chốc khói đã cuốn mù mịt xung quanh tảng đá Heso, khiến nó rung động như một miếng thạch. Dường như có cái gì đó tựa lớp lông màu nâu mọc ra. Tảng đá Heso chợt trở nên mềm mại như một tấm nệm ngẩng. Tôi kêu “A!” lên rồi căng mắt cố nhìn cho rõ, nhưng ngay sau đó đã bị ai đó tung lưới bắt được, “Ngài đá Heso” sau đó ra sao, tôi cũng không quan sát được nữa.

Khi chùa Choho cuối cùng cũng chấp nhận mở cửa cho tôi, cũng là sau cú nghịch đại đó tới nửa năm, lúc đó “Ngài đá Heso” trước mặt tôi chỉ là một tảng đá bình thường.

Tôi hẳn tưởng lại chuyện xảy ra trong buổi chiều mùa hạ đó, rồi vừa quỳ rạp trên sân chùa vừa khóc mà xin tha thứ cho sự vô lễ của mình.

ooo

Bởi vì Ngài đá Heso rất vĩ đại, nên khi chức đầu lĩnh giới Tanuki thay đổi,

chúng tôi không thể không đến thăm và thông báo cho ngài. Chính vì lẽ đó mà mọi người trong giới Tanuki mới tề tựu về Lạc Giác Đường.

Cho đến giờ hẹn tôi đứng đọc tạp chí ở một tiệm tạp hóa gần đó rồi thông thả đi bộ về phía Tây đường Rokkaku. Không khí sạch sẽ của mùa đông tràn ngập phố xá, bầu trời xanh biếc trong veo. Tôi đẩy cánh cửa bước vào một tiệm cà phê nằm ở góc đường Higashitou, mẹ và anh cả tôi quay lại nhìn với vẻ mặt kỳ quái. Anh cả đang hóa thân thành cậu thiếu gia trẻ tuổi mặc trang phục truyền thống, mẹ tôi thì vẫn mang hình dáng mỹ nam theo phong cách Takarazuka.

Có lẽ đã khó chịu với việc chờ tôi đến, nên anh cả lại lôi chuyện lần lần từ xa xưa ra nói. “May mà Ngài đá Heso không tức giận.” Mặt anh cau có.

“Nhưng sau vụ đó, Ngài đá Heso cũng được mọi người trân trọng chăm sóc hơn. Mẹ nghĩ ngài ấy rất vui đấy.”

“Mẹ lại nuông chiều nó nữa rồi. Mẹ mà cứ nói thế, thằng Yasaburo nó sẽ đắc ý đấy.”

Ngài đá Heso trước lòng chim công hay cá nường đầu nhất quyết không phát ra một tiếng kêu, quả là một con Tanuki có ý chí thật kiên cường. Nếu không như thế thì chẳng thể tiếp tục hóa thân thành một tảng đá từ ngày này sang ngày khác. Tài biến hình vi diệu ấy cũng mang lại tai hại, là giới Tanuki ở đất Lạc Trung chỉ giả vờ tôn kính mà lánh xa Ngài đá Heso, nếu nói trắng ra thì coi ngài cứ như “cục đá bên đường”. Trong tình thế đó tôi lại xuất hiện, chứng minh rằng Ngài đá Heso quả thật là một con Tanuki, nên giới Tanuki mới nghĩ lại rằng: “Ngài đá Heso thật là giỏi”, vì thế lại nhiệt tình tới thăm viếng.

“Cái đó là nhờ công con đốt lá tùng hun khói ngài ấy đấy.”

Khi tôi nói vậy, anh cả lại bưng bưng giận dữ. “Bởi vậy nên cậu mới là thằng vô dụng. Đừng có nhắc lại mấy cái đó trong sân Lục Giác Đường.”

Chẳng mấy chốc, đứa em trai đáng yêu đang cố gắng học việc ở công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả đã lao vào. Anh cả bức bối nói: “Mày đến trễ quá.” Em tôi liền nói: “Em xin lỗi.” Khi tôi hỏi: “Ngày hôm nay công xưởng không được nghỉ sao?” thì em tôi phụng phịu hai má mà bức bối trả lời. “Bọn Kinkaku chơi xấu đẩy việc cho em.”

“Thôi tha cho bọn nó đi.”

Mẹ tôi dịu dàng nói. “Chỉ là trò ngốc ấy mà.”

“Đúng thế.” Anh cả và tôi đều nói.

Cả nhà cùng đồng ý nhất trí như thế, chúng tôi đứng dậy rời khỏi ghế, bước về hướng Lục Giác Đường.

Ở phía trước cánh cổng lớn có dán senjafuda*, Tanuki ở khắp Lạc Trung Lạc Ngoại đang tụ họp. Những Tanuki vẫn chưa vào trong sân chùa đang quây quần trong bãi giữ xe và tháp chuông nằm phía bên kia đường Rokkaku. Có kẻ hóa thân thành người giao sushi, có người mặc áo cà sa, kẻ lại hóa thành học sinh của trường đại học nữ Notre Dame, cũng có kẻ hóa thân thành du khách nước ngoài nữa. Nhìn cứ như đại hội triển lãm thuật hóa thân vậy.

Mấy gã đàn ông mặc vét đứng chật cứng ở cổng trước, quản lý những Tanuki sắp bước vào. Chúng đều đeo băng tay màu vàng có ghi chữ kiểu Yose: “Gia tộc Ebisugawa”. Tôi khờ sờ thăm nghĩ phải chăng đó là đoàn thân vệ Ebisugawa dưới sự chi phối của hai thằng Kinkaku Ginkaku? Đúng như tôi linh cảm, khi nhà tôi sắp sửa bước vào trong khuôn viên thì bị chúng hoành hợ. Chúng nói những thứ như không thể tin vào hình dạng hóa thân kia được, phải chứng tỏ chúng tôi là người nhà Shimogamo. Thật

là những lời cáo buộc chẳng công bằng tí nào.

Mẹ tôi lầm bầm câu nói yêu thích: “Cút xuống địa ngục đi”, anh cả thì giận dữ đến nổi gân xanh, tôi chẳng nói lời nào mà áp người cố sức đẩy tấm ngực của mấy gã đàn ông đó, em tôi thì bị văng ra lăn vòng vòng.

“Mấy người mau về nhà đi.”

“Bọn mày mới phải về nhà đó!”

Cuộc tranh cãi vô ích đó cứ tiếp tục, phía trước cửa trở nên hỗn loạn. Lúc đó gia trưởng của nhà Nanzenji* đến, thuyết giáo đám thân vệ nhà Ebisugawa một bài, may mắn là chúng tôi cũng đã chen được vào sân.

Khi đi qua cửa, anh Nanzenji tính tình vốn ôn hòa cười với anh cả tôi. “Yaichiro cũng gặp khó khăn quá nhỉ?”

“Thật là một cảnh mất mặt.”

“Ừ bọn Ebisugawa cũng đáng lo thật, nhưng hôm nay thì đừng tranh cãi gì hết nhé.”

Từ bầu trời mùa đông trong vắt, ánh mặt trời chiếu qua khe hở giữa các tòa nhà, ở cuối ánh nắng chính là Lục Giác Đường.

Ở phía dưới mái hiên dày nặng là khói nhang trầm nghi ngút, thi thoảng bị gió thổi bay tán loạn. Phía trước Lục Giác Đường có một cây liễu lớn, những cành buông xuống của nó đang đong đưa.

Tôi đưa mắt nhìn một vòng quanh sân chùa, thấy có những kẻ đang ngây mắt nhìn lên cành liễu đong đưa mà lắc lư thân mình, kẻ thì đang bắt chước mấy bức tượng Địa Tạng nhỏ, kẻ thì bị thiên nga trong hồ nước của chùa mỡ nên đang khóc, kẻ lại trải bạt ng్ười dưới mái hiên ăn cơm hộp, hoặc đang leo lên thân cây mọc đầy rêu xanh, ai ai cũng đang phát huy hết sức bản tính Tanuki của mình.

Chỉ có chỗ quanh Ngài đá Heso đang được thờ phụng là yên tĩnh một chút, những Tanuki có tiếng tăm đang cố gắng phô ra vẻ uy nghiêm. Mẹ tôi đẩy người anh cả, rẽ lối qua đám Tanuki mà đi về hướng đó. Tôi thấy Ebisugawa ngẩng mặt lên, nhìn anh cả chăm chăm.

Chúng tôi đứng ở một góc của sân chùa đông nghẹt, quan sát tình thế. Từ chỗ rửa tay* có mấy con bồ câu bay lại, nên mẹ vẫy tay xua chúng đi. “Không, đủ lắm rồi! Đừng có làm phiền nữa!”

Khi đó lũ bồ câu không có chỗ đậu, lại bay vút lên.

Tôi lơ đãng trông lên tòa nhà Ikebono ở phía Bắc Lục Giác Đường. Ở phía Bắc bên cạnh tòa nhà này là đường Karasuma, nơi có tòa nhà Rakutenkai mà những Thiên cầu sinh sống ở Kyoto cùng sở hữu.

Phía trên sân thượng của Rakutendai có trồng một cây anh đào khổng lồ, khi *tới mùa xuân thì lại rải cánh hoa* xuống khu phố văn phòng của đường Karasuma. Lần đầu tiên tôi gặp gỡ cô gái có tên Benten là giữa trận hoa rơi như bão tuyết.

Benten lúc ấy vẫn ở bên sư phụ Akadama ngắm hoa anh đào rơi lả tả, có lẽ vì đã giấu kín bản tính giống như Thiên cầu mà mình cần phát huy ra, nên cô chẳng có gì ngoài vẻ thanh khiết. Hình bóng của cô ngày đó, đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy như một giấc mơ. Lúc đó tôi rất hay thay mặt cha mình đến thăm sư phụ Akadama. Cũng chính vì vậy mà tôi đã đem lòng si mê bán Thiên cầu Benten, với thân phận Tanuki.

“Lúc đó, cha không còn lui tới chỗ sư phụ Akadama nữa nhỉ? Hai người thân thiết với nhau vậy mà.”

“Thay vào đó, cha đã cử con với Yaichiro đi, không phải sao?”

“Dẫu có thế, sư phụ hẳn là cô đơn lắm. Dù sư phụ không một lần nào

nói là muốn cha đến thăm, nhưng chắc đó là vì muốn giữ thể diện nên không nói ra được.”

“Sư phụ Akadama cũng thật là làm người khác muốn bó tay. Sư phụ lúc nào cũng dắt theo cô Benten đúng không? Bố Sou rất khó đối phó với cô Benten.”

“Lúc đó con nghĩ cô Benten chỉ là một cô gái đáng yêu thôi. Con không ngờ là một Tanuki như cha lại thấy sợ hãi đấy.”

“Bây giờ kể chuyện này ra cũng chẳng có ích gì, nhưng mà...”

Mẹ tôi nói. “Có một lần, sư phụ Akadama dắt theo cô Benten đến khu rừng. Lúc đó bố Sou lập tức trở nên không thể biến hình được nữa. Cha các con đã cố gắng rất nhiều, nhưng dù có làm gì thì khi cô Benten ở bên ông ấy lại trở nên bất an, đánh mất lớp hóa thân. Ông ấy là Tanuki giỏi biến hình nhất Kyoto, vậy mà...”

“Lần đầu tiên con nghe chuyện này đấy.”

“Chuyện này bí mật với cả thân thích mà. Ngoại trừ sư phụ Akadama và cô Benten ra thì chẳng ai biết đâu.”

“Cũng giống như mẹ khi nghe tiếng sấm thì mất lớp biến hình vậy nhỉ?”

“Vì thế nên Sou mới cố gắng không phải chạm mặt cô Benten. Mà lúc đó sư phụ dù đi đâu cũng dắt theo cô Benten bên người.”

“Vì vậy cha mới để con và anh cả đi thay mặt phải không?”

“Ừ, là như thế đấy.”

Mẹ thở dài.

“Mặc dù đã làm cho sư phụ Akadama cảm thấy cô đơn, nhưng cái đó cũng là sư phụ tự làm tự chịu thôi. Mẹ nghĩ bố Sou cũng buồn lắm.”

Một đoàn thổi kèn trumpet lấp lánh ánh kim rộn rã bước qua cổng.

Đi bộ giữa phái đoàn đó là con Tanuki vĩ đại đã theo gót cha tôi thống lĩnh thế giới Tanuki, Yakasa Heitaro.

Cái tinh thần muốn bằng mọi giá đùn đẩy trách nhiệm của Niseemon cho ai đó khác rồi lập tức du lịch tới những hòn đảo phương Nam thoải mái của ông ta đã được phơi bày rõ ràng bằng cái áo sơ mi chim cò sặc sỡ chẳng hợp với trời đông tí nào. Ông nhìn có vẻ như đang chìm đắm trong suy nghĩ, có lẽ trái tim đã trôi xa khỏi thế giới Tanuki, bay đạt đến những bãi biển nhiệt đới mất rồi. Ánh thái dương chiếu rọi xuống mặt nước. Những con sóng vỗ về. Những cặp nam nữ khỏe mạnh vừa cười nói vừa ném những trái dưa vào nhau.

Theo sau Heitaro, những chiếc nệm ng ẩ mềm mại đỡ các vị trưởng lão lần lượt được mang vào. Các vị trưởng lão đã gần đất xa trời này đã mất luôn năng lực biến hình, được giải phóng khỏi ràng buộc của Tanuki để tận hưởng cuộc đời làm những quả banh lông nho nhỏ. Bọn tôi khi sinh ra là những quả banh lông, đến khi về già lại quay về làm banh lông. Nếu nghĩ như thế, sẽ cảm thấy chuyện này có ẩn tàng ý nghĩa gì đó rất sâu sắc, nhưng thật ra chẳng có gì cả đâu.

“Đóng cửa lại!”

Để người ngoài không thể đột nhập vào, đoàn thân vệ Ebisugawa làm y lệnh.

Trong một khuôn viên chật hẹp lại d ờn cứng ngắc bao nhiêu là Tanuki, chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Trước khi bắt đầu buổi họp lại xảy ra một vụ náo động. Những con b ồ

câu trong khuôn viên đùa nghịch quắp một quả banh lông bay lên trời, đoàn vác nệm vì hoảng sợ làm sáu quả banh lông còn lại cũng lăn xuống đất hết. Họ hè nhau đi bắt con b ồ câu lại, giải cứu được vị trưởng lão từ cái mỏ chim, nhưng chính ông cụ lại cực kỳ bình thản, ph ầ u ph ầ o nói: “Có gì đâu, có gì đâu.” Thật không hổ danh là trưởng lão. Mặc dù vậy, nhất những vị trưởng lão bị ngã xuống từ nệm ng ỗ trở lại cái nệm phù hợp là chuyện khó khăn. Vì ai nấy đ ầ u là banh lông, nên không phân biệt được bằng mắt thường.

Chẳng mấy chốc sân chùa đã ổn định trở lại, Yasaka Heitaro mặc áo sơ mi chim cò đến đứng trước Ng ầ i đá Heso. Anh cả tôi cùng với Soun ng ỗ xuống, các trưởng lão ng ỗ vây quanh họ, ở bên ngoài là đám Tanuki chen chúc nhau.

“Mọi người hãy yên tĩnh đi ạ.”

Yasaka Heitaro vỗ bụng b ồ m b ồ p. “Bây giờ tôi xin được bắt đ ầ u hội nghị. Trước tiên, tôi xin được gửi lời cảm ờ n chân thành đến ng ầ i Shiunzan-chohoji vì đã đặc biệt góp công tổ chức buổi hội nghị hôm nay. Sau đó tôi cũng xin gửi lời cảm tạ các bậc trưởng lão đã đến tham dự giữa lúc bận rộn. Cuối cùng, trước khi tiến hành hội nghị, chúng tôi cũng rất cảm kích đón nhận những lời vàng ý ngọc từ Ng ầ i đá Heso. Bây giờ tôi sẽ đọc những lời ấy, xin mọi người đứng lên.”

Những Tanuki ở trong sân nhất loạt đứng lên.

“Trời đã lạnh r ỗ , cẩn thận đừng bị cảm cúm. Cảm cúm chính là ngu ồ n gốc của mọi bệnh tật! Ng ầ i nói như thế đấy ạ.”

Những con Tanuki ở trong sân nhất loạt cúi đ ầ u kính cẩn r ỗ ng ỗ xuống.

Yasaka Heitaro cúi đ ầ u làm lễ trước Ng ầ i đá Heso r ỗ đ ầ u đưa mắt lại nhìn

đám Tanuki ở trong sân.

“Bây giờ hẳn tưởng lại, sự ra đi đột ngột của ông Shimogamo Soichiro thống lĩnh đời trước đối với giới Tanuki chúng ta là một cú sốc, một tổn thất chưa từng có. Cảm giác đau đớn như đứt ruột gan ấy, đến bây giờ vẫn còn chưa phai nhạt. Tôi đoán rằng quý vị đang tề tựu về đây trong lòng cũng có những cảm xúc như vậy. Ông Shimogamo Soichiro là một Tanuki phi thường không xuất hiện lần thứ hai, là mẫu mực của giới Tanuki. Một con Tanuki tầm thường như tôi đây lại được giao cho trọng trách thay thế ông ấy trở thành Niseemon, khiến tôi kinh hoàng khôn xiết. Vất vả lắm tôi mới đảm đương được trọng trách này, cũng là nhờ sự giúp đỡ của các vị đang tề tựu ở đây, cũng như mọi Tanuki đang sống ở Lạc Trung Lạc Ngoại. Hôm nay tôi xin gửi đến quý vị lời cảm tạ sâu sắc.”

Vỗ tay.

Thế rồi Heitaro đàng hắng lấy giọng, đưa mắt nhìn anh cả tôi và Soun.
“Tiếp theo...”

“Về vị trí Niseemon mới, có hai người ứng cử là cậu Shimogamo Yaichiro và ông Ebisugawa Soun. Bây giờ, tôi muốn thông báo một cách chính thức cho Ngài đá Heso biết.”

Anh cả và Soun đứng dậy, đưa mắt lờm lờm nhau, cúi đầu với những Tanuki ở trong sân. “Ồi chà”, tiếng ồn ào rộn lên như tiếng sáo trúc. Heitaro lại vỗ bụng. “Yên lặng nào.”

Thế rồi anh cả tôi cùng Soun cúi đầu thật thấp vái chào Ngài đá Heso. Họ tiến lên phía trước, chỉ hơi chạm vào Ngài đá Heso.

Vỗ tay.

Anh cả tôi và Soun rút lui ngẩng xuống, Heitaro lại nở nụ cười mãn nguyện.

“Như thế, việc thông báo cho Ngài đá Heso đã kết thúc. Tiếp theo, về những chuyện sắp tới, tôi có mấy việc nghĩ nên thông báo cho mọi người để trưng cầu ý kiến. Đầu tiên, theo ý các trưởng lão, cuộc họp sẽ diễn ra vào tối ngày hai mươi sáu tháng Mười hai, tại quán Sensuiro ở Kiyamachi. Mọi người có ý kiến nào khác không ạ?”

Đám Tanuki trong sân ậm ừ chẳng bàn tán gì.

“Vậy tôi sẽ xem như không có ý kiến phản đối. Tiếp tục, một chuyện nữa. Theo thông lệ thì vào dịp quyết định thống lĩnh của giới Tanuki, chúng ta sẽ được chào đón các ngài Thiên cầu núi Kurama làm người chứng kiến. Tuy nhiên, ngài Teikinbo đã liên lạc với tôi là do có vấn đề về đường ruột nên sẽ không thể đến được. Khi tôi nói rằng chúng ta muốn nhờ ngài Thiên cầu nào đó khác tham dự, thì ngài ấy đã nói ‘Vậy thì tôi nhường cho Yakushibo đấy!’ Vì vậy, lần này tôi nghĩ chúng ta sẽ mời ngài Nyoigadake Yakushibo tham dự. Mọi người có ý kiến gì không?”

Có nhiều con Tanuki quay đầu nhìn nhau, nhưng không có ý kiến phản đối nào được nêu ra.

Heitaro gật đầu.

“Vậy tôi sẽ xem như không có ý kiến phản đối. Thế thì cuộc họp của các trưởng lão sẽ diễn ra vào đêm ngày hai mươi sáu tháng Mười hai tại quán Sensuiro ở Kiyamachi. Ngày hôm đó chúng ta sẽ chào đón ngài Nyoigadake Yakushibo đến chung vui. Xin hết.”

Tất cả Tanuki trong sân im lặng. Heitaro có vẻ khó xử, ngáy ra một lúc. Thế rồi như đã tỉnh ra, ông ta nói: “Hôm nay kết thúc ở đây.”

Những con Tanuki ở trong sân rạp người như một đợt sóng, rồi trở nên ồn ào nhộn nhạo.

Những cây lá đỏ trong thành phố hầu như đã trút hết lá, nhưng từ đáy thung lũng phóng mắt nhìn lên những ngọn núi xa vẫn còn thấy màu đỏ và cam tràn trề, nhìn mềm xôm xốp. Mặc dù màu của núi non nhìn vẫn có vẻ ấm áp, nhưng thành phố đã trở nên lạnh đi. Những cây tùng mọc san sát nhau ở tam giác sông Kamogawa đã được quấn lớp chiếu cói quanh bụng để chuẩn bị cho mùa đông lạnh lẽo vô cùng của Kyoto.

Nhìn những cây tùng quấn bụng như vậy, tôi lại nhớ đến chuyện anh cả mỗi lần cảm thấy tuyệt vọng đầu chạy vòng quanh cào xé những tấm chiếu quấn cây. Anh cả giờ đã là gia trưởng của nhà Shimogamo, thường hay mắng mỏ nghiêm khắc những thằng em vô dụng, vậy mà lại có lúc chìm đắm vào thói quen xấu vô ích như thế. Mấy cây tùng khốn khổ tự đứng bị anh xé rách lớp lót bụng để xả giận, mà tôi là người đi loanh quanh quấn lại chiếu cho mấy thân cây cũng vất vả lắm.

Cái ngày vị trí Niseemon được quyết định là ngày hai mươi sáu tháng Mười hai, cũng là ngày cha tôi trở thành n ồi lẩu Tanuki năm xưa.

Ngày ấy càng đến gần, thì mẹ tôi càng lộ rõ vẻ mất bình tĩnh.

Dù tôi có lời mẹ đến tiệm bi da ở đầu Tây c ầu lớn Kamo đi nữa, bà cũng không tập trung được. Hay lúc đưa cho mẹ ảnh Takarazuka bà cũng chỉ khịt khịt mũi. Cứ lúc anh cả và em trai tôi ra khỏi rừng thì mẹ lại lo lắng liệu họ có trở về nhà bình yên vô sự không, khi tôi ra khỏi rừng cũng vậy.

Ngày hôm đó, em trai tôi đến công xưởng làm rượu Denki Bran giả mãi chưa về, mẹ cùng tôi đi qua đi lại trên con đường thăm đền Shimogamo chờ đợi. Mẹ đeo một cái điện thoại di động trên cổ. Lúc em

traí tôi ra khỏi công xưởng Denki Bran giả, nó có gọi điện về, nhưng từ lúc đó đến giờ cũng đã lâu rồi.

Mẹ đưa mắt nhìn lối vào đường lên đền, nói: “Mẹ mừng vì Yajiro đang là con ếch ở trong giếng.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Bởi vì nó là ếch nên chẳng lo bị bắt đem đi nấu lẩu Tanuki. Nếu Yajiro không phải là ếch, mẹ lại có thêm một đứa phải lo lắng, đầu óc sẽ phát điên lên mất thôi.”

“Hay ta bảo Yashiro đừng đến công xưởng nữa? Không có tiền nhà mình vẫn sống được thôi. Chúng ta là Tanuki mà.”

“Có phải như thế đâu.”

Mẹ tôi vẫy vẫy đuôi tức giận.

“Chuyện xin vào làm là do bố Sou mà, mẹ đâu tùy tiện rút lui được, nếu giữa chừng bỏ cuộc thì chẳng biết phía Ebisugawa sẽ nói vớ vẩn gì. Hơn nữa, nếu làm thế, thì ai sẽ chi tiền mua vé Takarazuka đây?”

“Mục đích của mẹ là thế chứ gì? Tiền lương làm cho tiệm máy ảnh của con vẫn còn đấy.”

“Nhưng Yashiro cũng nói nếu bỏ việc thì tiếc lắm.”

Mẹ tôi bật cười. “Thật đáng cảm phục nhỉ?”

“Thằng bé ấy từ lúc nào đã không còn là em bé nữa rồi. Nếu con mà phải làm việc cho công xưởng của hai thằng Kinkaku với Ginkaku, thì chắc chẳng chịu đựng được quá ba ngày đâu.”

“Sou cũng biết thế, nên đâu hứa hẹn bắt con phải làm ở đó. Nhưng con cũng không thể chây lười, phải làm việc đi. Làm việc sẽ kiếm được tiền, rồi còn mua vé Takarazuka cho mẹ.”

“Nhưng mẹ à, dạo này mẹ cũng đâu thích đi xem kịch nữa đúng không?”

“Chỉ là bây giờ chẳng có thời gian hay tâm trạng đâu mà đi. Nhưng khi năm mới tới, chắc mẹ sẽ lại đi đấy.”

Trong lúc chúng tôi đang tán gẫu như thế, thì nhìn thấy bóng em trai tôi ở con đường lên thăm đền, đang chạy về phía chúng tôi.

Mẹ tôi thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện anh cả tôi về trẻ cũng là nguồn cơn lo lắng của mẹ. Có lẽ cảm thấy ngày hai mươi sáu tháng Mười hai là ngày định mệnh, anh cả không ngừng nghỉ chạy lăng xăng trong giới Tanuki để chuẩn bị. Mẹ tôi lo lắng cho sức khỏe của anh. Dắt theo tôi và em trai, mẹ đến cửa hàng bán đồ giá rẻ gom cả núi thức uống dinh dưỡng rồi ép anh tôi uống, dù anh rất chần chừ.

“Uống hết chừng này con sẽ bị chảy máu mũi mất, mẹ ơi!” Anh cả kêu lên hoảng hốt. “Con không uống được nữa đâu!”

“Chảy máu mũi thôi mà, có gì đâu.”

Mẹ vừa xếp những chai nước dinh dưỡng ra vừa cương quyết nói. “Dẫu sao đây cũng là thời khắc quan trọng mà.”

ooo

Ngày Đông chí, từ buổi sáng trời đã mưa lâm phù, khiến phố xá Kyoto xám xịt ẩm ướt, thật là một ngày làm mông lạnh cóng.

Dẫu có rậm lông đến đâu, Tanuki cũng vẫn rất ghét mùa đông. Anh cả và em trai tôi đã ra khỏi nhà từ sớm, nhưng tôi thì xin lỗi không làm được.

Trong một ngày khắc nghiệt như thế này mà còn chạy tới chạy lui làm cái mông ướt sũng thì quả thật là đỉnh cao của sự ngu ngốc, người ta cần phải co mình ẩn náu dưới tán cây nơi mưa không lọt xuống được cơ.

Nằm cuộn mình trong ổ lá khô nhấm nháp bánh mochi, tôi cẩn thận chú ý bảo vệ cái mông, nhưng mẹ đã chạy tới gọi.

“Lúc này Yaichiro vừa mới gọi cho mẹ đấy. Con mau đến chỗ sư phụ Akadama đi.”

Tôi giấu mình vào sâu dưới lớp lá rụng.

“Bây giờ con đang dở việc mất rồi.”

“Không phải con chỉ đang giữ ấm cho cái mông của mình thôi sao?”

“Nếu mông bị lạnh sẽ sinh đủ chứng bệnh mà mẹ. Phải giữ ấm cẩn thận mới được!”

“Hình như sư phụ Akadama đã nói rằng không muốn tham dự buổi hội nghị quyết định vị trí Niseemon. Ông ấy lại khiến mọi người khó xử rồi.”

“Người nói rằng muốn sư phụ tham gia là ông Yasaka phải không? Con nghĩ ông ta phải có chuẩn bị trước rồi chứ.”

“Không có đâu, chuyện đột ngột quá mà. Mọi người đang khó xử lắm. Bởi vậy mới nhờ vả con, vì nếu là con thì có khi sư phụ sẽ lắng tai nghe đấy.”

“Sao cứ lúc thuận tiện là họ lại đánh giá con cao quá vậy! Con với sư phụ đâu thân thiết tới mức đó.”

“Mẹ đã lỡ hứa là sẽ bảo con đến nhà sư phụ ngay rồi. Nên mau đi. Đi đi nào!”

Mẹ tôi thối bay đám lá khô, rồi đá tôi ra khỏi tán cây. Sư tử thì ném con của chúng xuống đáy vực, Tanuki thì ném con của chúng ra khỏi ổ lá

khô ẩm áp vào giữa màn mưa mùa đông. Thật là chẳng ra làm sao. Trong lúc tôi lau bầu thì lại suýt nữa bị mẹ đá vào mông.

“Con biết rồi. Con đi đây, con đi ngay bây giờ đây!”

“Thật là... Anh trai đang gặp khó khăn, mà đưa em lại có thể thông thả ngửi sương mông được sao?”

Mẹ giận dữ nói. “Tiện thể nhớ mua cho mẹ thức uống dinh dưỡng từ phố mua sắm Demachi, để mẹ bắt Yaichiro uống.”

Tôi nói lời giã biệt với cái ổ ấm êm thoải mái, từ rừng thiêng Tadasu đi về hướng phố mua sắm Demachi.

Khi băng qua cầu Aoi nhìn về phía Bắc, tôi thấy những ngọn núi bị mây bao phủ như mọc ra bông gòn. Dòng nước màu xám chảy cuộn dưới chân cầu. Chú ý để làm đuôi mình không bị ướt hết mức có thể, tôi cẩn thận.

Tôi chậm rãi tiến vào khu phố mua sắm Demachi đang vang vọng tiếng mưa, rẽ ngang đến trước tòa nhà mang tên chung cư Masugata, gặp một đám người vừa mới đào thoát từ phòng của sư phụ ra, đang đứng chen chúc ở dưới chân cầu thang. Bị một đám Tanuki biến hình đông đảo xông vào nhà, sư phụ khó chịu cũng là dĩ nhiên thôi. Có vẻ bọn họ không giải quyết được chuyện cần xoay sở. Khi tôi vừa nói “Yasaburo đây, xin các vị thứ lỗi”, thì đám đông Tanuki đang tùm tùm với nhau rì rầm. “Ồ, Yasaburo đã tới rồi đây này.”

Tôi đi qua đám Tanuki lên trên lầu, bước vào căn phòng nhỏ hẹp của sư phụ.

Ở bên trong phòng bốn chiếu rơm, sư phụ Akadama đang mặc một bộ áo trong ngả vàng ngửi xếp bằng quay lưng lại phía bên này, vừa dán mắt nhìn một cuộn tranh vẽ vừa móc mũi. Ở trước phòng bốn chiếu rơm là

cống vật rượu ngọt Akadama đang xếp thành hàng, từ ranh giới đó xuống phòng bếp ra hành lang toàn là những con Tanuki lớn đang phủ phục, không có chỗ nào để đặt chân.

“A, xin thất lễ.”

“Đừng có giẫm lên, đừng giẫm lên, Yasaburo.”

Anh cả bị tôi lỡ chân giẫm phải bèn kêu lên.

“Đầu đuôi thế nào hả anh?”

“Chẳng tiến triển được tí tẹo nào. Bây giờ mọi người đã tăng cống vật lên rồi, nhưng cũng chẳng đạt được gì cả. Không phải sư phụ đang cố vắt chúng ta được chừng nào hay chừng ấy đấy chứ?”

Sư phụ Akadama lên tiếng. “Tao nghe thấy hết đấy, Yaichiro.” Anh cả tôi giật mình, vội phủ phục xuống. Những con Tanuki khác cũng vội vã tháo chạy về phía hành lang. Tôi cúi thấp lưng tiến lại gần, quỳ gối chính tọa phía trước căn phòng trải chiếu.

“Sư phụ, sư phụ ời. Con là Shimogamo Yasaburo, đến bái kiến sư phụ đây.”

“Đến bái kiến làm gì chứ? Tao nhớ là đâu có gọi mày.”

“Sư phụ đừng giận dữ nữa mà. Người cứ coi như đó là một buổi tiệc tất niên, đến tham dự thì có làm sao đâu.”

“Ồn ào. Tao thà chết còn hơn thấy rượu của mình bị lẫn lông lá.”

“Thật ra thì sư phụ đang có đôi chút vui mừng đúng không?”

“Cái gì cơ!?”

Sư phụ Akadama quay ngoắt lại, mặt đỏ phừng phừng, khiến đám Tanuki đang chen chúc trong nhà bếp tháo chạy tựa như sóng triều rút đi, chỉ còn lại mình tôi ngẩn ngơ đó. Đến anh cả tôi cũng cuốn gói chạy mất, thật

đáng thương hại. Nhưng có lẽ vì vẫn còn ký ức cay đắng của lần vì cố thổi gió lốc mà làm giấy vệ sinh bay loạn xạ kia, sư phụ chỉ gườm mắt nhìn tôi mà không bộc phát cơn giận dữ. Tôi cũng không cần gắng sức biến hình thành bò làm gì.

Chẳng bao lâu sư phụ hừ mũi rồi lại quay mặt về hướng bức tranh cuộn.

Phòng bốn chiếu rười trở nên yên lặng, ngoại trừ tiếng mưa rơi lộp độp thì không còn âm thanh nào khác. Tôi vẫn không nói, nhìn lên tấm lưng cong cong của sư phụ. Nhìn cứ như xương sống gầy guộc của ông ấy đang nổi lên dưới lớp áo trong vàng ố vậy.

Thế rồi sư phụ chậm xì gà, thở ra một làn khói dày đặc. Ông ôm lấy con daruma nằm ở bên cạnh, nói lạnh lẽ.

“Yasaburo này.”

“Vâng.”

“Mau đi mua bông ngoáy tai đi. Nếu tai bị ngứa có khi tao sẽ thổi gió lốc đấy. Tao thổi thật đấy.”

“Con biết rồi ạ. Con sẽ mau chóng thu xếp ngay.”

“Cái buổi hội nghị của đám Tanuki đó, tại sao tao không đi không được?”

“Chúng con kính cần cầu xin sư phụ! Nếu sư phụ không có mặt thì không thể bắt đầu được. Tanuki ở khắp Lạc Trung Lạc Ngoại đều đang chờ đón những lời vàng ngọc của người.”

“Sao tao cảm giác như là đám Kurama thấy chuyện này phiền phức nên đẩy sang cho tao vậy nhỉ?”

“Nếu nói thẳng ra thì đúng là vậy thật.”

“Tao cũng đã nghĩ thế mà.”

Sư phụ ôm con daruma, giả vờ khóc, đánh rắm một cái rõ to.

“Mấy trò như lựa chọn đầu lĩnh cho đám Tanuki, chuyện nhảm chán như vậy mà nói làm sao có thể phù hợp với tao được hả? Bọn mày giỏi lắm, lại muốn dấn ép tao vào vai trò này. Cũng hết như đám nhãi ranh Kurama đó. Tao là Nyoigadake Yakuboshi, kẻ từng nắm trong tay vận mệnh quốc gia! Cái thứ như bọn mày cũng muốn lợi dụng tao sao? Cứ tìm đại một Thiên cầu nào đó sẵn gần bên đấy tới thì sẽ giữ được thể diện, thoát khỏi tình thế nguy cấp chứ gì? Đại ý bọn mày là thế chứ gì!? Trong cái đám chúng mày, liệu có dù chỉ một con Tanuki thật lòng tôn kính tao không? Thế nào? Không phải đứa nào đứa này bọn mày, trong cái bụng rậm lông đầu đang thè lưỡi chế giễu tao hay sao?”

Sư phụ ngất lờn ở đó, cúi đầu xuống trầm mặc.

Cái chuyện sư phụ đã từng nắm vận mệnh quốc gia, tạm thời không bàn tới thì tốt hơn. Chuyện sư phụ có từng nắm vận mệnh của bờ Đông Kamogawa hay không cũng còn chưa rõ nữa kia.

Tôi nhích đầu gối tiến lên.

“Ngài Đại Thiên cầu Nyoigadake Yakushibo liệu có cần sự tôn kính của mấy thứ như một đám banh lông không? Sự kiêu hãnh của sư phụ chẳng lẽ là vì được Tanuki tôn kính mà ra? Vì được tôn kính nên mới có thể kiêu hãnh? Chắc chắn chẳng phải những lý do vớ vẩn như thế này. Sư phụ kiêu hãnh vì bản thân chính là Thiên cầu. Dù Tanuki hay Con người có thè lưỡi chế giễu đi chăng nữa, vì người vĩ đại đến nỗi không thể nghi ngờ được nên mới là Thiên cầu, không phải vậy sao?”

Sư phụ vẫn ôm con daruma, không nói gì.

“Những gì sư phụ nói lúc này, Yasaburo con đây sẽ chôn chặt trong cõi lòng.”

Tôi nói. “Nên sư phụ xin hãy quên đi.”

Sư phụ khịt khịt mũi. “Ừm.”

“Bảo bọn chúng chuẩn bị rượu đi. Nếu nổi hứng thì tao sẽ tới.”

Chắc hẳn sư phụ sẽ đến rồi. Tôi vừa thè lưỡi ra trong bụng thì sư phụ vừa vuốt ve con daruma vừa nói. “Yasaburo này. Mà có phải vừa nghĩ tao nhất định sẽ tới hay không?”

“Thật không hổ danh là sư phụ, đi guốc trong bụng con.”

“Cách suy nghĩ của đám Tanuki chúng mày, tao biết tổng cả. Đúng là một bọn ngốc.”

Tôi phủ phục trên ván lót của nhà bếp.

Sau khi tôi trao đổi xong với sư phụ rồi bước ra, đám Tanuki chen chúc nuốt nước bọt chờ đợi. “Sao rồi, sao rồi?” Được mọi người hỏi thế, tôi nói “Chắc sẽ đến đây.” Đám Tanuki ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt rồi, tốt rồi.” “Cuối cùng cũng thu xếp xong.” “May quá.” - họ xôn xao như vậy.

Anh cả vỗ vai tôi, “May quá,” anh nói. “Đúng là con Tanuki nào cũng có điểm mạnh gì đó.”

“Anh thật là bất lịch sự!”

ooo

Vì cái mông tôi đã bị mưa lạnh làm ướt, nên đi ngâm mình trong nước thật nóng thì hơn.

May thay hôm nay lại là Đông chí, nên tôi đi tắm nước ngâm yuzu*.

Sau khi rút lui khỏi căn hộ của sư phụ Akadama, tôi đi đến nhà tắm công cộng, trăn mình vào nước nóng.

Trong ánh sáng xuyên qua những ô cửa sổ lắp kính trên cao, tôi vừa ngấm nhìn làn hơi nước nóng mang mùi hương trái yuzu đang xoay cuộn, vừa cẩn thận sưởi ấm cái mông. Anh cả nói rằng mình cứ nghĩ mùi yuzu là hắt xì, nên không bước vào nhà tắm công cộng. Anh dù luôn làm ra bộ kiêu hãnh, nhưng chỉ cần cắn viên kẹo ngậm ho là mất sạch uy nghiêm, có lẽ cũng là vì lý do đó. Chuyện tôi chưa bao giờ bị cảm cúm là vì năm nào cũng nỗ lực siêng năng đi tắm yuzu, vậy mà anh cả lại viện ra cái đi ầu mê tít “Mấy thằng ngu thì không bao giờ bị cảm cả”, khiến tôi giận run.

Nhân lúc không có ai ở đây, tôi nhảy vào bể tắm với hình dạng từ thuở lọt lòng, cho mông nổi lên rồi hóa thành trái yuzu. Trong khi chơi đùa như vậy, từ mông mình tôi có cảm giác thật là thiên hạ thái bình. Trước khi biến cố xảy tới, đại khái có lẽ sẽ có cảm giác như thế này đây.

Sau khi cha tôi đi về thế giới bên kia, những tranh cãi liên miên với nhà Ebisugawa đã rơi vào tình thế không khoan nhượng, và đỉnh điểm là cuộc chiến xoay quanh cái ghế Niseemon. Nhưng tôi cảm thấy hơi mệt mỏi rồi. Tanuki là loại sinh vật yêu cảm giác thái bình. Nhất là khi ngâm mình trong nước nóng, tình yêu thương ấy sẽ tuôn trào như nước đầy ắp trong bể tắm vậy. Đối với giới Tanuki thì thái bình nghĩa là gì? Đó là những thứ dễ có được như là nằm dài trên bờ đê của sông Kamogawa, lơ đãng ngắm nhìn bầu trời xanh chẳng hạn. Toàn là những thứ vô cùng đơn giản.

Trong xã hội Tanuki hiện đại, có con Tanuki nào lại nghiêm túc theo đuổi vị trí Niseemon nhỉ? Giữa cuộc sống Tanuki tự do tự tại không bị trói

buộc gì, và cuộc sống phải chạy ngược chạy xuôi bất kể đêm ngày mỗi khi có vụ tranh cãi nào xảy ra, buộc phải làm người lãnh đạo theo những cách khác nhau. Dem hai điếu đó ra so sánh, có những con Tanuki chính trực trong sạch đã tự hỏi, “Cái danh hiệu truyền thống Niseemon thật là vinh dự, nhưng liệu nó có giá trị đến mức đáng để ta vứt đi cuộc sống nhàn nhã an lạc hay không?”

Để đạt được cái vị trí mà chẳng ai thực lòng mong muốn đó, anh cả tôi đã điên cuồng dấn thân vào cuộc bầu cử như đêm lầy này. Gia đình Shimogamo toàn tụ tập những thằng em không giúp ích gì được, nên anh cả hầu như là chiến đấu một mình. Vì cảm thấy tội nghiệp anh, để chuộc lỗi chút ít tôi mới sáng tác ra một bài hát cổ vũ.

*Nếu thành Niseemon thì hay biết mấy,
Ngày hôm nay chàng Yaichiro cũng hết sức cố gắng
Dù khi nguy cấp lại thành ra nhu nhược
Nhưng nếu là vì giới Tanuki ở Kyoto
Chàng có thể lao đầu vào biển lửa, vào nước sâu...*

“Cái bài hát gì mà vô nghĩa thế?”

Khi tôi bước lên khỏi bể tắm mà vừa hát vừa rửa tay chân, đột ngột phía phòng tắm nữ vang lên tiếng công kích của một cô gái có vẻ đang bị tôi quấy rầy. “Sao thế, Kaisei? Cô cũng đến đây thư giãn sưởi móng à?”

“Đừng có nói chuyện móng má với một quý cô chứ. Cái đờnbiến thái!”

“Thưa quý nương, để không bị cảm cúm xin nàng hãy phòng vệ cặp móng khỏi khí lạnh cùng cực.”

“Chẳng cần anh lo.”

Tiếng nước nóng giội lên người vang lên rõ ràng, sau đó có vẻ cô ấy đã vào bể tắm sưởi mông, nên những lời mạt sát cũng chấm dứt. Hình như ngoài Kaisei không còn vị khách nào khác, nên xung quanh hoàn toàn yên lặng. Sau khi đã cọ rửa thân thể, tôi trở về bể tắm. Ở trong phòng tắm nam có một con Tanuki, ở trong phòng tắm nữ có một con Tanuki, đầu chẳng nói gì mà nổi bềnh bồng. Khi dùng tới bể tắm sóng siêu âm tăng cường sức khỏe, Kaisei nhỏ giọng hát lên. “Bể tắm thật là thích. A ha ha.”

“Nước tắm thích quá nhỉ?” Tôi nói. “Yuzu cũng rất tuyệt.”

“Đúng vậy.”

Hiếm hoi Kaisei mới trả lời một cách chân thành.

“Lâu lắm rồi tôi mới lại nhìn thấy Ngài đá Heso. Vẫn là một tảng đá như cũ. Thời gian dài đằng đặc như thế, có thể cứ hóa thành đá mãi hay sao?”

“Nếu là anh thì chẳng được đâu. Chắc chắn sẽ bị bóc lớp hóa thân ra liền.”

“Tôi mà muốn thì làm được tất. Trong số anh em của tôi, kể cả mẹ nữa, tôi tự tin là chẳng thua ai môn này. Chẳng có mấy con Tanuki trên đời khó bị phá lột như tôi đâu.”

Kaisei hừ mũi cười. “Nói mới nhớ, anh đã dùng lửa nướng Ngài đá Heso lên phải không? Thật là một kẻ xấu xa!”

“Tôi có nướng ông ấy lên đâu, chỉ hun khói thôi.”

“Cũng như nhau cả thôi.”

“Chuyện quá khứ tôi đã thả trôi theo dòng nước rồi. Mà Lục Giác Đường vừa xảy ra một vụ lộn xộn đấy. Trưởng lão bị bô câu bắt cóc.”

“Tôi biết rồi.”

“Cô đâu có ở đó đâu.”

“Ngốc. Tôi có ở Lục Giác Đường đấy. Tôi trốn ở phía trên cây long não nhìn xuống.”

“Thật đáng ngạc nhiên... Cô định khi nào mới cho tôi thấy bóng dáng đây?”

“Tôi việc gì phải cho anh thấy chứ?”

“Hay là cô sang thử phòng tắm nam bên này đi?”

Một cục xà bông tròn và dày bay qua khoảng ngăn giữa phòng tắm nam và phòng tắm nữ. Tôi đội cái chậu rửa Kerorin* lên đầu để phòng vệ. Chẳng mấy chốc cô ta đã ném toàn bộ xà bông từ phòng tắm nữ sang phòng tắm nam, sau khi sự bạo lực ấy kết thúc, cô thoải mái hát: “Tắm thật là khoan khoái.”

“Tuần sau là đến ngày quyết định Niseemon rồi nhỉ? Nhanh thật đấy.”

“Anh Yaichiro không trở thành Niseemon được đâu, chắc chắn đấy.”

“Tại sao chứ?”

“Thì anh ấy bản lĩnh chưa đủ mà.”

Tôi im lặng để cái mông nổi bồng bênh trên bề tắm,

“Anh bảo anh Yaichiro cẩn thận giùm tôi.” Kaisei đột ngột nói. “Tôi không có khuyên anh chuyện gì không tốt đâu, thế nên...”

“Sao vậy? Cặp anh em ngu ngốc kia lại cố phát huy trí tuệ không hề có của chúng à?”

“Đừng có gọi các anh tôi là đồng ngốc, con Tanuki dơ bẩn kia... Nhưng ừ, đại khái là vậy.”

“Chắc chẳng phải kế hoạch gì thâm sâu cả đâu, nhưng nếu cô nói rõ hơn thì tốt quá.”

Kaisei thở dài. “Đến mấy thằng anh ngu ngốc của tôi cũng đã trở nên tinh quái hơn. Để tôi không phát hiện ra, họ lập rất nhiều mưu mô. Nếu anh bất cẩn sẽ bị đốn ngã cho xem.”

“Hừ. Cái loại như mấy thằng đó á?”

“Anh sẽ trở thành Thiên cầu sao, Yasaburo?”

“Thành Thiên cầu thế nào được. Tôi chỉ là con Tanuki thôi mà.”

“... Đúng thế nhỉ?”

Kaisei nói như thế xong, chợt im bật. Hình như cô ta đang vỗ lên mặt sau của cái chậu rửa, âm thanh cộp cộp đều đều vang vọng lên trần nhà cao. Sau khi chờ đợi mà cô vẫn không tiếp tục, tôi cất giọng hỏi “Sao thế?”

“Xin lỗi nhé.”

Vị cựu hôn thê tôi chưa từng thấy bóng dáng rõ ràng đã nói như vậy.

ooo

Theo như ký ức của tôi, thì những lời đó của vị cựu hôn thê chưa từng tỏ ra một tí dịu dàng quả là rất kỳ lạ. Thay vì kỳ lạ, có lẽ là quái đản thì đúng hơn. Tôi cất tiếng hỏi lại, nhưng Kaisei đã ngậm miệng giống như con daruma, thế rồi tôi đột ngột nhận ra là sự hiện diện của cô đã biến mất khỏi phòng tắm nữ. Tôi bước ra bầu trời mùa đông đang tối dần để đuổi theo cô, nhưng bóng hình Tanuki tỏa hơi ấm sau khi ra khỏi phòng tắm đã biến mất vào phố phường, chìm dần vào ánh sáng mờ nhạt của lúc hoàng hôn.

Cứ như thế, Kaisei đã biến mất ngay trước mắt tôi.

Không, bởi vì vốn dĩ cô ta chẳng lộ diện trước mặt tôi, nên nói là đã ngậm miệng lại thì đúng hơn.

Tản bộ qua thành phố càng lúc càng rộng rãi vì Giáng sinh sắp đến, tôi thử đi tìm bóng dáng cô ở dưới cây cầu bắc qua sông Kamogawa, ở những con phố chìm trong bóng tối, cái tủ kéo kiểu Nhật trong tiệm đồ cũ, nhưng chẳng có kết quả gì. Nghĩ lại thì lời “Xin lỗi nhé” nghe như tiếng thở dài vang ra từ phòng tắm nữ, không biết vì lý do gì mà lại âm vang trong lòng tôi. Tôi thầm nghĩ “Hẳn đó chẳng phải là lời xin lỗi bình thường.” Nhưng nếu vậy thì đó là cái gì? Tôi cũng không biết nữa.

Chẳng mấy chốc Giáng sinh đã tới.

Vì là Tanuki nên chào đón Giáng sinh chẳng có gì xấu. Vả lại, Tanuki chẳng yêu thích gì hơn sự náo động không có nguyên do trong dịp này. Mẹ tôi chuẩn bị bánh kem Giáng sinh, tôi đi mua gà rán KFC, em trai tôi thì đến cửa hàng đồ gia dụng bên dòng sông Kamogawa để mua đèn điện trang trí.

Khi bóng chiều kéo xuống rừng thiêng Tadasu, em tôi dồn sức để truyền điện vào dây đèn trang trí, những bóng đèn đủ màu quấn quanh những cành cây của thân cây lớn cùng nhau nhấp nháy. “Tuyệt thật đấy. Yashiro phải phát huy tài năng này mới được!” Khi mẹ tôi trầm trồ, em tôi tỏ vẻ tự hào.

Anh cả tôi về đến nơi. Hai ngày nữa buổi họp bầu chọn Niseemon đã bắt đầu rồi. Anh cả tỏ vẻ cáu gắt mà nói “Lúc quan trọng thế này mà còn...” Nhưng tôi đã nói rằng đây là đề cử nguyện cho anh thắng lợi, rồi kéo ống thổi kim tuyến nổ lộp bộp để ngăn những lời phản đối của anh.

Tanuki rất thích gà rán. Có thống kê nói rằng Tanuki chiếm một nửa khách hàng ra vào những cửa tiệm KFC ở Lạc Trung. Khi tôi đưa gà KFC

ra trước gương mặt khó đăm đăm của anh cả, anh liền vui vẻ hơn. Em trai tôi ở giữa ánh đèn lấp lánh, vui vẻ cực điểm mà ngẫu nhiên thịt gà.

“Con nhất định phải theo bước cha.”

Được thịt gà tiếp thêm sức lực, anh cả tôi lặp đi lặp lại. “Cái lão Soun đó. Bây giờ cứ chống mắt lên mà xem.”

“Con cũng phải cảnh giác với Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đấy nhé. Đừng có say rượu quá rồi xiên xẹo đi quàng đấy.”

“Con biết mà, mẹ à.”

Anh cả ưỡn ngực lên.

ooo

Càng biết rằng một việc bị cấm đoán đến thế nào, thì người ta lại càng trở nên muốn làm việc đó.

Sau khi bữa tiệc Giáng sinh đầy lông lá đã kết thúc, tôi đến mang quà Giáng sinh cho sư phụ Akadama. Đó là một cây gậy chống hiểm thấy có lấp một bình rượu nhỏ, trong đó có rượu ngọt Akadama. Vừa hay Benten hình như đã quên sạch sẽ mọi việc, nên tôi đã định đem tặng sư phụ cây quạt Phong Thần Lôi Thần. Nhưng qua mấy tháng rồi việc tìm kiếm ngày càng trở nên khó khăn, và tôi vẫn chưa tìm thấy cái quạt.

Khi tôi đến căn nhà của sư phụ Akadama thì đêm đã về khuya. Trên phố mua sắm Demachi cửa hiệu nào cũng đã hạ cánh cửa kéo, chỉ có những tiệm rượu là treo rèm lên. Tôi ôm theo cái túi nhỏ dài hẹp hối hả bước.

Cánh cửa của chung cư Masugata không có khóa. Thiên cầu sống một

mình thật bất cần.

Khi tôi bước vào bên trong, những đốm sáng đủ màu đang nhấp nháy trong căn phòng bốn chiều rười rượi như bị chôn vùi trong đông đảo đặc linh tinh. Trong góc phòng lại có một cây thông Giáng sinh quăn đèn trang trí thế này, thật chẳng hợp với nơi ở của một Đại Thiên cầu luôn tự phụ rằng mình đã từng nắm vận mệnh quốc gia trong tay. Trước cây thông bằng nhựa, sư phụ Akadama ng ồi xếp bằng, vừa ôm daruma vừa uống say sưa. Hình như sư phụ đã một mình trang trí cho đêm thánh r ồi uống tù tù ba chai rượu vang ngọt Akadama. Sao lại phải cô đơn như vậy, ít nhất sư phụ mà mời tôi thì tốt r ồi.

“Sư phụ, sư phụ.” Tôi cất tiếng gọi. “Cái cây này là sao vậy ạ?”

Sư phụ ngẩng đầu lên vẻ khó chịu, vừa lau nước dãi vừa đảo đôi mắt say xỉn. “Chả biết.” Sư phụ lẩm bầm, r ồi lại rũ đầu xuống không còn sức lực, không nói chuyện.

Tôi trải chăn nệm ra, đẩy sư phụ g ầy còm vào.

“Tao chả cần sự chăm sóc của mày.” Sư phụ làu bàu. “Mày để mặc tao đi thì tốt.”

“Con để mặc sư phụ được sao?”

Khi tôi nhét con daruma vào trong chăn, sư phụ ôm chặt lấy nó. Hẳn lại mơ mộng về cái mộng của Benten yêu dấu r ồi. Đây vẫn là ân sư của tôi, nhưng cái mức độ biến thái này thật là hết cách.

Khi tôi định đóng vai một ông già Noel lông lá, đặt quà của sư phụ xuống bên gối r ồi đứng dậy chu ần êm, thì cánh cửa hành lang kêu lên kéo kẹt. Một cơn gió lạnh tràn vào cùng với Benten. Có lẽ cô ấy đang say rượu, gương mặt hửng khởi hơi ửng lên, trong tay là một hộp gỗ đựng thức ăn. Khi nhận ra sự hiện diện của tôi, khóe môi cô ấy nhếch lên vui vẻ,

rồi nói: “A a, tôi say mất rồi.”

Khi chú ý đến cây thông Giáng sinh được trang trí đèn ở trong góc phòng bốn chiều rưỡi, Benten liền kêu lên “Ồi chà”. Cô ngồi lại bên cạnh sư phụ Akadama đang chìm vào giấc ngủ, ngắm nhìn ánh đèn trang trí đang chớp tắt. Thế rồi cô nhắm mắt lại, tựa như đang thưởng thức cảm giác của những ánh đèn đủ màu chiếu sáng lên mặt. Ánh đèn vụt tắt cứ như bóng điện bị cháy, tối thui đi trong đôi chút rồi lại lấp lánh sáng lần nữa. Mỗi lần như vậy, trong bóng tối, gương mặt mịn màng như đồ sứ của Benten lại nổi bật lên.

“Thật làm nhớ nhung quá. Cái này là do tôi mua về đây đấy.”

“Ra là thế. Tôi đang nghĩ sao trong phòng sư phụ mà lại có cây thông Giáng sinh, thật là kỳ quái.”

“Đã là chuyện cách đây bao nhiêu năm rồi nhỉ? Tôi rất thích Giáng sinh.”

“Tanuki cũng thích đấy. Mấy chuyện ồn ào náo động, khi không có ý nghĩa gì thì mới có phong vị.”

Benten nhặt cái gói bọc ở dưới cái cây lên. “Đây là cái gì?”

“Là quà tặng cho sư phụ Akadama. Một cây gậy chống rất hoa lệ.”

“Hào phóng quá nhỉ... Này? Quà của tôi đâu?”

“Không có.”

“Tại sao?”

“Đâu có thứ gì làm cô Benten ao ước nữa. Vì cô thích gì đâu có thể đoạt được mà.”

“Cậu nói chuyện nghe tệ hại quá. Những thứ tôi ao ước, có một thứ vẫn chưa đoạt được.”

“Nói dối!”

Benten đột ngột đứng dậy, đến gần lấy một chai trong đồng rượu vang ngọt Akadama mới chôn cất ở một góc bếp rồi quay lại. Cô rót vào hai ly rượu nhỏ rồi chuyển một ly cho tôi. Mặc dù Benten yêu dấu đang ngồi ngay bên cạnh, sư phụ Akadama vẫn nhúu chặt mày, vẻ mặt nghiêm nghị, cuộn mình trong chăn nệm âm ẩm. Tôi nghĩ khi ngủ ít ra đôi mày cũng nên dần xuống một tí. Benten liếc nhìn với ánh mắt như đang say rượu, thông thả nhắm nháp rượu ngọt Akadama.

“Trời lạnh quá nhỉ? Khi năm mới đến, chắc tuyết sẽ rơi dày lắm đây.”

“Đôi lúc phải đến tháng Một tháng Hai tuyết mới rơi dày cơ mà.” Tôi nói.

“Khi tuyết rơi tôi cảm thấy cô đơn lắm đấy.”

“Cô Benten nhìn như thế chẳng có gì để sầu lo, mà lại nói như thế sao? Nếu cô Benten vô địch thiên hạ mà nói như thế, sẽ chẳng ai đồng cảm với cô đâu.”

“Khác với Tanuki và Thiên cầu, Con người có những đêm chìm đắm trong suy tưởng mà.”

“Dẫu là Tanuki cũng có lúc như vậy chứ bộ.”

“Sự trần trọc này, một thứ như Tanuki sẽ không thể so sánh được đâu. Chắc chắn là như thế đấy.”

“Chà, cứ cho là thế đi.”

“... Này nhé, lúc trước khi tôi được sư phụ dẫn đến đây, tôi sống ở ven một cái hồ lớn ở bên kia núi đấy. Ở phía bên đó tuyết rơi rất nhiều. Này, cậu có biết không? Tôi là tướng quân mùa đông đã làm tuyết rơi hết ở bên ấy, nên khi sang tới đây mới lạnh đến khô kiệt thế này.”

“Hóa ra là vậy.”

Benten vừa vuốt ve mái tóc bạc trắng của sư phụ Akadama vừa nói.

“Đồng ruộng cạn khô nước và những rừng tre xanh quanh nhà tôi, tất cả đều chìm trong tuyết. Khi tôi vừa đi vừa ngắm nhìn khung cảnh, bốn bề chẳng vang lên một âm thanh nào. Chỉ đi một tí là đến bến cảng. Bến cảng cũng chìm trong một tấm màn tuyết, chẳng có lấy một dấu chân. Chẳng có ai hết. Chỉ có mặt hồ to lớn trải rộng, cảm giác lạnh lẽo vô cùng. Tôi chỉ có một mình, cảm thấy hết sức cô độc, nhưng chẳng biết làm gì khác ngoài tiếp tục đi bộ ở nơi không một bóng người. Nhưng tôi cũng chẳng có đích đến nào cả. Đầu óc tôi dần dần trở nên trống rỗng. Mỗi khi cô đơn tôi lại nhớ đến cảnh tượng đó, cùng với bản thân mình đang đi bộ giữa khung cảnh ấy. Mỗi năm tôi đều vừa nhìn thấy nó vừa nghĩ cô đơn quá, cô đơn quá, nên cảnh tượng tuyết rơi cùng với nỗi cô đơn đã gắn kết mật thiết trong lòng tôi. Bởi vậy ở sâu thẳm đáy lòng tôi lúc nào cũng là mùa đông lạnh lẽo. Nghe vậy có đầy chất thơ không?”

“Lúc ở bên kia núi, cô Benten cũng có gia đình bạn bè chứ?”

“Chuyện đó và chuyện này hoàn toàn khác nhau. Tanuki không hiểu đâu.”

“Nếu mông bị lạnh do tuyết thì khổ sở lắm. Tôi cũng chẳng muốn hiểu.”

“Hay là cậu thử chỉ còn lại một mình xem sao?”

“Xin lỗi, không được. Tanuki ở một mình thì không sống được.”

Đến đây tôi nhớ ra mình đang cầm tấm ảnh của Benten, liền thò tay vào túi lấy nó ra. “Đúng rồi, đây là quà Giáng sinh cho cô.”

Benten liếc nhìn tấm ảnh. “À à, ra là giáo sư Yodogawa.” Cô ấy nói.

“Nhưng tôi không cần tấm ảnh này đâu.”

“Thôi nào, đừng có nói như vậy chứ. Ảnh chụp rất đẹp mà. Tay nghề của tôi có tốt không?”

“Tôi đã bảo là không cần cơ mà.”

Chúng tôi chợt chú ý tới cái chăn đã nhúc nhích. Sư phụ Akadama ngông cổ trông từ phía sau lưng chúng tôi. “Ai đó?” Sư phụ lâu bầu với giọng ngái ngủ. “Benten à, con thân thiết với đám người đó làm ta buồn lắm.”

“Ôi chao, sư phụ, người đang nướng bánh mochi đấy à*?”

Benten nhanh nhẹn lách người khỏi cánh tay như muốn vồ lấy mình từ đằng sau của sư phụ rồi thông thả đứng dậy. Sư phụ choàng cái chăn bản thủ quanh mình như áo bành tô, “Vẫn còn sớm quá,” rồi cất lời về hồi tiếc. “Lâu lắm con mới tới đây, lại phải đi rồi sao?”

Benten trở tay vào hộp gỗ đựng thức ăn trên bàn. “Có chút quà lưu niệm từ tiệc rượu. Bây giờ con xin phép rời đi.”

“Đôi lúc con cũng ngủ lại đây đi chứ.”

“Chà chà, con làm sao có thể gây phiền toái cho sư phụ được.”

“Nói cái gì thế! Phiền cái gì mà phiền! Đúng rồi, Giáng sinh vui vẻ nhé. Ta cũng phải tặng quà cho con nữa. Ừm... còn thứ gì nhỉ? Cái quạt Phong Thần Lôì Thần... đã đưa cho con rồi. Chờ đã! Chờ đã! Để ta tìm đã! Chắc hẳn vẫn còn cái gì đấy!”

“Sư phụ đâu còn gì trong tay nữa, đúng không?”

Khi Benten hỏi như thế, sư phụ Akadama ngây người nhìn cô ấy. Thế rồi, “Đúng vậy đấy,” sư phụ lầm bầm. “Ta chẳng còn gì có thể cho con được nữa.”

“VẬY con đi nhé, sư phụ.”

Benten đặt tay lên nắm đấm cửa, quay đầu lại, nhìn sư phụ mỉm cười.

“Sư phụ ăn mochi nướng nhớ cẩn thận kẻo bị nghẹn đấy nhé. Nếu sư phụ của con mà chết vì ăn mochi nướng, con sẽ cảm thấy hơi buồn đấy.”

Thế rồi bóng hình cô ấy mất hút vào màn đêm.

ooo

Ngày quyết định vị trí Niseemon.

Nói cách khác, là ngày giỗ của cha chúng tôi.

Nói cách khác, cũng là ngày diễn ra tiệc tất niên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đáng nguyền rủa kia. Rốt cuộc nó cũng đã tới.

Ngày hôm ấy từ sáng sớm tôi đã giật mình choàng tỉnh. Ánh nắng chưa xuyên qua rừng thiêng Tadasu nên xung quanh vẫn còn tối đen. Những thành viên khác trong nhà có vẻ vẫn còn đang ngủ, tôi chỉ nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ. Không còn muốn ngủ tiếp nữa, nên tôi bò ra khỏi ổ. Tiếp xúc với hơi lạnh của không khí thanh sạch buổi sáng sớm, lỗ mũi tôi ngứa ngáy. Xung quanh hoàn toàn yên lặng, đến tiếng chim hót cũng không nghe thấy.

Xuyên qua làn sương sớm chảy khắp khu rừng, tôi tiến ra dòng suối nhỏ. Tôi đã đặc ý tưởng mình hôm nay là người dậy sớm nhất nhà, nhưng khi đi bộ trên lớp lá khô bên bờ sông, tôi bắt gặp anh cả đang ngủ yên lặng. Có lẽ anh đang tập trung tinh thần, cái lưng lông lá vươn thẳng, mắt nhắm nghiền. Khi tôi đến gần bên, anh giật mình, tai chuyển động. “Yasaburo đấy à?” Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên. “Thật hiếm thấy.”

“Hôm nay anh cũng dậy sớm đến kỳ cục đó.”

“Đồ ngốc. Ngày nào anh cũng dậy sớm thế này để trui rèn tinh thần. Cậu lúc nào cũng ngủ nướng thì làm sao biết được.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh cả, lắng tai nghe tiếng con suối nhỏ chảy róc rách. Tâm trí trở nên bình lặng, tôi thử ngửi ngửi mà không suy nghĩ gì, thì thấy như trong không khí trong sạch lạnh lẽo của mùa đông có lẫn vào mùi của cha tôi. Từ người anh cả còn lâu mới có thể nổi gót cha của tôi đang tỏa ra mùi cũng giống như cha. Tôi nhớ lại chuyện ngày xưa từng cùng cha đi qua rừng thiêng Tadasu, hít ngửi mùi của một sáng mùa đông. Tự dưng trở nên nhớ nhung hoài niệm, tôi khịt khịt mũi.

“Niseemon là sự tồn tại gánh vác tương lai của giới Tanuki trên vai.”

Anh cả tôi đột ngột nói.

“Ê ê, anh à, sao vừa mở mắt ra mà đã nói chuyện đao to búa lớn vậy?”

“Con Tanuki được chọn làm Niseemon phải là một sự tồn tại xứng đáng với vai trò to lớn đấy. Bởi vậy anh đã luôn nỗ lực hết sức theo cách riêng của mình.”

“Chà.”

Nếu là thời mà sư phụ Akadama còn tấm đầu lòng, thì hẳn mọi sự giống như những gì anh tôi nói. Thế nhưng từ khi nền văn minh của giới Tanuki thay đổi cùng với quá trình văn minh khai hóa của Con người, những thiên địch và chiến loạn đe dọa Tanuki cũng đã biến mất khỏi thế gian. Ngoại trừ bị cái hội thích ăn những món tai ác mang tên “Câu lạc bộ ngày thứ Sáu” chế thành nĩa lẩu Tanuki và tai nạn giao thông ra, những Tanuki sống không gợn chút âu lo nào cả, và không còn nhu cầu tìm kiếm một “thủ lĩnh” vĩ đại nữa. Những Tanuki lo lắng về tương lai của giới

Tanuki mà muốn nhờ cậy hết thầy vào Niseemon hẳn là còn rất ít. Ai nấy trong thâm tâm hẳn đều đang nghĩ rằng tương lai của giới Tanuki không phải là thứ ta nên cố ý lèo lái, mà nên để mặc nó chảy theo những ngã rẽ thích hợp thì hơn. Niseemon mà anh tôi nhắc đến hoàn toàn là Niseemon trong một truyền thống đã gần diệt vong, là hình ảnh lý tưởng của anh cả tôi. Nó thật sự giống như hình bóng cha tôi của những năm tháng đã qua.

“Ý chí đó thật là vĩ đại, anh à.”

Tôi chợt nhìn xuống dòng nước, thở dài ra làn khói trắng, “Lý tưởng cao đẹp là chuyện tốt. Tuy nhiên...”

“Đừng. Đừng. Cậu đừng nói gì cả.”

Anh cả bật cười, trả lời với một giọng điệu buồn rầu.

“Mấy suy nghĩ của cậu, anh biết cả mà. Cậu chắc cũng đọc được suy nghĩ của anh. Anh có lẽ chỉ là một thằng ngốc không hơn. Anh chỉ đơn giản là đang sùng bái cha mà thôi. Có lẽ ông chú của chúng ta cũng nghĩ như thế đấy. Niseemon, có lẽ đối với giới Tanuki đã thành một thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao. Nhưng với người luôn mong muốn trở thành giống cha như anh, để đạt được mơ ước đó, liệu có cách nào khác ngoài việc trở thành Niseemon sao?”

“Anh mỗi ngày đều dậy thật sớm, suy nghĩ về những chuyện như thế ư?”

“Ừ.”

“Thì thoả anh nên ngủ nướng một chút thì hơn đấy.”

“Có lẽ là vậy thật.”

“Mà hôm nay anh cũng phải cẩn trọng đó.”

Nếu anh cả không đến Sensuiro tham dự cuộc họp với các vị trưởng

lão, thì coi như là từ bỏ ý định trở thành Niseemon. Ebisugawa Soun đã có vẻ quyết thắng, để cho chắc, lão chỉ cần tìm cách ngăn cản anh cả tôi đến tham dự là đủ.

Tôi kể về những lời kỳ lạ của Kaisei, nhắc anh cả phải cảnh giác, nhưng anh lại vui vẻ nói “Ngốc quá. Cái đám anh em ngu ngốc đó mà dám bày trò gì, kết cục sẽ vẫn là bị anh cả mông ném vào dòng sông Kamogawa lạnh giá thôi. Lần tới anh sẽ không cần nhẹ nữa, mà sẽ cho mông tụi nó bể ra bốn miếng luôn.”

“Anh nghĩ như vậy thì tốt, nhưng nhớ bình tĩnh nhé. Anh có cái tật cứ khi nào hoảng hốt là lại cuống quýt cả lên.”

“Đừng có mà khôn lỏi.”

“Cái gì thế! Là em đang lo lắng cho anh cơ mà!”

Khi chúng tôi đang tranh luận ồn ào như vậy, mẹ đột ngột xuất hiện, nói: “Đừng có cãi nhau!”

Trời đã sáng hẳn, từ những đỉnh cây, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống.

Chúng tôi tập trung trong ổ, bàn lại kế hoạch ngày hôm nay của mình.

Em trai tôi sẽ đến xưởng làm rượu Denki Bran giả, cố mau chóng hoàn thành công việc, sau đó lập tức trở về rừng thiêng Tadasu. Anh cả đầu tiên sẽ đến chào hỏi Tanuki ở khu vực xung quanh, buổi chiều sẽ qua bên Nanzenji hội ý với gia chủ nhà đó. Sau đó, đến lúc chiều muộn anh sẽ cùng những người ủng hộ mình ra khỏi khu rừng quanh chùa Nanzen, tiến đến Sensuiro ở Kiyamachi. Lúc đó mẹ sẽ dắt theo em tôi đến đường Teramachi, chuẩn bị yến tiệc ở quán Akegarasu. Khi đêm xuống và vị trí Niseemon được chọn lựa xong, anh cả sẽ cứ vậy tới ngay Akegarasu, chúng tôi sẽ mở tiệc ăn mừng. Hoặc tiệc chia buồn. Sau đó kế hoạch cả đêm là chúng tôi sẽ thoải mái say sưa, tự do tự tại.

“Yasaburo thì sao?” Mẹ tôi hỏi.

“Hôm nay con sẽ ra phố chơi một chút ạ.”

“Thật là... cái thằng thoải mái quá.”

“Sau đó con sẽ đến thăm anh Yajiro xem sao. Hôm nay là ngày cha rời khỏi thế giới này mà. Để anh ấy một mình thì thật đáng thương quá.”

Khi tôi nói vậy, anh cả chẳng đáp lại gì cả.

“Vậy thì, Yasaburo. Nhân tiện con đến nhắc ông chủ của Akegarasu luôn nhé. Hỏi rằng chúng ta mời thêm cả sư phụ Akadama có được không? Nếu được thì mời cả ngài ấy cùng tham dự luôn.”

“Vâng.”

Anh tôi nhìn lên, nói “Con cũng chuẩn bị đi đây.”

Mẹ, tôi và em trai cùng nhau đi tiễn anh cả chuẩn bị leo lên xe kéo tự động. Mẹ chợt hốt hoảng quay về ô, rồi trở lại với mấy hòn đá đánh lửa. Thế rồi mẹ đánh lửa lách cách sau lưng anh cả tôi, làm những vụn hoa lửa bay tán loạn*.

“Được rồi. Con là con trai của Shimogamo Soichiro cơ mà. Hãy tự tin lên.”

“Con biết rồi, thưa mẹ.”

“Nhưng đôi khi thắng bại chỉ do hên xui mà thôi.”

“Vâng.”

Anh cả cúi đầu chào mẹ, rồi leo lên xe kéo tự động.

“Vậy con đi đây mẹ ời. Mẹ chờ tin nhé.”

Trên con đường đi thăm đền rộng lớn, anh cả tôi uy phong đường đường rời đi.

Mặc dù anh đã cố tỏ ra uy nghi mà dùng đến cái xe kéo tự hành là di vật của cha đi nữa, với tư cách là Tanuki, anh cả vẫn còn thiếu năng lực, em trai là tôi biết rõ chuyện đó hơn ai hết.

Hình bóng anh cả đã luôn cố gắng để cái lý tưởng rõ ràng là quá tằm bằng năng lực hạn chế của mình, từ lúc nào đã tạo cho tôi một cảm giác đặc biệt. Mặc dù trên con đường thực hiện lý tưởng của anh cả, bất cứ sự giúp đỡ nào dù là nhỏ nhất cũng rất đáng quý, nhưng đưa em chẳng phải ngoan ngoãn sẵn lòng vì anh ra sức như tôi đây, khi nhìn anh phạm lỗi ở những lúc cần thể hiện khả năng rồi đỏ mặt tía tai cố gắng, tôi đôi lúc cũng nghĩ: “Đó hẳn cũng là do dòng máu ngốc nghếch gây nên rồi.” Việc anh cả luôn cố gắng nỗ lực quá tằm với của mình cũng có chỗ đáng thương, nên lòng tôi trào dâng cảm xúc muốn để mặc anh ấy làm gì thì tùy ý.

Cho tới khi chiếc xe kéo lúc lắc ngã nghiêng rẽ vào đường Mikage, chúng tôi không rời mắt khỏi nó một giây nào.

Tại sao vậy nhỉ? Khi đang nhìn theo chiếc xe kéo càng lúc càng nhỏ dần, tôi lại tự dưng muốn gọi cái xe dừng lại. Thế rồi tôi muốn lao đến bên anh cả lúc anh vừa xuống xe, đâm dầm vào lưng anh.

Không biết vì sao, lúc ấy tôi có cảm giác như sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh cả nữa.

ooo

Tôi bắt đầu đi dạo phố, đầu tiên là ghé thăm quán Akegarasu ở Teramachi Sanjo. Tiệm vẫn chưa mở cửa, nhưng ở trong góc mờ mờ tối, chủ tiệm đang chuẩn bị với gương mặt u ám rầu rĩ. Khi tôi thả người ngã xuống

sofa, chủ tiệm cho tôi một ly nước cam, “Sắp đến tối nay rồi nhỉ?” Ông ta nói. “Yaichiro liệu có phần thắng không?”

“Thắng bại đôi lúc do hên xui mà.”

“Kết cuộc đầu do các trưởng lão quyết định thôi. Nhưng tự dừng lại đi muốn thành Niseemon, thằng anh của mày và cả Ebisugawa đầu có sở thích lạ thật. Tại sao lại yêu thích cái chuyện phiền phức đó chứ. Thật là kỳ quặc.”

“Dù thắng hay thua thì đêm nay vẫn mở tiệc đấy nhé.”

“Này, mày cố ý tới đây nhắc nhở tao phải không? Chuẩn bị đủ mọi đường rồi. Mày nghĩ tao là ai chứ?”

“Tôi nghĩ ông là Tanuki đó.”

“Ồn ào. Chẳng thú vị gì cả.”

“Nhân tiện, bọn tôi mời thêm sư phụ Akadama được không?”

Chủ quán làm ra bộ mặt chán chường rõ rệt. “Cái ông già ấy phiền phức lắm.” Anh ta nói. “Mày biết mà, cơ bản thì đây là cửa tiệm của Tanuki. Thiên cầu mà tới sẽ gây sợ hãi lắm.”

“Sư phụ nhìn vậy chứ dễ cô đơn, cần chú ý mà.”

“Dễ cô đơn cần chú ý cũng chẳng sao, nhưng ông cụ sẽ đột ngột lên cơn. Trong quán tuyệt đối cấm gió Thiên cầu.”

“Sẽ ổn mà, sư phụ không thổi được gió nữa đâu.”

“Ôi trời, ông ấy đã yếu tới mức đó rồi sao?”

“Ừm.”

“Vậy à, sư phụ Akadama đó mà lại... Đến một Đại Thiên cầu trong quá khứ cũng không thắng được dòng chảy của thời gian sao? Chà, vậy cứ mời đi. Nhưng Benten là không được đâu đấy nhé. Cái Con người ấy mà tới,

khách hàng sẽ bỏ chạy hết.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi ra khỏi Akegarasu, tôi bước vào Shinkyogoku kiểm tra phim ảnh đang chiếu, đứng coi cộp trong hiệu sách, xoa đầu mấy con daruma trong tiệm đồ cũ, thông thả đi xuống phố. Vì là buổi xế trưa của ngày nghỉ, nên từ Shinkyogoku tới đường Shijo gần đến đây người qua lại.

Tôi rẽ về phía đông ở đường Shijo, băng qua cầu lớn Shijo để tới thăm anh thứ.

Tôi đi qua khu Gion, trèo qua hàng rào của chùa Chinno, đột nhập vào sân chùa.

Khi tôi đến bên miệng giếng mà nói “Hế nhô”, từ đáy giếng tối om cũng vọng lại tiếng “Hế nhô” của anh thứ tôi. “Yasaburo đấy à?”

Tôi thả một miếng thịt gà bọc trong giấy ăn xuống dưới đáy giếng, anh thứ lẩm bẩm “Cái gì đây, sao nghe mùi thơm quá vậy?” rồi lạo xạo lại gần. Tôi nhìn xuống dưới giếng, nói: “Gà rán đấy ạ. Là phần em để dành từ tối Giáng sinh đấy.”

“Có thịt gà ăn thật là sang quá.”

“Thịt mềm lắm đấy. Anh lúc nào cũng chỉ ăn toàn côn trùng, chắc là miệng khô lắm rồi phải không?”

“Là con ếch ở dưới đáy giếng mà cũng được ăn gà rán, thật đáng biết ơn. Anh nghĩ đúng thật là người ta nên có một đứa em trai. Vậy là mọi người đã ăn mừng Giáng sinh rồi nhỉ?”

“Đêm hôm đó Yashiro nó làm đèn điện trang trí tỏa sáng đấy. Năng lực của thằng bé lại tăng thêm nữa rồi.”

“Anh cũng muốn thấy quá. Yashiro chắc sẽ nổi danh là máy phát điện

Tanuki ấy nhỉ?”

“Chà. Thời bây giờ thì cái đó cũng không ích lợi gì đâu.”

“Em nói mấy lời nghe chẳng giống em chút nào vậy. Những chuyện Tanuki làm, chúng ta luôn tự hào rằng chúng chẳng có ích lợi gì cơ mà.”

Anh thứ có vẻ vừa nhai ngấu nghiến thịt gà vừa cười. Tôi ngẩng xuống bên giếng, uống cà phê lon mua từ máy bán hàng tự động.

“Chẳng mấy chốc là đến tối nay rồi, anh à. Vị trí Niseemon tiếp theo sẽ được quyết định đấy.”

“Xong rồi thì mọi việc sẽ yên tĩnh lại, thế cũng tốt.” Anh thứ nói. “Nói thế này đối với anh Yaichiro là không hay lắm, nhưng với anh thì dù anh cả hay lão Soun được chọn, anh cũng không bận tâm. Chỉ cần xong chuyện này để giới Tanuki yên tĩnh lại là tốt rồi. Từ lúc cha mất đi đến giờ, đã nhiều năm trôi qua rồi.”

“Đúng vậy nhỉ?”

“Ngày hôm nay từ sáng đến giờ anh toàn nghĩ về cha.”

“Mọi người ai cũng vậy hết.”

“Hầu như lúc nào chuyện về cha cũng rất khó quên, nhưng đặc biệt là hôm nay. Cả một ngày, đầu anh không thể dừng suy nghĩ về cha được. Thế rồi anh cố nhớ đi nhớ lại. Cha đã nói gì với anh nhỉ? Những lời cuối cùng của cha là gì? Anh đã ở dưới đáy giếng suy nghĩ bao nhiêu năm rồi. Dù làm thế nào thì khi nhớ đến đêm hôm đó, ký ức của anh cũng đột ngột bị cắt đứt giữa chừng. Khi nghĩ rằng cả đời này cũng vậy, mình cứ sống mà không thể nhớ ra, thì dù là ếch anh cũng cảm thấy rất xót xa.”

Anh thứ tôi thở dài.

Tôi chợt nhớ ra, đề cập đến chuyện của Kaisei. “Gần đây, anh có gặp

Kaisei không?”

“Nhắc mới nhớ, gần đây chẳng thấy bóng dáng em ấy đâu cả. Sao thế, hai đứa cãi nhau rồi à?”

“Lúc nào mà chẳng cãi nhau, nhưng tình trạng của cô ta hơi lạ.”

Khi tôi kể lại cách cư xử của Kaisei ở phòng tắm công cộng, anh thứ tôi trầm tư.

“Chuyện đó thì đúng là lạ thật.”

“Phải không? Làm em cứ thấy kỳ quái.”

“Kaisei khi nói chuyện với anh đôi lúc cũng tỏ ra trầm lặng như vậy. Vừa nói huyền thoại, lại chợt im lặng. Như thể có gì đang đè nén trong lòng vậy. Chuyện gì vậy nhỉ? Anh từng nghĩ một cô gái trẻ như thế thì hẳn là đang băn khoăn chuyện tình cảm rồi, nhưng cứ tiếp tục suốt bao nhiêu năm thì cũng lạ thật.”

“Em chẳng hiểu nổi cách suy nghĩ của Kaisei nữa. Cái cô đó kỳ quái lắm.”

“Đúng là kỳ quái thật. Nhưng lúc biết được rằng anh không thể biến hình trở lại từ lột ếch nữa, em ấy đã khóc bên bờ giếng rất lâu. Cũng có chỗ dụi dằm đấy chứ.”

“Thì ra... là như vậy à?”

“Hơn nữa từ lúc anh bắt đầu nấu mình dưới giếng đến giờ cũng đã khá lâu rồi. Chắc hẳn phần đông mọi người đã quên rằng anh vốn là một con Tanuki mang cái tên Shimogamo Yajiro. Ai nấy cũng chỉ vì muốn trút nỗi lòng mà đến thăm cái giếng này thôi, nên anh có là ai, với họ thì cũng có gì quan trọng đâu. Tuy nhiên, mấy người bọn em vẫn tới đây là để gặp anh đúng không? Ngoại trừ gia đình thì chỉ có độc Kaisei là tới đây để gặp

Shimogamo Yajiro mà thôi.”

“... Anh ơi, anh vẫn còn thương nhớ Kaisei sao?”

Tôi nghe tiếng nước vỗ bờm bộp rất đáng yêu, hình như ở dưới đáy giếng tối đen như mực, anh thứ tôi đang rẽ nước vòng vòng. Thế rồi có vẻ như đang giận dữ, anh nói. “Đúng thế đấy. Nhưng mà, Yasaburo, đây không phải là chuyện có thể nói cho một con ếch ở dưới giếng đâu. Chỉ làm người ta buồn bã thôi.”

“Em xin lỗi.”

Tôi nghĩ về câu “Xin lỗi nhé” của Kaisei. Nghĩ đi nghĩ lại cho tới khi cái mông ngứa ngáy.

“Nhưng đúng là tình trạng của Kaisei lạ thật đấy.”

Anh thứ tôi mơ hồ nói.

“Em biết cảnh sắc nhìn được từ dưới đáy giếng là thế nào rồi đó, chỉ có bầu trời và các vì sao thì lại thấy rất rõ. Bởi vậy dù anh chỉ là con ếch dưới đáy giếng, cũng không phải là thứ cho người ta coi thường. Bởi vì thế giới của anh rất nhỏ hẹp, đêm đêm anh đều nhìn lên vũ trụ, nên có thể nói là con ếch mang tâm vóc vũ trụ. Khi cứ một mình ngắm nhìn vũ trụ, phía sau đầu anh lại trở nên yên tĩnh, cảm thấy như đạt được trí tuệ phi thường. Con ếch mang trí tuệ đó có thể nói rằng, có chuyện gì gay go lắm sắp diễn ra đấy.”

Tôi nghĩ đến anh cả đang đi tới chùa Nanzen, em trai đang ở công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả của nhà Ebisugawa, và mẹ đang ở rừng thiêng Tadasu lo lắng cho mấy đứa con chúng tôi.

Trong lúc đang suy tư, tôi ngược mặt lên nhìn trời, chợt trông thấy một thứ quái dị. Nhìn nó như một con quay đang vừa quay vòng vòng vừa

hướng lên trời, hình như được tạo thành bởi bao nhiêu luồng khí trắng. Tôi ngây người nhìn theo cái chuyển động kỳ lạ đó, chợt không nghe được âm thanh từ phố xá nữa, đầu óc chợt trở nên xa xôi. Cái vật kỳ lạ đó lấp lánh trên đỉnh trời, rồi chợt bay tán loạn như thủy tinh vỡ. Lúc ấy tôi mới hoàn hồn.

Một cơn gió mạnh quét qua sân chùa Chinno.

Tôi bấu chặt vào giếng. “Ôi trời, gió mạnh quá!”

“Ở dưới này gió lặng lắm.”

“Vậy sao?”

“Ôi, nhìn kia. Bầu trời trông lạ quá.”

Từ phía thung lũng bị núi non bao phủ, những đám mây mưa nặng nề như bông gòn vón cục lại đang trôi đến trên bầu trời Kyoto. Bầu trời xanh lập tức bị mây đen tựa đá cẩm thạch bao phủ, phố xá bị bao bọc bởi bóng mây trông có vẻ chẳng lành, trời tối sầm như lúc mặt trời lặn.

Một tia sáng lớn màu xanh xuyên qua khe hở sâu giữa các tầng mây, chẳng mấy chốc sấm đã vang rền, làm lòng ở mộng tôi cũng như dựng đứng lên.

“Lôi Thần giá lâm rồi!” Tôi hét lên.

“Chà chà, thế này chẳng phải đột ngột quá sao!?”

Anh tôi nói lớn át đi tiếng sấm nổ. “Tình trạng bây giờ lạ quá.”

“Có vẻ như ai đó đang dùng cái quạt Phong Thần Lôi Thần. Khỉ thật, hẳn nhất được ở đâu không biết.”

“Mẹ trông cậy cả vào em đấy, Yasaburo.”

Tôi nghe thấy tiếng anh thứ đập lên mặt nước bì bõm. “Vậy chia tay ở đây nhé. Anh phải vô dụng tới mức nào mới được đây...!” Anh thứ tôi lắm

bầm. “Là con ếch ở đáy giếng, muốn hành động cũng không xong! Mà cũng chẳng thể nào khác được...”

“Không sao cả anh ời. Cứ để đó cho em.”

“Cẩn thận nhé, Yasaburo.” Anh thứ tôi nói. “Em phải cẩn thận đấy. Anh có dự cảm không lành.”

Tôi chạy vọt đi.

ooo

Tiếng sấm rền vang trong Kyoto thật ồn ào.

Những người đang băng qua cầu lớn Shijo vừa cất tiếng kêu la vừa chỉ tay lên bầu trời đang trĩu nặng những đám mây đen. Vô số tia chớp rạch qua khoảng giữa những đám mây như những con rồng vừa được giải phóng. Những đám mây được thắp sáng bởi những tia chớp xanh từ bên trong, cứ như một cái lồng đèn đầy điên gở đang sừng sững giữa bầu trời. Kẻ đang dùng cái quạt Phong Thần Lôi Thần hẳn là một thằng ngốc không biết chừng mực gì hết.

Tôi trở về rừng thiêng Tadasu, nhưng trong khu rừng vang rền tiếng sấm không có bóng dáng của mẹ tôi. Tôi nghĩ bà chắc là nấu mình trong cái màn muối để trốn Lôi Thần rồi, nhưng trong cái ổ nằm bị mưa giội xuống tôi không thấy dấu vết cái màn muối đã được treo lên.

Tôi cũng thử chạy ra tới cầu lớn Kamo.

Có ánh đèn đang hắt ra từ tiệm bi da ở phía bên kia bờ sông nơi mẹ vẫn hay lui tới. Tôi băng qua dòng sông Shimogamo dưới cơn mưa đang trút xuống và tiếng sấm gần vang, lúc đẩy cánh cửa kính mở ra thì tiếng sấm lại nổ ầm ở đâu đó rất gần. Cửa sổ lắp kính của tiệm cũng chịu nhất

búa của Lôi Thần, bây giờ vang lên âm thanh như sắp vỡ ra. Mọi người trong tiệm như đang nín thở, lắng nghe động thái của Lôi Thần. Tôi thử hỏi thăm người ở tiệm, nhưng họ trả lời rằng: “Vương tử áo đen không tới.”

Tôi thử gọi điện tới chùa Nanzen bằng máy điện thoại công cộng ở một góc phòng bi da. Bên kia cửa sổ lắp kính, tôi có thể thấy cầu lớn Kamo bị bao bọc bởi màn mây dày đặc mù mịt bụi nước như sương khói. Người gia trưởng tính tình thoải mái của nhà Nanzenji đến nghe máy.

“Anh trai của em có ở đó làm phiền mọi người không ạ?”

“Bọn tôi đã định cùng nhau đến Kiyamachi, nhưng anh cậu lại đột ngột nói phải về rừng ngay lập tức. Có lẽ là quên đồ gì đó chẳng?”

“Anh ấy đi từ lúc nào ạ?”

“Từ lúc sấm bắt đầu kêu ấy, tôi nghĩ giờ cậu ta đã phải về đến rừng thiêng Tadasu rồi chứ... Nhưng cũng có thể cậu ta ghé nơi nào trú mưa. Thời tiết thế này mà chạy xe kéo thì nguy hiểm lắm.”

Tôi cảm ơn rồi ngắt máy, thử gọi đến điện thoại di động của em trai.

Mãi mà không có ai bắt máy khiến tôi càng sốt ruột. Chẳng mấy chốc lại nghe một tiếng nói rất kỳ dị trả lời “Hô.” Tôi hỏi: “Yashiro đấy phải không?”, nhưng đối phương đã la lên “Á!” rồi ngắt điện thoại mất. Tôi kiểm tra lại số máy rồi gọi lại một lần nữa, nhưng không liên lạc được.

Tôi lo lắng vô cùng, cảm thấy như có gì đó không lành đang xảy ra.

Tôi ra khỏi tiệm bi da, cứ ướt sũng như thế mà băng qua cầu lớn Kamo. Từ phía Higashiyama Renbo tắm tối, những đám mây đứng sừng sững như một người khổng lồ, vừa giật chóp chói lòa vừa nghiêng người tựa vào phía bên này.

Tôi rút lui vào trong rừng thiêng Tadasu, bước lên con đường lên đền Shimogamo đang vang dội tiếng mưa và tiếng sấm chớp chằng lảnh.

Trên con đường dẫn vào đền, hay cả trong rừng thiêng Tadasu, đầu không thấy bóng dáng gia đình tôi ở đâu.

Tiếng sấm chính là còi gọi tập hợp của mọi thành viên trong gia đình Shimogamo. Chắc chắn những đứa con của nhà Shimogamo ai nấy khi Lôi Thần tới đều lập tức bỏ dở mọi thứ mà lao về bên mẹ. Dù là vậy, thời gian đã trôi qua khá khá rồi mà anh cả và em tôi vẫn chưa trở về. Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Lúc ấy, tôi nhìn thấy chiếc xe kéo tự động mà anh cả thích dùng đang chạy đến từ phía Nam con đường dẫn vào đền. Nghĩ rằng anh cả đã bình yên trở về, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chiếc xe kéo hoàn toàn trống rỗng, không những vậy nó còn bị hư hại nặng. Cánh tay của người phu xe búp bê đã long hẳn ra, bánh xe cũng rệu rã. Chỉ có mưa vẫn rơi xuống trên người phu xe búp bê câm lặng và tơi tả.

Tôi ghen lời.

Tôi nghe thấy tiếng mưa vỗ lên lá cây của những thân cây to mọc dày đặc, cùng với tiếng sấm xé qua bầu trời, đột ngột cảm thấy sau các hàng cây như có con Tanuki nào đó.

“Mẹ đấy ư?” Tôi hỏi.

“Là tôi đây, đồng gốc.”

Kaisei nói. Vẫn như cũ, cô ta không cho tôi thấy bóng dáng. Tôi quay mặt về phía hàng cây tắm tối, cất giọng. “Cô đó, đang làm gì ở một chỗ như thế này? Tôi đang bận tìm kiếm cơ mà.”

“Vì mấy anh của tôi đang trông chừng, nên tôi đành trốn ở phía sau

chùa Kiyomizu đấy.”

Thế rồi Kaisei nói nhanh. “Anh có đứng đây chờ đi nữa thì cũng không ai quay về đâu. Mấy anh của tôi đã gọi Lôi Thần đến, rồi dùng đoàn thân vệ Ebisugawa bắt bác gái đi từ nãy rồi. Yashiro hẳn vẫn đang ở công xưởng. Còn anh Yaichiro bây giờ chắc cũng bị bắt rồi.”

“Cô đang nói gì thế?”

“Cha tôi muốn làm anh Yaichiro bị mang nấu lẩu. Cũng như bác trai vậy.”

“Vậy sao?”

Tôi nói. “Đúng thật là như thế à...”

“... Đúng là vậy.”

Giọng nói của Kaisei chột lẩn vào tiếng thồn thức.

“Kẻ đã làm bác trai bị mang đi nấu lẩu chính là cha tôi.”

ooo

Cơn mưa nặng hạt xuyên qua mái vòm của khu rừng hóa thành những sợi nước mảnh, buông xuống ngôi đền Shimogamo.

Mỗi lần chớp nhoáng ánh xanh biếc lên phía này, tiếng sấm lại làm khu rừng rung động, giọng nói khe khẽ của Kaisei như đã trôi xa. Tôi lắng tai nghe giọng nói của cô vọng lại từ phía sau những hàng cây, hồi ức lại trôi về cái đêm cha tôi rơi vào tay Câu lạc bộ ngày thứ Sáu.

Đêm hôm đó.

Cha tôi có hẹn ở Gion nên dẫn theo anh cả tôi cùng ra ngoài. Sau khi họp hành kết thúc, anh cả tôi đã nhìn theo bóng hình cha đứng ở bến xe

buýt trước đền Yasaka đưa tiền mình. Sau đó cha đã đến một quán rượu ở Kiyamachi, cùng anh thứ uống rượu. Khi đã say cha bảo anh thứ biến thành tàu điện Eizan giả làm chấn động phố đêm, rồi bảo anh thứ tôi một mình trở về rừng thiêng Tadasu trước. Ký ức về chuyện đó đã rơi khỏi đầu anh thứ tôi.

Vì đã cùng anh thứ uống rượu, cha tôi cũng đã khá say. Bước chân ông hơi lảo đảo. Cha đi bộ qua con phố khuya. Đích đến của ông là nhà hàng truyền thống Kyoto Chitoseya ở Pontocho.

Trong phòng trải chiếu tatami của Chitoseya, Ebisugawa Soun đang mặc trang phục truyền thống ng ồi đó, chờ đợi cha tôi đến.

Soun vốn cực kỳ yêu thích kẹo jintan*, lão đang lấy kẹo từ một cái hộp intro* có hoa văn chim trĩ vàng sơn mài kiểu makie* để nhấm nháp, mùi hương ngào ngạt bay ra. Cái hộp intro hoa lệ đó được gắn vào một sợi dây, đầu sợi dây là một chiếc netsuke* hình Benzaiten đẹp đẽ. Mặc dù Soun không nhận ra, nhưng netsuke đó là do Kaisei biến thành.

Soun thu được lợi nhuận từ công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả, lão mua rất nhiều netsuke và hộp intro, cất giấu vào cái nhà kho số một của công xưởng, và Kaisei rất thích ngắm nghía bộ sưu tập ấy. Ngày hôm đó, cô cũng từ cánh cửa bí mật của nhà kho mà đột nhập vào bên trong, đang sắp xếp chơi đùa với bộ sưu tập quý báu ấy, thì Soun đột ngột trở về Kaisei vội vã hóa thân thành netsuke hình Benzaiten. Không may là Soun lại chọn chiếc netsuke hình Benzaiten do Kaisei hóa thân để đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc cha tôi đã đến Chitoseya.

“Làm chú phải đợi rồi.”

Nhìn thấy Soun, gương mặt đỏ bừng của cha tôi nở nụ cười toe toét.

“Chào anh.” Soun cũng tươi cười cúi đầu.

Trong căn phòng lát chiếu tatami rộng rãi lạnh lẽo, ngoài Soun và cha tôi ra thì không còn ai khác. Ngọn đèn điện mô phỏng lồng đèn giấy tỏa ra ánh sáng dịu dịu, một góc phòng trải chiếu tatami chìm trong bóng tối. Hai người họ vừa ngắm nhìn cảnh sắc ban đêm bên bờ sông Kamogawa phía sau cửa kính, vừa chén tạc chén thù.

Trước đây, theo phong tục của giới Tanuki, cha tôi đã dắt chú đi theo học sư phụ Akadama. Không rõ mối liên hệ giữa hai anh em thân thiết luôn cùng nhau học hành đã sứt mẻ vì nguyên nhân gì, nhưng khi cha và mẹ tôi thành vợ chồng thì cũng là lúc chú tôi trở thành con nuôi của nhà Ebisugawa. Sau khi anh Yaichiro và anh Yajiro ra đời, cha và chú tôi lại cùng nhau tranh đoạt cái ghế Niseemon, thế là tình cảm anh em lại càng bị tổn thương. Khi chứng kiến cha tôi đoạt được cái ghế Niseemon, chú cũng dốc lực vào việc hiện thực hóa nhà máy sản xuất rượu Denki Bran giả, sau đó được mang cái tên Ebisugawa Soun.

Buổi tiệc hòa giải đêm hôm đó là do lời mời của Soun.

“Anh cũng đã khiến chú phải cay đắng nhiều rồi nhỉ?”

“Được rồi, anh à. Bọn mình cũng đâu còn trẻ nữa. Chuyện với chị nhà, hay chuyện Niseemon, không phải đâu đã qua rồi sao. Em bây giờ đã là một Tanuki trưởng thành, cũng đã có con. Chúng ta không thể chấp nhận những chuyện vụn vặt nữa.”

“Những lời đó thật đáng mừng. Đúng là chú đã trở nên rất tuyệt vời.”

“Không không, phải nói là anh mới đúng.”

Lúc đó, cha tôi chợt đưa mắt về góc phòng, gương mặt lộ vẻ khó hiểu. “Ở đó có gì vậy?” Cha tôi nói.

“Nhìn có vẻ giống cái lồng nhỉ?”

“Có vẻ giống cái l`ng thật.”

Soun nói. “Đề em bảo người ta dọn đi nhé.”

“Không, không cần phiền phức vậy đâu. Nhưng sao một thứ kỳ quái như thế lại đặt ở chỗ này?”

Cha tôi nói vậy rồi ngáp dài.

“Anh à, anh say rồi chẳng?”

“Chú chẳng cần lo lắng. Tôi chẳng bao giờ say cả.”

Nhưng cha tôi quả đã say rồi.

Nếu không, cha hẳn đã phát giác ra cái bẫy do Soun sắp xếp.

“Vậy sao? Nhưng em nghĩ ta nên mau chóng làm nghi thức hòa giải đi thôi. Ngày hôm nay em mời đến cả một người làm chứng. Chúng ta cùng chính thức trao đổi lời hứa hòa giải, rồi không ngần ngại mà uống thật say nào.”

“Chú nói toàn những chuyện đao to búa lớn. Có tôi có chú đây thôi không phải là được rồi sao?”

“Không, anh ời. Chúng ta bây giờ đều là những Tanuki gánh vác giới Tanuki trên lưng, vậy nên làm cái gì cũng phải堂堂 mới được.”

“Chú biết nói chuyện thật đấy.”

Khi Soun cất tiếng gọi, cánh cửa ngăn phòng trái chiếu bên cạnh li`n bật mở như đã chờ đợi từ rất lâu.

Trên mặt chiếu tatami trải một tấm thảm màu đỏ rực, có xếp bàn ghế, ở bốn phía là bốn ngọn đèn điện cao tỏa sáng lấp lánh. Lữ Thiên cầu Kurama với cà vạt đã tháo lỏng đang dựa lưng vào ghế, vừa yên lặng uống rượu vừa nhìn cha tôi. Tôi đã nói về việc khi mình vừa mới ra đời, giữa sự phụ Akadama và lữ Thiên cầu Kurama đã phát sinh tranh chấp. “Sự kiện

núi Nyoigadake giả”, với Tanuki là niềm khoái trá, còn với Thiên cầu Kurama là nỗi nhục nhã.

Đứng giữa những Thiên cầu Kurama đang nhìn cha tôi chăm chăm với vẻ mặt rất đáng sợ là một cô gái trẻ thon thả đang hút thuốc lá.

Cô ấy cùng với Thiên cầu Kurama đã gặp gỡ như thế nào, tôi cũng chẳng hay biết. Có lẽ là Thiên cầu Kurama đã cất tiếng mời mọc cô gái thành thực thuật bay lượn tự do trong không trung và có thể tùy ý tản bộ trên trời này chăng? Sau đó cô ấy thường rời khỏi chỗ ở của sư phụ Akadama để tới thăm núi Kurama, và cũng đang dấn dè vang danh ở Kyoto, khiến sư phụ tha hồ nướng bánh mochi.

Cô gái dập tắt điếu thuốc, rồi lướt sang phòng bên này.

“Cô Suzuki Satomi đến tham dự cùng chúng ta với tư cách chứng nhân.”

Soun nói.

Cha tôi mở to mắt nhìn chăm chăm Suzuki Satomi.

Cha không thể lường được chuyện lại phải đối mặt với nhược điểm duy nhất của mình. Bàn tay cần chén bỗng run lên bần bật. Khi cô liếc mắt lại nhìn, cái chén từ trong tay cha tôi rơi xuống, rượu đổ ra thấm ướt mặt chiếu tatami. Sự sợ hãi mà chính mình cũng không hiểu nổi khiến cha tôi không thể cử động. Cha nhắm chặt mắt, thân hình lập tức thu nhỏ lại, lông cũng mọc lên.

Chẳng mấy chốc trên tấm nệm ngỗ đã là một con Tanuki đang yên lặng. “Cô Suzuki, tại sao vậy?” Con Tanuki ấy nói.

“Tôi chẳng ngờ sẽ được gặp cô ở một chỗ thế này.”

“Bởi vì dạo này ông đã chẳng lui đến thăm nom đấy. Ông quả thực sợ

tôi đến vậy sao?”

“... Sư phụ có biết việc này không?”

“Thật đáng thương. Sư phụ chẳng hề biết gì cả.”

Con Tanuki đang ng ẫ trên tấm nệm li ền cong lưng *lại* như đã bỏ cuộc.

Cô ta ôm lấy con Tanuki giờ lên cao, cười lớn.

“Giỏi lắm! Giỏi lắm!”

Lữ Thiên cầu Kurama đang ng ẫ thành hàng ở phòng bên kia cất tiếng hoan hô.

Vào cuối năm đó, vị “Benten” ti ền nhiệm của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đã rút lui để lại một chỗ trống. Vị cao tuổi nhất ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là “Jurojin” đã đề cử cô gái tâm đầu ý hợp ở phố đêm Pontocho là Suzuki Satomi. Tuy nhiên để gia nhập câu lạc bộ, cô ấy cần phải vượt qua một thử thách. Đó là chuẩn bị cho tiệc tất niên, nói cách khác là chuẩn bị n ồi lẩu Tanuki.

Soun nhìn xuống cha tôi đã bị nhét vào trong l ồng với vẻ ngạo mạn.

“Vĩnh biệt, anh trai.” Lão nói. “Chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.”

Nhìn theo bóng lưng của Soun đang lẩn khỏi phòng, cha tôi lặng lẽ nói.

“Em trai. Chú thấy ổn với chuyện này sao?”

Cha tôi đã không hay không biết mà mắc vào cái bẫy do Tanuki, Con người và Thiên cầu lập nên, sau đó bị ném vào trong n ồi sắt nấu lẩu.

Sau đó chuyện gì đã xảy ra?

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đã chuẩn bị êm thấm cho bữa yến tiệc, Ebisugawa đã trả được mỗi hận thù tích tụ nhiều năm và trở thành thủ lĩnh thực quyền của giới Tanuki, Suzuki Satomi được Câu lạc bộ ngày thứ Sáu

hoan nghênh và trở thành “Benten”, Benten phát huy tài năng Thiên cầu của mình một cách bùng nổ, dụ dỗ cái thằng ngây ngô là tôi gây nên “sự kiện Cây sam Ma vương”, sư phụ Akadama đáp xuống Cây sam Ma vương bị trượt ngã chấn thương chân, hầu như mất hết năng lực của Thiên cầu, thế rồi bấy Thiên cầu Kurama đã chiến thắng cuộc chiến giành địa bàn của giới Thiên cầu, đuổi kẻ thù lâu năm là sư phụ Akadama ra khỏi núi Nyoigadake.

Những vận mệnh xoắn xuýt của Thiên cầu, Con người và Tanuki đã giao nhau ở căn phòng lót chiếu tatami đêm đó, do việc cha tôi sa vào n ời lâu mà mỗi vận mệnh lại rẽ theo những khúc quanh khác nhau.

ooo

Trong khi lắng nghe những lời Kaisei nói, tôi cúi gằm mặt.

Cha tôi là người đã đặt tên cho Kaisei, ông rất yêu thương Kaisei. Kaisei cũng rất kính yêu cha tôi. Thế nhưng vì một sự việc không ngờ mà cô lại bị Thiên cầu bao vây, chứng kiến cha mình “phạm phải tội ác thậm chí không xứng làm Tanuki”. Một con Tanuki nhỏ có thể làm gì đây? Bởi vậy Kaisei đã thường lui tới thăm hỏi anh thứ tôi đang giam mình dưới đáy giếng. Nhưng cô ấy cũng không thể nói với người anh họ đã thân thiết với mình từ thuở ấu thơ rằng “cha em đã khiến cha anh bị mang n ấu lâu”. Chẳng mấy chốc anh tôi đã quá quen với việc làm ếch mà đánh mất đường trở về với giới Tanuki. Cơ hội cuối cùng để trút bỏ gánh nặng trong lòng đã biến mất, Kaisei mới ng ồi bên bờ giếng mà khóc.

Trong bóng tối, tôi nghe thấy tiếng Kaisei. “Xin lỗi.”

“Tôi đã nghĩ đến chuyện như vậy rồi. Vì đã mãi nghĩ như vậy, ngược

lại bây giờ tôi mới thấy ngạc nhiên.”

Tôi nói tiếp. “Vậy anh tôi bị bắt giữ ở đâu? Mẹ tôi thì sao?”

“Tôi cũng không biết...”

Kaisei đột ngột hét lên thất thanh. “Á! Mau thả tôi ra!”

Bụi cỏ trong rừng chợt rung động dữ dội, rồi đột ngột yên lặng. “Có chuyện gì thế?” Dù tôi cất tiếng hỏi nhưng không có ai trả lời.

Khi tôi đến gần bụi rậm, từ phía sau những hàng cây chợt xuất hiện vô số cái lồng đèn giấy ghi chữ “Ebisugawa” thật to. Như được bảo vệ bởi những đốm sáng của lồng đèn ấy, Ebisugawa xuất hiện với gương mặt hóm hỉnh bất lương. Để tránh những giọt mưa vẫn đang rơi xuống từ đỉnh ngọn cây, đoàn thân vệ Ebisugawa cẩn thận đưa ra che.

Khi Ebisugawa bắt đầu bước đi trên con đường dẫn vào đền, tôi cũng cảnh giác lùi lại giữ khoảng cách.

“Này Yasaburo.”

Soun nở nụ cười xấu xa. “Đừng để ý những chuyện Kaisei nói nhé. Con bé mơ mơ màng màng không phân biệt được ranh giới giữa mơ và thực, nên mới nói mấy chuyện như vậy đấy. Con gái nhà chú được bảo bọc quá nên mỏng manh lắm.”

Đoàn thân vệ Ebisugawa tản ra trên con đường lên thăm đền, vây lấy tôi.

“Đêm nay dù thắng hay thua, chú cũng muốn mời cả nhà Shimogamo đến, cùng nhau mở tiệc. Mọi người nhà cháu đâu có mặt cả rồi, chỉ có cháu là không biết ở đâu, làm chú lo lắng lắm đấy.”

“Cảm ơn chú đã có lời mời, nhưng đêm nay nhà cháu đã bao trọn quán Akegarasu rồi ạ.”

“Cái thằng này chẳng biết gì cả. Kế hoạch ấy hóa thành giấy lộn r ồi.”

Một gã trong đám thân vệ chìa ô ra tiến g ần đến tôi. Gã có vẻ như định đưa ô ra cho tôi, nhưng tôi đã hất cái ô ấy, lùi lại.

“Cả người cháu đầu ứt hết r ồi, cũng không biết đến lễ nghi, nên cháu xin phép không thể đến tiệc mừng được.”

“Dẫu có thế nào thì mày cũng không chạy thoát được đâu. Nếu để mình bị thương thì thật là ngốc. Tao còn sắp phải tới xử lý công chuyện ở Sensuiro, đừng làm mất thời gian của tao nữa.”

Đoàn thân vệ Ebisugawa lừ lừ thu hẹp khoảng cách với tôi. “Đừng có lại g ần đây!” Tôi hét lên. “Ai lại g ần tao sẽ cắn cho nát mông đấy!”

Tôi nhe nanh ra, đoàn thân vệ Ebisugawa giật mình lui lại. Chúng đưa mắt nhìn nhau.

Lúc ấy trên đỉnh cây cao chợt vang đến một giọng nói trong trẻo: “Ông đang làm gì thế, Ebisugawa?”

Tôi ngược mắt nhìn lên, thấy Benten đang đáp xuống đường lên thăm đền giữa ánh chớp. Hình như cô ấy đang bay lượn thì trời đổ mưa, nên mái tóc của cô ứt nhẹ, trông lại càng thêm vẻ yêu kiều. “Mưa to quá. Thật là vất vả.” Cô nói. Đoàn thân vệ Ebisugawa có vẻ hoảng sợ, né xa cô ấy.

“Cô Benten, thật vui khi thấy cô mạnh giỏi.” Soun nói.

“Tôi vừa nói là tôi chẳng mạnh giỏi gì cơ mà.” Nói xong, Benten đưa tay vuốt tóc. “Tôi đang trú mưa ở trên cao, nhưng lại nhìn thấy Yasaburo ở đây. Cậu hóa thành cái dù cho tôi với nhé.”

“Vâng, nếu là vì cô Benten, dù là cái dù hay cái gì khác tôi cũng hóa thân được.” Tôi hào hứng nói.

“Không, nhưng mà...” Soun ngập ngừng nói.

“Cái gì thế Ebisugawa, ông có phàn nàn gì à?”

“Tôi đang định dắt cậu ta tới bữa tiệc hòa giải đó mà. Nến cô Benten mà dẫn Yasaburo đi bây giờ, tôi sẽ gặp khó khăn lắm.”

“Ông nói rằng mình gặp khó khăn, nhưng tôi tự hỏi chuyện ấy thì có liên can gì tới tôi đâu? Ông định bảo rằng tôi cứ ướm nhẹp thế này mà đi về nhà à?”

“Không không, tôi nào dám nói thế.”

“Vậy để tôi mượn cậu ta một lúc nhé.”

Tôi hóa thành cây dù. Bàn tay lạnh ngắt của Benten nắm lấy cán dù, xòe rộng ra. Cô vừa xoay tròn cây dù Yasaburo vừa bắt đầu rời bước. Trên con đường lên đũa, những sợi mưa mỏng đập vào người tôi.

“Mưa dữ quá nhỉ?”

“May nhờ cô mà tôi được cứu. Cảm ơn cô rất nhiều.”

“Tôi đã làm gì cơ?”

Benten nói như đang hát. “Có gì đâu mà cảm ơn.”

Giữa cơn mưa và sấm chớp đang trút xuống, Benten thong thả bước đi. Cô ra đến bờ đê của sông Kamogawa, không thềm để tâm đến tiếng sấm gầm gừ mà tiếp tục bình thản tiến bước. Trên bờ đê không một bóng người qua lại, dòng sông Kamogawa cuộn cuộn đục ngầu, trông có vẻ rất lạnh giá. Tôi im thin thít.

“Sao thế?”

Benten đột ngột nói. “Ngày hôm nay cậu cứ cảm như hén vậy.”

“Cô đã được Ebisugawa nhờ vả, đẩy cha tôi vào bẫy đúng không...? Tại sao cô lại không nói gì cả?”

Benten ngẩng đầu nhìn lên cây dù là tôi với ánh mắt trống rỗng. “Vì cậu đâu có hỏi.”

“Con người đúng là một lũ xấu xa...”

“Tôi là Thiên cầu mà.”

“Không, cô là Con người. Dù có làm thế nào cô cũng là Con người.”

Benten nở nụ cười tinh nghịch, đưa tay ra ngoài dù hứng lấy giọt nước mưa. “Vì thế nên cậu giận mà không nói gì hay sao?”

“Không chỉ có thế. Anh cả tôi đã bị bọn Ebisugawa bắt rồi. Ngày hôm nay là tiệc tất niên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đúng không? Anh cả tôi chắc sẽ bị bắt đem đi nấu lẩu mất.”

“Ôi trời, vậy tối nay tôi sẽ ăn anh trai cậu sao? Thế thì gay thật.”

“Cô làm ơn cứu anh trai tôi được không?”

“Tôi không biết.”

“Tại sao? Vì chúng tôi là Tanuki nên cô sẽ không giúp đỡ sao?”

“Bởi vì tôi là Con người mà.”

Với vẻ mặt như vừa đưa tôi vào tròng, Benten cười khúc khích.

“Cô Benten không muốn giúp tôi thì cũng chẳng còn cách nào. Tôi sẽ cố tự mình làm gì đó vậy. Câu lạc bộ ngày thứ Sáu định tổ chức tiệc ở đâu?”

“Là quán Chitoseya trên đường Pontocho. Nhưng cậu đừng có đâm đá xông vào đấy nhé. Cậu lúc nào cũng dùng toàn những cách bạo lực, thật đáng ghét.”

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến góc phía Đông Bắc của ngã tư Kawaramachi Imadegawa, Benten vẫy tay ngoắc một chiếc taxi đang chạy xuống phía Nam đường Kawaramachi. Cô treo cái dù Yasaburo lên tay

cần của một chiếc xe đạp đậu trái phép gần đó. Khi taxi dừng lại và cửa mở ra, Benten cúi người về phía tôi, đột ngột thẫn thờ.

“Giáo sư Yodogawa nói rằng chiều hôm nay sẽ đi nhận một con Tanuki. Ông ấy có hứa là sẽ liên lạc với người bắt Tanuki rồi.”

“Ra là vậy. Giáo sư Yodogawa à?”

“Sau đó cậu tự lo liệu đi nhé. Bởi vì tôi là Con người, nên chỉ có nhiệm vụ ăn con Tanuki nào hóa thành món lẩu thôi. Chẳng có đau lòng hay cay đắng gì hết.”

Vừa vuốt mái tóc đen, Benten vừa leo lên xe taxi.

Tôi nhìn Benten đi về phía Nam, thẫn thờ nghĩ: “Phải đi tìm giáo sư Yodogawa ngay mới được.”

Có lẽ giáo sư đang ở phòng nghiên cứu của trường đại học, nếu bí mật lén theo và đi đến địa điểm trao đổi thì sẽ ổn. Tôi vội vã muốn tới ngay phòng nghiên cứu, khi đi băng qua cầu lớn Kamo, thì từ đầu Đông cầu lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên ôm một vật được bọc trong furoshiki* đang chậm rãi đi bộ. Tầm lưng khòm khòm, cái bụng phình ra, gương mặt giống như Hotei. Không thể nhận được, chắc chắn đó là giáo sư Yodogawa. Hình như ông ta đang chuẩn bị đi nhận Tanuki.

“Thật là vừa khéo! Cứ như là thần linh phù hộ mình vậy!”

Tôi hết sức phấn khởi.

ooo

Tôi hóa thân thành ông già chống gậy, đi băng qua phố mua sắm Demachi tập nập người qua lại vào ngày cuối năm. Bởi vì cơn mưa vẫn còn đang

trút xuống, trong phố mái vòm đầy hơi ẩm. Vật bọc trong furoshiki hết va chỗ này lại đụng chỗ kia, còn giáo sư Yodogawa vụng về tiếp tục bước đi.

Chẳng mấy chốc vị giáo sư đã ra đến đường Teramachi.

Ở nơi đó có một cửa tiệm tên là Chikurintei. Vị giáo sư đứng trước cửa ngôi nhà, có vẻ như đang khịt khịt mũi một lúc. Ở cửa ra vào của cửa tiệm chật hẹp, bên cạnh cái cửa chắn song bằng gỗ đã qua nhiều năm tháng, có đặt một con Tanuki bằng đất nung Shigaraki đang nằm kènh. Giáo sư vượt ve cái bụng của con Tanuki ấy, rồi mở cánh cửa chắn song gỗ bước vào bên trong.

Chikurintei là một tiệm soba lâu đời.

Từ trước khi sư phụ Akadama bị dấn đuổi về phía sau khu phố mua sắm Demachi, sư phụ đã thường hay lui tới nơi đây. Bây giờ khi đã lâm vào cảnh ngộ sống một mình vất vả thế gian, nếu có đặt chân vào bếp thì cũng chỉ chế ra một món cháo loãng kỳ dị, với sư phụ thì cửa tiệm soba này cũng như những đờ tiếp tế của tôi, là sợi dây sinh mệnh quan trọng. Vì yêu thích cơm trứng của cửa tiệm này, Benten cũng thường hay đến đây. Tôi cũng từng được cô ấy dắt theo. Cơm trứng đúng là ngon thật.

Để thăm dò tình hình chắc chắn, tôi theo đuôi giáo sư bước vào bên trong.

Khi bước vào, bên tay phải tôi có đặt một bếp lò lớn đang phả hơi nóng. Bên tay trái là một giá sách đầy tạp chí. Phía bên trên là một máy điện thoại công cộng mười yên cùng một con mèo mời khách trắng đen. Trong cửa tiệm hẹp dài như khoang tàu điện, chỉ có xếp mấy bàn ghế bốn chỗ nhỏ sát hai bên tường.

Vị giáo sư quay mặt về hướng tôi với vẻ ngây người làm tôi giật mình, nhưng ông ấy chẳng thể biết ông già đang bám đuôi mình chính là tôi. Tôi

cố tình lăm bằm mấy câu vô nghĩa rồi ngã xuống một góc, đưa mắt trông lên những tấm thẻ ghi tên món ăn treo đầy trên tường*.

Chikurintei nổi tiếng với thực đơn gồm nhiều món đến kỳ quặc. Dù treo biển là tiệm soba nhưng đến cả cơm trứng Tenshinhan cũng bán nữa, mà cơm Tenshinhan đó cũng rất ngon, thật là kỳ quái. Vừa nhìn lên mấy tấm thẻ tôi vừa nói vọng vào trong: “Xin lỗi”, nhưng trong bếp yên lặng như tờ, không có bóng dáng ai cả.

Vị giáo sư đột ngột đứng dậy, đi vào phía trong toilet.

Một lúc sau, chủ quán cuối cùng cũng chìa mặt ra từ trong bếp, tôi nói “Cho một phần cơm trứng.” Thế rồi tôi ngã ăn cơm trứng đã được làm xong, nhưng vị giáo sư mãi vẫn không thấy ra khỏi toilet. Vì chẳng biết khi nào thì vụ trao nhận Tanuki mới tiến hành, nên tôi ăn mà cũng chẳng thấy ngon. Tôi ăn như thể đang nhồi cơm vào miệng.

Vẫn không thấy bóng dáng vị giáo sư đâu. Người sẽ giao Tanuki cho ông ta cũng không xuất hiện.

Có gì đó thật lạ.

Không thể chịu được cảnh ngổn ngang, tôi một lần nữa thử gọi điện cho em trai.

Tôi đứng dậy khỏi ghế, nhắc ống gọi của cái máy điện thoại loại dùng tiền mười yên bên cửa chấn song gỗ. Có lẽ vì bụng đã no căng, tôi chợt trở nên lơ đãng. Vừa lắng nghe tiếng điện thoại đổ chuông, tôi vừa nhìn ngắm con mèo mời khách ngạo mạn bên cạnh máy điện thoại. Khi tôi cần lên xem thử, thì thấy con mèo mời khách nặng trĩu màu đen ấy ở phía sau có ghi một dòng chữ lớn: “Quyển Thổ Trọng Lai”. Tôi vừa nghĩ mấy dòng đó thật chẳng hợp với một con mèo mời khách tí nào, vừa ngáp vừa chờ đợi, thì nổi được máy với điện thoại di động của em trai tôi.

Thế nhưng người bên kia đầu dây không phải là Yashiro. Hắn chỉ nói một câu duy nhất: “Quyền Thổ Trọng Lai.”

Cùng lúc đó, từ phía sau tôi bỗng vang lên một giọng nói “Quyền Thổ Trọng Lai”. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại. Lúc đó vị giáo sư vừa bước ra từ toilet đã đứng giữa tiệm soba dài hẹp, trên tay cầm cái điện thoại di động của em trai tôi. Vị giáo sư nháy mắt với tôi một cách đầy ám muội, nở nụ cười khoái trá.

Không hiểu từ đâu tôi nghe thấy tiếng gõ hyoshigi*.

Với tín hiệu đó, một tấm màn ba màu được kéo ra che kín cửa ra vào. Trên tấm màn kéo nổi bật mấy chữ “Quyền Thổ Trọng Lai” thật to. Mấy tấm thẻ ghi thực đơn đầy trên tường vang lên âm thanh như tiếng ném bài menko* rồi lật ngược mặt sau lại.

Trên những tấm thẻ đều là dòng chữ “Quyền Thổ Trọng Lai”, “Quyền Thổ Trọng Lai”, “Quyền Thổ Trọng Lai”.

Quyền Thổ Trọng Lai. Tức là những kẻ đã từng thất bại lại mạnh mẽ trở mình, đến tấn công một lần nữa.

Nụ cười toe toét trên mặt vị giáo sư nở rộng ra, những sợi ria mép dài màu trắng mọc lún phún trên gò má. Đôi mắt hẹp của vị giáo sư như thể lờ ra trở nên to và tròn, trợn trừng tỏa ánh sáng vàng. Có vẻ như đặc ý không chịu nổi, nụ cười khoái trá phô ra trên gương mặt ấy trông hết sức đáng căm ghét.

Tôi giận dữ tấn công tấm màn kéo, nhưng nó nảy nảy mềm mềm, như thể đâm vào một cái mochi chia làm ba màu xanh, cam, đen. Ngoại trừ làm nó nảy trở lại thì không thể làm gì khác. Hơn thế nữa cơ bắp trong người tôi vì sao đó mà tê tê không còn sức lực. Khi tôi nghĩ ra chắc hẳn trong tô cơm trứng đó có bỏ thuốc, thì đã quá muộn rồi.

Tôi ngã bệt xuống sàn, nhưng dù vậy tay vẫn bấu lấy tấm rèm. Tôi cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa.

Tiệm soba vang lên tiếng r ầm r ầm r ồi lão đảo, từ trên tr ần nhà vang lên giọng nói. “Biến hình hay lắm, anh à!”

Giáo sư Yodogawa giả nhìn lên tr ần nhà, vừa cười vừa đáp lời.

“Làm giỏi lắm, Ginkaku.”

Tôi lẩm bẩm “Cút xuống địa ngục đi.” Từ lúc nhận thức được đến nay, không có một ngày nào mà tôi không coi thường hai anh em bị cả giới Tanuki coi là đồ ngốc nghếch đó, thế mà giờ lại bị chúng lừa một cách ngoạn mục thế này, tôi thật xấu hổ đến mức muốn ném mình vào n ổi lửa.

Nhìn xuống tôi đã ngã gục, Kinkaku cười.

Thằng đó giờ cái l ồng vừa được lấy ra trong bọc furoshiki lên cao, lớn giọng tuyên bố.

“Được r ồi các quý ông. Ngày báo thù đã đến!”

Chương bảy Tộc chồn tung tung

Khi tôi rơi vào bẫy của Kinkaku và Ginkaku mà quy ngã trên sàn nhà của tiệm mì soba giả, em trai tôi cũng gục xuống trên sàn nhà của nhà kho số một trong công xưởng chế rượu Denki Bran giả.

Vì sao thằng bé lại bị giam giữ trong ấy?

Mọi chuyện bắt đầu là từ buổi trưa ngày hôm đó. Cũng là lúc tôi đang dạo chơi ở khu vực xung quanh Shijo Kawaramachi.

Trong công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả ở Shogoin Rengezocho, em trai tôi đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ cửa sổ bản thủ của tầng ba có thể trông thấy đập nước Ebisugawa yên tĩnh sáng lên giữa một ngày nắng nhạt, ở đó vẫn phòng quản lý kênh đào của cục cấp thoát nước thành phố Kyoto nhô lên như một bán đảo. Hàng cây trên đường Reisen ở bên kia bờ sông chỉ còn những cành khô trong mùa đông, cảnh vật trông thật hiu quạnh.

Trên cái sofa bọc da đen, hai thằng Kinkaku và Ginkaku nằm ườn ra vừa vỗ bụng vừa hút một loại thuốc lá có mùi kỳ dị. Khi bọn chúng ra lệnh: “Mau đi dọn dẹp mấy cái tủ điện cũ nhét trong hộp chất đông ở nhà kho số một đi!”, em trai tôi nghĩ: “Lại bắt đầu giờ trò bắt nạt mình rồi.”

Rượu Denki Bran giả được thử nghiệm lần đầu tiên bởi những nhân viên của Cục Điện thoại Trung ương Kyoto từ thời Taisho. Quá trình chế tạo loại rượu này được tiếp tục đến tận ngày nay với rất nhiều cải thiện. Mỗi lần quy trình thay đổi, người ta lại thải ra nhiều tủ điện, hay bình chứa hình quả cà tím, hay là ống chân không hoặc là ống ngưng tụ đặc thù.

Phương pháp sản xuất của rượu Denki Bran giả không được phép lộ ra ngoài, hơn nữa việc quản lý vốn tốn nhiều công sức, nên ở công xưởng, những thứ đồ đã không còn dùng được như thế đâu được nhồi nhét vào trong nhà kho số một. Tanuki vốn thiếu ý thức về chuyện dọn dẹp phân loại, nên nghe nói ở trong chỗ sâu nhất của nhà kho vẫn còn cái hòm đan mây chứa đựng dấu tích về quá trình vật lộn của ngài Amagi, người đầu tiên phát minh ra rượu Denki Bran giả.

Trong nhà kho số một, những thứ có thể gọi là lịch sử của phương pháp chế tạo Denki Bran giả đó chất đống một cách hỗn loạn, chỉ nhìn thôi đã bị ngợp. Ngay từ đầu, đó chẳng phải là việc em trai tôi một mình lo liệu được.

“Này này, mau đi cho nhanh đi.” Kinkaku nói. “Bọn tao từ chiều nay phải chuẩn bị cho buổi tối rồi, bận rộn lắm.”

“Không coi sóc mày bắt đầu công việc đảng hoàng thì bọn tao không thể ra ngoài được.” Ginkaku nói.

Em tôi đã coi chuyện đó cũng là một kiểu rèn luyện.

Đó là điểm đáng khâm phục của thằng bé, nhưng cũng là chỗ ngu ngốc của nó nữa.

Em tôi xắn tay áo lên đi về hướng nhà kho số một. Kinkaku và Ginkaku hợp lực giúp em tôi đẩy cánh cửa sắt nặng nề cao lớn hơn tầm vóc của nó không biết bao nhiêu lần.

“Sóng điện thoại di động có thể làm mấy cái tủ điện với máy móc cũ khởi động lại đấy. Đừng để mình bị thương.” Kinkaku ngọt ngào nói. “Mày nên để điện thoại ở ngoài này thì tốt hơn.”

Em trai tôi đặt điện thoại di động xuống phía dưới cây ngân hạnh lớn nằm bên cạnh nhà kho.

Em tôi tuyệt vọng bước vào đồng hồ lớn lộn xộn, nhưng chẳng còn cách nào khác ngoài hoàn thành công việc. Khi em tôi đang nhét mấy cái tủ điện cũ chất chằng chịt như núi bên cạnh vào trong hộp, thì chợt không hiểu sao lại thấy xung quanh tối hẳn đi. Khi nó nhìn lại, thì thấy cánh cửa sắt khổng lồ đang từ từ khép lại. Nó hoảng hốt quay ra, nhưng không kịp nữa. Một tiếng ầm lạnh lẽo vang lên, em tôi bị nhốt trong nhà kho tối om. Vì vô cùng hoảng sợ nên nó lại để lại đuôi.

Ở ngoài cửa, Kinkaku và Ginkaku có vẻ đang ôm bụng cười.

“Đúng là con cái nhà Shimogamo, toàn là một lũ ngốc.” Kinkaku nói. “Có biết câu ‘Du Đoạn Đại Định’* không?”

“Anh hai, bây giờ mình dùng quạt Phong Thần Lôi Thần được chưa? Làm nó ầm ầm lên được chưa?”

“Bình tĩnh đã nào, Ginkaku. Phải xác định được nơi chốn của Yaichiro đã. Chắc hẳn là y đang ở chùa Nanzen nhỉ? À mà Kaisei lại đi đâu mất rồi. Con bé cứ tự ý hành động như thế này, kế hoạch sẽ hỏng bét.”

“Khi bắt được Yaichiro và bác gái rồi thì còn Yasaburo. Thằng đó khó nhằn lắm.”

“Đừng có hèn như vậy. Cha hẳn sẽ bắt được nó thôi, nếu không được thì mình sẽ thử làm gì đó.”

“Anh thật bình tĩnh. Hơi quá bình tĩnh đến em cũng thấy sợ luôn. À mà, còn con ếch dưới giếng kia thì làm thế nào đây?”

“Cái thằng ấy, cứ bỏ mặc cũng chẳng sao. Một đứa chẳng được tích sự gì.”

Thế rồi Ginkaku và Kinkaku rời đi.

Em tôi ném người vào cái cửa sắt, kêu gào tìm sự giúp đỡ, nhưng vì từ

đầu nhà kho số một đã là nơi tập trung những thứ xà bần, nên chẳng có ai lui tới cả. Dù biết gia đình mình đang gặp nguy hiểm, nhưng nó không có cách nào liên lạc được.

Chẳng mấy chốc nhà kho đã rung rung như động đất, vang lên âm thanh như có ai đang ném đá xuống mái nhà.

Mưa gió sấm sét đã đến.

Tưởng tượng hình bóng mẹ mình đang hoảng hốt chạy trốn Lôi Thần, em tôi lại không thể ng ỡ yên. Thời gian cứ từng khắc trôi qua. Em tôi cứ mãi hét lên r ỡ đập vào cửa sắt đến mệt nhoài, như bị chôn vùi giữa đồng tử điện, r ỡ nó bắt đ ầu khóc.

“Mẹ ời! Các anh ời!”

Tiếng mưa giội xuống mái nhà kho bao vây lấy em trai tôi.

ooo

Hoàn toàn không hay biết em mình đang gặp khó khăn như thế, giữa mưa dông và sấm sét, anh cả tôi cho xe kéo tự hành lao như điên về hướng rừng thiêng Tadasu.

Ngày hôm ấy, anh cả tôi đã có dự định sau khi ghé qua chùa Nanzen sẽ từ đó đến Sensuiro ở Kiyamachi. Lý do anh tôi vội vã chấm dứt cuộc họp với nhà Nanzenji mà phóng xe như điên trong mưa gió sấm chớp để trở về rừng thiêng Tadasu, là bởi vì lo lắng cho mẹ.

Thế nhưng khi xe đi đến gần nhà máy phát điện Ebisugawa, thì một con mèo đột ngột lao ra đường Reisen.

Vì tránh con mèo nên cái xe kéo bị lật, anh cả tôi bị cơn mưa dữ xối

vào người, ngã lăn ra đường. Đầu gối bị va đập mạnh đến choáng váng, anh vô ý trở lại lối Tanuki, bị bọn thủ hạ nhà Ebisugawa bắt giữ. Con mèo con là nguyên nhân gây ra tai nạn vốn chỉ là một con thú nhồi bông được kéo bởi một kẻ nấp trong bóng tối của các hàng cây.

Bọn thân vệ nhà Ebisugawa nhốt anh cả tôi vào trong một cái cũi nhỏ rồi đưa đi bằng xe hơi. Cuối cùng anh bị mang tới một tòa nhà chung cư nằm phía bên đầu Tây của cầu Kamiya ở Kiyamachi.

Tầng một của tòa nhà đó được xây thô bằng xi măng, không có sơn phủ nhìn rất mất mỹ quan, trên kệ gỗ không biết là từ thời đại nào bày la liệt những tờ tạp chí cũ ảm ướt bạc màu. Trên bức tường chỉ có treo duy nhất một cái lồng chim trống tạo cảm giác không lành. Mới nhìn qua, nơi này trông như một cửa hàng sách cũ không còn chút ý chí mua bán, hầu như không có khách tới lui. Tuy nhiên nguồn thu nhập của cửa hàng này vốn không phải là tạp chí cũ, thứ họ lén lút kinh doanh là rượu Denki Bran giả.

Đoàn thân vệ Ebisugawa ôm theo cái cũi nhốt anh cả tôi, mở cánh cửa phía trong tiệm.

Đó cũng là một căn phòng rất mất mỹ quan, chỉ treo một bóng đèn điện trơ trọi, bao quanh là một lượng lớn chai rượu. Rượu Denki Bran giả sản xuất ở công xưởng cứ như thế hằng đêm được vận chuyển tới các điểm bán trong cả đất Lạc Trung.

Anh cả tôi nhận ra ở trong một góc nhà kho, có một con Tanuki cũng bị nhốt vào cũi giống như mình.

Đó chính là mẹ.

Đặt anh cả đầy nước mắt cay đắng lên sàn xi măng lạnh lẽo, đoàn thân vệ Ebisugawa rời khỏi nhà kho.

Mẹ tôi bị nhét vào trong cũi, mắt nhắm nghiền như đã bỏ cuộc. Anh cả tôi lắc cái cũi lạch cạch, kêu lên: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Bà hé mắt ra.

“Yaichiro, con cũng bị bắt đấy à?”

“Mẹ ơi, bây giờ con sẽ cứu mẹ đây, nên...”

Anh cả tôi vùng vẫy dữ dội, nhưng không thể thoát ra khỏi cái lồng được, cũng không thể dõn ý chí biến thân. “Không thoát ra được, khi thật.”

“Khi đã bị nhốt vào lồng thì đành vậy thôi, Yaichiro.”

Mẹ tôi thở dài nói. “Vì Lôi Thần đến nên con chạy về bên mẹ đúng không? Mẹ đã làm chuyện tồi tệ với các con rồi. Bởi vì mẹ lúc nào cũng sợ hãi Lôi Thần nên sự thế mới thành ra thế này.”

“Không phải vậy đâu.”

“Yasaburo và Yashiro ra sao rồi nhỉ? Dù mẹ biết không nghĩ đến những chuyện đau lòng thì tốt hơn.”

“Đây là âm mưu của bọn Ebisugawa!”

Anh cả tôi giận dữ đến phát điên. “Cùng là Tanuki mà sao lại làm những việc như thế! Cút xuống địa ngục đi!”

Nhưng dù anh có giận dữ thế nào, cái lồng chắc chắn vẫn không suyuyển. Trong nhà kho đang lạnh dần, anh cả và mẹ tôi bị những suy nghĩ bất an bủa vây, một thời gian dài trôi qua. Mẹ thì thoảng lại hắt hơi.

Thế rồi cánh cửa mở ra, Ebisugawa Soun cùng một ông lão bước vào. Đó là một ông lão mặc bộ trang phục truyền thống đẹp đẽ, phong thái bình thản. Anh tôi mắt lóe sáng gườm gườm nhìn Soun, lão cũng thản nhiên nhìn lại.

“Tôi đã để sẵn ở đây rồi.” Soun nói. “Cần chuẩn bị khoảng bao nhiêu

ạ?”

Ông già ấy có gương mặt vui vẻ, nhưng đôi mắt lướt qua nhìn những chai rượu Denki Bran giả lại lạnh lùng đến đáng sợ. Một Con người thật bí ẩn, anh cả tôi đã nghĩ thế. Ông già vươn cổ ra, nhìn ngắm những bình rượu chõng chất mé bên này. “Benten cũng sẽ đến, nên chuẩn bị cho mười người là được.”

“Nhắc đến chuyện đó, lúc này tôi có gặp cô Benten đấy. Chà, thật là khó khăn.”

“Vậy sao?”

“Cô Benten nhiều lúc cũng thích đùa cợt quá. Thật làm tôi bối rối.”

“Chà, cái đó thì chịu thôi. Đó cũng là điểm đáng yêu của cô ấy mà.”

Khi hai người nói chuyện, ánh mắt ông già chợt dừng lại ở hai cái lờng đặt trong góc tối của nhà kho. “Ôi chà ôi chà, không phải ở đây lại có Tanuki sao?”

Soun vỗ vào cái lờng nhốt anh cả tôi. “Con này là tôi hứa giao lại cho giáo sư Yodogawa.”

“Vậy sao? Anh Hotei lại phải nhờ đến người khác rồi à...? Thật là kém cỏi. Đạo này anh Hotei cứ nhắc đến Tanuki là lại thoái thác.”

“Vì vậy nên tôi mới ra tay trợ giúp.”

Ông già nheo đôi mắt như mắt rắn lại, nhìn Soun chăm chăm. “Anh cũng làm cả loại mua bán này sao, Ebisugawa. Thật là một kẻ xấu xa.”

“Xin cảm tạ ngài.”

“Vậy tối nay sẽ có tới hai con Tanuki à? Thật là xa hoa.”

Khi ông già vừa nói như thế, gương mặt Ebisugawa liền biến sắc. Lão đứng chắn giữa cái lờng nhốt mẹ tôi và ông già. “Không được. Con này thì

không được đâu ạ.”

“Chỉ là một con thú thôi mà.”

“Dù ngài Jurojin có yêu cầu, tôi cũng không thể giao con Tanuki này ra được.”

“Anh thích con Tanuki ấy sao?”

“... Đúng là như vậy đấy.”

Hai má ông già nhăn lại thành một nụ cười, rồi ông nói: “Thôi, sao cũng được.” Thế rồi sau khi đã chọn lựa xong rượu Denki Bran giả, ông già nói: “Gửi hết chỗ này đến tiệm Chitoseya cho tôi.” Soun cũng ra đứng trước tiền ông già bí ẩn đó rồi đi.

“Mẹ, mẹ có kế hoạch nào hay không?”

Anh cả tôi nói. “... Có vẻ như con sắp bị đem nấu lẩu mất rồi.”

“Mẹ không để con bị đem nấu lẩu đâu. Nhưng giờ chúng ta chẳng thể làm được gì cả.”

“Người có thể cứu chúng ta hẳn là Yasaburo, nhưng nó chắc cũng bị bắt mất rồi. Nếu không thì Soun sẽ không bình tĩnh như vậy.”

“Không được bỏ cuộc.”

Mẹ tôi cương quyết nói. “Vẫn còn chưa chắc là nó đã bị bắt mà. Yasaburo khôn khéo như thế, lại chẳng biết sợ là gì, mẹ nghĩ nó hẳn sẽ ổn thôi.”

ooo

Trái với kỳ vọng của mẹ, tôi bây giờ đang bị nhốt trong một cái cũi nhỏ.

Món cơm trứng ngon lành hóa ra lại trộn đầy thuốc. Thật là một hành

động chẳng còn đáng mặt Tanuki. Nếu là Benten, người vốn yêu món cơm trứng vô cùng, hẳn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Tôi nghĩ đến chuyện hóa thành một con r ồng cắn vào móng Kinkaku, nhưng bị d ãn ép bốn phía như một cục đậu phụ đầy lông, tôi không thể xuất ra sức lực để biến thân. Tanuki khi biến hình thì không thể thiếu sự bình thản tâm trí, nhưng khi gặp phải khó khăn như thế này, làm thế nào mà giữ được bình tĩnh đây? Tôi chỉ có thể nhúc nhích một chút xíu, mắt trợn qua trợn lại mà thôi.

“Thôi đi Kinkaku.” Tôi nói. “Thả tao ra mau.”

Giáo sư Yodogawa giả có gương mặt lão lêu của con mèo mời khách đang ng ẩ phía trước cũi, cúi gập lưng xuống nhìn vào mặt tôi. Vì đặc ý nên hai lỗ mũi nó nở to ra.

“Chẳng lẽ mày lại như vậy sao? Chẳng lẽ mày lại là thằng ngu đến thế?”

Tôi giận dữ đến không còn lời nào đáp lại.

“Thằng ngu như mày có lẽ vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra đâu nhỉ? Bởi vậy để tao dạy cho mày biết. Chuyện mày định bám đuôi giáo sư Yodogawa để cứu Yaichiro, tao đã nhìn thấu hết r ồi.”

“Nhìn thấu hết r ồi!”

Từ trên trần nhà vọng xuống giọng của Ginkaku đã hóa thành tiệm mì soba.

“Tao cũng chẳng nghĩ sẽ bắt được mày dễ dàng thế này. Thật là đáng buồn. Vì vậy mà lũ Tanuki nhà Shimogamo mới là vô dụng đó. Dù có nghĩ thế nào thì không phải là quá mức trùng hợp hay sao? Mày là đ ồng gốc hả? Mày đúng là đ ồng gốc. Có cơ duyên xảo hợp thế nào mà giáo sư Yodogawa

lại đi qua cầu Kamo cơ chứ. Là chủ nghĩa cơ hội đó. Mày hẳn đã nghĩ ‘Thật đúng là thần linh phù hộ ta rồi’ đúng không?”

“Nhìn thấu hết rồi.”

Bọn chúng bắn loạn xạ mà lại trúng đích, nên tôi chẳng nói được gì.

“Tại cô Benten mà cha bọn tao mới thất bại, nhưng vì có những đứa con ưu tú như bọn tao nên ông ấy mới có thể yên tâm. Cha hẳn sẽ khen ngợi chúng tao cho mà xem. Dù vậy, dấu thuật biến hình của bọn tao có giỏi thật, nhưng mày lại không phát hiện ra đó là giáo sư giả, quả là có mắt không trông. Không phải mày rất thân thiết với ông ấy hay sao?”

“Kinkaku, Ginkaku, khi tao ra khỏi cũi sẽ cần mông tụi bay bề làm tám miếng. Tổng cộng là mười sáu miếng.”

Tôi trừng mắt nhìn vị giáo sư giả, sau đó đưa mắt quanh cái quán mì soba giả. Khi tôi giận dữ bưng bưng đến thế, cố tìm vị trí cái mông chẳng biết là đang ở đâu, Kinkaku cười khoái trá.

“Bọn tao ấy à, đang mang cái quần lót bằng sắt được đặc biệt chế tạo bởi một thợ rèn ở Nagahama đấy, nên chẳng thèm lo đâu.” Thằng đó nói. “Hơn nữa vì tao đã dán miếng giữ nhiệt bên trong nên mông tao sẽ không bị lạnh đâu. Thật là kế hoạch tuyệt vời. Tao chắc là thiên tài mất. Lưới trời lồng lộng, thừa nhưng khó lọt.”

“Toàn bộ là ý tưởng của anh tao hết đó. Dừng ý chu đáo! Dừng ý chu đáo!”

“Đã bỏ cuộc chưa, Yasaburo?”

“Cái gì? Vẫn chưa đâu. Tao chưa bỏ cuộc đâu.”

“Mày thật là cứng đầu. Đây là kế hoạch tao đã vận dụng trí tuệ minh mẫn của mình để cẩn thận lập ra từ năm ngoái đấy. Yaichiro đáng thương

chắc sẽ bị cha tao giao cho giáo sư Yodogawa. Đứa em lười đuôi của mày bây giờ đang ở trong nhà kho của xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả, nhưng bọn tao đã cài một cái khóa to như cái bánh mochi rồi, dù làm thế nào cũng không chạy được đâu. Mẹ bọn mày cũng đã rơi vào tay chúng tao. Còn mày thì đang ở đây, bị nhốt vào một cái cũi trong bụng của Ginkaku. Thế nào, đến mức này mày còn không chịu bỏ cuộc ư? Liệu còn ai tới cứu mày được chứ?”

“Vẫn còn anh Yajiro mà.”

“Thật là ngốc. Mày nói xem con ếch trong giếng đó có thể làm được cái gì? Cả nhà Shimogamo tan tác cả rồi. Bây giờ chỉ cần đợi tới lúc mặt trời lặn thôi.”

Kinkaku nhắm mắt, chắp hai tay vào nhau.

“Nam mô a di đà phật. Anh Yaichiro sắp thành nồi lẩu à, hãy mau chóng siêu thoát nhé. Nam mô a di đà phật.”

“Mấy thằng khốn này. Dù chúng mày là lũ Tanuki ngu ngốc đến chừng nào, cũng phải biết tốt xấu trên đời chứ.”

“Mấy lời thuyết giáo của một thằng ngốc như mày, tao chẳng muốn nghe nữa. Yaichiro bị đem nấu lẩu, cha tao sẽ trở thành Niseemon. Thế rồi dần dần bọn tao cũng sẽ kế thừa danh hiệu Niseemon. Niềm hy vọng trẻ trung mạnh mẽ tài trí sẽ chống đỡ tương lai của giới Tanuki trên vai sẽ là tao đây. Chính là như thế đấy!”

“Chính là như thế!”

Quán mì soba rùng rùng rung chuyển.

Thế rồi Kinkaku ngã xuống ghé thong thả uống trà.

“Gọi điện thoại nói chuyện thật lâu cho hết pin nào.” Nó nói, rồi sử

dụng điện thoại di động của em trai tôi gọi cho Kaisei. Kaisei sau khi bị bắt trong rừng thiêng Tadasu đã bị hộ tống trở về công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả, có vẻ không thể rời khỏi đó được.

“Em kiên nhẫn đợi tới tối đi mà. Bây giờ không được. Bọn anh đang xử thằng Yasaburo ở Chikurintei... Á á, xin em đấy mà, đừng nói những lời như thế. Anh trai em bộ không tổn thương hay sao?”

Tôi có thể nghe thấy những lời nhục mạ của Kaisei từ ống nghe. “Cứ tổn thương đi. Tổn thương rồi cứ xuống địa ngục luôn đi!”

“Anh xin em mà, đừng nói thế nữa... Em vẫn là con gái chưa về nhà chồng mà. Nghe anh, hãy trân trọng chính mình đi...”

Kinkaku có vẻ như không chịu nổi những lời nhục mạ cứ liên tục bắn ra như thế, nên ngắt điện thoại giữa chừng. Trong một lúc lâu, thằng đó ngây người ra. Rồi nó mở cái quạt Phong Thần Lôi Thần, nhìn chăm chăm gương mặt Phong Thần được vẽ trên quạt.

“Mình chỉ đang lo cho con bé thôi mà.” Nó thì thào.

“Mày chẳng được em gái tôn trọng chút nào nhỉ?”

“Tao chẳng cần mày quan tâm.”

Thời gian qua đi chậm rãi như mizuame*, nhưng đúng là vẫn đang chảy.

Tôi ngẩng phắt đầu lên, nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ treo trên tường. Thời gian cứ trôi qua từng khắc, giây phút anh cả tôi bị rơi vào nỗi lâu càng tới gần. Thật đúng như tôi đã nghĩ, rằng hôm nay có thể sẽ là ngày cuối tôi gặp được anh cả. Trước mặt tôi, kẻ đang bị sự hối hận giày vò, kim đồng hồ vẫn chậm rãi chuyển động.

Lúc đó, anh cả tôi cũng đang nhìn lên kim của chiếc đồng hồ đặt ở trong góc nhà kho.

Trong nhà kho xếp đầy chai rượu Denki Bran giả, mẹ và anh tôi đều bị nhốt trong cũi, ngoài kim đồng hồ không có gì chuyển động. Mẹ tôi vẫn gục mặt vào chấn song, hai mắt nhắm nghiền. Đột ngột anh cả cất giọng lo lắng. “Mẹ có ổn không? Có thấy lạnh không?”

“Mẹ ổn. Mẹ không lạnh đâu.”

“Vì nãy giờ mẹ không cử động nên con thấy lo.”

“Là bảo toàn sức lực đấy mà. Nếu làm lộn xộn lên chỉ khiến cho mệt mỏi đi thôi.”

Lúc đó, Soun lại trở về nhà kho.

Bóng đèn treo trụ đóng đưa, chiếu sáng gương mặt không biểu cảm của lão. Anh tôi ở trong lồng nhìn lên Soun, trong tay lão là một mảnh vải furoshiki được gấp lại. “Giáo sư Yodogawa đã đến rồi. Sau khi đưa mày ra, tao sẽ đi tới Sensuiro. Tương lai của giới Tanuki cứ để cho tao là được.”

Soun nói. “Vĩnh biệt, Yaichiro. Ngoan ngoãn thành món lẩu đi.”

“Cút xuống địa ngục đi!”

Anh cả tôi rít lên. “Tôi chẳng lẽ lại để mọi việc đi theo kế hoạch của ông sao! Tôi không dễ dàng thành nể lâu vậy đâu!”

“Mẹ của mày đang nằm trong tay tao đấy. Nếu mày chạy trốn, mày nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Ông phải hèn hạ đến thế nào mới hài lòng hả?”

“Dù có nói gì đi nữa thì tao cũng không quan tâm đâu.”

Soun ôm cái cũi nhốt anh cả tôi lên.

Anh cả tôi áp mặt vào chấn song, nhìn mẹ tôi đang ngẩng lên trông theo mình từ sán nhà xi măng. Gương mặt mẹ đầy nước, nhưng có vẻ như vẫn chưa mất hết hy vọng. Như thể muốn tiếp cho anh cả tôi dũng khí, mẹ gật đầu dứt khoát. Dù tình thế đã đi tới mức này mà vẫn không từ bỏ hy vọng, thật đúng là tâm hồn người mẹ.

Quay sang Soun, kẻ đang sắp mang anh cả tôi rời đi, mẹ nói.

“Ông Ebisugawa. Ông đã thay đổi đến mức này rồi. Tôi thấy như vậy là đáng tiếc lắm. Anh Sou chắc cũng sẽ nghĩ như thế đấy. Nếu như biết được em trai mình đã trở thành con Tanuki làm những việc tồi tệ đến thế này, anh Sou sẽ đau khổ lắm.”

“Anh Sou à?”

Soun ngoảnh mặt nhìn mẹ tôi. “Anh ấy đã biết từ lâu rồi.”

“Một việc tồi tệ như thế này không phải là đi đâu Tanuki sẽ làm. Không phải đây giống như chuyện Thiên cầu hay Con người mới đi làm hay sao! Ông Ebisugawa, ông Ebisugawa, làm ơn đấy, đừng bắt nạt con cái của tôi nữa.”

“Cô gọi tôi là Ebisugawa?”

“Bởi vì ông là người nhà Ebisugawa mà.”

Soun quay đầu lại. “Nếu thế thì con cái của cô và anh Shimogamo có liên quan gì tới tôi chứ?”

Soun ôm theo anh tôi rời khỏi nhà kho. Ngay trước lúc cánh cửa mở ra, anh cả tôi nghe thấy tiếng mẹ la lên từ trong nhà.

“Nếu có cơ hội thì mau chạy đi!”

Ở trước tiệm lạnh lẽo hoang vắng, giáo sư Yodogawa đang che dù đứng đợi.

“Ô, cảm ơn.” Vị giáo sư nói. “Là con này đấy nhỉ?”

“Như đã hứa với ông.”

Soun nói rồi giao cho giáo sư cái lẵng nhốt anh cả tôi. Đôi mắt của vị giáo sư trở nên ươn ướt, nhìn ngắm anh cả tôi ở trong lẵng. Anh cả tôi nhìn lại đôi mắt lạng lẽ của vị giáo sư.

“Thật là một con Tanuki tuyệt vời.”

Vị giáo sư thở dài. “Nhưng tối nay bọn tao sẽ phải ăn thịt mày rồi.”

Anh cả tôi kinh hoàng.

Khi được vị giáo sư mang đi, anh ấy nghĩ về mẹ và các em, cảm nhận được nỗi cô độc từ trước đến giờ mình chưa một lần nếm trải qua. Đây là nỗi cô độc không biết được đáy sâu, tựa như có thể nuốt chửng chính mình. Anh cả nghĩ liệu cha cũng đã nếm trải qua nỗi cô độc này chăng, anh cũng muốn thử giữ sự uy nghiêm của một con Tanuki vĩ đại, nhưng làm thế nào cũng không chịu đựng được, đành vùi mặt vào chấn song mà lặng lẽ khóc.

Tấm vải furoshiki bọc quanh cái cũi bị hở ra, mưa rơi xuống trên mặt anh cả tôi.

Vị giáo sư nhận ra tấm vải furoshiki đã bị tuột, liền ngẩng đầu xuống cạnh hàng cây bên bờ sông Takasegawa. Mỗi lần sấm rền, ông lại kêu lên khe khẽ. “Ôi!”, vị giáo sư đang hốt hoảng buộc lại tấm vải furoshiki chợt dừng tay lại, nhìn gương mặt anh cả tôi với ánh mắt dịu dàng.

“Xin lỗi nhé, để mày ướt mất rồi.”

Vị giáo sư nói, rồi dùng tấm vải furoshiki lau mặt cho anh cả tôi.

Lúc đó, em trai tôi vẫn còn khóc thút thít trong nhà kho tối om.

Em tôi vừa mếu máo vừa bò quanh bóng tối càng lúc càng lạnh dần, chạy loạn lên trong núi đồ linh tinh, chọt va đầu vào một thứ mà nhờ xúc giác có thể nhớ ra được. Đó là ngọn đèn cảnh báo cũ được dùng để thông báo nguy hiểm khi trong quá trình sản xuất phát sinh ra điều gì dị thường. Khi em tôi thử truyền dòng điện vốn là sở trường của mình vào, ngọn đèn cảnh báo bắt đầu nhấp nháy ánh sáng vàng. Được ánh sáng kia tiếp thêm sức mạnh, em tôi lại chạy quanh đồng đồ đạc linh tinh kia. Nó tìm thấy một cái thùng nhét đầy những chai rượu Denki Bran giả nhỏ, khi thử uống một chút lần đầu từ khi mới sinh ra, dưới bụng nó cảm thấy dần dần ấm lên, có thêm một chút sinh khí.

Nhưng dù cố sức bao nhiêu đi nữa, em tôi cũng không thể một mình đối đầu được với cánh cửa sắt kia.

Sau khi cuộc chiến không biết lần thứ bao nhiêu đã kết thúc trong vô vọng, em tôi dựa lưng vào cánh cửa sắt cúi đầu xuống, thì từ trong tiếng mưa đang trút xuống cùng tiếng sấm sét lại vang lên một giọng nói nhỏ nhỏ: “Yashiro, Yashiro!” Cũng có âm thanh như ai đó đang cào soàn soạt vào cánh cửa sắt. Từ khe hở hé ra một ít của cánh cửa sắt có ánh đèn pin chiếu vào, rọi lên gương mặt em tôi vừa vội ngẩng lên.

“Chị Kaisei!”

Em tôi áp mặt vào khe hở của cánh cửa sắt. “Chị thả em ra khỏi chỗ này đi!”

“Cửa khóa rồi, cánh cửa lại nặng, không được đâu.”

“Nhưng em phải đi ngay lập tức!”

“Chị biết rồi, em nên bình tĩnh lại đi. Ở góc nhà kho có một cánh cửa thông bí mật, em mau tìm nó đi. Chỉ cần tháo thanh chắn từ bên trong là có thể ra ngoài được.

Kaisei nói như thế rồi rời khỏi cánh cửa sắt.

Em trai tôi nương theo ánh sáng từ ngọn đèn cảnh báo vừa đi lần theo tường nhà kho vừa tìm kiếm. Khi em tôi cuối cùng dỡ được cái mặt đồng hồ lớn đã mất đi kim giây ngày trước hắn đã gõ nhịp trong công xưởng, thì nhìn thấy một cánh cửa nhỏ đầy gỉ sét đủ để cho một Tanuki con bò qua. Khi thằng bé cố hết sức mở cửa ra, nước văng tung tóe từ cơn mưa dữ dội đã rơi xuống ướt đẫm trên cánh mũi của nó. Dù vẫn chưa đến hoàng hôn nhưng bầu trời tối đen như ban đêm, ánh chớp dữ dội chói lòa. Em tôi hóa thành hình dạng Tanuki, mang theo chai Denki Bran giả nhỏ, chui ra khỏi cánh cửa hẹp.

Em tôi bám chặt vào Kaisei đang cầm đèn pin đứng giữa cơn mưa.

“Các anh của em ra sao rồi?”

“Anh Yaichiro đã bị Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt rồi. Kinkaku và Ginkaku thì đang vây khốn Yasaburo. Họ vừa nói thế trên điện thoại lúc này.”

“Mẹ em thì sao? Mẹ em cũng ở đây sao?”

“Bác gái cũng bị bắt rồi, nhưng không biết là đang ở đâu.”

Kaisei vừa đẩy lưng em tôi, vừa vội vã nói. “Bác gái không có ở công xưởng này đâu. Hắn là cha chị đã giam *bác ấy* ở đâu đó rồi. Có lẽ là cửa hàng bán Denki Bran giả.”

“Thật là một lũ xấu xa!”

“Nếu ta cứu được Yasaburo, không chừng sẽ làm được gì đó.”

Ngay lúc đó, “Không được đi! Tiểu thư!” Một giọng nói cao the thé vang lên, rồi một loạt ngọn đèn lồng viết chữ “Ebisugawa” bao vây lấy Kaisei và em trai tôi. “Nào, xin tiểu thư mau về phòng đi. Chúng tôi sẽ bị ngài Soun mắng mất.”

Vòng vây của những chiếc đèn lồng từ từ siết lại.

Kaisei bế đưa em út sững của tôi lên, thì thầm vào tai nó.

“Tới Chikurintei đi!”

“Nếu chỉ có em thì không thể đấu lại bọn Kinkaku và Ginkaku được đâu. Chị cũng cùng đi với em, mắng Kinkaku và Ginkaku một trận đi!”

Kaisei liếc nhìn những ngọn đèn lồng đang tiến lại gần.

“Chị không rời khỏi công xưởng được đâu. Em đi một mình đi!”

Giây phút đám thủ hạ của nhà Ebisugawa nhất loạt xông lên như muốn bắt lấy Kaisei, cô ấy liền vung tay mạnh, ném em tôi đã hóa thành quả banh lông văng đi. Em tôi bay thành một vòng cung trên bầu trời ầm ầm tiếng sấm, rồi rơi xuống bên cạnh cây ngân hạnh lớn, làm bùn bắn lên tung tóe. Nó vội vã hóa lại hình dạng thiếu niên nhưng lại bị tiếng sấm dữ dội làm giật mình, cái đuôi lại như sắp lòi ra.

Kaisei hét lên với bóng lưng của em tôi, người như sắp sửa muốn quay đầu lại.

“Mau giấu cái đuôi đi! Chạy mau lên!”

Cầm theo chai rượu Denki Bran giả nhỏ, em tôi lao đi giữa cơn mưa sấm sét.

Khi em tôi ra đến đường Kawabata, những đám mây mưa dày đặc đã khiến phố xá hóa thành màu xám tro.

Ý chí của em tôi bị phong cảnh tăm tối đó bẻ gãy. Bây giờ nó thực sự chỉ lẻ loi một mình, anh Yaichiro đã bị đưa cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu rồi, mẹ thì thậm chí chẳng biết tung tích ở đâu, anh Yasaburo đã rơi vào cái bẫy của Kinkaku và Ginkaku. Hầu như không còn cơ hội thắng nữa, từ mắt em tôi tuôn rơi những giọt nước mắt cay đắng, hòa vào cơn mưa lạnh lẽo mà chảy xuống má.

Khi định uống thêm một ít rượu Denki Bran giả để khôi phục dũng khí, em trai tôi chợt dừng tay lại. Bên bờ đèn tối tăm như bị nhấn chìm trong màn đêm, ánh chớp lại thi thoảng lóe lên sáng rực. Những lời của bọn Kinkaku khi đóng cánh cửa sắt lại lớn vồn trong đầu em tôi. “Cái thằng ấy, cứ bỏ mặc cũng chẳng sao. Một đứa chẳng được tích sự gì.”

Anh thứ mình quả thật chẳng giúp ích gì được sao?

Mình quả thật lẻ loi một mình sao?

Quả thật là không còn hy vọng nào hết sao?

Em tôi nắm chặt lấy chai rượu Denki Bran giả nhỏ, quay người chạy một mạch về hướng chùa Chinno.

Tại sao lúc đó em tôi lại nghĩ tới nước cờ kỳ lạ mà không ai tưởng tượng ra nổi là mượn sức con ếch ở đáy giếng nhỉ? Có lẽ đó là đi đầu thần linh mách bảo chỉ xảy ra một lần trong đời khi người ta lần đầu tiên bị đẩy vào cảnh tuyệt vọng cùng đường. Nếu em tôi không xoay người giữa cơn mưa đông ấy, gia tộc Shimogamo hẳn là đã diệt vong mất rồi.

Em tôi cứ chạy và chạy, tưởng như nghẹt thở mà lao tới bên miệng giếng trong chùa Chinno. Em tôi cúi mắt nhìn xuống cái giếng tối tăm,

kêu lên: “Anh ơi!”, rồi vì nghẹn ngào và tức thở mà không tiếp tục nói được.

“Ồ ồ, Yashiro. Em đang làm gì ở chỗ như thế này đây?” Anh thứ tôi ôm ộp trả lời. “Lôi Thần đang tung hoành ngang dọc kia. Sao em không về bên mẹ?”

Em tôi hốt hển nói. “Anh ơi... Mọi người đã bị nhà Ebisugawa bắt mất rồi.”

“Chuyện gì thế này? Là thật đấy hả!?”

“Chỉ còn có thể trông cậy vào anh thôi.”

“Nhưng em ơi, anh chỉ là con ếch ở đáy giếng thôi. Anh có làm gì được đâu.”

“Em có nghĩ ra một ý tưởng. Anh ơi, anh há miệng hướng về phía này được không?”

“Này này. Em nghĩ bây giờ là lúc để bình tĩnh uống nước mưa hay sao?”

“Thì anh cứ há miệng ra đi.”

Em trai tôi thở gấp gấp, mở nắp chai rượu Denki Bran giả ra. Rồi nó nhào người lên trên thành giếng, nhìn xuống dưới đáy. Ánh chớp lóe lên, soi rõ hình dạng con ếch đang mở ngoác miệng ngẩng lên trên. “Anh uống hết đi này.” Em trai tôi nghiêng bình rượu nhỏ xuống. Dòng chất lỏng màu cam mờ ảo thơm phức kia chảy ra từ miệng bình, trở thành một sợi tơ trong suốt đẹp đẽ, rồi đổ hết vào cái miệng đang há ra của anh tôi.

Cứ như thế em trai tôi dốc cạn một bình rượu Denki Bran giả, thứ anh tôi từ khi tuyệt vọng với giới Tanuki chắc hẳn chưa từng nếm qua, nhưng ngày xưa đã từng là món yêu thích của anh.

Em trai tôi nín thở chờ đợi phản ứng.

Từ đáy giếng vang vọng giọng nói tươi vui của anh tôi mà sau ngày cha ra đi, đã không còn ai nghe thấy nữa.

“Quyên Thở Trọng Lai!”

ooo

Thời gian dài dằng dặc trôi qua.

Chẳng mấy chốc đồng hồ trên tường đã chỉ năm giờ chiều, gõ chuông kêu boong boong, mặt số đồng hồ chợt nhòe đi. Hình như tôi đang khóc.

Dù có là con Tanuki tính tình thoải mái đến thế nào, cũng có những chuyện không thể cười được. Tôi thầm nghĩ: “Vĩnh biệt, anh à.” Anh cả tôi khi chạy loạn lên đi tìm mẹ như phát rồ phát dại ở khu phụ cận cầu lớn Kamo, anh cả tôi khi cau có hóa thành Hotei, anh cả tôi khi chà lưng cho sư phụ Akadama, anh cả tôi khi kiêu hãnh cười trên chiếc xe kéo tự hành, những hình ảnh ấy lại hiện về trong tâm trí tôi. “Tại sao cơ chứ!” Anh cả trong ký ức tôi vừa vò đầu bứt tóc vừa la lên. “Tại sao mấy thằng em tôi lại toàn là những đứa vô dụng thế này!”

Chỉ huy một đàn em vô dụng, anh cả đã vất vả rất nhiều. Để có thể nối gót cha chúng tôi, anh đã nỗ lực đủ mọi đường. Vậy mà, chắc anh chẳng thể nghĩ được rằng chưa kịp nối nghiệp cha trở thành lãnh đạo của giới Tanuki, anh đã lại theo gót ông thành nguyên liệu nấu lẩu. “Mẹ van đấy, các con xin đừng ai trở thành nãi lẩu.” Mặc dù mẹ đã nói đến mức thế, nhưng anh em chúng tôi vẫn làm mẹ phải khóc.

“Mày đang khóc đó hả, Yasaburo?”

Kinkaku nói. “Anh trai mày là một Tanuki rất tốt mà. Thật vô cùng đáng tiếc. Đến tao cũng phải khóc.”

“Nói dối.”

“Tao không nói dối đâu. Dĩ nhiên là tao không quên được nỗi đau của cái mông bị anh ta cắn r ối. Cái mông tao suýt nữa bể ra làm bốn miếng đó... Nhưng mà anh ấy đúng là một Tanuki rất đứng đắn.”

“Vậy thì giúp anh ấy đi.”

“Chuyện đó không thể được. Bọn tao phải nghe theo lời cha cơ mà. Chuyện sự nghiệp gia đình của Tanuki cũng phức tạp lắm.”

Kinkaku nói vậy r ối ngẩng lên nhìn đ ồng hồ. “Mặt trời cũng lặn r ối nhỉ?”

Chính vào lúc đó...

Với một tiếng r ần lớn, tiệm mì soba giả chao đảo, r ối chẳng mấy chốc, cảm thấy như đang bị di chuyển đi đâu đó. Tôi vẫn cứ bị nhét vào cũi mà rơi xuống sàn, Kinkaku thì ngã dập mông xuống. Con mèo mời khách lẫn đi. Những chiếc bàn xếp trong quán cũng ngã nghiêng, ghế đổ xuống. Cái tủ đ ồng hồ rơi xuống sàn, tiếng kính vỡ vang lên.

“Có chuyện gì thế Ginkaku!?”

Kinkaku vừa ngã lăn vừa nói. “Sao lại rung rinh dữ vậy?”

“Em cũng không biết nữa, anh à. Vì cái gì đó mà em đang lao đi với vận tốc kinh người. Mông em đang run b ần bật lên. Em sợ lắm!”

“Bình tĩnh lại nào, Ginkaku! Sẽ bị mất lớp biến hình đó!”

“Em sợ lắm! Anh ơi, em không chịu đựng nổi nữa r ối!”

Khi Ginkaku cất tiếng kêu thất thanh, thế giới trở nên vận vẹo méo mó.

Kinkaku thét lên: “Không được!”, nhưng Ginkaku không thể duy trì lớp biến hình thêm nữa. Tiệm mì vụn vẹo méo mó như konnyaku* làm đầu tôi quay vòng vòng. Chẳng mấy chốc bàn ghế rỗ bếp lò rỗ thớt bài viết thực đơn rỗ mèo mời khách đầu bắt đầu trượt đi trong cửa tiệm mì soba giả đang vặn xoắn, bị hút vào phía bên trong nhà bếp. Vừa bầu vịu vào những thứ đồ vật đang trôi tuột đi, Kinkaku vừa hét lên “Đã bảo là không được mà!”, rỗ cố gắng giãy giụa lần cuối. Nhưng những nỗ lực của nó đầu là vô ích, chẳng mấy chốc từ tường đến nóc nhà đầu bị cuốn vào bên trong rỗ biến mất như màu vẽ bị rửa trôi. Và rỗ, thế giới bị đảo ngược lại.

Chúng tôi đang cưỡi lên đoàn tàu điện Eizan giả.

Con tàu điện có vẻ đang vùn vụt lao đi trên đường Teramachi. Kinkaku và Ginkaku áp mặt vào cửa sổ tàu. “Thế này là thế nào!?” Hai thằng ấy đồng thanh nói. Thế rỗ mở cửa sổ ra, chúng la lên “Cứu với!”. Khi tôi còn đang ngớ người chẳng biết chuyện gì vừa xảy ra, một thiếu niên lao đến bên tôi, mở cũi.

Tôi lặn ra ngoài, đuổi thẳng người. “A a! Thật là mừng quá!” Tôi hét.

“Anh ơi. Em tới giúp anh đây.” Yashiro cười hớn hở.

“Yasaburo. Cảm giác khi cưỡi trên tàu thế nào?”

Tôi nghe thấy tiếng anh thứ đang trong lồng tàu điện Eizan.

ooo

Con tàu điện Eizan giả lao từ bên cạnh cánh rừng trong Hoàng cung Kyoto về hướng Nam.

Bọn Ginkaku và Kinkaku kinh ngạc dán mắt vào cửa sổ, vì quá hoảng hốt nên để lộ ra tay chân đầy lông. Tôi và em trai xông lên vào lấy chúng, lột cái quần bằng sắt bảo vệ mông của chúng ra.

“Dừng lại! Cái thằng dê xồm này! Đừng có lột quần lót của bọn tao chứ!”

“Bọn tao hối hận rồi, thật mà! Dừng lại đi!”

Em tôi giẫm lên thằng Ginkaku vừa ngã xuống rồi lột quần lót của nó đi, khi tôi cắn vào mông nó, Ginkaku thét lên “Á á!”. “Anh ơi, mông em muốn nứt ra rồi!” Ginkaku vừa khóc vừa bấu víu vào Kinkaku, ngăn cản chuyển động của nó. Sau đó em tôi vật lộn lột bỏ cái quần sắt của Kinkaku, rồi tôi lại cắn vào. Dĩ nhiên là để cho chắc ăn tôi lại cắn thêm lần nữa.

“Đau! Đau quá! Mông tao muốn bể làm tám miếng rồi.”

Thế rồi tôi túm cổ hai con Tanuki đang lăn lộn trong toa tàu, tổng cả hai đưa nó vào trong cái cối ban nãy đã nhốt tôi để trả thù, tâm tình trở nên khoan khoái.

“Chật chội quá,” Kinkaku lầu bàu. “Yasaburo, mày đừng có giờ thói bạo lực.”

“Mấy lời đó phải để tao nói mới phải!”

Tôi lại nhặt trở về cái quạt Phong Thần Lôi Thần mình đã tìm kiếm từ mùa hè. “Thì ra là bọn mày giữ nó.” Khi tôi đá cái lồng vắng đi, hai thằng Kinkaku và Ginkaku cất tiếng kêu oai oái.

“Bọn tao nhặt được nó ở trên cầu Aoi mà.” Kinkaku nói. “Không phải là ăn trộm đâu.”

“Ồn ào. Cái này là đồ của sư phụ Akadama, nên tao sẽ trả nó lại cho sư phụ.”

Chẳng mấy chốc đoàn tàu điện Eizan giả đã băng qua Marutamachi.

Bầu trời lúc nãy còn vẩn vũ mây mưa giờ đã hoàn toàn đổi khác. Khi Phong Thần Lôi Thần đã thỏa mãn rút đi, trong chốc lát mây đen đã rút sạch. Giờ khắc ban ngày đã sắp hết, bầu trời khi mây rút đi chuyển màu lam thẫm.

Những ngọn đèn lần lượt thấp lên trên đường Teramachi như nhắc nhở chúng tôi rằng thời gian còn lại rất ngắn ngủi. Anh cả tôi chẳng mấy chốc sẽ bị đẩy xuống từ mép nãi lầu đang sôi như bị bắt bước đi trên tấm ván. Trong thời khắc nguy cấp tính mạng ở bên mép nãi lầu, tôi cũng chẳng biết người anh cả cứ khi gặp tình huống nguy hiểm thì trở nên vụng về của mình sẽ cần cù được bao lâu nữa.

Anh thứ tôi giống như đông bão lao đi với vận tốc lớn trên đường Teramachi.

Những hàng cây sắp trụ lá vì cơn gió khi anh thứ tôi lao đi mà run rẩy ngã nghiêng. Những chiếc xe đạp hốt hoảng vì tàu điện Eizan lao xuống từ phía Bắc vội vã nhường đường, những người đi bộ cũng né vào dưới mái hiên.

“Tránh đường! Tránh đường!” Anh thứ tôi hét lên. “Tàu lửa Eizan đi qua đây!”

Khi thò đầu ra cửa sổ, tôi cảm thấy những cơn gió lạnh buốt thổi qua.

Những ánh đèn dưới hiên nhà, những trụ đèn đường, ánh sáng từ những khung cửa sổ bày hàng hóa, chiếc đèn lồng lớn treo trước mái hiên một tiệm rượu, ánh sáng từ một nhà hàng kiểu Tây, ngọn đèn để trước cửa tiệm bán đồ cổ, ánh đèn thành phố chảy qua bên ngoài cửa sổ, hết thảy đều rót lên chiếc tàu điện Eizan giả, làm nó tỏa sáng lấp lánh.

Trước mũi đoàn tàu điện Eizan phản chiếu ánh sáng mà lao đi không có đường ray đó, người ta dạt ra nhường đường như thể chúng tôi đang cắt qua Hồng Hải*. Khi nhìn ngắm quang cảnh hời hợt đó, tôi cảm thấy như thời đại quang vinh của anh thứ tôi lại hời sinh. Thời đại quang vinh của anh thứ tôi, nói cách khác, cũng là thời đại quang vinh của cha chúng tôi. Hẳn là trước mắt anh đang thấy rõ ràng hình bóng cha hóa thành vị Hotei đầy đà, khích lệ anh: “Thêm nữa đi!”

“Thật là hoài niệm.”

Anh thứ tôi vừa rẽ gió chạy đi vừa nói. “Chính là đây. Đã từng chính là thế này!”

Tôi cùng em trai quỳ gối trên ghế, nhào người ra cửa sổ vẫy vẫy tay, hét lên: “Yà-hú!”

“A a, làm thế nào đây, Yasaburo. Gia trưởng nhà chúng ta, anh cả đang lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng không biết vì sao anh không thể không cảm thấy thích thú dị thường. Thật là kỳ cục nhỉ.”

“Không sao đâu, cứ chạy đi anh ơi. Đó cũng là do dòng máu ngọc nghềch gây nên mà.”

Tôi nói. “Những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành!”

Chuyến tàu điện Eizan giả đột ngột quặt khúc ở đường Teramachi, quẹt ràn rạt vào những mái hiên khiến cho những máng nước nhảy lên, suýt nữa thì đâm sầm vào cửa kính trưng bày hàng quay ra mặt đường.

“Có chuyện gì thế anh ơi, anh có ổn không?”

Anh thứ tôi thoát đầu vẫn không nói gì, thân tàu lắc qua lắc lại run rẩy, nhưng rồi anh nói bằng giọng nghẹn ngào.

“Những lời cuối cùng của cha chính là thế đấy. Tối hôm ấy, cha đã nói

với anh như vậy. Chỉ có thế mà suốt thời gian dài giam mình dưới đáy giếng anh lại không thể nhớ ra. Nhưng ngay lúc này, anh lại nhớ được rồi.”

Tôi biết trong người anh thứ dòng máu ngọc nghếch đã sục sôi trở lại. Tôi tưởng như có thể nghe thấy tiếng tim anh đập.

“Những thứ vui vẻ là những thứ tốt lành!”

Khi anh thứ tôi hân hoan phát biểu, tôi và em trai cũng phụ họa theo.

ooo

Khi tàu băng qua Nijo, chiều rộng con đường ở Teramachi hẹp lại. Khó khăn lắm chúng tôi mới né không đâm sầm vào tòa nhà cao tầng ở góc đường, con tàu điện Eizan giả đường như hẹp lại chạy thẳng về phía Nam. Đứng ở đầu tàu nhìn ngấm, khi đi qua bên cạnh bồn cây của Tòa thị chính Kyoto, băng qua đường Oike rộng rãi là sẽ đến con phố mua sắm mái vòm Teramachi tỏa sáng rực rỡ lên trời đêm, trông như đường hầm dẫn vào một thế giới khác.

“Anh ơi, anh có thể cứ thế chạy vào con đường mái vòm kia không?”

“Cái gì cơ? Anh nghe không rõ.”

“Pontocho đấy, anh đi vào Pontocho đi.”

“Pontocho là ở đâu nhỉ?”

Nhân lúc đèn giao thông chuyển thành màu xanh, anh thứ tôi cứ thế tăng tốc không ngừng nghỉ, băng qua đường Oike, lao vào con đường mái vòm Teramachi. Xung quanh tôi chẳng mấy chốc đã ngập tràn trong ánh sáng rực rỡ.

Anh thứ băng qua cổng chùa Honno, xô đổ những chiếc xe đạp đang đậu bất hợp pháp, thổi bay những chiếc váy liền bày bán trước cửa tiệm âu phục, làm những cuốn sách mỹ thuật chất đống dưới mái hiên tiệm sách cũ bay phấp phới. Những cửa tiệm văn phòng phẩm, tiệm cà phê, tiệm bán đồ vẽ, tiệm bánh kẹo kiểu Tây, nhà hàng bán cơm phần nối liền nhau vun vút bên ngoài cửa xe. Có vẻ do tốc độ cao mà một luồng gió mạnh sinh ra trên lưng anh thứ, tôi có thể nhìn thấy những chiếc quạt cùng giấy văn phòng phẩm đẹp đẽ bị thổi ra từ cửa tiệm Kyukyodo* bay phất phơ ở giữa con phố vòm.

“Anh à, anh có thể rẽ trái ở đường Sanjo được không?”

“Hoàn toàn không thể.”

Dù chúng tôi đã hướng tới Teramachi Sanjo, nhưng không thể thay đổi phương hướng tí nào. Ngược lại, con đường Teramachi đáng lẽ phải thẳng tuột hình như lại có xu hướng nghiêng về bên phải. Chúng tôi lách qua khoảng giữa giao lộ Sanjo Teramachi và cửa hàng Kani Doraku*, anh thứ nuốt nước bọt ngoặt về hướng bên phải. Tấm biển “Xin vui lòng xuống xe đạp” bị va phải và thổi bay khiến cửa sổ của nhà hàng đồ ăn nhanh vỡ thành từng mảnh vụn.

“A a, mình làm ra chuyện tệ quá.” Anh vừa than vãn vừa cuốn bay cái đèn lồng treo dưới mái hiên của nhà hàng Mishima-tei, tiếp tục lao về phía Nam Teramachi.

“Anh à, hay là dừng chuyển tàu điện Eizan lại, tự mình đi bộ sẽ tốt hơn chẳng?”

“Xin lỗi nhé Yasaburo. Không dễ gì làm được vậy.”

“Chẳng còn cách nào nữa nhỉ, vậy anh cứ chạy ra đường Shijo đi.”

Cứ như thế chúng tôi nhắm hướng Shijo chạy tới, nhưng kỳ lạ thay mãi mà không ra đến đường Shijo. Còn kỳ lạ hơn là, con đường Teramachi đáng lẽ phải chạy thẳng theo hướng Nam Bắc từ Sanjo đến Shijo lại dẫu có vẻ như uốn lượn quanh co. Những cửa hiệu tôi nhớ đã băng qua không biết bao nhiêu lần. Lúc tôi thực sự cảm thấy kỳ quặc là khi lần thứ hai băng qua trước cổng đền Nishiki Tenmangu đang chìm trong dây lồng đèn tỏa ánh sáng màu cam. Không thể có tới hai cái đền Nishiki Tenmangu được.

“Anh à, nãy giờ bọn mình cứ chạy vòng quanh mãi!”

Em trai tôi nhào người ra ngoài cửa sổ mà nói.

Nhìn kỹ lại thì dù ánh đèn đường tỏa sáng rực rỡ vẫn như vậy, bóng dáng những khách bộ hành chạy trốn né đường đã hoàn toàn biến mất không còn ai, những cửa hiệu với mái hiên nối liền nhau cũng không một bóng người. Một bầu không khí kỳ dị lớn vờn. Khi tôi thử giậm chân xuống sàn, thì cảm giác được con tàu có vẻ đang từ từ lên dốc. Đường Teramachi hẳn là không phải dốc rồi.

“Anh ơi, có gì đó lạ quá. Anh giảm tốc độ một chút được không?”

“Yasaburo, em càng lúc càng hỏi chuyện khó quá.”

Anh thứ tôi cố hết sức để giảm tốc lại, nhưng có vẻ dòng máu ngược nghịch đang sục sôi trở lại trong cơ thể anh không cảm thấy thỏa mãn. Trong lúc chúng tôi không còn cách nào khác phải tiếp tục lao tới trên con đường Teramachi không một bóng người, thì độ dốc cứ ngày càng lớn dần. Phía bên kia con đường vòm hướng lên trời với một góc độ khó tin không phải là đường Shijo, mà là mặt trăng tròn vành vạnh tỏa sáng trên bầu trời đêm.

“Đây là đường Teramachi giả!”

Khi tôi quay lại nhìn hai thằng Kinkaku và Ginkaku đang bị nhốt trong cũi, thì chúng đang dùng điện thoại di động của em trai tôi xì xầm nói cái gì đó. Tôi chồm đến bên cái lồng, giật lại cái điện thoại lại khi bọn chúng đang nói chuyện lẩn bần.

“Hai đứa chúng mày, rốt cuộc là gọi điện đi đâu!?”

Kinkaku và Ginkaku nở nụ cười khoái trá. “Thế nào Yasaburo. Mày có biết thế nào là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa không? Bọn tao gọi điện cho đoàn thân vệ Ebisugawa để chúng đi trước đón đầu đấy.”

“Mấy thằng bọn mày, phải tính kế đặt bẫy tới mức nào mới vừa lòng hả?”

“Ngạc nhiên chưa?” Kinkaku phồng mũi lắm.

“Ngạc nhiên chưa?” Ginkaku cũng nói.

Thế rồi Kinkaku và Ginkaku cùng lên giọng hét cõ.

“Bọn mày cứ thế mà rớt xuống sông Kamogawa đi!”

“Anh ơi, không hay rồi!”

Tôi đứng trước đầu tàu mà hét lên, nhưng anh thứ đang dư thừa sức lực chỉ toàn đáp lại. “Ừm.”

Con đường Teramachi giả trước mặt chúng tôi bẻ ngoặt về bên phải, uốn cong về hướng sông Kamogawa. Vầng trăng tròn nhìn như đích đến đã biến mất không còn bóng dáng. Con tàu điện Eizan giả không còn cách nào khác hơn là tiếp tục bị con đường Teramachi giả dẫn lối. Chẳng mấy chốc hướng dốc nghiêng lên phía trên đột ngột hóa thành bằng phẳng, cảm giác như xe lên tới đỉnh ngọn dốc, sau đó dưới bụng tôi chợt cảm thấy nhộn nhạo. Con tàu đang lao xuống dưới. Trong khi chúng tôi vẽ một vòng cung về phía bên phải, con đường mái vòm rực sáng cứ nối dài như một

máng trượt khổng lồ. Anh tôi càng không thể dừng lại được. Đường cong bất ngờ đi, chẳng bao lâu chúng tôi nhìn thấy ở cổng ra của đường Teramachi mà chúng tôi coi như cột mốc là dòng sông Kamogawa phản chiếu ánh đèn thành phố lấp lánh.

“Anh ơi, cứ thế này chúng ta sẽ lao xuống sông mất.”

“Sông Kamogawa mùa đông lạnh lắm. Mọi người chuẩn bị tinh thần đi.”

“Bị gạt rồi nha!”

Kinkaku cất lời chế giễu. “Quyển Thổ Trọng Lai! Quyển Thổ Trọng Lai!”

“Này, bọn mày cũng sẽ rơi xuống sông Kamogawa luôn đấy.”

“Thật đúng là Nhất Liên Thác Sinh* nhỉ?”

“Ngô Việt Đông Thuyền! Ngô Việt Đông Thuyền!”

Con đường Teramachi giả vờ từ bầu trời phía trên thành phố xuống sông Kamogawa rồi đột ngột đứt đoạn.

Chuyến tàu điện Eizan giả vờ sẵn đà bay vút ra. Từ cửa sổ khoang tàu nhìn ra, con đường hằn trên ánh sáng chói lòa đó mọc ra từ phía Teramachi Sanjo, như một cái ống ngoằn ngoèo vờn qua trên cảnh sắc ban đêm của các vùng Teramachi, Shinkyokugoku, Kawaramachi, Pontocho, rồi kéo dài ra tận sông Kamogawa.

Bọn chúng dám làm một việc kỳ quặc ngu ngốc tới vậy. Dù là kẻ thù tôi vẫn phải nói thuật biến hình này đúng là tuyệt diệu.

Ở phía dưới mắt tôi là dòng sông Kamogawa đang chảy ầm ầm.

“Bị gạt rồi nha! Bị gạt rồi nha!”

Kinkaku cao giọng hạnh phúc.

Lúc đó em trai tôi lại hét lên bằng giọng đầy dũng khí.

“Bị gạt là lũ các người thì có!”

Em tôi bay lên, tóm lấy sợi dây cầ tay duy nhất được nhuộm màu đỏ, toàn thân treo đung đưa rồi kéo xuống.

Sàn nhà của con tàu điện Eizan giả mở ra, cái ấm trà quen thuộc từ từ được nâng lên. Đó chính là bộ đi ầu khiển trung tâm chi phối bay lượn của “trà thất của Benten”, là động cơ hình ấm trà để bay lên trời. Em trai tôi vừa dốc ngược chai rượu ngọt Akadama giấu dưới trà thất, làm anh thứ biến hình thành một “Chuyến tàu điện Eizan biết bay nhưng vẫn là đồ giả” không biết nên gọi là gì.

Con tàu điện Eizan lướt nhẹ trên mặt nước rồi dừng hẳn lại. Hình như bị bọt nước bắn vào người, anh thứ tôi kêu lên: “Ôi trời, lạnh quá đi.”

Chúng tôi vừa đung đưa nhẹ trong không trung vừa phóng mắt nhìn, thấy ánh sáng từ những tòa nhà cao tầng cùng những nhà hàng cũ xếp hàng quay mặt ra phía sông Kamogawa. Trong những đốm sáng có một cái là khung cửa sổ kính của nhà hàng Kyoto Chitoseya, nơi những gương mặt quen thuộc đang tề tựu. Đó chính là đám người ở Câu lạc bộ ngày thứ Sáu sắp sửa ăn thịt anh cả tôi.

Bữa tiệc tất niên đã bắt đầu rồi.

“Mấy người định vượt trên tụi tôi tới mức nào mới hài lòng hả?”

Kinkaku nói như đang khóc. “Không được rồi. Không thể vượt trên hơn mức này được.”

Tôi nắm cổ Kinkaku và Ginkaku rồi lôi chúng ra khỏi lồng, xách chúng về hướng cửa sổ toa tàu. “Chờ chút đã nào!” Bọn chúng kêu lên hoảng hốt. “Nghỉ giải lao chút đi, nghỉ giải lao chút đi!”

“Không đợi được. Bọn tao không có thời gian. Tụi mày trôi tới cảng Osaka luôn đi.”

Khi tôi sắp vớt bọn chúng xuống sông Kamogawa, bọn chúng ngoan cố chống cự, đôi tay lông lá bám chặt vào khung cửa sổ kêu oai oái.

“Tao không muốn lại bị ném vào nước lạnh đâu. Lạnh quá tao sẽ chết mất! Thật đấy!”

“Này bọn mày. Câu lạc bộ ngày thứ Sáu ở đằng kia đang tổ chức tiệc tất niên đấy.”

Tôi cúi xuống khung cửa sổ, nhếch môi cười với bọn chúng.

“Thế sông Kamogawa lạnh lẽo tốt hơn, hay là n ồi lẩu nóng tốt hơn?”

Khi hai thằng ngốc cũng có vẻ đáng yêu trong sự ngốc nghếch, nhưng rốt cuộc vẫn rất đáng căm giận đó để lại hai *tiếng “ùm ùm” rồi trôi về bề lớn xa xôi*, bây giờ bọn tôi chỉ có một chuyện phải làm. Em trai tôi rót rượu ngọt Akadama vào cái động cơ ấm trà, anh thứ tôi rùng rùng chuyển người. Mục đích nhắm tới của chúng tôi là nhà hàng kiểu Kyoto mang tên Chitoseya.

“Bay lượn trên trời thật là một cảm giác kỳ lạ.”

“Anh ơi, đằng kia là lũ Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đó. Anh có thể tiến đến quán ăn đó được không?”

“Em yêu cầu khó khăn quá đấy. Anh mới chỉ bắt đầu thôi mà.”

“Vậy em dùng quạt Phong Thần Lôi Thần nổi lên chút gió nhé?”

“Em cẩn thận đấy.”

“Nhẹ thôi, nhẹ nhàng thôi.”

Tôi mở cửa sổ thử quạt nhẹ một cái, nhưng chừng đó có vẻ vẫn là quá mạnh. Chuyển tàu điện Eizan giả đang lơ lửng phía trên sông Kamogawa

lao đến gần nhà hàng Chitoseya, nhưng vận tốc quá khủng khiếp. Khi chúng tôi còn đang kinh ngạc, thì cửa sổ bằng kính của phòng trải chiếu tatami đã ở rất gần, con tàu điện Eizan giả đang bay không thể kìm được vận tốc, đâm sầm làm cửa kính vỡ vụn.

Tầng hai của nhà hàng Chitoseya sập đổ.

Những tấm chiếu tatami bị hất tung lộn ngược lên, bóng đèn vỡ vụn từng mảnh, những chiếc gạt tàn bay tán loạn, nĩa lều bị lật úp. Tôi có cảm giác nghe được tiếng gầm phẫn nộ và la hét của đám người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu lẫn vào tiếng cười khoái trá của Benten. Khi đâm sầm xé đôi tấm màn kéo hoa lệ thành nhàu nhĩ nát vụn, vận tốc cũng về mo. Anh thứ tôi thì thào “Mũi đau quá”, chiếc tàu điện Eizan giả cũng lật nghiêng, tôi và em trai cùng với cái động cơ ấm trà bị ném ra bên ngoài phòng trải chiếu tatami. Em tôi đã trở lại hình dáng thật sự, bám chặt lấy cái động cơ ấm trà lăn long lóc trên sàn.

Tôi biến hình thành một sinh viên đại học, đứng giữa phòng trải chiếu tatami tối tăm. Nắm lấy cổ em trai lông lá vẫn đang thu người run rẩy của mình, tôi đưa cho nó cây quạt Phong Thần Lôi Thần. “Yashiro, em mau chạy đến Sensuiro đi. Đi quấy rầy buổi họp mặt của các trưởng lão ấy.”

“Vâng.”

“Em tìm mọi cách để câu giờ nhé. Nếu bọn anh không tới đó ngay được, em cứ dùng cái quạt này quạt vào phòng một chút. Xong việc rồi thì trả nó lại cho sư phụ Akadama. Sư phụ chắc cũng đang ở Sensuiro đấy.”

Anh thì sao? Em trai tôi ấp úng nói những lời đại loại thế.

“Anh cứu được anh cả rồi thì sẽ đuổi theo ngay. Em mau đi đi. Nếu cứ để hình dạng như vậy trong căn phòng này, em sẽ bị ăn thịt mất đấy.”

Em trai tôi kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi chạy ra ngoài hành lang.

Trong căn phòng trải chiếu tatami đã tắt ánh đèn, mấy người của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đang rên rỉ.

Anh thứ tôi đã đi đâu rồi nhỉ? Anh cả đang bị giam giữ ở đâu? Tôi vừa khịt khịt mũi ngửi vừa tìm kiếm trong bóng tối, chợt nghe một giọng nói nghẹn ngào vang lên: “Là Yasaburo đây sao?”

Trong lòng chính là anh cả của tôi.

ooo

Tôi mở lòng ra.

Khi tôi ôm lấy anh cả đang lao đảo ra khỏi lòng, anh ấy khóc lóc cay đắng: “Thật đáng chết, đáng chết.” Thế rồi lòng vẫn run rẩy, anh ấy hất tay tôi ra.

“Cậu đang cười nhạo tôi có phải không? Tôi bắt chước theo lũ Con người, nói toàn mấy chuyện nào là bầu cử nào là vận động tranh cử, nhưng cuối cùng lại thành ra thế này. Tôi sợ hãi đến mức nào chính tôi cũng không biết rõ nữa. Một con Tanuki hèn hạ như vậy không thể nào gánh vác tương lai của giới Tanuki trên vai. Tôi đáng lẽ nên bị ăn thịt đi cho rồi.”

“Anh nói quá cực đoan rồi, anh à. Chẳng lẽ anh lại muốn làm mẹ khóc hay sao?”

“Nhưng tôi là một con Tanuki vô dụng...”

“Là do dòng máu ngọc nghịch gây nên đó anh.”

Tôi vỗ mạnh vào lưng anh cả. “Bắt chước Con người cũng tốt mà. Nếu anh cảm thấy hài lòng thì có sao đâu chứ. Anh muốn nối gót cha cơ mà?”

“Vậy sao...”

“Đi hạ gục lão Ebisugawa đi. Lão chính là tử thù của cha.”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Người giao nộp cha cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu chính là Soun.”

Một vật nho nhỏ từ đâu ra nhảy tới, cưỡi lên lưng anh cả tôi. Khi anh cả tỏ vẻ ngờ vực, con ếch trên lưng anh đã nói: “Là em đây, anh ời.”

“Yajiro đấy à!?”

“Đi mau đi, anh ời. Yashiro đã chạy đến Sensuiro rồi. Vẫn còn kịp đấy. Mẹ cũng sẽ vui mừng.”

“Đúng rồi, mẹ thì sao!?”

Anh cả hoảng hốt bám chặt vào tôi. “Đã cứu được mẹ chưa? Mẹ làm sao rồi?”

“Không, vẫn chưa. Tội em chưa biết mẹ đang ở đâu cả.”

“Ở chỗ bán rượu Denki Bran giả bên cầu Kamiya ấy. Ở trong kho chứa. Mẹ đang bị nhốt trong cũi. Phải mau chóng giải cứu mẹ thôi!”

“Bình tĩnh nào, anh à. Em đi ngay đây.”

Lúc đó, ở trong phòng trải chiếu tatami, chợt một ngọn đèn lồng được thắp lên.

“Ai?”

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, một bóng người kỳ dị đột ngột đứng dậy, hất lên tấm màn kéo đã bị xé rách còn lại, vươn đến tận trần nhà có chấn song. Tôi cùng anh cả cùng nhau nhảy dựng lên, nhưng một sợi dây thừng từ phía sau đã phóng tới quấn vào cổ chân tôi, muốn tháo ra cũng mất nhiều công sức. Để tránh ánh đèn lồng chiếu vào, tôi đẩy anh cả và anh thứ ra ngoài hành lang.

“Chạy đi anh ơi. Chuyện của mẹ để em lo.”

Anh cả tôi vừa làm mặt nhăn nhó như sắp khóc vừa gật đầu, mang theo anh thứ trên lưng tập tễnh chạy đi trên hành lang lót ván gỗ dài có treo những ngọn đèn kiêu cổ.

Khi quay đầu lại, tôi thấy chính giữa căn phòng lót chiếu tatami là một ông già vóc người cao lớn đang ngồi chính tọa.

Cái bóng đột ngột vươn dậy chắc là của ông già này đây. Ở một bên ông ta, Benten đang ngồi yên mà nở nụ cười. Những thành viên khác bao gồm cả giáo sư Yodogawa vẫn chưa hồi phục từ cú công kích đột ngột kia, đang túm tụm lại ở một góc phòng quay lưng ra ngoài, hai tay ôm đầu, dù vậy Benten và ông già kia vẫn ngồi xếp gối ung dung ngay chính giữa căn phòng.

Khi được Benten ghé vào tai thì thầm gì đó, ông già nở nụ cười hạnh phúc. Ông tràn đầy sự thông dong của người đứng đầu đó trên cao mà nhìn ngắm sự việc, nên tôi nghĩ chắc chẳng phải người tầm thường. hẳn đây chính là bậc cao niên nhất trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, Jurojin.

“Chà chà, thật là nguy ngập quá nhỉ?”

Ông già nói rồi nhìn tôi chằm chằm. “Mà cậu là ai?”

“Cháu nghe thấy tiếng ồn lớn, nên tò mò chẳng biết có chuyện gì thôi ạ.” Tôi nói rồi tháo sợi dây đang buộc ở cổ chân.

“Chỉ là một người qua đường thôi sao? Hừm.”

Ông già vẫn nhìn tôi chằm chằm với ánh mắt nghi ngờ. Ông ta khẽ kéo tay, khiến sợi dây đang buộc ở cổ chân tôi lập tức quay lại bên cạnh ông ấy. Nhìn cứ như ma thuật vậy. Benten quay về hướng tôi, đưa lưỡi liếm môi làm mặt hề với tôi. Ông già nhìn sang Benten đang tỏ vẻ mặt kỳ cục

rồi hỏi: “Người quen của cô à?”

“Đúng thế, ông Jurojin ạ. Là một đứa trẻ thú vị lắm đấy.”

“Vậy sao? Những thứ thú vị là những thứ tốt lành.”

Có lẽ đã cảm thấy sự tình đã được thu xếp xong, những người xoay môn ra ngoài tới bây giờ cũng lờ mờ bò từ góc phòng trải chiếu tatami tới chỗ có ánh đèn lồng chiếu sáng. Chính là đám người đã gặp gỡ lần trước ở tiệm sukiyaki. Người cạo đầu mà tôi không nhớ mặt có lẽ là Fukurokujin. Người lao về phía tôi như thể muốn né cho mái đầu hói khỏi ánh sáng chiếu lấp lánh chính là giáo sư Yodogawa. Những sợi tóc ít ỏi còn sót lại rồi bời. Nhìn xuống cái cũi dưới chân tôi, “Á á!” Vị giáo sư kêu lên hoảng hốt. “Con Tanuki của chúng ta đã bỏ chạy mất rồi.”

Vị giáo sư hoảng loạn nắm chặt lấy vai tôi.

“Cậu đó, chuyện gì đã xảy ra vậy? Một thứ cực kỳ lớn vừa tông sầm vào chúng tôi từ phía sông Kamogawa, tôi chẳng hiểu ra sao nữa. Xem này, căn phòng trải chiếu này trở nên lộn xộn hết rồi, con Tanuki cũng không còn nữa...”

“Thôi bình tĩnh lại đi nào, anh Hotei.” Jurojin nói.

“Nhưng mà, đó là con Tanuki tôi lao tâm khổ tứ đến hôm nay mới có được.”

“Anh có cãi vã với một người qua đường thì cũng có ích gì đâu. Mà thôi, thành phố này đôi lúc vẫn xảy ra những sự cố không biết rõ nguyên nhân như thế mà. Không thể chuyện gì cũng hốt hoảng lên rồi để tuổi thọ bị rút ngắn được.”

Vị giáo sư ngẩng bệt xuống sàn. Jurojin cất giọng mềm mỏng.

“Hãy an tâm đi. Lúc nãy khi ghé qua chỗ bán rượu Denki Bran giả ở

cầu Kamiya, tôi thấy họ còn một con Tanuki đấy. Người quen của tôi đã giữ lại, vì nghĩ có thể sẽ có chuyện này xảy ra nên tôi đã thu xếp trước rồi. Đêm nay chúng ta chỉ cần nấu lẩu con đó là xong.”

Sự kinh hoàng của tôi lúc ấy, thật không bút nào diễn tả cho hết được.

Jurojin vừa cười vừa nhìn ngắm quanh căn phòng trải chiếu. “Ôi trời ôi trời.” Ông ta nói. “Chỗ này hỏng hết cả rồi. Thật là xui xẻo. Chúng ta hẳn phải đổi địa điểm thôi, ở đâu thì được nhỉ?”

“Cái tàu điện tư nhân được đến đây rất nhiều của ông thì sao ạ?”

Bishamon, giám đốc khách sạn Gyuunkaku nói.

“Thật đáng tiếc, cái đó tôi đưa đi sửa chữa mất rồi. Cũng chẳng biết có thể gọi là thay thế được hay không, nhưng ở Shijo Kiyamachi xuống phía dưới bờ sông có một nơi tên là Sensuiro. Đó là một nhà hàng rất có phong vị nằm bên cạnh quán Toriyasa. Vì tôi nghĩ sẽ có chuyện như thế này xảy ra, nên đã đặt bàn ở đó từ hôm trước rồi. Đêm nay hình như có đoàn thể nào thuê trọn chỗ ấy, nhưng vì là tôi hỏi nên họ có thể linh động một chút, chỉ có mấy người chúng ta thì có thể nhét vào được đấy.”

“Chờ, chờ chút đã.”

Tôi giơ tay lên. “Liệu cháu có thể đi theo làm phiên mọi người một chút không ạ?”

“Hả, cậu ư?”

“Dạo này cháu tự đứng lại muốn ăn thịt Tanuki một lần cho biết. Mà trước khi ăn cháu nhất định muốn xem cái con vật còn đang sống và nhúc nhích cơ. Cháu chưa thấy con Tanuki thật còn sống bao giờ cả.”

Jurojin nhíu đôi mày dài lại nhìn tôi. Mặc dù vẫn đang cười, nhưng nụ cười đó như chỉ được dán lên gương mặt ông ta, trong ánh mắt không có ý

cười.

“Tôi thấy cũng chẳng có vấn đề gì đâu.” Benten nói. “Nhỉ?”

“Cô Benten đã nói vậy thì ổn cả rồi... Nhưng xin phiền cậu một chút, vì cậu còn trẻ nên có việc cần sức lực muốn nhờ cậu giúp đỡ. Trong bếp có chất mấy chai rượu Denki Bran giả đấy. Cậu có thể mang chúng đến Sensuiro giúp tôi không?”

“Hiểu rõ rồi ạ.”

“Quả đúng là không hổ danh Jurojin. Đến bây giờ mà phải chuẩn bị Tanuki... nếu là tôi, hẳn là bỏ cuộc mất thôi.”

“Có gì đâu. Tôi chỉ là tình cờ nhìn thấy con Tanuki đặt trong nhà kho của chỗ bán rượu mà thôi. Vì đó là con được người quen của tôi trông nom, nên tôi có làm gì hẳn cũng không sao đâu.”

“Con Tanuki ấy có vẻ rất quan trọng với người quen của ngài thì phải. Nếu bọn ta ăn mất, liệu ông ta có nổi giận không?”

“Không không, ông ta sẽ chẳng phàn nàn gì đâu... Nhưng anh Hotei này.”

Vị giáo sư đang ngậy người ngẩng bật trên chiếu tatami ngạc nhiên ngẩng mặt lên.

“Cũng may là tôi ngẫu nhiên thu xếp được một con Tanuki đấy nhé. Bởi dù có vì bất cứ sự tình nào, nếu như chúng ta không thể ăn lâu Tanuki, anh sẽ bị khai trừ khỏi câu lạc bộ.”

ooo

“Sensuiro” là một chỗ cách Shijo Kiyamachi năm phút đi bộ theo đường

bờ sông.

Đó là một tòa nhà đẹp đẽ bằng gỗ hai tầng không lớn lắm, lại rất có không khí cổ kính. Mặt sau nằm sát bên sông, nên mùa hè cũng có dựng mái hiên Noryo-yuka. Dưới hiên nhà có treo những chiếc lồng đèn màu cam nhìn rất ấn tượng.

Khi em tôi vừa chạy ra khỏi Chitoseya trước mà bước vào Sensuiro thì đã nghe thấy tiếng lão Ebisugawa Soun đang chỉ trích anh cả vắng mặt, có vẻ Niseemon tiếp theo sẽ được quyết định là lão ta rồi.

Thấy tình thế bất lợi, em tôi hé mở cánh cửa kéo quay ra ngoài hành lang, dùng đến cái quạt Phong Thần Lôi Thần.

Cơn gió lốc thành linh nổi lên giữa căn phòng trải chiếu khiến những vị trưởng lão ngồi xếp hàng cạnh nhau lăn vòng vòng như những cục bông gòn, không có khả năng đưa ra kết luận. Trong khi những người phụ việc phải đưa những vị trưởng lão về vị trí đầu tiên làm dậy lên tiếng ồn ào, lần này ở trong căn phòng bên cạnh, sư phụ Akadama đang nhấm nháp rượu chờ đợi găm lên giận dữ: “Ồn ào quá!”

Ngày hôm đó, dù đã miễn cưỡng xuất môn nhưng sư phụ Akadama vẫn nhất quyết từ chối ngồi chung với đám Tanuki, nên lại đi uống rượu ở phòng lót chiếu bên cạnh. Sư phụ nghĩ chắc là vào lúc sắp quyết định rồi, mà bọn nó lại chừa mình ra để bắt đầu ồn ào náo động. Ông ấy cho rằng, rõ ràng là chúng coi khinh mình rồi. Bị người khác coi khinh là chuyện sư phụ Akadama ghét nhất trên đời.

Em trai tôi đang nghe ngóng từ ngoài hành lang cũng co rúm người lại, sư phụ giận dữ khủng khiếp đến độ như vậy đấy. Chắc sư phụ bức mình lắm, em tôi nghĩ. Một khi ông ấy đã bắt đầu thuyết giáo thì cứ thế tiếp tục, chẳng có cơ hội nào gián đoạn. Bởi vì cơ duyên may mắn cực kỳ như vậy,

nên mới có thể kéo dài thời gian cho tới khi anh cả và anh thứ tôi đến.

Chẳng mấy chốc, anh cả mang theo anh thứ trên lưng đã tiến vào.

Lẳng tai nghe bài thuyết giáo của sư phụ Akadama vẫn còn tiếp diễn ở trong phòng, khi nghe em trai giải thích, anh cả tôi nói: “Em làm tốt lắm” rồi xoa đầu nó.

“Được rồi, anh vào đây. Em đưa lại cái quạt cho sư phụ rồi rút lui đi nhé.”

Anh cả thu can đảm kéo mạnh cánh cửa ra, những con Tanuki thì vây quanh sư phụ Akadama đang đứng giữa phòng trải chiếu thuyết giáo, co rúm người lại. Đám Tanuki ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh cả tôi, tất cả đều tỏ vẻ ngạc nhiên. “À, Yaichiro đến rồi!” “Cuối cùng cũng đến rồi!” Mấy cái miệng nhao nhao.

Anh cả tôi dùng ánh mắt giận dữ nhìn Ebisugawa Soun. Trong một khoảnh khắc lão ta làm mặt như trông thấy ma, nhưng ngay lập tức đã đè biểu cảm ấy xuống, nhếch môi lên, trở lại vẻ mặt trơ trẽn.

“Làm chúng ta chờ lâu quá rồi đấy, Yaichiro.” Soun nói. “Vì cái gì mà anh ngạo mạn đến thế? Còn không xin lỗi các trưởng lão đi à?”

“Chờ đã chờ đã.”

Sư phụ Akadama cắt ngang. “Ta vẫn chưa nói xong cơ mà.”

“Sư phụ! Xin dâng lên người món đồ này.”

Em trai tôi bò đến bên chân sư phụ, chìa ra cây quạt Phong Thần Lôi Thần. Biểu cảm của sư phụ tức thì dân ra, “Ồ, đây chẳng phải là cây quạt Phong Thần Lôi Thần sao?” Sư phụ lầm bầm. “Tao nghe bảo thằng ngốc Yasaburo đã làm mất nó rồi mà.”

“Chúng con vừa tìm được nó ban nãy, nên lập tức dâng lên sư phụ ạ.”

“Ra vậy ra vậy.”

Nhìn lên phán đoán rằng tâm tình sư phụ đã khá hơn, anh cả tôi mới nói: “Sư phụ. Bây giờ con đã đến nơi rồi, chỉ còn một chút nữa là sẽ đưa ra quyết định thôi. Xin sư phụ sang bên kia thư giãn chờ đợi ạ.”

“Ừm. Cũng được. Nhưng đừng có đối xử tệ với ta đấy.”

Sư phụ vừa ngấm nghĩa cái quạt Phong Thần Lôi Thần vừa nói. “Nếu tức giận ta sẽ thổi gió lốc Thiên cầu cho mà xem.”

“Chúng con biết rồi ạ.”

Được em tôi kéo lấy ống tay áo, sư phụ Akadama biến mất vào bên trong phòng trải chiếu bên kia. Anh cả tôi ngồi chính tọa giữa chiếu tatami, quay mặt về hướng các trưởng lão cúi đầu thật thấp. “Đã để mọi người chờ lâu, thực sự tôi rất lấy làm tiếc. Nhưng đó là bởi có chút nguyên do. Ban này tôi đã bị Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt giữ.”

Khi nghe thấy cái tên đó, một cơn rung động lan ra trong đám Tanuki.

“Tại sao tôi lại đột ngột bị Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt giữ như thế, thì toàn bộ là do âm mưu của Ebisugawa Soun đang đứng ở đây. Soun muốn giành lấy cái ghế Niseemon, nên đã bắt giữ cả nhà Shimogamo bao gồm tôi, nhét tôi vào cái cũi rồi giao cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Thật sự là một cách làm không xứng với phong thái của một Tanuki!”

“Chuyện đó là thật sao?”

Các trưởng lão ngồi trên nệm vừa rung mình vừa nói.

“Là dối trá.”

Soun bình thản nói. “Tanuki lại mang Tanuki đi nấu lẩu, đây không nói tới Thiên cầu hay Con người, trên thế gian làm gì có con Tanuki nào lại làm một việc tởn tể như thế. Vì muốn viện cớ biện hộ cho việc đi trễ ở

cuộc họp thiêng liêng này, cậu lại vu cáo tôi. Thật là một cách làm bẩn thỉu. Đó là một lời sỉ nhục vô căn cứ.”

“Đó không phải dối trá.” Anh cả tôi nói.

“Chúng có ở đâu cơ chứ?”

Anh thứ tôi nhảy lên chiếu tatami, nói: “Đó chính là sự thật.” Từ trong lớp lông, các trưởng lão nhìn chăm chăm con ếch biết nói. “Đó chẳng phải là Shimogamo Yajiro đấy sao?” Họ nói. “Lâu lắm rồi không thấy bóng dáng.”

“Lời con ếch đó nói, không thể tham khảo được.”

Soun nói lớn khiến căn phòng lóe chiếu rung chuyển. “Dẫu sao, dù bề ngoài là con ếch, đó cũng là một thành viên của nhà Shimogamo. Bình thường bọn họ là một đám không ngần ngại nói xấu nhà Ebisugawa rồi. Chẳng phải đây là âm mưu hợp lời khai với nhau để vu cáo tôi sao. Mà cũng thật kỳ quái, nếu nói tôi đã giao cậu cho Câu lạc bộ ngày thứ Sáu rồi, tại sao cậu còn ở đây? Đáng lẽ cậu phải thành món lẩu rồi mới đúng.”

Sau đó, anh cả tôi và Soun cứ người nói qua kẻ bác lại khiến tình thế kẹt cứng khó khăn.

“Suýt! Phía bên kia hình như có người tới.”

Đột ngột một người phụ việc thấp giọng nói. Mọi người lắng tai nghe, ở phía ngược lại của căn phòng trải chiếu mà sư phụ Akadama đang uống rượu, có âm thanh lao xao như một đám người đang tiến vào.

“Được rồi.”

Một vị trong đám trưởng lão nói xen vào giữa khoảng trống ấy.

“Cả hai vị đều khăng khăng đấu khẩu, nhưng chỉ làm cho mắt chúng tôi quay vòng vòng mà thôi, về chuyện này, chúng tôi phải lắng tâm trí lại

để suy nghĩ. Cả cậu Yaichiro lẫn ông Soun, xin vui lòng im lặng một chút.”

Thế rồi các trưởng lão trăn trối tư suy nghĩ.

ooo

Câu lạc bộ ngày thứ Sáu thay đổi địa điểm.

Chuyện nhà hàng Sensuiro trở thành tài sản của kẻ chuyên cho vay nặng lãi Jurojin, hình như có rất nhiều sự tình cờ sau. Nghĩ đến chuyện đó khiến ngực tôi đau nhói. Chính vì nó đã rơi vào tay của Jurojin, mà nhà hàng kiểu cổ này lại thành ra nơi Con người, Tanuki và Thiên cầu chen chúc, chỉ cách nhau một tấm cửa kéo. Mặc dù không cố ý, nhưng cái giá của sai lầm này là quá lớn. Sensuiro đáng thương lại lâm vào tình cảnh tòa nhà có lịch sử lâu đời chỉ trong một đêm bị thổi bay, truyền thống kéo dài chỉ một nhất là đứt đoạn.

Tôi lão đảo khuôn cái thùng đựng mấy chai rượu Denki Bran giả từ phía Bắc Pontocho, dù là mùa đông nhưng mồ hôi vẫn túa ra. Đưa mắt nhìn tôi đang thở hổn hển ở gian nhà đất nện*, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mau chóng bước từ gian nhà đất nện lên trên. Cụ bà chủ nhân của Sensuiro bước ra nghênh đón, cúi đầu thật thấp với Jurojin.

Trong lúc tiếp tục lên nhà trên với mọi người, tôi cứ thấp thỏm lo lắng không biết liệu có con Tanuki nào đột ngột chường mặt ra không. Nếu như biết Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đang họp mặt dưới một mái nhà, không biết sẽ thành hỗn loạn khủng khiếp đến thế nào nữa. Những con Tanuki hoảng sợ đến lòi đuôi ra hẳn sẽ lẫn lẩn trong phòng trải chiếu, đến chỗ đặt chân cũng không có nữa.

Chúng tôi được dẫn lên căn phòng trải chiếu quay mặt ra sông

Shimogamo ở tầng hai. Đi đâu đáng sợ là họ sẽ cho chuẩn bị n ồi lẩu ngay. Khi những thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bất mãn phàn nàn về căn phòng nhỏ hẹp, cô phục vụ cúi đầu nói: “Xin các vị niệm tình tha thứ.”

“Phòng bên cạnh không được sao?”

Bishamon chỉ tay vào tấm màn kéo có vẽ rừng tre và hồ.

“Bên ấy có nhiều người lắm ạ.”

“VẬY mà sao lại yên tĩnh thế nhỉ? Cứ như không có ai vậy.”

“Vâng, đúng là yên tĩnh thật.”

Người phục vụ nói một câu mơ hồ rồi đi ra ngoài.

Tôi ng ồi thu lu trong một góc phòng trải chiếu, nín thở chờ đợi không biết bao giờ thì mẹ được đưa tới.

Benten đang ng ồi quỳ gối tách ra khỏi vòng tròn của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu, trượt nhẹ trên mặt chiếu tatami, lướt lại gần tôi. Cô ấy cười hức hức, châm lửa thuốc lá. Ng ồi co một đầu gối lên, cô phả khói ra phù phù.

“Này, cậu đang mưu tính chuyện gì thế?”

“Tôi không nói cho cô biết đâu.”

“Làm gì thì làm, hể thú vị thì không sao cả. Nhưng đừng có bạo lực quá đấy.”

Tôi nhìn lên cánh cửa kéo có vẽ hình rừng tre cùng con hồ, nghĩ về chuyện của anh cả.

Lúc đó, từ hành lang có thể nghe thấy tiếng những người phục vụ.

“Món hàng đã được mang tới rồi ạ.”

Nếu nói đến những đi đâu cay đắng trên thế giới này, thì chẳng đi đâu gì có thể cay đắng bằng ng ồi đợi trong căn phòng nơi mẹ ruột của mình bị nhốt vào lồng, chuẩn bị thành nguyên liệu nấu lẩu cả.

Hai người giúp việc hợp sức với nhau, cẩn thận khiêng cái lồng vào. Có lẽ trong thâm tâm họ cảm thấy xấu hổ khi phải mang một con Tanuki lông lá vào căn phòng lót chiếu tatami của một nhà hàng có lịch sử lâu đời như thế này, nhưng trước mặt ông chủ là Jurojin, họ không thể làm mặt như thế được. Có điều họ không biết, phần đông khách khứa đêm nay chính là Tanuki.

Jurojin lắc nhẹ cái lồng, con Tanuki đang cuộn tròn ngẩng mặt nhìn lên.

Mọi người trong Câu lạc bộ ngày thứ Sáu cảm thán kêu lên: “Ôi”, “Tuyệt quá”, “Một con Tanuki thật xinh đẹp”, nhưng tôi không còn tâm trạng đâu để làm thế nữa. Tôi phải hết sức kiềm mình lại để không vút hết lý trí mà chồm tới chỗ Jurojin. Khi tôi cắn chặt môi nhìn, mẹ ở trong cũi cũng đã chú ý tới bên này. Mẹ nhìn tôi chăm chú bằng đôi mắt đắm lệ, khịt khịt chuyển động cánh mũi. Tôi khẽ gật đầu.

“Con Tanuki này đẹp quá nhỉ? Phải không anh Hotei?”

Jurojin cất giọng gọi giáo sư Yodogawa.

Nhưng đi đâu kỳ lạ là, vị giáo sư Yodogawa si mê Tanuki đến vậy lại hóa ra như đang ở trên mây, cũng không đáp lại lời của Jurojin. Giáo sư há hốc mồm ra, nhìn vào con Tanuki ở trong cũi.

“Sao thế, Hotei?”

Bishamon nói.

Giáo sư Yodogawa ngáp ngừng dịch mõng.

Tôi vừa định cất giọng gọi Jurojin.

Đột ngột, từ căn phòng trải chiếu tatami bên cạnh vốn yên lặng nãy giờ, lại vang lên tiếng giằng co căng thẳng.

Các trưởng lão trầm tư suy tưởng chẳng mấy chốc đã đi chèo thuyền trên suối mơ*. Vừa liếc sang mấy cục lông đang gật gù rung rinh, Soun lại mở miệng.

“Đừng có nói những lời dối trá vô căn cứ nữa, Yaichiro. Thật khó chấp nhận.”

“Làm sao ông dám!”

Anh tôi hết sức giận dữ quát lên. “Làm sao ông có thể trơ tráo đến như thế, đồ khốn!”

“Đó là cách anh nói chuyện với chú ruột của anh à? Lẽ nghi đi đâu hết rồi?”

Anh cả đã quên phát chuyện mình đang ở trước các trưởng lão.

“Chú ruột cái gì chứ!? Tên khốn nạn kia! Ông đã làm cha tôi bị đem nấu lâu mà!”

Một cơn chấn động truyền qua những Tanuki đang ngõ cạnh nhau trong căn phòng trải chiếu, những trưởng lão dường như đã ngủ sâu thẳm dường tới cõi tiên cũng một lần nữa xôn xao. “Anh nói là lão ta đã đem bác Soichiro đi nấu lâu sao?” Gia trưởng của nhà Nanzenji hỏi. “Chuyện đó thật không thể chấp nhận được!”

“Chờ đã! Chờ đã!”

Soun đưa tay lên vẫy.

“Mọi người bình tĩnh lại đi. Đây cũng là chuyện không có căn cứ gì thôi. Bởi vì cậu ta có dối trá cỡ nào cũng không tác dụng, tuyệt vọng nên mới mang chuyện của cha mình ra. Tuy nhiên cái này cũng chẳng có nhân

chứng gì hết. Ai có thể làm chứng được cơ chứ.”

“Kaisei chính là nhân chứng. Là con gái của ông đó!”

“Ở lứa tuổi của con bé vẫn thường hay tưởng tượng ra những bi kịch như vậy mà. Dem lời nói của đứa con gái mơ mộng của tôi ra coi là sự thật, anh không thấy xấu hổ sao? Có thể thực sự tin chuyện tôi đã đẩy Soichiro vào n ồi lẩu?”

“Ông còn định vờ vịt giả ngu tới khi nào hả!?”

“Anh toàn nói những chuyện vô lý. Làm gì có Tanuki nào có thể tin một câu chuyện đáng sợ như vậy.”

Soun quay lại với các trưởng lão mà cất giọng hỏi. “Thế nào? Các vị có nghĩ rằng tôi đã làm một việc như thế không?”

Các trưởng lão không nói câu nào, bộ lông rung rinh.

Soun vẫn tiếp tục.

“Đúng là việc Soichiro rơi vào n ồi lẩu của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu có đi đầu khó hiểu. Một Tanuki vĩ đại đến nhường đó lại dễ dàng rơi vào tay của bọn Con người, thật là kỳ dị quá. Nhưng nếu lúc đó Soichiro đã say quá c ần câu thì lại là chuyện khác hẳn.”

Soun đưa mắt nhìn con ếch đang ng ồi trên chiếu.

“Theo những gì tôi nghe được, thì vào cái đêm mà Soichiro bị Câu lạc bộ ngày thứ Sáu bắt, có một con Tanuki đã là kẻ cuối cùng uống rượu cùng anh ấy. Soichiro bị bọn Con người đáng căm hận bắt, chính là vì nguyên do này đó. Tuy nhiên đến tận bây giờ, con Tanuki đáng căm hận đó vẫn không tự xưng tên mình ra. Dù đã khiến thống lĩnh của giới Tanuki bị rơi vào n ồi lẩu mà không chống cự được, hẳn vẫn ngậm miệng giả vờ. Tôi nghe nói cái kẻ đó vì xấu hổ với hành động hèn nhát của bản thân nên đã

tự nhốt mình vào dưới đáy giếng của cái chùa nào đó.”

Không thể kiềm chế được cơn giận dữ, anh thứ tôi phi người lên, lao thẳng vào mặt Soun.

“Ồi cha!” Soun thét lên, gạt con ếch đang sắp thọc vào lỗ mũi mình đi.

Anh thứ tôi bay lên không trung, trong tích tắc trước khi đập vào tấm cửa kéo dính bẹp thì được gia trưởng nhà Nanzenji cần nện ng ồi đỡ lấy.

“Không thể tha thứ được nữa!”

Cơn giận đã lên tới cực điểm, anh cả tôi hóa thân thành hổ. “Ông là chú của tôi hay cái gì, tôi không cần biết. Tôi sẽ tự mình giẫm bẹp ông!”

ooo

Từ căn phòng trải chiếu bên cạnh có thể nghe thấy tiếng tranh luận gay gắt. Giọng nói trầm trầm hản là của Soun r ồi. “Bình tĩnh lại đi, Yaichiro!” có tiếng gia trưởng của nhà Nanzenji nói vậy. Những tiếng xôn xao hản là của các trưởng lão r ồi.

Jurojin đưa mắt nhìn cánh cửa kéo. “Mấy người ở phòng bên có vẻ đang nhộn nhịp quá nhỉ?”

Trong lúc các thành viên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đồng tai nghe, tiếng nói nghèn nghẹn đã dần dần lớn lên, chẳng mấy chốc còn nghe cả tiếng chân chạy lòng vòng quanh chiếu tatami. Có cả tiếng kêu: “Loạn r ồi! Loạn r ồi!”

“Bên kia tổ chức cả Đại hội Thể dục Thể thao hay sao vậy?”

Lúc Jurojin vừa lẩm bẩm, thì một tiếng động lớn r ầm r ầm vang lên, cánh cửa kéo có vẻ rùng tre l ồi ra. Cánh cửa rung lên bần bật, r ồi một gã

đàn ông béo mập tròn vo xông qua làm rách cả cửa, ngã lăn trên phòng trải chiếu bên này. Đuối theo gã đàn ông đấy, một con hổ thật cũng xé rách bức tranh vẽ hổ trên tấm cửa kéo r ỡ xông vào. Một con hổ lớn hình dạng đáng sợ đến mức tưởng như chỉ nhìn một cái thôi cũng đủ khiến cho gan ruột đông cứng lại.

Con hổ giẫm lên lưng gã đàn ông đang bò l ồm c ồm, cất cao tiếng gầm làm cả nhà hàng rung chuyển. Gã đàn ông kêu lên hoảng hốt. “Á á!”

“Ôi chà. Hổ kia.”

Benten ng ỡ bên cạnh tôi hớn hở nói.

Những thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu trong tích tắc đều lùi lại, bám vào bức tường đối diện. Jurojin chẳng hề lo sợ trước con hổ chạy loạn, vẫn ôm cái cũi, nhìn ngấm mẹ tôi. “Ôi chà ôi chà, đêm nay thật là tấp nập quá.”

Ebisugawa Soun vẫn bị con hổ lớn giẫm lên lưng chột ngưỡng mặt lên. Trước mắt lão là Jurojin đang ng ỡ đó, và bên cạnh ông ta là cái cũi.

Khi thấy mẹ tôi đang bị bắt giữ, Soun thét lên hoảng hốt: “Á!”

Tiếp theo đó, anh cả tôi cũng kêu lên: “Á!”. Bộ lông chen lẫn vạch vàng đen gọn sóng, bờ vai đang tức giận cũng hóa yếu nhược. Mặc dù vậy anh vẫn duy trì được lột hổ bằng cách nào đó, đúng là anh cả đã làm rất tốt r ỡ.

Soun hướng v ề phía Jurojin hét lên.

“Tại sao chứ! Tại sao ông lại có con Tanuki đó chứ!? Tôi đã bỏ lại nó trong nhà kho cơ mà?”

“Ôi, anh Ebisugawa đấy à? Bọn tôi đang gặp rất nhi ều chuyện nên mượn anh một chút.”

“Mượn r ồi mấy ông định làm gì?”

“Thì đem nấu lẩu.”

“Như thế làm sao mà nói là mượn được nữa! Tôi đã bảo với ông đến thế rằng không được đem nó nấu lẩu cơ mà! Đó là con Tanuki của tôi!”

“Nó là Tanuki của anh thì sao?”

“Chỉ có cô ấy là tôi không thể để bị đem nấu lẩu. Tôi không thể chấp nhận chuyện đó.”

Soun la hét đến nước bọt văng ra. “Tôi sẽ không cung cấp rượu Denki Bran giả nữa!”

Jurojin hừ mũi.

“Nếu vậy thì bọn tôi đành đoạt lấy mà thôi. Này Benten, như thế có được không?”

“Tất nhiên là được r ồi.”

“Chính là vì thế này! Chính vì thế này mà đám Con người mới là một lũ xấu tính!”

Ta nên tranh thủ khe hở giữa cuộc tranh luận mà đoạt lấy mẹ.

Tôi nghĩ như thế nên chống đầu gối nhóm dậy, nhưng đã có một người lao vọt qua tôi, ch ồm đến bên cái l ồng.

Giáo sư Yodogawa ôm lấy cái cũi chứa mẹ tôi lên. Mẹ tôi nhìn lên giáo sư, mũi khụt khịt. Khi Jurojin cất giọng m ềm mỏng mà hỏi: “Anh Hotei, có chuyện gì thế?”, vị giáo sư vẫn ôm lấy cái cũi quay đầu nhìn lại Jurojin, bắt đầu lùi ra sau. Miệng vừa lắp bắp, ông ta vừa lắc đầu.

“Không được. Tôi hoàn toàn không thể đứng nhìn được.”

Giáo sư Yodogawa hốt hển nói. “Đây đúng là nó. Là con Tanuki tôi đã từng chăm sóc. Riêng con Tanuki này là tôi không thể giao ra.”

“Chính vì anh để một con chạy thoát mất, nên tôi mới phải lao tâm khổ tứ làm vậy. Tiệc tất niên không có lẩu Tanuki thì có khác gì cơm bò mà không có thịt bò? Truyền thống của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu thì sao?”

Cùng với giọng chỉ trích của Jurojin, những thành viên khác cũng nói: “Ông sẽ bị khai trừ đấy, ông Hotei.”

“Bị khai trừ hay bị cái gì đi nữa cũng được.”

“A a! Ông ấy thành cứng đầu rồi.”

“Thật đúng là tôi đã chẳng ra gì. Đây là bị đánh bại rồi. Bị đánh bại về mặt tư tưởng. Nhưng như thế cũng được! Tại sao, trong thế giới văn minh khai hóa này lại còn tùy thích mà ăn lẩu Tanuki chứ, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu là thứ gì chứ! Truyền thống là thứ gì chứ!”

“Ông cũng đã ăn bao nhiêu con đấy thôi.”

“Ăn không phải là yêu sao. Lý luận yêu thích của ông thì sao?”

“Ăn là yêu. Tuy nhiên, dù có thể ăn nhưng lại không ăn cũng là yêu!”

“Sao ông lại nói chuyện tùy tiện như thế, lại còn ngông nghênh thế kia nữa!”

“Nguy biện! Nguy biện!”

“Tôi giỏi nguy biện số một! Có ý kiến gì cũng vô dụng thôi!” Vị giáo sư hét. “Tôi đã quyết đổi sang một trang khác.”

“Đổi sang trang khác là chuyện cá nhân của anh, chỉ có con Tanuki là để lại đây đi.”

Jurojin cất giọng nặng nề, vị giáo sư bị truy đuổi giẫm lên Ebisugawa Soun, nhảy một cú tuyệt đẹp qua cánh cửa kéo đã bị đổ sập, bay vào phòng bốn chiều rươi bên cạnh.

Cảnh hỗn loạn diễn ra bên ấy thật là khó diễn tả.

Trong căn phòng trải chiếu đó, đầu tiên là các trưởng lão, còn có những kẻ coi sóc là những thành viên của giới Tanuki ngồi sát bên nhau chen chúc chật kín. Khi tiếng thét cảnh báo: “Câu lạc bộ ngày thứ Sáu đó!” vừa vang lên, trong căn phòng trải chiếu đã đầy tiếng la hét thất thanh, những con Tanuki mất hết hồn vía lần lượt không giữ được lớp biến hình. Hàng hà sa số những quả banh lông hiện ra, thành ra cảnh tượng như thể căn phòng được lót bằng tấm thảm có lông ngọ nguậy không ngừng. Lao vào giữa đó, giáo sư Yodagawa cứ mãi hét lên: “Xin lỗi! Xin lỗi!”, trong lúc bất đắc dĩ phải đá văng các quả banh lông ra.

Jurojin đứng sừng sững ở phòng trải chiếu bên cạnh, cảm thán: “Thật là cảnh tượng tuyệt đẹp.”

“Chúng ta có thể làm không biết bao nhiêu là nãi tửu.”

Những con Tanuki đang lấp đầy căn phòng trải chiếu tung người tìm cách chạy trốn.

Bị đám Tanuki làm trượt chân, vị giáo sư ngã lộn nhào, chiếc lồng chứa mẹ tôi văng đi.

Người chăm chú dõi theo để đỡ lấy mẹ tôi đang lượn vòng trên không trung là anh cả. Có vẻ anh cả vì an nguy của mẹ mà gan ruột thất lại, quên mất mình chỉ là một sự tồn tại nhỏ hơn con hổ mà mình đang mượn lột, khi đoạt được mẹ về lại trong tay, cũng trở nên bạo gan hơn. Ôm lấy cái lồng ở dưới bụng, anh gào lên để uy hiếp những thành viên của Câu lạc bộ ngày thứ Sáu. Tuy nhiên cũng không thể uy hiếp được. Trước cảnh vương quốc động vật đột ngột hiện ra trước mắt, những thành viên Câu lạc bộ ngày thứ Sáu không thể tiếp nhận được tình cảnh này, chỉ hết há rỗ mở miệng như những con cá vàng trong ao đang tìm mồi.

Anh thứ chạy trốn khỏi cảnh đại hỗn loạn này rồi bám lấy chân tôi để

bảo toàn tính mạng. Tôi nhặt anh lên, đặt lên vai. “Ồi ôi thật là, rắc rối quá đi.” Anh thứ tôi nói.

Benten cất tiếng gọi “giáo sư” rồi bước lại gần giáo sư Yodogawa. “Ông không bị thương đấy chứ?” Người duy nhất không bị làm phiền bởi cả Tanuki và hồ lớn, vẫn bình thản tiếp nhận sự việc như nó vẫn vậy, chỉ có Jurojin. Ông đứng thẳng lên quát con hồ. “Mau yên lặng đi!”

Anh cả tôi cũng găm lên đáp lại.

Những nhân viên phục vụ thò mặt vào xem có chuyện gì cũng đông cứng lại vì sợ hãi. “Hồ kìa!” “Tanuki kìa!”

Đám Tanuki cất tiếng kêu rí rí, có vẻ muốn mở cánh cửa kéo quay ra ngoài hành lang để chạy thoát, tuy nhiên vì quá hoảng hốt nên thành ra vụng về, mấy quả banh lông dòn đông ở mép cửa như bị chổi quét khỏi phòng trải chiếu.

Tanuki chạy quanh tìm đường trốn, hồ lớn găm gù, Jurojin đang quát lớn, mẹ đang ở trong cũi, Câu lạc bộ ngày thứ Sáu vẫn còn sừng sốt, những nhân viên phục vụ sợ hãi đến đông cứng người, giáo sư Yodogawa đã chịu sự bại trận về mặt tư tưởng đang ngẫ bệt trên sàn, Benten khom gối như muốn đưa tay ra đỡ vị giáo sư, tôi ngây ngẩn ra nhìn, con ếch nhỏ đang lằm bằm: “Rắc rối quá đi.” Vụ lộn xộn lớn liên can đến giới Tanuki, Con người và bán Thiên cầu này, liệu có ai đó có thể trấn áp được tình thế hay không?

Cánh cửa kéo đối diện với cánh cửa mà bọn Tanuki đang cào cào tìm đường thoát chợt bật mở gây ra một âm thanh lớn.

Sư phụ Akadama đang đứng đó.

Sư phụ đổ lạng lên như bạch tuộc luộc, có cảm giác như ngay bây giờ trên đỉnh đầu ông cũng bùng bùng tỏa khói. Bên tay phải sư phụ nắm lấy

cái quạt Phong Thần Lô Thần vừa được trả về, bên tay trái nắm sợi dây thừng để mở quả cầu đang được treo trên cao. Bám chặt lấy chân sư phụ trong khi ông ấy đang bồng bồng nổi giận là em trai tôi. Có vẻ nó đang cố hết sức để ngăn cản sư phụ bộc phát cơn giận. Sư phụ hất chân lên, em trai tôi hóa thành quả banh lông rồi lăn đi mất.

Mọi người đã quên khuấy sự hiện diện của sư phụ.

Do cơn giận dữ sư phụ kéo mạnh sợi dây thừng, quả cầu tách ra làm đôi.

Giữa lớp kim tuyến, tấm màn mang dòng chữ “Quyết định Niseemon” rơi xuống.

“Chúng mày định bắt tao chờ tới khi nào hả? Nếu còn không biết đi đâu, tao thổi bay cả đám bây giờ!”

Sư phụ la hét thịnh nộ, giờ cái quạt Phong Thần Lô Thần lên.

Lúc đó một ý nghĩ ranh mãnh tựa ác ma hiện ra trong đầu tôi.

Dù cảm thấy rất có lỗi với giáo sư Yodogawa, nhưng để dẹp yên sự hỗn loạn này, chẳng còn cách nào khác ngoài tạo ra một sự hỗn loạn lớn hơn thế. Tôi lao ra phía sau Benten đẩy lưng cô ấy. Cô ấy ngã xuống, đỡ người lên vị giáo sư, chỉ nhìn thôi thì đúng là một tư thế không đàng hoàng, thiếu đứng đắn.

Tôi phủ phục xuống, lớn giọng kêu lên.

“Bẩm đấng Nyoigadake Yakushibo! Đây là hiện trường bắt gian đ^ạ!”

Sư phụ Akadama mắt long lên sòng sọc, nhìn trừng trừng tình cảnh xấu hổ của Benten và vị giáo sư, do âm mưu quỷ kế của tôi mà bọn họ đang lâm vào cảnh ôm ấp lấy nhau. Vị giáo sư hoảng hồn kêu lên: “Cậu đang

nói cái gì đó?” rồi định đẩy người Benten ra. “Hiểu nhầm thôi, chỉ là hiểu nhầm!”

“A, chính là nhà người! Ta đã thấy nhà người trong ảnh.”

Sư phụ vừa phun nước bọt vừa nói.

“Cái thá như Con người mà dám động tay vào Benten, thật là chuyện không thể chấp nhận được. Nhưng không chỉ nhà người. Đứa nào tên nào cũng là đồng phạm hết. Lũ Con người ở đây, cả lũ banh lông nữa, đừng có nghĩ bày ra cái mặt trơ tráo như thế chuyện này không liên quan đến mình là có thể kiếm được đường thoát. Hãy nghe những lời của ta đây! Hãy nhìn con Thiên cầu này đi! Biết chưa hả, ta đây khinh bỉ các người!”

Thế rồi sư phụ xắn tay áo, giơ cao cái quạt có rắc bột vàng.

“Ta đây chính là Thiên cầu. Vì ta là Thiên cầu nên ta vĩ đại. Vì ta vĩ đại nên mới là Thiên cầu. Hòa bình phải được tôn trọng, bất hòa phải tránh né*. Phải nghiêm chỉnh ngoan ngoãn tôn kính ta đi. Trước sự hiện diện của một Thiên cầu vĩ đại, các người không chừa kẻ nào phải mau biết vị trí của mình đi!”

Sư phụ Akadama vung quạt với tư thế hết như những năm tháng oanh liệt trước kia.

Giữa tiếng cười Thiên cầu vang vọng, một cơn gió lốc Thiên cầu siêu cấp cuộn cuộn nổi lên.

Sensuiro bị thổi bay thành mùn cưa, cả Tanuki lẫn Con người đều nắm tay nhau bay lên trời.

Ngay cả sau khi đã đặt dấu chấm hết cho lịch sử kéo dài từ tận thời Edo của Sensuiro, cơn cuồng nộ kinh hồn của sư phụ Akadama vẫn chưa nguôi bớt, gió Thiên cầu lại tiếp tục thổi loạn trong khu vực quanh Kiyamachi. Có người đã chạy thoát, có người bay theo cơn gió, cả Con người lẫn Tanuki đều đã dám chạy trốn vào màn đêm. Tuy nhiên, những kẻ có thể thuận lợi đào thoát thật là may mắn. Còn giáo sư Yodogawa do tôi mà bị mang ô danh gian phu thật là đáng thương.

Sư phụ Akadama vừa vung vẩy cây quạt vừa đuổi theo giáo sư chạy vòng quanh.

Những hàng cây ở Kiyamachi vắn vẹo như sắp gãy, sông Takasegawa chảy ngược dòng, những kẻ say rượu vô tình bị cuốn vào cũng bị thổi bay lên trời. Tóc của giáo sư Yodogawa bị thổi bay tán loạn. Ông vừa chạy vừa chụp ếch, trốn khỏi Kiyamachi nơi cuồng phong đang hoành hành, chạy về hướng đường Shijo lấp lánh ánh đèn, nhưng sư phụ Akadama lại sử dụng thuần thực cái gậy vốn là quà Giáng sinh của tôi để đuổi theo với sức lực hiếm thấy những năm gần đây.

“Sư phụ! Người đã thỏa mãn chưa ạ!? Bây giờ xin sư phụ bỏ quá cho người ta đi.”

Tôi cố cất giọng gọi từ đằng sau, nhưng sư phụ phớt lờ.

Đường Shijo cũng như mọi khi đang tỏa ánh sáng giữa đêm. Hai bên đường mọc san sát những tòa nhà cao tầng, những bảng hiệu đèn neon của các công ty chứng khoán, tiệm spa, công ty tài chính với ngân hàng tỏa sáng dưới trời đêm. Những Con người đang đi qua đi lại tấp nập, xe buýt cùng xe hơi đang chạy lên chạy xuống, những chiếc xe taxi chờ khách đang xếp thành hàng.

Giáo sư Yodogawa đã chạy tới bờ Tây của con đường Shijo đó.

Khi ông ấy tìm cách lách qua, trên con phố đêm chợt đầy tiếng la hét cùng sự hỗn loạn. Những cô gái ăn diện đẹp đẽ, những thanh niên đang vừa kéo đàn vừa hát trước cửa hiệu Takashimaya ở Shijo Kawaramachi, những sinh viên đại học đang đi dự tiệc tất niên, tất cả đều bị đánh gục bởi cơn cuồng phong cuộn cuộn thổi qua giữa các tòa nhà. Những chiếc taxi đang đợi khách rung lên bần bật, xe buýt thành phố bị rung rinh nghiêng đi một cách nguy hiểm, ngay cả những cột đèn tín hiệu giao thông ở phía cuối đường cũng vẹo vẹo méo mó. Vô số quả táo từ một chiếc xe tải bán táo giá rẻ đang đổ ven đường bị thổi bay, văng đầy trước cửa hàng bán đồ hiệu cao cấp. Những tấm bảng đèn neon bị giật ra từ các bức tường bay tán loạn, phóng hoa lửa rực rỡ, rồi từng cái từng cái đều tắt ngúm.

“Sư phụ vẫn còn mạnh mẽ quá nhỉ?”

Anh thứ đang bám lấy vai tôi nói.

Anh cả và em trai đuổi theo sau lưng tôi, còn tôi thì đang lao đi. “Yasaburo, làm gì đó đi chứ.” Anh cả thở hỗn hển nói. “Lần đầu tiên tôi thấy chuyện ồn ào như thế này.”

“Bây giờ em có thể làm gì sao?”

Sư phụ Akadama như đã thấm mệt, tựa người vào gậy thở hỗn hển. Cơn cuồng phong dịu xuống trong chốc lát, chúng tôi định níu lấy sư phụ, nhưng trong tích tắc đó, ông ấy đã lại vung quạt lên.

Bị cơn gió dữ vừa mới nổi lên cuốn lấy, anh em chúng tôi nắm tay nhau như chuỗi tràng hạt, bị thổi bay lên bầu trời phía trên Daimaru.

“Chết mất thôi, chết mất thôi!” Anh cả tôi hét lên. “Sợ quá, em sợ quá!” Em trai tôi kêu. Khi chúng tôi đang bay vòng vòng trên trời trong nỗi sợ kinh khiếp, thì Benten lượn tới nhặt lại cái mạng chúng tôi.

“Thật tình, đúng là một kẻ bạo lực.”

Cô ấy nói. “Cậu đã vất vả rồi. Chuyện sau này cứ để đó cho tôi.”

Cô ấy lách người vào cơn gió lốc Thiên cầu đang thổi lên cuộn cuộn, hạ xuống mặt đất. Để lại chúng tôi, cô ấy cất tiếng gọi theo bóng lưng sư phụ Akadama, người đang tiến tới dưới mái hiên của tòa nhà Fuji Daimaru: “Sư phụ ơi.” Sư phụ dừng tay quạt, đứng lại.

Sư phụ quay đầu.

“Benten đấy à?”

“Con nghĩ họ đã ném đủ kinh hãi với sư phụ rồi. Thế nào, vậy là đủ rồi nhỉ?”

“Nhưng mà...”

“Con mua cả bông ngoáy tai đây này. Hay là để con vệ sinh tai cho sư phụ nhé. Đã lâu lắm rồi sư phụ chưa gội đầu lên đùi con.”

“Ừm.”

“Sư phụ. Có thể coi chuyện này như nước chảy qua cầu được không?”

Benten chạm tay lên vai sư phụ, dịu dàng nói. “Chúng ta về nhà thôi nào.”

Sư phụ Akadama vẫn nhắm mắt nhìn theo hướng giáo sư Yodogawa đang chạy về phía Shijo Karasuma, nhưng rồi cũng gật đầu, cất cái quạt Phong Thần Lôi Thần vào trong túi. Chút gió Thiên cầu còn sót lại thổi mái tóc bạc của sư phụ rung rung. Benten kéo tay sư phụ, quay về hướng những chiếc taxi đang băng qua đường Shijo, giờ bàn tay xinh đẹp lên. Chẳng mấy chốc một chiếc taxi đã dừng lại trước mặt, cửa xe mở ra.

Sư phụ Akadama lặng lẽ lên taxi, chột quay đầu nhìn mấy anh em chúng tôi.

“Mấy đứa chúng mày còn chơi đùa gì đó? Mau mau về nhà đi.”

Sư phụ vừa vung cây gậy vừa nói. “Cái thứ ban long bọn bay mà đi chơi đêm quá mức, sẽ bị ăn thịt mất cho mà xem.”

Anh em chúng tôi hướng về phía vị ân sư vĩ đại, cúi đầu.

ooo

Nhìn theo chiếc taxi chở sư phụ Akadama và Benten rời đi, chúng tôi thở phào, nhẹ cả người.

Chúng tôi hồi tưởng lại những việc đã xảy ra trong một ngày rất dài, nhưng rốt cuộc cũng chẳng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Mà không hiểu cũng chẳng sao cả. Dù không thể nói mọi việc đã hoàn toàn được giải quyết, nhưng xong rồi vẫn là xong.

“Cậu còn định làm ếch tới bao giờ hả?”

Anh cả nói với anh thứ đang ngồi trên vai tôi. “Không thấy bất tiện sao?”

“Không anh ời. Cảm giác của em vẫn chưa quay về Em đành tiếp tục làm con ếch như bây giờ vậy.”

“Vị trí Niseemon thì sao ạ?” Em trai tôi hỏi.

Anh cả tôi nhăn mặt.

“Vì anh đã làm loạn trước mặt các trưởng lão nên chắc là không được. Nhưng còn Soun, những chuyện xấu xa của lão bị phơi bày tới mức đó, tuyệt đối là không thể rồi. Chắc là ông Yasaka lại tiếp tục làm Niseemon thôi. Ông ta có vẻ đã dự tính nghỉ hưu rồi đi tới những hòn đảo phía Nam, thật là tội nghiệp.”

“À còn mẹ thì sao!?”

Khi tôi nói ra, “Đúng r ồi đúng r ồi đúng r ồi” anh cả trở nên hốt hoảng. “Anh đã bảo mẹ đi tới tiệm Akegarasu trước, nhưng chẳng biết đã đến nơi an toàn chưa.”

Em tôi rút điện thoại di động ra, nhưng vì Kinkaku gọi điện thoại rất lâu nên pin đã cạn mất r ồi. Nhưng em tôi chẳng hoảng hốt cũng chẳng làm ầm ĩ, mà chỉ sạc điện vào một chút. “Ngay cả em đôi lúc cũng hữu dụng nhỉ?” Vừa mới thì thầm xong, anh cả tôi hoảng lên, vội thêm vào. “À không, em luôn rất hữu dụng mà.”

Em tôi gọi điện thoại cho mẹ. Giọng nói của mẹ truyền tới tai mọi người.

“Mẹ ơi, bây giờ mẹ đang ở đâu ạ?”

“Mẹ vừa mới tới Akegarasu đây này. Cả nửa ngày ở trong l ồng r ồi, vai thật là đau nhức, đau nhức quá. Các con đều ổn cả chứ? Không đứa nào bị thương đấy chứ?”

“Vâng, mọi người đều ở đây ạ. Con chuyển máy cho anh Yasaburo đây.”

“Mẹ ơi, con còn sống khỏe như vâm đây này.”

“Yasaburo đấy à, con đã vất vả quá r ồi.”

“Ha ha, chuyện vất thôi mà mẹ. Vậy con chuyển máy lại cho anh Yaichiro nhé.”

“Mẹ, ngày hôm nay thật là nguy khốn vô cùng. Con thật sự rất xin lỗi. Hơn nữa dù rất tiếc, con nghĩ chắc con sẽ không thể trở thành Niseemon được.”

“Chẳng sao cả đâu. Chỉ cần con còn sống thì thiếu gì cơ hội.”

“Xin lỗi mẹ. Con chuyển máy cho Yajiro đây.”

Anh cả cầm điện thoại di động, đưa vào gần vai tôi. Anh thứ tôi chậm rãi tiến lại gần cái điện thoại di động, trong một lúc có vẻ bối rối nên không biết phải nói gì cả.

“Yajiro, sao con im lặng thế?”

Mẹ nói. “Con bị thương ở đâu à?”

Con ếch nhỏ bé chọt tuôn rơi nước mắt.

“Đã lâu quá rồi, mẹ ời. Con đã không liên lạc gì với mẹ. Xin mẹ tha thứ cho con.”

“Không sao cả. Mẹ biết chuyện của con mà. Đừng khóc nữa.”

Mẹ bình thản nói. “Mà này, đêm nay đã xảy ra nhiều chuyện rồi. Mẹ đang đợi các con tới đây.”

Anh em chúng tôi tề tựu đông đủ là chuyện bao nhiêu năm mới có.

Anh cả nói: “Cũng lâu rồi không làm, hay nay mình đánh trống bụng đi?” Tôi cảm thấy ngẩn ngại. Tanuki đánh trống bụng đã là chuyện từ xưa thật xưa rồi. Hơn nữa khi đánh trống bụng thì thế nào tình trạng bụng dạ tôi cũng thành ra kỳ cục. Nhưng tôi không muốn làm hỏng tâm trạng tốt của anh cả, đêm nay đành phải sẵn sàng thôi*.

“Làm thôi nào.” Anh cả nói.

Chúng tôi vỗ bụng đánh “boong” một lần duy nhất, rồi đi về hướng Akegarasu.

ooo

“Một ngày nào đó, con hẳn cũng sẽ theo bước cha.”

Ngày trước, khi đang đợi xe buýt trên con phố Gion tấp nập, cha tôi đã nói với anh cả như thế đấy.

“Trong giới Tanuki cũng có những con Tanuki chẳng ra gì. Con đôi khi cũng cứng đầu, nên chuyện cãi vã chắc sẽ rất nhiều. Tuy nhiên khi con tạo ra một kẻ thù thì cũng có nghĩa là không thể kết thêm một người bạn. Khi tạo ra năm kẻ thù thì không thể có thêm năm người bạn. Cứ như thế, số lượng kẻ thù của con cứ tăng lên, từ lúc nào không biết một nửa giới Tanuki đã thành kẻ thù của mình. Nhưng nhìn sang một bên đi, con vẫn có ba người em trai cơ mà. Đó là chuyện rất đáng yên lòng đấy. Nhất định một ngày các em sẽ trở thành con át chủ bài của con. Đi đâu thường khiến cha cảm thấy buồn, đó là chính cha lại không có một con át chủ bài như thế. Cha không tin tưởng em trai mình, em trai cha cũng đã không tin tưởng cha. Chính vì vậy mà anh em ta mới trở nên bất hòa. Khi một người có chung dòng máu với con trở thành kẻ địch, thì đó sẽ là kẻ địch lớn nhất. Vì vậy các con phải luôn tin tưởng lẫn nhau nhé. Anh em phải luôn hòa thuận đấy! Nhất định đừng bao giờ quên. Anh em phải hòa thuận! Bởi vì trong các con đều chảy cùng một ‘dòng máu ngọc ngà’.”

Nói đến đó, cha tôi lại cười khà khà.

“Nói vậy, đó chẳng phải là dòng máu đáng tự hào hay sao?”

ooo

Bởi vì dịp cuối năm quá náo động ồn ào, nên có lẽ ai nấy đều hết sức mệt mỏi, mọi người đều lăn ra ngủ say sưa. Giới Tanuki ở Lạc Trung yên tĩnh như đã chết.

Chẳng mấy chốc chúng tôi lại đón chào năm mới.

Những ngày đầu năm thường thường được ban phúc cho thời tiết rất tốt, năm đó cũng không là ngoại lệ, bầu trời xanh biếc cao vợi vợi, khắp nơi trên đất Lạc Trung tập nập người đi thăm viếng đền đầu năm. Bọn Tanuki mới bò ra từ ổ ngủ chúng tôi khịt khịt cái mũi, đầu tiên dùng mũi để nếm mùi vị của năm mới đã tới.

Vì tâm tình rất tốt, cả nhà chúng tôi dắt nhau đến đền Yasaka. Mỗi năm chúng tôi đều thăm đền Shimogamo, nhưng đi đến đền Yasaka cũng là lệ từ trước khi cha tôi đi sang thế giới bên kia.

Chúng tôi bước đi trên bờ đê của con sông Kamogawa đang được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, từ ga Demachi-yanagi lên tàu điện Keihan.

Khi đứng ở chân cầu lớn Shijo, tôi thấy từ Shijo Kawaramachi tới tận Gion và đền Yasaka đều chật ních những khách tới thăm đền đầu năm. Những cô gái mặc trang phục truyền thống, những đứa trẻ mặc đồ dày tới mức trông như mấy con daruma, các cặp nam nữ tay trong tay, dòng người bao nhiêu nam phụ lão ấu chen chúc trên con đường Shijo, cổng trước đền Yasaka chật kín như nêm.

“Ôi trời, thật là đông quá.”

Anh cả tôi vươn vai nhìn về hướng đền Yasaka, vẻ mặt ngẩn ngai. “Liệu ta có vào được trong đền hay không?”

Đêm đó anh cả tôi đã hóa thành hồ rỗi gây bạo loạn trước mặt các trưởng lão, bên ngoài anh đã bị mắng, nhưng xét tình thế lúc đó thì anh đã được tha thứ. Mặc dù vậy, bởi vì không thể quyết định vị Niseemon mới trong tình thế hỗn loạn như thế, nên trước mắt Yasaka Heitaro cứ tiếp tục đảm nhiệm vị trí Niseemon. Nghe nói Heitaro vốn đã rất mong mỏi được đi du lịch tới các nước phương Nam, nhưng cũng đành cắn răng chịu đựng.

“Nếu lỡ bị đè chết thì thật khổ nhỉ?” Mẹ tôi nói, ôm lấy vai em tôi.

“Nguy hiểm nhất là con đây này. Bởi vì con là ếch mà.”

Anh thứ ng ồi trên vai tôi ồm ộp nói. “Đừng để anh rơi xuống nhé, Yasaburo. Không thì anh sẽ bị giẫm bẹp đấy.”

Anh thứ tôi vẫn chưa thể từ lột ếch hóa trở lại thành Tanuki. Anh nói tạm thời sẽ cứ đi đi về về giữa cái giếng nước và rừng thiêng Tadasu. Đối với cuộc sống làm ếch thì quả thật là giếng nước thuận tiện hơn rất nhiều.

Khi theo dòng chảy của đoàn người trên đường Shijo, chẳng mấy chốc chúng tôi lại tình cờ gặp gỡ mấy người hội giáo sư Yodogawa.

Giáo sư mặc dù bị cuốn vào vụ lộn xộn lớn đến như thế, nhưng vẫn không tỏ ra rối trí. Con người đầy ham muốn ăn uống này về cơ bản có vẻ rất kiên cường. Ở bên cạnh giáo sư là mấy cậu sinh viên, có cả cậu Suzuki đã cùng giáo sư ăn bánh baumkuchen.

“Ôi, hóa ra là cậu! Chúc mừng năm mới.”

“Tôi cũng vậy. Xin chúc mừng năm mới. Giáo sư dẫn học sinh đi thăm đền đầu năm đấy à? Ngài thật là được yêu mến nhỉ?”

Giáo sư xua tay kêu lên “Không không,” rồi cười ngượng ngùng. “Bây giờ tôi phải đãi họ ăn thứ gì ngon ngon, nên cái ví tiền đang kêu khóc đây.”

“Thân thể giáo sư vẫn ổn đấy chứ?”

“Hả? Ổn cả. Nhưng mặc dầu vậy, dù thử hỏi tưởng lại bao nhiêu lần, tôi vẫn không rõ đầu đuôi chuyện gì đã xảy ra trong đêm đó. Nhưng tôi gặp rắc rối to. Tôi đã bị khai trừ khỏi Câu lạc bộ ngày thứ Sáu mất rồi...”

“Nhưng giáo sư vô sự là tốt rồi, không phải sao.”

“Ừ quả vậy thật. Cuối cùng đúng là như thế thật.”

“Giáo sư, mau đi ăn cái gì ngon ngon đi. Những thứ ngon lành trên đời

này chất cao như núi!” Suzuki nói, thúc giục vị giáo sư.

“Vây thôi tạm biệt nhé. Lần tới cậu cứ tới phòng nghiên cứu chơi.”

Sau khi chia tay giáo sư, chúng tôi lại đợi dòng người chen lấn ở trước cổng đền Yasaka di chuyển.

Cuối cùng chúng tôi cũng vào tới sân đền, nhưng quay về hướng nào cũng chỉ thấy toàn đầu người đen bóng. Xung quanh những sạp bán hàng trong sân đền cũng toàn người là người. Khi gia đình tôi vừa kêu oai oái vừa nắm tay nhau tiến về đền điện, thì trong đám đông tấp nập bên kia, tôi nhìn thấy mấy gã đàn ông mặc âu phục xám vẻ mặt lạnh lùng đang đứng thành một hàng dài tiến bước.

Tôi cầu tay anh cả. “Anh ơi, nhìn đằng kia kìa.”

Anh cả quay đầu về hướng tay tôi đang chỉ, nói. “Là đám Thiên cầu Kurama ư?”

“Trong sân đền này Thiên cầu với Tanuki lẫn lộn tới mức nào chẳng biết.” Anh thứ nói. “Mà thôi, thời thế bây giờ tới ếch còn đi thăm đền đầu năm được cơ mà.”

“Thiên cầu cũng đi thăm đền đầu năm nhỉ?” Tôi nói.

ooo

“Thiên cầu đi thăm đền đầu năm thì có gì xấu chứ?”

Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau làm chúng tôi giật mình.

Khi quay đầu lại, tôi thấy Benten đang mặc một bộ furisode* đồ rực rỡ, cùng với sư phụ Akadama đang mặc áo khoác và đeo khăn choàng. Benten thân nhiên nhấm nháp taiyaki*, bên khoe môi có dính chút

vết đầu đỏ. Hai người cùng nhau đi thăm đền đầu năm thế này, hình như là chuyện đã mấy năm rồi không thấy nữa.

“Ồ đây chẳng phải là đền Nyoigadake Yakushibo sao? Xin chúc mừng năm mới ạ.”

Thấy chúng tôi cúi đầu, sư phụ có vẻ khá hài lòng, “Ừm.”

“Tôi thích ngày đầu năm lắm đấy.” Benten nói. “Có mùi vị gì đó rất đặc biệt. Hơn nữa nó còn đậm tính truyền thống, nên tôi rất ưa.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Sư phụ nói với giọng dịu dàng.

“Sư phụ bây giờ cũng đi viếng đền ạ?” Mẹ tôi hỏi.

Sư phụ Akadama vươn người, nhìn ngắm đám đông đang chen chúc chật kín xung quanh chính điện. “Định là như vậy, nhưng thật là phiền phức.” Sư phụ lầm bầm. “Ta cũng không tính đứng chờ mãi ở chỗ này.”

“Ta đi viếng đền đi, có được không sư phụ?” Benten nói. “Lâu lắm mới lại có dịp mà.”

Lập tức đôi lông mày của sư phụ giãn ra. “Mà thôi, đành vậy. Thi thoảng cũng không tệ.”

Thế rồi chúng tôi bước đi theo đoàn người đang chầm chậm di chuyển. Sư phụ Akadama vừa đi vừa thuyết giáo anh em chúng tôi nhân dịp đầu năm, để xua đi sự nhàm chán. Thật là xui xẻo. Mỗi lần sư phụ nói gì, Benten lại cười khúc khích.

“Yaichiro, phải để đầu óc linh hoạt hơn đi.”

“Yajiro, trước tiên phải từ lột ếch trở lại hình dạng xưa đi.”

“Yasaburo, từ nay về sau, đừng có gây thêm rắc rối nữa.”

“Yashiro, trước hết là phải mau mau lớn lên đi.”

Vừa cốc đầu từng đứa, sư phụ vừa nói như vậy.

Chỉ có anh cả tôi là lắng nghe kỹ lưỡng những lời thuyết giáo chẳng biết có ích gì hay không, chẳng biết đáng cảm tạ hay không đó. Anh thứ là ếch nên nhìn mặt anh không phán đoán được rằng anh có đang nghe nghiêm túc hay không. Em tôi bị chôn vùi giữa đám đông nên chỉ có thể nghe tiếng nó kêu oai oái. Còn tôi thì dĩ nhiên là lơ đãng rồi.

Trong lúc sự phụ Akadama phô ra uy quyền Thiên cầu của mình vào đầu năm mới, chúng tôi đã đến gần chính điện, nhưng cái hộp chứa tiên cúng bị bao vây bởi khách tới viếng đền vẫn còn ở khá xa. Chúng tôi nắm tiên lễ trong tay, nhắm cái hộp chứa tiên cúng để ném vào.

Trong lúc đang chuẩn bị tiên lễ, tôi nhìn thấy kẻ đang cầu nguyện bên cạnh mình là hai đứa con trai mập mạp. “A!” Khi tôi kêu lên, mấy đứa đó cùng nhìn về hướng này mà kêu: “A!”

“Chà, Kinkaku Ginkaku. Chúc mừng năm mới nhé. Mới sáng đầu năm mà đã làm trò ngốc rồi à?”

“Đêm ấy bọn tao bị te tua lắm đó, Yasaburo.” Kinkaku nói.

“Bọn tao bị cảm sốt nặng lắm đó, ngủ vùi tới tận hôm nay. Tao đã tưởng tao chết rồi!”

“Người ta thường nói thẳng ngốc thì không bị cảm, nhưng hóa ra không phải à?”

“Mày nói gì đó!”

Nghe nói cha của chúng nó, tức lão Ebisugawa Soun, sau vụ ồn ào kinh thiên động địa đó, đã chỉ thông báo: “Tôi đi suốt nước nóng đây”, rồi rời đi trong đêm. Không ai biết lão đi đến đâu, nhưng nghe đồn lão đã ôm theo bộ sưu tập netsuke trong nhà kho của công xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả, tiên tư vợ vét bao nhiêu lâu cũng biến mất hơn nửa. Có người

nói lão đã ăn trọn cơn gió lốc Thiên cầu của sư phụ Akadama nên không còn khả năng hồi phục nữa, nhưng cũng có người nói lão đã bị các trưởng lão cảnh cáo bắt phải rời đi. Dầu là gì đi chăng nữa, thì lão cũng đã cong đít chạy trốn trước khi những việc gian ác chồng chất bao nhiêu năm bị tiến hành đi đầu tra chính thức. Chuyện lão có về lại Kyoto không, cũng chẳng rõ nữa. Tôi thì nghĩ lão đừng bao giờ quay về thì tốt hơn.

Từ trong đám đông, tôi nghe thấy tiếng ai đó mắng mỏ Kinkaku và Ginkaku.

“Này, hai ông anh ngốc các người đó. Không biết chào hỏi đầu năm ra sao ư?”

“Kaisei đấy à?”

Tôi đưa mắt nhìn quanh đám đông. “Cô đang ở đâu đấy?”

“Tôi không để cho anh tìm ra đâu.”

Kaisei cười. “Mọi người, chúc mừng năm mới nhé.”

Sau khi Soun biến mất, Kinkaku và Ginkaku tiếp quản xưởng chế tạo rượu Denki Bran giả.

Tôi nghi ngờ không biết hai anh em ngốc nghếch đó có thể làm được công việc khó khăn như vậy không, nhưng người chỉ phối mọi thứ trên đầu của tụi nó là Kaisei, nên tôi nghĩ hẳn sẽ ổn thôi. Vì việc ở công xưởng rất bận rộn, nên chúng tôi dạo này không có thời gian rảnh gặp gỡ, thật là đáng vui mừng. Nếu Kinkaku và Ginkaku có trí tuệ hơn, bắt đầu thu gom tài riêng, thì chẳng biết sẽ làm ra chuyện xấu gì nữa.

Tôi và Kinkaku, Ginkaku trừng mắt nhìn nhau, nhưng sư phụ Akadama đã gõ đầu chúng tôi bằng một mũi tên trừ tà.

“Còn định cãi vã nhau tới khi nào nữa hả, cái lũ banh lông này. Mau

mau ném tiền cúng đi.”

Chúng tôi vội vàng ném tiền cúng về hướng có vẻ là có cái hộp đựng tiền.

“Mọi người có thể cùng đến thăm đền, thật là tốt quá.”

Mẹ tôi bình thản nói, rồi ném tiền cúng. “Anh Sou, anh cũng đang hạnh phúc lắm phải không?”

ooo

Khi tôi vừa ngửi thấy một mùi hương êm dịu, thì Benten đã đứng bên cạnh tôi từ khi nào. “Năm nay tôi có nhiều điều ước lắm đấy.” Cô ấy vừa thì thầm, vừa bọc rất nhiều tiền lẻ vào trong tờ giấy gói taiyaki rồi ném đi.

“Bởi cô Benten là người tham lam mà.”

“Như thế là tham lam sao?”

“Nếu cô không giới hạn mục tiêu lại, thì điều nguyện ước sẽ không thành hiện thực đâu.”

“Vậy sao...? Thế thì tôi ước sẽ được gặp người định mệnh của mình.”

“Cô lại giả vờ làm thiếu nữ đáng yêu nữa rồi!”

“... Còn cậu thì ước gì thế? Yasaburo.”

Những âm thanh ồn ào trong sân đền hóa ra xa xăm.

Ôi chết.

Tôi suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng bản thân tôi chẳng có điều ước gì đặc biệt cả.

Năm ngoái có rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng quan trọng là mọi người còn sống, quan trọng là mọi người đều vui vẻ. Năm nay hẳn cũng sẽ

có nhiều chuyện xảy ra, nhưng miễn mọi người còn sống và còn vui vẻ thì cũng đủ tốt rồi. Chúng tôi là Tanuki mà. Nếu được hỏi Tanuki nên sống vì cái gì, lúc nào tôi cũng sẽ trả lời - là ngoài sống một cuộc đời thú vị, chẳng còn cần làm gì khác nữa.

Đám Tanuki đang bò ở đất Lạc Trung, mọi người hãy bỏ đi những kỳ vọng quá cao xa.

“Thật ra tôi cũng chẳng có đi đâu ước gì đặc biệt.”

Tôi nói.

Benten mỉm cười, chắp hai tay vào nhau, nhắm mắt lại.

Tôi ngẩng nhìn gương mặt trông nghiêng của cô ấy trong chốc lát, rồi cũng chắp tay nhắm mắt.

Thế rồi tôi thấp giọng thì thầm.

Xin hãy cho gia đình chúng con cùng với bạn bè được vinh quang vừa phải.

Bình giải

Tôi cố viết lời “bình giải”, nhưng lại mất phương hướng. Tôi đã luôn nghĩ cuốn *Gia tộc thần bí* này thật là thú vị, và nhân dịp sách được in thành bản bìa mềm, tôi đã được tác giả Morimi mời viết lời bình giải. Vì vậy tôi đã nhận lời ngay mà không ngần ngại gì. Vậy nhưng khi bắt tay vào viết lời “bình giải”, tôi lại nghĩ vì gọi là “bình giải” thì phải có giải thích thuyết minh gì đó mới đúng. Thế nên tôi đã suy nghĩ mãi về chuyện chủ đề tác phẩm này là gì, rằng đi đâu mà tác giả muốn làm rõ nhất nằm ở đâu, rồi dần dần hoàn toàn mất phương hướng.

Có vẻ như đây là một tiểu thuyết đề tài gia đình xoay quanh một gia đình Tanuki có truyền thống lâu đời. Điểm này đã khơi gợi nên cảm xúc. Cũng có hạt giống tạo nên sự hài hước. Tuy nhiên đi đâu mà anh Morimi muốn viết ra hình như không phải chỉ có nhiều đó, mà còn là những sự hỗn loạn đầy cảm xúc, những việc vừa cảm động vừa dị thường chưa từng thấy, rồi những sự rực rỡ hoa lệ. Một câu chuyện huyền ảo, vừa mang màu sắc Nhật Bản vừa hời hợt, chạm tới nỗi đau buồn không đáy, rồi lại ăn gà chiên, rồi cuối cùng mọi người đi thăm đền đầu năm, mọi việc đều ổn thỏa cả. Nên dù sau khi đọc xong, bị bao bọc trong bao nhiêu cảm xúc bồng bồng lạ thường, kẻ phải đảm đương việc viết lời bình giải như tôi vẫn cảm thấy thật là băn khoăn.

Một cuốn tiểu thuyết đầy ắp nội dung như vậy, nên “bình giải” thế nào đây?

Mặc dù bị choáng ngợp, nhưng tôi có cảm giác rằng trước đây đã từng trải

qua chuyện thế này rồi. Khi nhận ra điều đó tôi chợt nhớ lại, đó là hồi làm cuốn *Truyện kỳ phòng bốn chiều rươi*, tôi đã có một trải nghiệm thật đáng sợ.

Mùa xuân năm 2010, cuốn tiểu thuyết thứ hai của anh Morimi, *Truyện kỳ phòng bốn chiều rươi* được chuyển thể thành anime phát sóng trên tivi, lúc đó tôi đã được nhờ đảm đương nhiệm vụ trọng đại là viết kịch bản chuyển thể. Nhân tiện hồi đó tôi với anh Morimi vốn đã có giao tình sơ sơ, mà tôi lại là một biên kịch sống ở Kyoto, nên có thể nói là có địa lợi lắm. Khi được hỏi chuyện tôi đã không hề ngần ngại mà đồng ý ngay, sau đó thì những ngày hoang mang mất phương hướng cứ nối tiếp nhau, tới nửa năm trôi qua.

Khi chuyển thành kịch bản, nội dung nguyên tác là một cuốn tiểu thuyết rất dày buộc phải thu gọn để vừa với thời lượng phát sóng kéo dài khoảng 11 tập, mỗi tập 20 phút. Tuy nhiên chỉ cần nắm bắt nhuần nhuyễn phần “cốt lõi” của câu chuyện, sau đó tiến hành chọn lựa thêm bớt thích hợp, thì có thể tóm tắt lại rất tốt, không phải sao? Tôi đã háo hức chờ đợi với cách nhìn lạc quan như vậy, rồi cứ như thế rơi thẳng xuống màn đêm vô tận của địa ngục.

Truyện kỳ phòng bốn chiều rươi, đúng như cái tên của nó, là tiểu thuyết về một cậu sinh viên đại học năm ba chẳng có gì hấp dẫn sống trong căn phòng bốn chiều rươi, hết hơn nửa cuốn truyện cậu ta chỉ ăn cơm, đọc sách khiêu dâm, rồi đi quậy phá lung tung với đứa bạn xấu, hầu như chẳng hề có tiến triển gì cả, cứ tiêu phí thời gian vào những chuyện vô nghĩa. Hơn nữa, cuốn sách còn cứ thao thao kể hằng say về những thứ có vẻ chẳng hề liên quan đến cốt truyện chính. Những đoạn văn có vẻ vô ích đó khiến người ta phải nghi liệu bút lực của ngài Morimi đã suy yếu rồi

sao? Trong tác phẩm lần này cũng xuất hiện đôi chỗ như thế.

Khi đó, tôi nghĩ nếu lược bỏ mãi rồi sẽ nhìn thấy “cốt lõi” của câu chuyện. Khi tôi làm vậy những lớp vỏ của câu chuyện lần lượt rơi ra, cốt truyện dần thu hẹp lại, trở thành “chuyện một chàng sinh viên đại học sống đời sinh viên sao cho hợp lý”. Cái khung như thế là rất tốt rồi, nhưng so với sự phong phú của nguyên tác thì hình như lại thành ra một thứ gì đó khác hẳn. Mà trong lúc tôi làm vậy, những phần truyện vụn vặt được lược bỏ đi, khi chất đông lại, hình như tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh kỳ lạ.

Tôi gặp khó khăn rồi. Có vẻ cái thứ tôi đã đào xới lên chẳng phải là “cốt lõi” của câu chuyện đâu nhỉ?

Tôi luống cuống quay trở lại với cuốn truyện ban đầu, lại một lần nữa muốn xác định điểm căn bản của câu chuyện, trong lúc đọc đi đọc lại nguyên tác, chẳng hiểu sao mà chỗ này chỗ kia đều dần cảm thấy đáng yêu, chẳng mấy chốc đã đến độ không bỏ được một câu nào. Tôi đã lạc lối vào mê lộ tình yêu đáng sợ mất rồi.

Tôi cứ lần lần như vậy mất nửa năm, thì nhận được một chỉ đạo thân nhiên từ vị giám đốc, người có lẽ cũng đã lạc chân vào mê lộ tình yêu như tôi: “Thôi cố nhỡ nhét được cái gì thì nhỡ nhét đi.”

Sau đó anime bắt đầu đi tới bước hoàn thiện, cái điểm “lời dẫn chuyện nói nhanh tới dị thường” cũng là từ trải nghiệm này mà ra.

Nói tóm lại, đó chính là điểm đáng sợ của tiểu thuyết do anh Morimi viết ra.

Xuyên suốt hết cả cuốn sách, đâu đâu cũng đầy ắp những chuyện thú vị, nơi đó không hề tồn tại cái gọi là “cốt lõi”, không phải là loại văn chương được viết ra chặt chẽ nhắm tới một phương hướng nào đó, có thể

nói là chỉ chạy theo sức tưởng tượng của anh Morimi, những “nhánh truyện” cứ ùn ùn sinh sôi vươn dài ra.

Những câu chuyện đó giống như cây cối, hút lấy dinh dưỡng từ mảnh đất Kyoto màu mỡ mà đâm chồi nảy lộc khắp nơi nơi, bởi vậy việc tỉa bớt cành lá thật sự vô cùng khó khăn. Dẫu sao, tôi cũng không thể cắt bỏ một cái cây đang sống được.

Sự ngập ngừng trong suốt nửa năm đó, bây giờ khi nhớ lại, tôi ngẫm ra chẳng phải cũng bắt ngu ồn từ nguyên do như thế sao? Việc kịch bản tương đối trẻ nãi, nếu từ quan điểm phải bảo vệ tính chất của nguyên tác, tôi nghĩ là cũng chấp nhận được thôi.

Bây giờ thì hãy nói về *Gia tộc thần bí*.

Trong trường hợp tác phẩm này, thì “thể loại” của cái cây hẳn là giống Tanuki rồi, thế nhưng lại phát triển theo những hướng không ngờ tới, những phương hướng giống như cành cây này tha hồ vươn cao vươn xa, ở những đầu cành nở tung những đóa hoa là những câu chuyện kể.

Ví dụ như ở chương hai, Yasaburo cùng với mẹ đi đến tiệm chơi bi da. Yasaburo đứng trước bàn chơi bi da đã miêu tả là: “*Mẹ tôi thúc cơ một cái “cách”, những quả bóng đủ màu lao xao lăn đi.*”

Cái từ tượng thanh “cách” thì bỏ qua, đi đâu làm tôi lưu tâm chính là cái từ “lao xao” đó.

Không phải là “tán loạn” mà lại là “lao xao”, thật là có chút kỳ lạ đấy.

Đi đâu này có lẽ chỉ là tôi nghĩ như thế thôi, nhưng mà những quả bóng bi da, có những quả chỉ nhuộm thuần nhất một màu, nhưng trong số đó cũng có những quả trên nền trắng lại có một dải màu như đai lưng vòng quanh. Những quả bóng “đeo dây lưng” đó khi lăn trên bàn, có lẽ sẽ trông

giống như những sinh vật sống đang lao đảo di chuyển. Khi thấy vô số những quả bóng đó lăn khắp nơi, Yasaburo mới dùng từ “lao xao” như thế đó.

Hình như lời giải thích này có hơi phóng đại, nếu không chính xác thì thật là chẳng còn lời bình giải nào đáng xấu hổ hơn nữa, nhưng dẫu sao Yasaburo cũng luôn nhìn thế giới như vậy. Yasaburo luôn nhìn vạn vật bằng ánh mắt đầy thú vị, nên những sự việc gây khoái chí thế này mới diễn ra ở nhiều nơi trong cuốn tiểu thuyết. Chúng ở dưới bóng cây trong vườn, dưới đáy giếng, trong căn hộ ở chung cư Masugata, trên cây cầu, trong nhà lầu, trên nóc nhà, trong đám đông ở đền Yasaka.

Yasaburo còn nói thế này: *“Trước đây, tôi đã từng trần trở với một nan đề, rằng một con Tanuki phải sống thế nào mới tốt?”* Nhưng cuối cùng lại không đưa ra kết luận, mà nói rằng *“ngoài chuyện sống một cuộc đời thú vị ra thì cũng không cần làm gì khác”*.

Tôi nghĩ chúng ta cũng nên học hỏi đi đâu đó. Sống như Tanuki hẳn là rất khó khăn, nhưng tôi nghĩ chỉ ít nếu chỉ là chuyện đọc sách thì chúng ta cũng có thể hưởng thụ giống như Tanuki được chứ.

Tác phẩm của anh Morimi nên được đọc như thế. Cái ý tưởng đưa đường dẫn lối đến câu trả lời, ngay từ đầu đã là sai rồi, nên tôi cũng dừng việc bình giải lại thôi.

Chỉ cần vui thú là tốt rồi. Ngoài việc đọc một cách vui vẻ ra thì chúng ta cũng không cần phải làm gì nữa.

*Biên kịch, nhà sản xuất, tác giả kịch bản,
tác giả chương trình. Đại diện của đoàn kịch Europe.*

Ueda Makoto

Table of Contents

Giới thiệu

Mở đầu

Chương một Nữ thần của Noryo-Yuka

Chương hai Mẹ và Lôi Thần

Chương ba Cuộc chiến du thuyền Daimonji

Chương bốn Câu lạc bộ ngày thứ Sáu

Chương năm Ngày cha ra đi

Chương sáu Âm mưu của Ebisugawa Soun

Chương bảy Tộc chồn tung tăng

Bình giải

Table of Contents

Giới thiệu

Mở đầu

Chương một Nữ thần của Noryo-Yuka

Chương hai Mẹ và Lôi Thần

Chương ba Cuộc chiến du thuyền Daimonji

Chương bốn Câu lạc bộ ngày thứ Sáu

Chương năm Ngày cha ra đi

Chương sáu Âm mưu của Ebisugawa Soun

Chương bảy Tộc chồn từng từng

Bình giải